Josip Pečarić: PRAVEDNICA MEĐU NARODIMA - LJUBICA ŠTEFAN

JOSIP PEČARIĆ

PRAVEDNICA MEĐU NARODIMA - LJUBICA ŠTEFAN

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić

Uspomeni na hrvatsku pravednicu Ljubicu Štefan

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVODNI TEKSTOVI ……. 11
OSKAR ŠARUNIĆ, LJUBICA ŠTEFAN - ŽIVOT ZA ISTINU ……11
DAMIR BOROVČAK, IN MEMORIAM – LJUBICA ŠTEFAN:
17. OŽUJKA 2002. – 17. OŽUJKA 2019. …… 17
ZLATKO PINTER, LJUBICA ŠTEFAN – PRAVEDNIK MEĐU
NARODIMA I HRABRI BORAC ZA ISTINU O HRVATSKOJ ……22
PETAR HORVATIĆ, 17. OŽUJKA 2002. UMRLA LJUBICA ŠTEFAN –
MIT O GENOCIDNOSTI HRVATA RAŠIREN JE IZ KRUGOVA
SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE! ……...26
MIJO IVUREK, NUŽNOST POZNAVANJA PROŠLOSTI I
SADAŠNJOSTI SRPSKOG IMPERIJALIZMA ……...28

**SRPSKI MIT O JASENOVCU I. / SKRIVANJE ISTINE O
BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, DRUGO IZDANJE
ELEMENT, ZAGREB, 2000. ……..36**
BULAJIĆEV "UVOD" ……..36
"TUĐMANOV "JASENOVAČKI MIT" I ISTINA O ŽRTVAMA
JASENOVAČKOG LOGORA" ……40
LAŽNA TVRDNJA FRANJE TUĐMANA O POMIJEŠANIM KOSTIMA
ŽRTAVA I DŽELATA U LOGORU JASENOVAC" ……..51
"O POVIJESNOJ KRIVNJI KATOLIČKE CRKVE" …….. 56
"TUĐMANOVO POZIVANJE NA KATOLIČKOG SVEĆNIKA -
USTAŠU" …….. 77
"POKATOLIČAVANJE PRAVOSLAVNIH SRBA" …….. 80
DR IVO OMRĆANIN: ŽIDOVI SU OD JASENOVCA NAPRAVILI
HOLIVUD" ……84
"TEKST KARLA PFEIFERA: PREDSEDNIK, KONCENTRACIONI
LOGOR JASENOVAC I JEVREJI" …… 91
"THE WORLD HERITAGE" ……... 94

**SRPSKI MIT O JASENOVCU II /: O BULAJIĆEVOJ
IDEOLOGIJIGENOCIDA HRVATSKIH AUTORA, ELEMENT,
ZAGREB, 2000. ……..101**
BULAJIĆEVO VJEROVANJE DA SU NJEMAČKI VOJNICI -
PAVELIĆEVI VOJNICI!? …….. 101
HOĆE LI IKADA BITI OBILJEŽEN KONC-LOGOR SAJMIŠTE? …… 106

“ISTORIJSKI PORTRET SRBA, KAO LOŠEG I NEPRIJATELJSKOG NARODA” ……...110
BULAJIĆEVA ‘OBRANA’ SPC …… 114
BULAJIĆEV “BLAJBUŠKI MIT” …… 119
JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA …… 127
BULAJIĆEVI POKUŠAJI SPAŠAVANJA OD ODGOVORNOSTI ZA VELIKO-SRPSKE ZLOČINE …… 131
“PEČARIĆEV PORTRET AUTORA - BULAJIĆ: RATNI ZLOČINAC” … 133

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001. ……134
KOMENTAR TEKSTA “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE” …... 134
NITKO NIJE OSPORIO GUMZEJEVE NAVODE DA JE U NEDIĆEVOJ SRBIJI STRADALO 45.000 ŽIDOVA ……... 142
U HRVATSKOJ IMAMO MNOGO BULAJIČEVIH UČENIKA ……144
HRVATSKA ŠKOLA U TEORIJI NEJEDNAKOSTI ……... 148

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. …… 155
GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE “SRPSKI MIT O JASENOVCU” U SYDNEYU ……...155
REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE? ……160
HRVATSKA VLAST STVARA CIVILIZACIJU SLUGANSTVA ……...164

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002. ……..167
TKO BRANI GOLDSTEINE ……..167
USPOREDBE NDH S DRUGIM DRŽAVAMA ……170
USTAŠE SPAŠAVAJU ŽIDOVE ……...174
SPAŠAVANJE GRUPE ZAGREBAČKIH LIJEČNIKA ……... 182
GOLDSTEINOVA MRŽNJA PREMA STEPINCU ……...188
SPAŠAVAO JE LJUDE U VRIJEME DIVLJAŠTVA ……...196
GOLDSTEIN: REVIZIONIST, DOGMATIK ILI JUGOSLAVEN? ……. 200
HIMMLEROV POSJET ZAGREBU …….. 210
“JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA” …… 213
NADBISKUP STEPINAC: VELIKI BRANITELJ ŽIDOVA ILI MOŽDA – ANTISEMIT? ……... 223
PROGLAŠENA PRAVEDNICOM DESET GODINA NAKON SMRTI …..227
SVECIMA MEDALJE NE TREBAJU: KATOLICIMA JE NAJVAŽNIJE STEPINČEVO PROGLAŠENJE BLAŽENIKOM ……231
VONTA JE POKAZAO ŠTO SU PRAVE NAMJERE «OBNOVE POSTUPKA STEPINCA» ……...235
DA UMREŠ OD SMIJEHA …… 241
PISMO NOVOM LISTU ……244
JE LI ISTINA KONTRAPRODUKTIVNA? ……...248

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003. ……251
BULAJIĆEVI UČENICI KROJE NAM POVIJEST …….. 251

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI? ……...256
GOLDSTEINI SU OBIČNO MANIPULATORI ……259
GOLDSTEINI BEZOČNO LAŽU ……..263

NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003. ……..266
KONC-LOGORI U BEOGRADU I JASENOVCU ……266
U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE! …….273

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006. .282
BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGA! …… 282
SVAKE JE NOĆI NOVA SKUPINA ODLAZILA U SMRT …….289

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009. …… 291
«SVI HRVATI SU USTAŠE» ……291

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. ……308
KADA ĆE HRVATI POJAVE NAZIVATI PRAVIM IMENIMA? ……...308

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. ……312
DR. STANKO SIELSKI – PRAVEDNIK MEĐU NARODIMA ……...312

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015. ……324
ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II. ……324

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016. ……330
SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA” ……330

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017. ……..334
ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU …… 334

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017. ……..338

J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018. ……344
STJEPAN RAZUM, DVIJE KNJIGE O UZROKU GENOCIDA NAD HRVATIMA I NJIHOV PRIJEVOD NA ENGLESKI JEZIK ……... 344

LOGOR JASENOVAC JE KOMUNISTIČKO-VELIKOSRBSKI MIT …….359

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020. ……...366
TOMISLAV VUKOVIĆ, TOBOŽNJI BORCI PROTIV REVIZIONIZMA SKUPA S IDEOLOŠKIM EGZEKUTORIMA TRUJU HRVATSKU JAVNOST I HISTORIOGRAFIJU …… 366
"AKCIJA STOLJEĆA" ……... 369
NEKA SVEMOGUĆI BOG STVORITELJ PROSVIJETLI ISTINOM KARDINALA BOZANIĆA …… 374

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, ZAGREB, 2020. …….. 379
DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ – ŽIVOTOPIS ……..379

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM. 381
POGOVOR: ŠKORO I SRPSKI FAŠIZAM ……....381

O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM. ……...386
JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO …… 386

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS …….392

UVODNI TEKSTOVI

OSKAR ŠARUNIĆ

LJUBICA ŠTEFAN - ŽIVOT ZA ISTINU

Bilo je prohladno nedjeljno jutro kad sam se našao, šećući se, na Jelačićevom placu. Pažnju mi je privuklo mnoštvo koje se skupilo oko malog kamp stolica. Približivši se doznao sam da se prikupljaju potpisi građana za ostanak imena: TRG HRVATSKIH VELIKANA. Znajući za nastojanja raznih ne nevladinih udruga, nego nehrvatskih udruga, dao sam svoj potpis. Jako sam se iznenadio kad sam doznao da je jedna od dvije gospode, koje su sakupljale potpise, Ljubica Štefan.
Čuo sam kako na upit o uspješnosti akcije odgovara: «Naj neuspješnija je ona akcija koje nikad nije pokrenuta». Čekao sam priliku obratiti joj se. Nije bilo članka s njenim potpisom koji nisam pročitao. Vrijeme je ručku i ljudi se polako razilaze. Uvjeti za kontakt su bili ispunjeni. Prišavši upitao sam gospodu Štefan dali ima nešto protiv da ju snimim s video kamerom i postavim nekoliko pitanja. Rado se odazvala i iscrpno odgovorila na sva moja pitanja. Od svih mojih amaterskih snimaka ti su mi najdraži.
Nekoliko mjeseci kasnije imao sam priliku još bolje upoznati tu tajanstvenu gospodu. Naime, uključio sam se u sakupljanje 400 000 potpisa u korist branitelja (onih 400 000 potpisa koje je vladajuća oligarhija, prešućujući ih, gurnula pod tepih). Pozitivna energija i borba za istinu, koja je kod gospode Štefan bila kredo cijelog njenog životnog puta, a proporcionalna negativnoj energiji vladajućih struktura, nije joj dala da sjedi prekriženih ruku. Uključila se i u ovu akciju. Dežurajući na štandu, uz često prekidani razgovor, poznanstvo je polako prelazilo u prijateljstvo.

Živi Internet

Kažu da treba informatizirati Hrvatsku kako bi bila moderna država. No gospoda Štefan je bila kao živi Internet ili Web stranice. Kažem bila, jer je nažalost prije četiri godine, 17. ožujka 2002, nakon kratke i teške bolesti zauvijek zatvorila svoje životne stranice. Ono s čim bi potkrijepio moju tvrdnju o mogućnostima te gospode i što je u meni stvorilo takav dojam je jedan telefonski razgovor. Gospoda Štefan me je nazvala odmah poslije Dnevnika i komentirala jedan posjet iz Izraela našoj zemlji osobe koja je prije živjela na bivšim prostorima. Rekla je: «Znadete li što je taj covjek izjavio za Svet, veljače 1990 Novi Sad…? ŠTO GOD SRBI RADILI MI SMO NA NJIHOVOJ STRANI. Nisam mogao doći sebi od kud joj podatak i to takvom brzinom. Ni najvještiji hakeri ne bi sa najbržim procesorima mogli doci do takvih podataka. Ne nije imala Internet. Barem ga ja nikad nisam vidio u 10 kvadrata sobice doma umirovljenika. Godine povijesnih događaja iz 18 st. pa do danas bez zadrške je koristila u razgovoru. Nije bila povjesničar ali je istraživala povijesnu gradu strpljivo, temeljito i požrtvovno.

Napisala je nekoliko vrlo vrijednih knjiga te tematike. Evo samo nekih: «SRBI I ALBANCI», «SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA I FAŠIZAM», «STEPINAC I ŽIDOVI», «MITOVI I ZATAJENA POVIJEST», «ISTINOM I ČINJENICAMA ZA HRVATSKU». Pisala je i kolumne, javljala se u pismima Čitatelja, u «Hrvatskom Slovu», «Fokusu», Slovenskom «Delu», «Večernjem listu» Jovićevoj «S.D.» pa do Ivankovićevog «Vjesnika». Poslije 3. siječnja 2000. ostala su samo dva tjednika H.S. i Fokus, u kojim je mogla objavljivati tekstove!? U «Delu» je objavljivala tekstove pod imenom Ljubica Bojović da bi zaštitila svoj život, a uredništvo joj je još iz predostrožnosti stavljalo samo inicijale Lj. B.

U obranu ugroženih naroda

Prvu knjigu «Srbi i Albanci», koja se sastoji od 3 sveska, je napisala 1989 dok je živjela u Beogradu gdje su se održavali mitinzi na kojim se tražilo oružje kako bi se zaštitio «ugroženi Srpski narod» na Kosovu. Revolt koji je u njoj izazvalo znanje o Kosovu, stradanju Albanaca, tko je ugrožen a tko ugrožava, ponukao ju je da počne istraživati i pisati. U sabranim djelima Dimitrija Tucovića je našla obilje podataka. Tucović je opisivao što je vidio i doživio na Kosovu, kao aktivni član srpske soldateske. Tu je opisao kako je srpska vojska strijeljala žene i djecu i da je bilo slučajeva spaljivanja živih žena i djece. Zgrožena grozotama o kojima je on pisao uvidjela je da je njeno znanje o Kosovu u stvari oskudno, ali i to da kod drugih postoji virtualno znanje, drugim riječima neznanje, proizvedeno srpskom medijskom propagandom. To je bio razlog da još intenzivnije počne istraživati tu povijesnu gradu. Nije željela navoditi Albanske izvore, jer bi sve napisano proglasili kao laž i time poništili ili relativizirali istinu. To je bio razlog zašto se isključivo ograničila na srpske izvore, a što su joj neki Albanci zamjerili. Poslije mjesec i pol istraživanja, zaokruženu cjelinu ponudila je dopisniku «Danas»-a u Beogradu koji je materijale odnio u Zagreb. U Zagrebu su bili zgranuti činjenicama, ali su joj odbili objaviti (Tko li je bio ono glavni urednik?.

Tko li je ono širio tezu da nije bilo njih nikad ne bi bili omogućeni demokratski izbori pa onda ni samostalna Hrvatska). Materijal je preuzeo Mladinin novinar Ivo Štandeker. To je onaj novinar kojem su, ranjenom u BiH, Srbi spriječili dolazak medicinske pomoći (isto kao i našem Goranu Ledereru). Odbila je novčanu naknadu s obrazloženjem da joj je važnije da istina počne prodirati u javnost. Nastavila je dalje istraživati po beogradskim knjižnicama i arhivima, ne mogavši se konzultirati niskim, jer je bila u okruženju onih koji su urlali ulicama: «Smrt Albancima». Jedna knjiga ili fusnota vodila ju je do druge i tako redom do materijala za prvu knjigu «Srbi i Albanci» od 1878. do 1914. godine. Bila je zadovoljna da je na jednom mjestu sakupila ono što je bilo razbacano po nepoznatim i zabačenim knjigama. Smatrala je da će, laički i amaterski pronađeni materijal poslužiti nekom kao baza za dalje istraživanje. Kako su se nastavila grozna ubojstva albanske mladosti širom Kosova i oni kanibalski mitinzi po Beogradu, a pročitavši u «Delu» apel slovenačkog saveza pisaca u kojem pozivaju intelektualce u zemlji da izvrše svoju moralnu i etičku dužnost i stanu u obranu ugroženog Albanskog naroda, onog dana kad je Milošević najavio uhićenje Vlasija, sjela je na vlak za Ljubljanu. Ujutro je već bila u «Savezu slovenskih spisateljev» u razgovoru s g. Venom Tauferom objasnila da je to njen prilog apelu intelektualcima. G. Taufer, pročitavši materijal, rekao joj je da će pozvati Janeza Janšu. Janez Janša, koji je tada bio još u zatvoru, ali s pravom izlaska, se odmah odazvao pozivu te je počela njihova suradnja. Bio je to materijal za prvi svezak.
Nedugo poslije, 20 travnja 1989. vidjela je u «Delu» veliki oglas da izlazi knjiga «Srbija i Albanci» u tri dijela. Pomislila je da će II i III dio napisati netko od Albanaca, no iz Dela su joj poručili da će onaj doneseni materijal podijeliti u dva dijela i da odmah spremi treći dio o novoj, Titovoj, Jugoslaviji. Preplašila se pitajući samu sebe što će sad? Treći dio je bio najavljen već za lipanj 1989. Nije joj ništa preostalo nego u takvom okruženju ubrzano tragati za srpskim izvorima. To traženje joj je bilo najmukotrpnije jer su tisak i knjige bile pomno cenzurirane. U tome joj je, kako je voljela reći, pomogao dobri duh i materijal je na vrijeme dostavljen u Ljubljanu. Globus koji je distribuirao prva dva dijela, taj treći je odbio distribuirati, tako da se nije pojavio ni u jednoj knjižari; ni Hrvatske, ni BiH, ni Srbije. Netko je morao dati takvu direktivu (tko li je to mogao?). Prodavali su ju akviziteri od kojih je jedan na Kosovu poginuo pod vrlo čudnim okolnostima. Koliko je bila minuciozna, premda laik, govori podatak da je tragajući za jednim člankom Koste Novalića napisan 1931 u tadašnjem časopisu «Balkanska federacija» otišla cak u Moskvu. Tamo je tri tjedna obilazila biblioteke i gotovo zadnji dan naišla, u Institutu za naučnu dokumentaciju, traženi tekst. Tekst je bio na Francuskom, pa ga je cijelog prepisala.
Objavljivanje knjige postigao je cilj. Dokaz tome je reakcija srpske strane sa njihovih najviših «naučnih» i političkih vrhova. Premda nisu znali tko je autor napad je započeo Vladimir Dedier (Bože koje li razlike između dva brata) u pismu TANJUG, tvrdeći da je to falsifikat, a nastavili akademici izjavljujući, u posebnoj TV emisiji, da takvu antisrpsku knjigu u povijesti nije nitko napisao i da izgleda kao da ju je pisao Gebels. Cijelo vrijeme im živjela je na dohvat ruke. Vrlo lako su mogli doći do nje jer je istražujući po arhivima morala predati na upis svoje

generalije. Materijale je fotokopirala 200-tinjak metara od razularenih mitingaša. Riskirala je radi istine, radi ugroženih života na Kosovu. Nažalost neki su prisvojili njene materijale, koje im je davala u najboljoj namjeri, napisali knjigu, tako da je ispalo da su oni u Beogradu izlagali svoj život u opasnost. Da je dobila zaradu od prodanih knjiga sigurno bi i danas bila aktivna. Ovako život u domu za stare i nemoćne ju je prije vremena odnesao na drugu obalu. Često mi je znala reći «Ne bi mi bilo tako teško da imam svojih 20 m? i računalo». Nama njezinim prijateljima nije jasno kako to da, kad se već tužba za autorska prava razvukla u nedogled, nije mogla država dodijeliti tih jadnih 20 m?. Nije li to književnica, povjesničarka, Pravednica, zaslužila?

Pravednica medu narodima

Ne, nije joj to bilo prvi put da dovodi svoj život u opasnost. U II svjetskom ratu spašavala je Židove prebacujući ih iz Karlovca u Crikvenicu. Zbog toga je proglašena, zajedno sa stricem Lujom, u Izraelu «Pravednica medu narodima». Ona je prva koja je inzistirala da joj se upiše Hrvatska nacionalnost, a ne Jugoslavenska. Možda je to razlog zašto ni jedan predstavnik Hrvatskih Židova nije bio prisutan na zadnjem ispraćaju 21. ožujka 2002. Dobiti priznanje «PRAVEDNIK MEĐU NARODIMA» nije odlikovanje koje se može dati po svojoj volji i simpatiji (Mesić), nije ni Diploma jer se ne može dobiti telefonskim razgovorom iz Kumrovca. nego dokument za koji se mora ispuniti niz vrlo zahtjevnih uvjeta i provjera. Možda su upravo Akademik Josip Pečarić i prof. Vladimir Mrkoci kad pišu u «HS» i «Fokusu» o Goldsteinima kao jugofilima tj. Kroatofobima. U našim razgovorima često je izražavala tugu i zabrinutost zbog napada i podmetanja od strane Hrvatskih Židova, kako njoj tako i Hrvatskoj državi. Čitajući njene arhivske materijale, koje sam naslijedio, vidio sam da je dobivala vrlo topla pisma uglednih Židova širom svijeta. Židova istinskih intelektualaca koji se ne daju uvući u koloplet srpskih lobija. Židova koji nisu odgojeni ateistički štoviše antiteistički.

Zadnja aktivnost

Zadnja aktivnost, gospode Ljubice Štefan, je bila je dokazati da je Bl. Alojzije Stepinac isto zaslužio biti proglašen Pravednikom, ako ne i prije od Schindlera. Pisma koja je upućivala na niz adresa nisu bila bez afirmativnih odgovora. Za sada bezuspješno, jer su struje protiv istine o Blaženom Stepincu, zahvaljujući jakom srpskom lobiju u samom Izraelu, još jake. To priznanje Bl. Alojza Stepinca Pravednikom bi nam opet pomoglo da se skine stigma sa Hrvatskog naroda kao genocidnog, a što su nam nametnula «braca» Srbi vrlo primitivnim ali učinkovitim načinom. Naime umnažajući žrtve Jasenovca sa brojem 40, proglašavajući Crkvu u Hrvata klerofašističkom, osudom Bl. Stepinca za suradnju s Nijemcima, prikazali su kao da je naš narod genetski predodređen kao genocidni narod. Ljubica Štefan u svojoj knjizi « Srpska pravoslavna crkva i fašizam» ili «Mozaik izdaje» dokazuje da je srpska pravoslavna crkva surađivala s Nijemcima, da su

logori u Srbiji, Banjica i Sajmište bili prvi logori u Europi koji su do kraja riješili Židovsko pitanje. Nadalje dokazuje da su u Jasenovcu pribrojene i žrtve Titovog Jasenovca (od 1945 – 1948). Tako skupa s grupom drugih autora (Josip Pečarić- Jasenovački mit, Mladen Ivezić- Jasenovac i brojke i dr.) knjiga sličnog sadržaja, ruši mit o Jasenovcu , a i Hrvatima kao genocidnog naroda.

CETIRI GODINE OD SMRTI LJUBICE ŠTEFAN

Tko je bila Ljubica Štefan? Čak i kad upitam nekog uvjetno rečeno desnog, ne zna odgovor. Zbog čega je to tako? Zato što nam je pomoću raznih medijskih tehnika nametnut zaborav za sve što je važno za naš Hrvatski identitet. Oluja se i izvana i iz unutra pokušava proglasiti zločinačkim udruživanjem. Kontinuirano od 2000-ite se provodi detuđmanizacija, pa nije ni čudo što samo malobrojnima nešto znači ime Ljubice Štefan.
Ljubica Štefan je bila heroina. Za istinu za čovjeka za narod izlagala je svoj život nekoliko puta opasnosti. Prvu knjigu «SRBI I ALBANCI», koja se sastoji od 3 sveska, je napisala 1989 dok je živjela u Beogradu gdje su se održavali mitinzi na kojim se tražilo oružje kako bi se zaštitio «ugroženi Srpski narod» na Kosovu. Revolt koji je u njoj izazvalo znanje o Kosovu, stradanju Albanaca, tko je ugrožen a tko ugrožava, ponukao ju je da počne istraživati i pisati. U sabranim djelima Dimitrija Tucovića je našla obilje podataka. Tucović je opisivao što je vidio i doživio na Kosovu, kao aktivni član srpske soldateske. Tu je opisao kako je srpska vojska strijeljala žene i djecu i da je bilo slučajeva spaljivanja živih žena i djece. Zgrožena grozotama o kojima je on pisao uvidjela je da je njeno znanje o Kosovu u stvari oskudno, ali i to da kod drugih postoji virtualno znanje, drugim riječima neznanje, proizvedeno srpskom medijskom propagandom. To je bio razlog da još intenzivnije počne istraživati tu povijesnu gradu. Nije željela navoditi Albanske izvore, jer bi sve napisano proglasili kao laž i time poništili ili relativizirali istinu. To je bio razlog zašto se isključivo ograničila na srpske izvore, a što su joj neki Albanci zamjerili.
Nastavila je dalje istraživati po beogradskim knjižnicama i arhivima, ne mogavši se konzultirati niskim, jer je bila u okruženju onih koji su urlali ulicama: «Smrt Albancima». Jedna knjiga ili fusnota vodila ju je do druge i tako redom do materijala za prvu knjigu «Srbi i Albanci» od 1878. do 1914. godine. Bila je zadovoljna da je na jednom mjestu sakupila ono što je bilo razbacano po nepoznatim i zabačenim knjigama. Smatrala je da će, laički i amaterski pronađeni materijal poslužiti nekom kao baza za dalje istraživanje.
Proglašena je i «Pravednikom medu narodima» kojom prilikom je inzistirala da se uz njeno i ime njenog ujaka Luje napiše narodnost Hrvat, a ne kao do tad kad je uz svako ime pisalo Jugoslaven. Zadnja aktivnost, gospode Ljubice Štefan, je bila je dokazati da je Bl. Alojzije Stepinac isto zaslužio biti proglašen Pravednikom, ako ne i prije od Schindlera. Pisma koja je upućivala na niz adresa nisu bila bez afirmativnih odgovora. Za sada bezuspješno, jer su struje protiv istine o Blaženom Stepincu, zahvaljujući jakom srpskom lobiju u samom Izraelu, još jake.

Djela koja je ostavila iza sebe su: «SRBI I ALBANCI», «SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA I FAŠIZAM», «OD BAJKE DO HOLIKAUSTA» «STEPINAC I ŽIDOVI», «MITOVI I ZATAJENA POVIJEST», «ISTINOM I ČINJENICAMA ZA HRVATSKU».

Oskar Šarunić

https://www.lijepanasadomovinahrvatska.com/index.php/103-uncategorised/887-20060318-oskar-sarunic-cetvrta-obljetnica-smrti-ljubice-tefan
https://www.scribd.com/doc/51012433/Oskar-%C5%A0aruni%C4%87-o-LJUBICI-%C5%A0TEFAN

Damir Borovčak: Ljubica Štefan pregarala je za istinom o Stepincu

17. ožujka 2019.

IN MEMORIAM – LJUBICA ŠTEFAN: 17. OŽUJKA 2002. – 17. OŽUJKA 2019.

Dana 17. ožujka navršava se 17. obljetnica smrti Ljubice Štefan. Neki se još sjećaju njezinih tekstova, njezine upornosti u obrani istine. Profesorica slavistike Ljubica Štefan bila je hrabra Hrvatica, koja je stjecajem životnih okolnosti krajem '80-ih godina živjela u Beogradu. Godine 1987. susreće se s paterom Vladimirom Horvatom, isusovcem, koji je tada bio župnik na službi u Beogradu. U mirovini, od 1988. godine, neprekidno se bavi povijesnim istraživanjima u beogradskim knjižnicama i arhivima, gdje u tajnosti i napetosti prikuplja raznu povijesnu građu.

U dubokoj boli javljamo hrvatskome narodu,svim humanim ljudima i svim žrtvama političkih nepravdi,terora i nasilja,tužnu vijest da je velika hrvatska žena,kršćanska humanistica,neumorni borac za istinu o stradanjima hrvatskog naroda u novijoj povijesti i drugih prešućivanih žrtava,nositeljica povelje i medalje Pravednika među narodima, gospođa

Ljubica Štefan

okrijepljena Otajstvima umirućih, blago u Gospodinu preminula u Vječnost i otišla časno u hrvatsku povijest u 82.godini života nakon kratke i teške bolesti.

Oproštaj od drage nam pokojnice bit će u krematoriju na Mirogoju u četvrtak, 21.ožujka 2002. z 14.10 sati.

Sveta misa zadušnica služit će se odmah nakon oproštaja u Bazilici Srca Isusova i Marijina u Zagrebu, Palmotićeva 31 u 16.00 sati.

Počivala u miru Božjem i neka joj je laka hrvatska zemlja koju je toliko voljela!

Ožalošćeni i zahvalni prijatelji i prijateljice

U svojim nastojanjima traganja za istinom imala je duhovnu podršku p. Horvata. Započinje pisati knjige kojima svjedoči ono što je pronašla istraživanjima. Godine 1989. pod pseudonimom joj izlazi prva knjiga u Sloveniji. Zatim joj 1991. i 1992. izlaze i druge dvije knjige Mozaik izdaje i Pregled srpskog antisemitizma, obje također pod tuđim imenom. U njima je opisala utjecaj Srpske pravoslavne crkve na srpsku politiku i vezu Srpske pravoslavne crkve i fašizma u Srbiji. U knjigama Mitovi i zatajena povijest i Istinom i činjenicama za Hrvatsku pisala je o žrtvama

u poslijeratnom Titovom logoru Jasenovac od 1945. - 1948.g. U prilog svoje tvrdnje istražila je i navela više imena svjedoka, uz desetak navedenih bibliografskih izvora. Tvrdila je da je Jasenovac poslije svibnja 1945., pa sve do 1948., bio komunističko stratište za mnoge hrvatske mučenike s Križnoga puta. Postkomunistički, režimski kritičari i novinari zbog toga su je izvrgnuli cijelom nizu uvredljivih medijskih napada, no Štefan je ostala neumorna, pregarajući do smrti za istinom.

Zbog osobne sigurnosti morala je u srpnju 1992. žurno napustiti Beograd, gdje je ostavila svu svoju imovinu. Kao izbjeglica stigla je u Zagreb. Uz neviđenu energiju u osmom desetljeću života, nastavila svoj istraživački i publicistički rad, kojem se je u potpunosti posvetila. Piše židovskim organizacijama i dokazuje da su njezin stric i ona pomagali Židovima u Drugom svjetskom ratu. Godine 1993. dodijeljeno joj je najviše židovsko priznanje – povelja i medalja Pravednice među narodima za spašavanje Židova u Drugom svjetskom ratu, što je činila kao mlada djevojka zajedno sa svojim stricem Lujom u Karlovcu. Osobno prima ta najviša židovska priznanja u Izraelu. Njezino ime i ime njezinog strica uklesano je na Zidu počasti u Vrtu pravednika. Ona je prva u Memorijalnom centru Yad Vashem u Izraelu uz čije ime stoji Croatia, umjesto ranijeg naziva Yugoslavia. Tako je po prvi puta, uz ime Ljubice Štefan i njezinog pokojnog strica Luju Štefan, uklesan naziv hrvatske države.

Večernji list 8. veljače 2012. pod naslovom U beogradskom arhivu pronađen je dokaz da je Stepinac spašavao i Srbe opisuje se povijesna činjenica kako se zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac u NDH snažno zalagao za pomoć i spašavanje Židova koji su se našli na udaru ustaškog režima. Riječ je o američkoj povjesničarki židovskog podrijetla iz Sarajeva, Esther Gitman koja svojom nedavnom knjigom ukazuje na spašavanje Židova u NDH. Stepinac se zauzimao za svakog čovjeka, bez obzira na nacionalnost i vjeroispovijest. To govore brojni dokumenti, kaže Esther Gitman, te treba istražiti sve što je Stepinac u NDH napravio za Srbe. Knjigu autorice Gitman opisuje i Večernji list 20. veljače 2012. pod naslovom Stepinac je zaprijetio Paveliću i NDH da će zatvoriti sve crkve i pustiti zvona neprestano zvoniti. Gitman je istaknula kako bi na isti način iscrpno trebalo istražiti i ulogu nadbiskupa Stepinca u spašavanju Srba u NDH. Nažalost, Stepinac u Srbiji još uvijek slovi kao ustaški ratni zločinac, jer je jugoslavenska vlast od Stepinca monstruozno napravila ratnog zločinca i suradnika ustaškog režima. Tako je odlučila Partija na čelu sa krvavim maršalom Titom te na političkom suđenju 1946. u Zagrebu krivotvorila mnoge činjenice da bi zločinački presudila zagrebačkom nadbiskupu. Ta je činjenica ostala živa sve do danas u glavama mnogih koji su cijelo stoljeće pokušali velikosrpskom i komunističkom politikom uništiti i pokoriti državotvorne Hrvate i nisu željeli prihvatiti kasnije utvrđene činjenice o namještenom i krivotvorenom sudskom procesu.

תעודת כבוד

Certificate of Honour

THIS IS TO CERTIFY THAT IN ITS SESSION OF DECEMBER 29, 1992, THE COMMISSION FOR THE DESIGNATION OF THE RIGHTEOUS, ESTABLISHED BY YAD VASHEM, THE HOLOCAUST HEROES & MARTYRS' REMEMBRANCE AUTHORITY, ON THE BASIS OF EVIDENCE PRESENTED BEFORE IT, HAS DECIDED TO HONOUR

Ljubica Štefan

WHO, DURING THE HOLOCAUST PERIOD IN EUROPE, RISKED HER LIFE TO SAVE PERSECUTED JEWS. THE COMMISSION, THEREFORE, HAS ACCORDED HER THE MEDAL OF THE RIGHTEOUS AMONG THE NATIONS. HER NAME SHALL BE FOREVER ENGRAVED ON THE HONOUR WALL IN THE GARDEN OF THE RIGHTEOUS, AT YAD VASHEM, JERUSALEM.

Jerusalem, Israel
APRIL 20, 1999

ליובצה שטפן

Jerusalem, Israel
APRIL 20, 1999

WHOEVER SAVES ONE LIFE IS AS THOUGH HE HAD SAVED THE ENTIRE WORLD

Više događaja koje spominje Esther Gitman, poput Stepinčevog zbrinjavanja Židova iz doma "Lavoslav Schwartz", već je prije 20-tak godina istraživala je i objavila profesorica Ljubica Štefan u knjizi Stepinac i Židovi (Croatiaprojekt, Zagreb 1998.). Utvrdila je činjenicama kako je zagrebački nadbiskup u vrijeme Drugog svjetskog rata izravno pomagao i doprinio spašavanju većeg broja Židova pred nacistima. Opisala je sve što je pronašla i poduzela kako bi Stepinac bio proglašen zaslužnim za spašavanje Židova i konačno priznat od države Izrael kao pravednik. Stalo joj je u potpunosti rasvijetliti i objelodaniti činjenice o prijetnji nacista 8. prosinca 1943. i Stepinčevom pothvatu preseljenja starih Židova iz Doma staraca "Lavoslav Schwartz" iz Stenjevca na crkveno imanje u Brezovicu. No, prijedlozi proglašenja Stepinca pravednikom su još i prije pisanja njezine knjige dva puta odbijeni, uz nelogično i neuobičajeno obrazloženje protivno pravilima priznanja i u suprotnosti s podacima drugih proglašenih pravednika među narodima. No, komunistička i prosrpska negativna promidžba ostala je i do danas snažnija od istine.

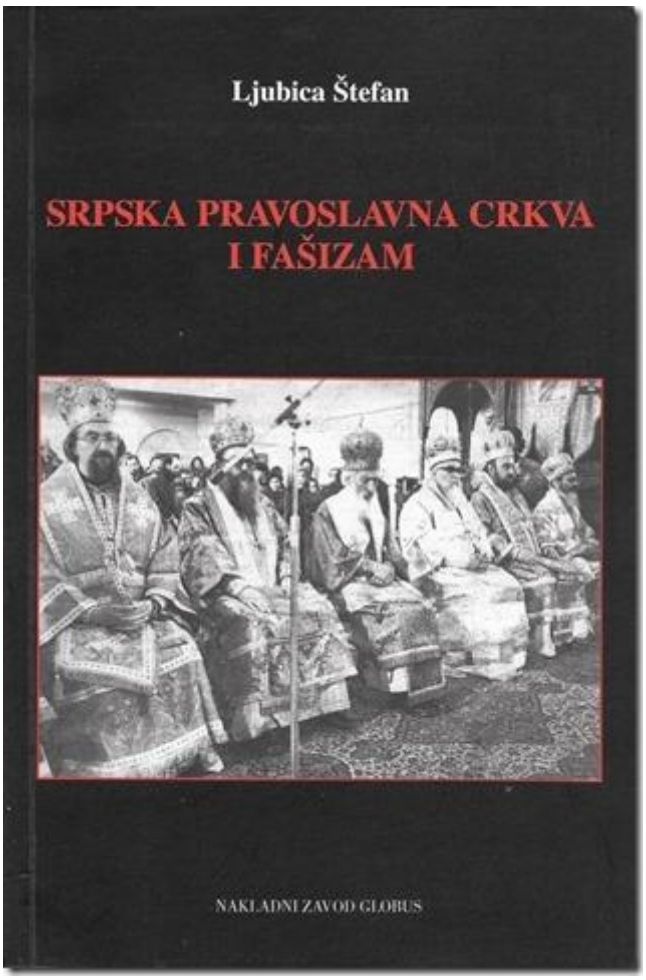

Nažalost Ljubica Štefan, prije 17 godina umrla je negirana i nepriznata po komunističkim mutikašama, srbofilima i mrziteljima Hrvata, iako je pronašla mnoge vjerodostojne dokumente i svjedoke, a i sama je spašavala Židove u tom vremenu. Uz već spomenute knjige, profesorica Štefan je napisala i knjigu Srpska pravoslavna crkva i fašizam (Nakladni zavod Globus, 1996. g.), zatim Istinom i činjenicama za Hrvatsku (HKZ - Hrvatsko slovo, 1999.g.) i Mitovi i zatajena povijest (izdanje Krešimir – SlovoM, 1999.), čiji sadržaji pojašnjavaju okolnosti i navode imena nekih koji su lažirali, onemogućavali i nečasno se ponijeli prema istini o Stepincu i Hrvatskoj. U posljednjih desetak godina svog života napisala je i objavila ukupno sedam knjiga povijesnih svjedočanstava i istraživanja.

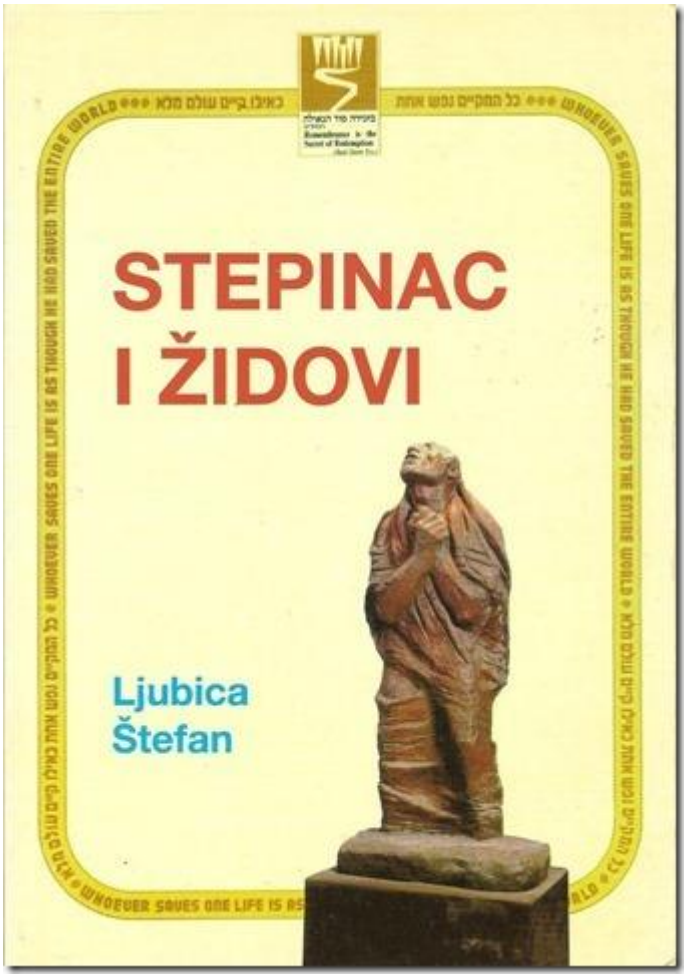

U životu, Ljubica Štefan bila je i ostala do kraja vrlo skromna. Kao vjernica žarko je molila za hrvatsko opće dobro. Bila je članica Molitvene skupine za hrvatske domoljubne uznike širom svijeta. Pod kraj života, u bolnici krunica joj je stalno bila na dohvat ruke, što je potvrda njene iskrene vjere – po riječima patera Vladimira Horvata. Po posljednjoj želji kremirana je i njezin je pepeo razasut na Sunčanoj poljani u Gaju urni na Krematoriju na Mirogoju. To je mjesto gdje se posipa pepeo neidentificiranih hrvatskih branitelja i žrtava Domovinskog rata, siromašnih i beskućnika, to je mjesto skromnosti gdje se više nikakvim natpisima ne obilježavaju imena pokojnika. Tu, kako je i živjela, završava pravednica Ljubica Štefan, svoje ovozemaljsko poslanje. Svojim životom potvrdila je skromnost kao vrlinu, ta velika štovateljica istine, Stepinca i hrvatske Domovine.

ZLATKO PINTER

LJUBICA ŠTEFAN – PRAVEDNIK MEĐU NARODIMA I HRABRI BORAC ZA ISTINU O HRVATSKOJ

07/02/2018

Na mramornoj ploči *Zida časti* u *Vrtu pravednika* u memorijalnom centru Yad Vashem u Jeruzalemu, prvi je put 1992. godine uklesano „CROATIA“ – unatoč protivljenju mnogih koji nisu bili skloni Hrvatskoj i njezinom predsjedniku.
Naime, Hrvatica Ljubica Štefan, jedino je pod tim uvjetom pristala prihvatiti priznanje Pravednika među narodima koji je te godine dodijeljen njoj i njezinu stricu Luji.
Ova hrabra i časna žena, profesorica slavistike, novinarka i publicistkinja prva je u javnost iznijela mnoge istine vezano za srpski antisemitizam, djelovanje Srpske pravoslavne crkve i holokaust u Srbiji, poratni (komunistički) Jasenovac, neumorno se borila za povijesne činjenice o blaženom Alojziju Stepincu i Katoličkoj crkvi u razdoblju Drugoga svjetskog rata i stala u obranu onoga što je pisao prvi hrvatski predsjednik dr Franjo Tuđman.
Bez kompromisa se zalažući za povijesnu istinu argumentirano je pobijala laži i krivotvorina koje su velikosrpska i komunistička promidžba i njezini centri u svijetu desetljećima širili i ubrzo je postala meta ne samo radikalnih srpskih krugova nego i naših domaćih neokomunista i „boraca za ljudska prava“ koji su se iz petnih žila upinjali očuvati te laži i mit o „ustaškom Jasenovcu“ kao stožernu odrednicu prema kojoj su cijeli hrvatski narod žigosali kao „zločinački“ i „genocidan“ (što uostalom i danas na razne načine čine).
U Hrvatskoj je, na žalost, živjela u oskudici, od mizerne mirovine koja nije bila dostatna za plaćanje troškova smještaja i prehrane u Domu umirovljenika u Klaićevoj ulici br.10. u Zagrebu, gdje je u sobi br.137., ova hrabra, poštena i ponosna žena provela svoje posljednje godine. Umrla je u bolnici Sv. Duh, nakon kratke i teške bolesti, ostavivši iza sebe desetak knjiga i veliki broj radova i tekstova.
Ljubica Štefan rođena je u Prilepu (Makedonija), 1921. godine, umrla 17. ožujka 2002. godine u Zagrebu. U mnogim je mjestima u Vojvodini i Bosni, na Kosovu, te u Beogradu radila kao nastavnica.
Materijale je skupljala po raznim arhivima – najviše u Beogradu, a dobar je dio građe koristila iz institucija vezanih za djelatnost Srpske pravoslavne crkve. Ovakav pristup povijesnim događajima – pri čemu se građa prikuplja na samom izvorištu njezina nastanka – daje posebnu vrijednost i autentičnost njezinim djelima.
Desetljećima je neumorno tragala, prekapala arhive i različite izvore, kako bi došla do autentične građe za svoje knjige, objavivši ih u razdoblju od 1989. do 1999. godine.

Krajem osamdesetih počinje objavljivati neke od svojih radova, ali pod pseudonimom (iz razloga osobne sigurnosti).
U razdoblju 1989./1992. iz tiska izlaze njezina djela:
— *Srbija i Albanci. Pregled politike Srbije prema Albancima 1878-1989*, Ljubljana, 1989.;
— *Srpska pravoslavna crkva i Srbija u Drugom svjetskom ratu*, 1990., Zagreb, *Glas koncila* (objavljeno u obliku feljtona);
— *Mozaik izdaje*, Zagreb, 1991. (na temelju njezinih materijala objavio Tomislav Vuković pod svojim imenom)
— *Pregled srpskog antisemitizma*, Zagreb, 1992. (potpisana kao *Edo Bojović*), koautor *Tomislav Vuković*;
U Hrvatskoj (u koju dolazi 1992. godine iz Beograda), objavljuje pod svojim imenom:
— *Od bajke do holokausta*, Zagreb, 1993. – objavljeno na hrvatskom i engleskom jeziku;
— *Srpska pravoslavna crkva i fašizam*, Zagreb, 1996.;
— *Stepinac i Židovi, Zagreb*, 1998.;
— *Istinom i činjenicama za Hrvatsku*, Zagreb, 1999.;
— *Mitovi i zatajena povijest*, Zagreb, 1999.
Svojim je djelima dala uistinu golem doprinos rasvjetljavanju mračnih strana povijesti na ovim prostorima. *Njoj se* (*na sreću*), *nije mogao "prišiti" epitet "antisemitkinje" "fašistkinje"* ili *"ustaškinje"*, kako se to po pravilu uvijek činilo s dr Tuđmanom i drugima koji su na sličan način dirnuli u "zabranjene teme", jer je zasluženo nosila časno priznanje *Pravednika među narodima*. No, zato je među neo-komunistima i pseudo-liberalima počašćena epitetom „kontroverzna" (kao razlozi, navode se uglavnom kako je „branila Tuđmanove teze o Jasenovcu" – ma što to značilo, i njezine „neistinite tvrdnje kako je Nikola Tesla bio Hrvat"), dok je u Srbiji – i među srpskim nacionalistima diljem „srpskih zemalja", iz sasvim razumljivih razloga, jedan od najomraženijih likova u publicistici zadnjih desetljeća.
Osjećaj za pravdu i istinu Ljubice Štefan ne iscrpljuje se, međutim, u tomu da se bori samo za svoj (hrvatski) narod. Ona u podjednakoj mjeri protestira i protiv progona svih drugih, neovisno kojoj rasi, naciji, vjeri ili svjetonazoru pripadali.
Tako, primjerice, svojim sjajnim i argumentiranim analizama baca svijetlo na složene odnose između Srba i Albanaca i zorno otkriva tragičan položaj u kojem se zahvaljujući velikosrpskoj hegemoniji našao albanski narod. Daje zanimljive i uvjerljive prikaze i kada je riječ o progonu humanista i demokrata Srba, i to bez ikakvih ograda i predrasuda.
Isto tako, anatomskom preciznošću secira djelatnost Srpske pravoslavne crkve (posebice u razdobljima velikih političkih kriza i ratova), te bez ostatka i zadrške iznosi punu istinu i dokazuje da je ova institucija (na žalost, zahvaljujući prije svega svojim visoko pozicionirani dužnosnicima (poput *Nikolaja Velimirovića*, *Gavrila Dožića, Josifa Cvijovića* i drugih), isuviše često bila pokretač kotača zla, stavljajući se uglavnom na stranu ekstremnih političkih snaga i pokreta u srpskom narodu, šireći govor mržnje i potičući na sukob sa susjednim narodima.

U nastojanju ostvarenja svoje "misije" (velikosrpskih ciljeva), Srpska pravoslavna crkva nije prezala niti od suradnje s fašizmom, usvajajući u isto vrijeme i nacističku (rasnu) teoriju, dok je antisemitizam također bio i ostao njezina trajna orijentacija.

Znajući dobro koliko je ovo osjetljiva tematika i *sklizak teren*, Ljubica Štefan posebnu je pozornost poklanjala vjerodostojnosti izvora na temelju kojih je skupljala građu za svoje knjige. *Činjenica da je najveći dio te građe izuzet upravo s izvora otkuda je potekla,* sama po sebi je *neoborivi argument da je ono što je pisala istina*.

Govoreći na jednome od brojnih skupova povjesničara, o komunističkom logoru Jasenovac, poziva se, među ostalim na prof. dr. *Srboljuba Živanovića,* s Medicinskog fakulteta u Novom Sadu, koji je 1963. i 1964. godine bio na iskapanju ostataka žrtava pokopanih na području današnjeg Spomen parka Jasenovac. "Živanović je potvrdio (navodi ona), da je u blizini tijela pronađena velika količina raznih premeta koji ukazuju na to da su žrtve bile dovedene do mjesta pogubljenja i da prethodno nisu bile u logoru, na što posebno ukazuje prisustvo noževa, prstenja, zlatnika itd." (ovo potvrđuju i nalazi istraživanja što ih je proveo dr Marinko Oluić 1983. godine najsuvremenijim metodama daljinskih snimanja i sumiranjem svih dotadašnjih rezultata iskapanja na području Jasenovca – nalaz objavljen u publikaciji VGI).

Jedna od njezinih najvećih zasluga jeste istraživanje vezano za kardinala *Alojzija Stepinca* i pobijanje nepravednih i lažnih optužbi koje su desetljećima konstruirane protiv njega i cijele Katoličke crkve u Hrvata. Dobro poznavajući prilike u kojima se sve to odvijalo, a upućena i u odnose u samoj židovskoj zajednici, ona sustavno, na logičan i uvjerljiv način objašnjava brojne zakulisne igre kojima se i danas sprječava iznošenje pune istine.

Interesi pojedinaca i skupina (bilo da je riječ o onima iz Izraela, Beograda, Židovske općine u Zagrebu ili kojeg drugog mjesta) kojima je cilj zadržati postojeće stanje i osigurati daljnji monopol na istinu, još uvijek su nažalost toliko jaki, da istina teško prodire do javnosti.

Razbiti ustaljene predrasude i stereotipe koji su već dobili oblike mitova i dogmi, nije lak posao. Pa ipak ima onih koji se odlučuju na taj trnoviti *hod po mukama*.

Istina o (sada već *blaženiku*) kardinalu *Alojziju Stepincu,* ovih se godina ipak probija, poput tračka svijetla iz tmine. *To ne mogu spriječiti više niti oni koji su već nekoliko puta u centru Yad Vashem opstruirali i odbacili prijedlog da ga se proglasi Pravednikom među narodima, (iako za to postoje više nego opravdani razlozi).* Njihovo posljednje objašnjenje svodi se na tvrdnju da „*nije podastrt dovoljan broj dokaza koji bi govorili u prilog tomu, kako je u vrijeme kada je spašavao Židove nadbiskup Stepinac bio u smrtnoj opasnosti*"!?

Hrvatski je narod teško optužen i oklevetan, ali se s time nikako ne smijemo pomiriti. Koliko god put prema istini bio mukotrpan, nema nam druge nego nastaviti njime.

Možda je u tom kontekstu najbolje završiti riječima blagopokojnog kardinala Katoličke crkve u Hrvata, prečasnog *Franje Kuharića*, koji je i sam prošao tešku *golgotu* progona od strane komunističkog totalitarnog režima nepopustljivo

i neumorno se zalažući za istinu. Evo jednoga navoda iz knjige Ljubice Štefan (*Mitovi i zatajena povijest*, Zagreb, 1999., str. 39.):
„*'Radilo se* (rekao je 1991.kardinal Kuharić – op. Lj.Š.) *o Stepinčevom rodoljublju i suprotstavljanju klevetama o genocidnosti hrvatskog naroda protiv kojega se i danas vodi žestoka borba. Kad vidimo nasrtaje na naš mir i slobodu, kao da nam hoće reći: nemate pravo na svoju povijest, svoj identitet, svoj teritorij, svoju domovinu, ni na svoj jezik i postojanje. Demokracija je otvorila vrata povijesnoj istini* (pa zato kardinal ističe potrebu pisati u nas – op. Lj. Š.) *knjige o kardinalu Stepincu u istinskoj objektivnosti, tako da sadašnji i budući naraštaji mogu imati istinit uvid u njegovo vrijeme i u njegov život i djelovanje'.*" (istaknuo: Z.P.)
Na budućim istraživačima je da nastave tamo gdje je stala ova hrabra i časna žena koja je u slobodnoj i suverenoj Hrvatskoj umrla u bijedi i siromaštvu, na sramotu svih nas.
Pokoj joj vječno i nek je Bog nagradi za sva dobra što ih je za života učinila.

Zlatko Pinter / Kamenjar.com

https://kamenjar.com/ljubica-stefan-pravednik-medu-narodima-hrabri-borac-za-istinu-o-hrvatskoj/
https://www.hrvatski-fokus.hr/2018/02/15178/

PETAR HORVATIĆ

17. OŽUJKA 2002. UMRLA LJUBICA ŠTEFAN – MIT O GENOCIDNOSTI HRVATA RAŠIREN JE IZ KRUGOVA SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE!

17. ožujka 2020.

Dana 17. ožujka 2002. napustila nas je zaslužna Hrvatica, pravednica među narodima i povjesničarka, koja je i po cijenu života, tijekom rata razotkrivala srbijanske laži i skrivene namjere njihove politike: Ljubica Štefan.
Ona je 1991. i 1992. potajno iz arhiva u Beogradu prikupljala građu o srbijanskim zločinima s elementima genocida nad Hrvatima, Bošnjacima i Albancima, o Jasenovcu i Stepincu, a onda tu vrijednu građu donijela u Zagreb.
Napisala je, za Hrvate više značajnih knjiga, od kojih je jedna „Srpska pravoslavna crkva i fašizam".
Knjiga piše držanju Srpske pravoslavne crkve u drugom svjetskom ratu. Autorica je dokazala bliski odnos episkopa i svećenstva Srpske pravoslavne crkve s njemačkim vlastima i zagovaranje antisemitizma kod srpske pravoslavne crkvene hijerarhije. Kao posebni doprinos ove knjige stoji zaključak da je upravo iz krugova Srpske pravoslavne crkve raširen mit o genocidnosti Hrvata i o daleko većem broju Srba stradalih tijekom drugog svjetskog rata od onog koji prihvaćaju objektivni znanstvenici, piše bib.irb.hr.
Ljubica Štefan prva je Pravednica među narodima proglašena od strane države Izrael pod imenom Hrvatske na njezin izričit zahtjev.
Uz ime Ljubice Štefan i njezinog strica Luje Štefana po prvi puta na Yad Yashemu upisuje se ime države Hrvatske – Croatia!
Bilo je to ratna 1992. godina. Do tada su prethodni pravednici Hrvati/ice bili upisivani pod imenom bivše države – Yugoslavia.
U teško ratno vrijeme u velikoj tajnosti i strahu, jer je rat dočekala u Beogradu, od 1991.-1992. radila je u beogradskim arhivima i prikupljala građu o srpskim genocidima nad Albancima, Hrvatima, o SPC, o Jasenovcu i o Stepincu, te objavila 8 knjiga vezano uz ta istraživanja.
Sve to još je uvijek vrlo aktualno i danas, posebice svetost Stepinca za koju se je Ljubica posebno zalagala.
Pala je u zaborav, pa smatramo da nam je dužnost osvježiti sjećanje na nju. Svojim istraživačkim radom neizmjerno je zadužila hrvatski narod.
Njezin vrijedan rad posebice se može uočiti u knjizi Juraj Batelje – *Rivellijeva zavjera laži, Blaženi Alojzije Stepinac i Srpska pravoslavna crkva (Zagreb, 2015.).*
Ljubica Štefan napisala je vrijedan uradak koji potvrđuje da je logor Jasenovac godinama poslije završetka 2. svjetskog rata radio kao komunistički logor.

Posebno su vrijedna sakupljena osobna svjedočanstva ljudi koji su sami bili zarobljenici u logoru. Pri tome su osim strašnih tortura, vidjeli stotine ubijenih leševa vojnika i civila, iskapali plitke jame sa svježe ubijenim leševima, rušili zidove logora i vidjeli sve strahote tog komunističkog logora. Osobito su zanimljivi dijelovi gdje se analizira višekratni i višedesetljetni pokušaji komunističkih vlasti da istraživanjima dođu do nekih dokaza za svoje uvelike uveličane brojke o žrtvama ustaškog logora Jasenovac. Vrijedno je svjedočanstvo Srbina dr. Živanovića iz 1963. gdje je napisao da je vidio veliki broj leševa koji nisu bili logoraši zbog predmeta koje su posjedovali (noževi, zlatnici, prstenje), civilne odjeće, odjeće vojnika NDH i nošnji hrvatskih seljaka, te dječjih cipelica manjih od broja 33.

* Ovaj tekst sufinanciran je sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/kultura/17-ozujka-2002-umrla-ljubica-stefan-mit-o-genocidnosti-hrvata-rasiren-je-iz-krugova-srpske-pravoslavne-crkve

NAPOMENA: Od istog autora vidjeti tekst:
https://narod.hr/kultura/17-ozujka-2002-ljubica-stefan-zasto-svetosavlje-ishodiste-velikosrpstva

MIJO IVUREK

NUŽNOST POZNAVANJA PROŠLOSTI I SADAŠNJOSTI SRPSKOG IMPERIJALIZMA

Ljubica Štefan o srbijanskom teroru nad Albancima od 1978. godine do raspada Jugoslavije
Ljubica Štefan: *Srbija i Albanci, Pregled politike Srbije prema Albancima od 1878. do 1989., Detecta*, Velika Gorica, 2021.

Posvećeno herojskoj borbi albanskoga naroda Kosova za oslobođenje od srpske okupacije i žrtvama palim u stogodišnjoj borbi, napisala je autorica.
Zadnji događaji u Crnoj Gori prigodom ustoličenja mitropolita crnogorsko-primorskog Joanikija na Cetinju – kolijevci i svetom mjestu crnogorske nacije i Crnogorske pravoslavne crkve – u organizaciji Srpske pravoslavne crkve i patrijarha Porfirija, srpskih tajnih službi, službenih beogradskih vlasti, uz ruske političke podupiratelje kao i domaće srpske anticrnogorske snage na čelu sa premijerom Zdravkom Krivokapićem i represivnim aparatom koji je pod njegovom vlašću, razvidno su pokazali nesnalaženje i zatečenost hrvatskih vlasti, ovim, i za Hrvatsku opasnim događajem. Reakcije su gotovo izostale. Napose hrvatskog premijera. Tek štura izjava ministra vanjskih poslova. Vjerojatno da se ne talasa ili da se Vlast ne zamjeri srpskim interesima u regionu (Srpskom svetu) i svom koalicijskom partneru Pupovcu i njegovim velikosrbima. Ili prijateljima Porfirija u zagrebačkim elitno izdajničkim krugovima – popularno kružoku. Sramotna imena iz pristojnosti ne bih ponovno spominjao. Poznati su kao poklonici pjevača četničkih pjesama i lažnoga ekumeniste Porfirija. Nazdravlje! Iznimka je u ovoj situaciji bio hrvatski predsjednik Zoran Milanović. Jedno od objašnjenja za pokunjenu Hrvatsku, posredno, dao je crnogorski književnik Milorad Popović, kada je u razgovoru s jednim hrvatskim novinarem, na upit može li i kako Hrvatska pomoći Crnoj Gori u ovoj situaciji i mogućem lošem nastavku događaja, Popović je začuđeno konstatirao: kako, pa i vi ste sami premreženi kadrovima i pristalicama srpskog patrijarha Porfirija, ali i drugim srpskim interesnim i obavještajnim snagama! Ono što je napose indikativno što se o tim događajima, osim jedne emisije *Otvoreno*, nije ozbiljnije govorilo u političkim krugovima – u vlastima očekivano, ali slabašno i površno u oporbenim redovima: iznimka je bio saborski zastupnik Prkačin. Vlast se nije potrudila nešto suvislije reći o povijesnim odnosima Srba i Crnogoraca, Srpske i Crnogorske pravoslavne crkve, progonu i zatiranju Crnogoraca i njihove autokefalne pravoslavne crkve. Da ne govorimo o mogućim posljedicama nastavka imperijalističkih pretenzija od strane Republike Srbije i crnogoraca bjelaša – srpske pete kolone i čelnika prosrpske koalicije *Za budućnost Crne Gore* Zdravka Krivokapića. Jadno i žalosno na što je spala naša domovina. O tim smo temama u Hrvatskom tjedniku iscrpno i pravovremeno pisali upozoravajući na mogući

razvoj događaja. Pisali smo i o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi i onim velikosrpskim imperijalističkim snagama kao i domaćim posrbicama i orjunašima koji onemogućuju opravdano registriranje Hrvatske pravoslavne crkve. Stoga razloga, kao uvod u sjajno povijesno djelo Ljubice Štefan o odnosima Srbije i Albanaca, odnosno o imperijalizmu Srbije prema albanskom narodu, crnogorski uvodni primjer dokazuje kako moramo mnogo više znati o srpskom imperijalizmu i genocidu prema susjednim narodima i državama. Napose oni koji nas tobože zastupaju!

STOLJEĆE I POL SRPSKOG GENOCIDA NAD ALBANCIMA

Djelo Ljubice Štefan sastavljeno je od tri knjige: U prvoj autorica razmatra razdoblje odnosa Srbije i Albanaca od 1878. do 1914., u drugoj od 1913. do 1918., a u trećoj od 1944. do 1989. godine. Krenimo dakle od 1878. godine. Te su godine Berlinskim kongresom, među inim odlukama, Srbija, Crna Gora i Rumunjska priznate kao neovisne države, odnosno prestale biti sastavnim dijelom Otomanskog carstva. Berlinski je kongres prepustio dio prostora naseljenoga Albancima u Srbiji i Crnoj Gori tim državama. Nezadovoljni i ogorčeni takvim odlukama Albanci u kosovskom gradu Prizrenu osnivaju *Ligu za obranu prava albanskog naroda*, poznatu pod nazivom *Prizremska liga*. U svojoj Deklaraciji izrazili su težnju za ujedinjenjem svih prostora naseljenih Albancima, suprotstavivši se podjeli albanskog nacionalnog prostora u četiri vilajeta: kosovskog, skadarskog, janjinskog i bitoljskog. Liga je vodila jaku diplomatsku i promidžbenu aktivnost. Iako tada ciljevi nisu ostvareni Prizremska je liga dala veliki doprinos izgradnji albanske nacionalne svijesti. Odluke Berlinskog kongresa glede Albanaca išle su na njihovu štetu kao i rezultati tursko-srpskog rata 1878./1879. u kojemu je Srbija ostvarila vojne i teritorijalne probitke.

SRBIJA – IMPERIJALISTIČKI AKTER U BALKANSKIM RATOVIMA

Druga tragedija zadesila je Albance u vrijeme Balkanskih ratova 1912./1913. godine. Nezavisna albanska država pod protektoratom velikih sila stvorena je 28. studenoga 1912. dok je Odlukom Londonskog mirovnog ugovora od 30. svibnja 1913. Kosovo ostalo u granicama Kraljevine Srbije. Glavni protivnici srpske imperijalističke politike prema kosovskim Albancima i Albaniji bili su srpski socijaldemokrati: Dimitrije Tucović, Kosta Novaković i Dragiša Lapčević. Ljubica Štefan iz obilja njihovih prosvjednih tekstova, i knjige D. Tucovića *Srbija i Albanci*, pokazuje pravu bit srpskoga imperijalizma i genocida prema Albancima. Lapčević ukazuje na ratne ciljeve: Srbija je uputila svoju vojsku da iziđe na Jadransko more sa željom da pokori arbanski (albanski, op.a.) narod i da ga stavi u svoje ropstvo. *Otišlo se onamo s puškom i topom, pa je ne samo činjeno ono što je protivno časti jedne zemlje, koja je negda imala tradicije revolucije i oslobođenja, nego su stvorene pogodbe za trajno trvenje. Mi ćemo neprekidno imati kubure i nesreće, ako Srbija ne odluči promijeniti svoju politiku.* Dimitrije Tucović je sa srpskom vojskom 1913. prošao dio Albanije sve do Elbasana. U vrijeme balkanskih ratova borio se protiv osvajačke, imperijalističke politike srpske buržoazije. U članku *Krvna osveta soldateske* piše: *Upravo se ovih dana navršila godina otkako žalosna arbanska plemena nose svoj križ na Golgotu. To*

je godina dana sustavnog istrebljivanja arnautskoga stanovništva u svim područjima koje je srpska vojska zauzela. (str. 34.) Mnoge stranice Tucović je posvetio razotkrivanju raznih srpskih *znanstvenih* teorija o Albancima kao o *nižo*j rasi, čiji su glavni predstavnici bili Stojan Protić-Balkanikus i Vladan Đorđević – dokazujući tobožnju nesposobnost Albanaca za kulturan i nacionalan život. Usto je najoštrije kritizirao megalomansku težnju srpske Krune i Vlade da se dokopa izlaska na Jadransko more. I dalje: *Osvajački pohod Srbije na Albaniju najgrublje je odstupanje od načela zajednice balkanskih naroda. U njemu su do kostiju razgolićene netolerancija prema drugim narodima, osvajačke težnje i spremnost buržoazije na njihovu provedbu najbrutalnijim zločinima, kakvi su do sada počinjani samo u prekomorskim kolonijama. Srbija je u balkanskim ratovima udvostručila ne samo teritorij nego i broj vanjskih neprijatelja. Osvajačka politika Srbije sa svojim barbarskim metodama morala je Arbanase i*spuniti *dubokom mržnjom prema nama*. Dimitrije Tucović stradao je na početku Prvoga svjetskoga rata 1914. godine u 33-oj godini života u ratu s Austrougarskom. Godine 1949. povodom 35. godišnjice pogibije, posmrtni ostatci Tucovića prenijeti su u Beograd, i uz svečane govore, pokopani na Slaviji, ispod Biste. No, kaže Ljubica Štefan, ako želite tom velikom sinu srpskoga naroda položiti cvijet na grob, to nećete moći. Vlast ne da. Pristup je zabranjen – jer pješačkog prijelaza nema ni s jedne strane. I nitko, nitko, nitko nikada, nikada, nikada ne prilazi. A on je ponos i savjest i čast Srbije! (str. 64.) *Kosta Novaković prorekao je znakovito i dalekosežno upozorenje: Mi smo Arnautima ono što su nama bili Turci. Pitanje je vremena kada će zaboraviti na naša djela: pitanje je naše državne politike hoće li se moći ubrzati taj zaborav. Nama sada nisu Turci toliko mrski kao prije ali je prošlo 500 godina. Treba težiti da Arnautima ne bude potrebno toliko vremena da nas zaborave kao neprijatelje!*

Po nalogu i uz prijetnju sile *Konferencije veleposlanika* Srbija je povlačenje svojih trupa iz Albanije završila 24. travnja 1913. Temeljem Londonskoga ugovora od 30. svibnja 1913. Kosovo i dio Metohije s Prizrenom pripali su Kraljevini Srbiji a Peć, Đakovica i Istok Kraljevini Crnoj Gori. Ulaskom ovih područja u sastav Srbije i Crne Gore prvi su se put Arbanasi (Albanci, op.a.) našli u sastavu slavenskih država, suprotno težnjama koje su očitovali u nacionalno oslobodilačkom pokretu od 1878. do 1912. za uspostavljanjem Velike Albanije. Na Veleposlaničkoj konferenciji 1913. Albanija je priznata kao europska država. No, na Kosovu je nastavljen teror srpskih vlasti. U jednom tekstu od 6. listopada 1920. *Radničke novine*, bilježe izjavu jednoga srpskoga vojnika, koja rječito govori o razmjerima brutalnosti i terora: *...Odmah smo poduzeli napad, ne štedeći nikoga i ništa. Zarobljenike smo odmah ubijali, stoku odvodili, sela palili redom, a na mnogim mjestima ni žene ni djeca nisu šteđeni. Oni su bježali ispred nas, vodeći (većina od njih) i obitelji, rasturajući se po šumama, dok smo mi zapalili i ostavili da sagore do zemlje oko 90 sela.* (str. 217.) Tijekom 1912./1913. bilo je istrijebljeno više od 120.000 Albanaca – odraslih i mladih, muškaraca, žena i djece – stotine sela bilo je bombardirano, veliki broj zapaljen, osobito na Kosovu, a isto tako u manjem dijelu Makedonije. Ruski pravoslavni car pomagao je svoju srpsku pravoslavnu braću, kralja Petra i njegovog sina Aleksandra, u uništavanju cijelog

jednog naroda radi proširenja pravoslavne vjere na Balkanu, ističe autorica. (str. 321.)

KRVAVI POSAO KRALJEVINE SRBIJE NASTAVLJA KRALJEVINA SHS

Ono što je započela Kraljevina Srbija, od 1918. nastavlja Kraljevina SHS. Albanci (Arnauti) ostali su i dalje građani drugoga reda nad kojima su vlasti provodile brutalnu silu. Srpski su imperijalisti pred licem cijeloga svijeta izjavljivali kako oni samo ponovno uspostavljaju povijesno pravo na srpsko Kosovo, koje datira još i ranije od Kosovske bitke 1389. godine.(?!) Na dnevnom je redu bilo uništavanje i nasilno iseljavanje Albanaca na čije su mjesto razmještani Srbi, a Kosovo se kolonizira, srbizira i slavenizira. Kosovski Albanci su postali robovi velikosrpskoga režima. Okupacijom Kosova Srbi su, pod raznim izgovorima, masakrirali preko 150 000 Albanaca. Zabranjene su albanske knjige, albanski jezik, albanska imena morala su se srbizirati (kao i u Makedoniji), albanska djeca su morala pohađati srpske škole. Albanac na Kosovu i u Makedoniji ne uživa ni prava na goli život: svaki ga Srbin može nekažnjeno i otvoreno ubiti. (str. 282.) Glavninu terora provodi srpska teroristička organizacija *Bijela Ruka* osnovana 1912. godine na čijem je čelu bio Pero Živković, kasnije predsjednik jugoslavenske vlade u vrijeme Šestosiječanjske diktature kralja Aleksandra 1929. Tamnice su bile pune Albanaca i bile su prava mučilišta gora od najgore inkvizicije. Sličnu sudbinu Kosova doživjela je Crna Gora, vjerna partnerica Srbiji u balkanskim ratovima. U svrhu *prisajedinjenja* Crne Gore i uništavanja autokefalne Crnogorske pravoslavne crkve, okupatorska srpska vojska i zavedeni i obmanuti crnogorci dragovoljci, zvani *ujedinjaši p*riredili su na sam Božić 1918. ubojstva, pokolj i paljevine većega dijela Crne Gore. (str. 350.) Imperijalni nasrtaji Kraljevine SHS prema Albaniji vidljivi su 1924. godine, kada je prosinca te godine oružanom intervencijom Kraljevine SHS uništen pokušaj uspostave demokratskog režima u Albaniji i rušenje feudalnog sustava. Srušen je liberalni režim Frana Nolija a na srpskim bajunetama doveden je Ahmed Zogu – *srpski čovjek*, kojega su zvali namjesnikom Nikole Pašića. Pašić je izjavljivao kako je srpski interes nezavisna, ali slaba i nesređena Albanija.

Godine 1925. Krleža je pohvalno pisao u korist prava albanskog naroda i knjizi D. Tucovića*: Srbija i Albanci*. Čudovišne rasne teorije srpskih imperijalista o Albancima uspoređuje s isto tako čudovišnim teorijama koje Slavene isto tako drže nižom rasom. Krleža se potpuno slaže s Tucovićem da Srbija vodi kolonijalnu politiku prema Albaniji. Njegov kolega po peru Ivo Andrić imat će potpuno drugi – prosrpski imperijalistički stav. U društvu Vase Čubrilovića svojega kolege iz srpske terorističke organizacije *Mlada Bosna* i sarajevskog atentata 1914. godine. Tako je 7. ožujka 1937. u *Srpskom kulturnom klubu*, govoreći o metodama koje treba primjenjivati protiv Albanaca da se isele iz Jugoslavije, rekao: *Ostaje još jedno sredstvo koje je Srbija vrlo praktički upotrebljavala poslije 1878. godine – tajno paljenje sela i arnautskih četvrti po gradovima.* (str. 69.) U tom smislu *istoričar* Čubrilović predlaže načine masovnoga iseljavanja kosovskih Albanaca: Naime, prema ovom zločincu, poznato je da muslimanske mase uopće vrlo lako podliježu utjecaju, osobito

vjerskom, da su lakovjerne, kao i fanatične. Zato je potrebno u prvom redu za iseljavanje među Arnautima pridobiti njihovo svećenstvo i prve ljude od utjecaja ili novcem ili prijetnjama. Treba što prije naći agitatore koji će agitirati za iseljavanje u Tursku. Drugo sredstvo bio bi pritisak državnoga aparata najgorim oblicima fizičke represije, i treće, šikaniranjem svećenstva, krčenjem grobalja, zabranom mnogoženstva i primjenom zakona po kojemu i ženska djeca obvezno moraju polaziti osnovne škole. Ostaje i već prokušana metoda tajnog paljenje sela i arnautskih četvrti po gradovima. Štefan opravdano tvrdi da se radilo o programu organizacije *Kristalne noći* na balkanski način, po ideji *znanstvenika* koji je već imao iskustva, kao član srpske organizacije Mlada Bosna u izazivanju svjetskoga požara 1914. godine. Uz bok Vasi Čubrilloviću, u *rješavanju* kosovskog nacionalnog pitanja, našao se i srpski književnik i diplomat kraljevske Jugoslavije, čovjek koji se radi vlastitih interesa odrekao svoje nacije, svoje vjere, svojega jezika, svojega identiteta – Ivo Andrić. Hrvatski povjesničar Bogdan Krizman u svome radu *Elaborat dra Ive Andrića o Albaniji iz 1939*. (ČSP, II, 1977. str. 77. - 89.) navodi dva elaborata visokih službenika Ministarstva inozemnih poslova Jugoslavije o pitanjima podjele albanskog teritorija. Prvi je elaborat Ivana Vukotića od 3.veljače 1939. a drugi, Ive Andrića od 30. siječnja 1939. godine. Vukotić je u svom referatu predložio da je pripajanje sjeverne i dijelova srednje Albanije našoj zemlji jedan od životnih interesa našega naroda, odnosno ostvarenje naših prirodnih težnja. Čubrilloviću i Vukotiću pridružio se i Ivo Andrić, pomoćnik Milana Stojadinovića – ministra Ministarstva vanjskih poslova. Andrićev elaborat, uz Stojadinovićevu opasku: Referat g. Andrića 30. I. 1939., broji 12 strojem otipkanih stranica teksta ćirilicom. U svojem referatu Andrić savjetuje svoga šefa: *Podjelom Albanije nestalo bi privlačnog središta za arbanašku manjinu na Kosovu, koja bi se, u novoj situaciji, lakše asimilirala. Mi bi eventualno dobili još 2-300.000 Arbanasa, ali su oni većinom katolici čiji odnos s Arbanasima muslimanima nikada nije bio dobar. Pitanje iseljavanja Arbanasa muslimana u Tursku također bi se izvelo pod novim uvjetima, jer ne bi bilo nikakve jače akcije da se to sprječava.* (str. 301.) Tako su se, kaže Ljubica Štefan, na istoj mračnoj strani našli povjesničar Vasa Čubrilović i diplomat književnik Ivo Andrić, obojica nekadašnji aktivni članovi organizacije *Mlada Bosna*, nekadašnji borci protiv austro-ugarske okupacije Bosne i Hercegovine!!! (str. 301.) U borbi protiv velikosrpskog nasilja Albanci su osnovali svoj Revolucionarni kosovski komitet koji je u svojim proglasima, napose inozemnoj javnosti, ukazivao na pravu narav *krvavog terora militarističko fašističke diktature u Jugoslaviji*. Jedan proglas su naslovili: *Protiv velike Srbije pod lažnim imenom Jugoslavije*. U proglasu su među inim istaknuli: Smijemo li mirno promatrati kako velikosrpski hegemonisti mačem i puškom provode ekonomsko upropaštavanje Albanaca, Makedonaca, Crnogoraca, Hrvata, Muslimana, Nijemaca, Mađara? (str. 256.) U svjetskoj javnosti na terorističko imperijalističku vlast Kraljevine Jugoslavije i njenu velikosrpsku politiku ukazivali su: Henri Barbusse, francuski pisac, Leon Werth, francuski pisac i likovni kritičar, koji je, među inim, napisao: *Zlostavljanje ugnjetenih naroda, Hrvata, Makedonaca, Albanaca na Kosovu, Crnogoraca, služit će u budućnosti kao optužni materijal povijesti protiv velikosrpske diktature*

(str. 352.) a u povodu ubojstva hrvatskog povjesničara i albanologa Milana Šufflaya (1931.) svjetskoj su se javnosti obratili i Albert Einstein i Heinrich Mann u apelu *Međunarodnoj ligi za ljudska prava* u Parizu. Šufflay je ubijen od jugoslavenske (srpske) policije u Zagrebu nakon što se vratio s putovanja po Albaniji i Kosovu s brojnim dokumentima, koje je srpska žandarmerija zaplijenila.

U TITOVOJ JUGOSLAVIJI – OD RANKOVIĆA, ĆOSIĆA DO MILOŠEVIĆA
Poslije kapitulacije Kraljevine Jugoslavije 17. travnja 1941. Kosovo su okupirali njemački, talijanski i bugarski okupatori. Najveći dio okupirala je Italija i pripojila ga Albaniji. Njemačka okupacija Srbije (i Kosova u njenom sastavu) prvi put je od 1912., od kada je Kosovo vezano uz Srbiju, dala albanskom stanovništvu škole na albanskom jeziku i unijela ime Albanac u službeni zakonski akt. Naime, već 6. kolovoza 1941. donijeta je *Uredba o uređenju i upravi u pokrajini Kosovo,* kojom su Albanci Kosova dobili ono što im ni Kraljevina Srbija ni Kraljevina Jugoslavija nikada nisu dale?! Tijekom rata, od 31. prosinca 1943. do 2. siječnja 1944. održana je Prva konferencija NOO odbora za Kosovo i Metohiju, poznata kao Bujanska konferencija. Na njoj je konstatirano kako je albanski narod bio politički, nacionalno i ekonomski ugnjetavan – podvrgnut fizičkom istrjebljenju. Komunisti Kosova istaknuli su da se svi narodi, pa tako i Albanci trebaju nakon rata slobodno izjasniti o svojoj sudbini a to im trebaju zajamčiti veliki saveznici. Jugoslavenski komunisti na čelu s Titom smatrali su da ne treba ubrzavati neka rješenja za koja još nema dovoljno argumenata(?!) (str. 357.) No, 10. lipnja 1945. pod pritiskom srpskih komunista i Srbije Pokrajinska narodna skupština Kosova i Metohije suprotstavila se *komadanju* Jugoslavije, pa tako i Kosova, i zaključila da je želja cjelokupnog stanovništva Kosova (?!) da bude priključeno federalnoj Srbiji kao njen sastavni dio. (str. 369.) Nakon 1945. Kosovo dobiva ograničenu autonomiju u okviru Republike Srbije, znatno manju od one koju su kosovski Albanci dobili od njemačkih okupatora?! Početak života u Titovoj Jugoslaviji nije ništa dobra donio Albancima. Već 50-ih godina, u vrijeme tzv. deformacija organa sigurnosti, na Kosovu dolazi do učestalih mućenja, premlaćivanja i prebijanja ljudi do smrti, masovnih odvođenje u smrt, kolektivnih batinjanja, silovanja, ucjenjivanja i prijetnji… Posljedično i do masovne seobe Albanaca i Muslimana, u BiH ali i u Tursku… Na Brijunskom plenumu 1966. smijenjen je Aleksandar Ranković jedan od glavnih predstavnika etatističko-birokratskih snaga u državnom i partijskom aparatu i organizator pogroma kosovskih Albanaca. Ljubica Štefan navodi poraznu sliku stanja na Kosovu tih mračnih godina: od 1.250.000 stanovnika Pokrajine u društvenom sektoru bilo je zaposleno samo oko osam posto (90.000 radnika); zaposlen je bio tek svaki 17 Albanac, svaki sedmi Turčin, svaki četvrti Srbin, svaki treći Crnogorac; zastupljenost Albanaca u tijelima republike i Pokrajine bila je simbolička, a da ne govorimo o vojsci, policiji, diplomaciji; svuda je sprječavana uporaba albanskog jezika; Udba je imala oko sto tisuća albanskih dosjea; posebne su mjere bile usredotočene prema albanskoj inteligenciji; tisuće Albanaca bilo je prisluškivano, praćeno, ucjenjivano, mnogima su podmetnuti kompromitirajući materijali… Posljednje veliko

iseljavanje bilo je od 1953. do 1966. kada je u Tursku iseljeno 231.000 osoba od kojih je 80 posto bilo Albanaca. Stotine i stotine Albanaca na Kosovu morali su se izjašnjavati kao Turci. No Albanci se ne mire s postojećim stanjem. Studenoga 1968., dolazi do velikih prosvjeda Albanaca na Kosovu /Prištini/ sa zahtjevima za statusom Kosova kao republike. Godine 1974. Kosovo je dobilo veće autonomne ovlasti veoma blizu statusu Republike što je naišlo na veliki otpor velikosrba. Godine 1988./89. štrajkovi i prosvjedi Albanaca, a od ožujka 1989. autonomija Kosova znatno je sužena. Naime, 28. ožujka u Narodnoj skupštini SR Srbije, kako su javljali srpski mediji, svečano su usvojeni amandmani na Ustav SR Srbije. Prigodom usvajanja Ustava kojim je Kosovo ušlo u Srbiju dvije poznate srpske pjesnikinje Desanka Maksimović i Mira Alečković su oduševljeno aplaudirale, a posebice je bio oduševljen Oskar Davičo, koji je tom prigodom izjavio: *Svi smo sretni, jer je Srbija došla do sebe.* Davno je, jedan njegov stric, kao pripadnik srpske vojske, počinio samoubojstvo, jer nije htio i nije mogao ispuniti zapovijed – da čini zločine prema albanskom stanovništvu. (str. 441.) Tako su se ove srpske heroine i Davičo svrstali u red sa srpskim povjesničarem Ćubrilovićem i srpskim književnikom i diplomatom Ivom Andrićem. Humanisti na djelu. U tom nizu zločinaca prema Albancima treba pridodati Nikolu Pašića, dvor Karađorđevićevih, episkopa SPC-e Nikolaja Velimirovića, Aleksandra Rankovića, Dobricu Ćosića, Vuka Draškovića, povjesničara Dimitrija Bogdanovića… Iste 1989. godine, na Vidovdan – 28. lipnja velikosrbin Slobodan Milošević na Gazimestanu – nastavkom pogroma Albanaca, započinje krvavi val i prema drugim narodima te nesretne države.

Stevan Dedijer, brat Titova biografa Vladimira Dedijera i sin geografa Jefte Dedijera, profesor sveučilišta u Lundu (Švedska) u intervjuu tjedniku Start (3. ožujka 1990.), među inim je izjavio: *Svi oni koji znaju razvitak predratnih reakcionarnih režima prepoznaju u tome i sadašnju politiku srpskog rukovodstva. To što ono radi jest samoubojstvo, i to ne toliko po Jugoslaviju koliko za samu Srbiju. U oslanjanju na mase koje urliču kako su porobljene i ugrožene, Milošević podsjeća na Hitlera. Srbiji nedostaje kultura demokracije. Demokracija nije urlikanje po ulici s bocom rakije u jednoj i srpskom zastavom u drugoj ruci. (str. 490.) i dalje: Ondje živi 90 posto Albanaca. To je kolonija. Srbi se iseljavaju s Kosova. Uostalom, zašto se ne bi iseljavali! Tri milijuna Francuza iselilo se iz Alžira. Koliko se samo Engleza vratilo iz svojih kolonija (str. 490./491.)* Nakon bombardiranja NATO-a na Jugoslaviju, u okviru rata na Kosovu, od 24. ožujka do 1. lipnja 1999. godine, srpsko-jugoslavenska vojska i policija povukle su se s Kosova. Kosovo je proglasilo neovisnost 17. veljače 2008. godine, a do danas Kosovo je priznalo 113 država. No, zadnji događaji u odnosima Srbije i Albanaca (srpsko napuhavanje problema oko tzv. registracijskih tablica) pokazuju da kalvariji albanskog naroda još ni izdaleka nije kraj. To potvrđuju i zbivanja u Crnoj Gori i slična sudbina Crnogoraca pred srpskim imperijalističkim barbarima. Uz sveopću šutnju u *regionu*, ali i u Europskoj uniji, velikosrpski projekt *Srpski svet* ide dalje i pitanje je gdje će se zaustaviti! Suočeni s inertnošću hrvatskih vlasti projekt ne bi zaobišao Zagreb u kojemu bi mu dobrodošlicu zaželio Porfirijev

kružok. Veliki vođa Andrej Plenković nonšalantno bi izjavio – a što je u tome sporno, i ovisno o situaciji, *zapalio* u Bruxelles na kroasane i praline.

Ljubica Štefan (Prilep, 1921. – Zagreb, 2002.), hrvatska povjesničarka. Napisala je desetak knjiga koje se uglavnom bave genezom velikosrpske ideje. Dokumentaciju za svoje knjige prikupljala je u beogradskim arhivima i knjižnicama, napose nepoznate dokumente o ulozi Srbije u Drugom svjetskom ratu, Srpskoj pravoslavnoj crkvi, srpskom antisemitizmu i nasilju nad Albancima. Godine 1992. žurno napušta Beograd u kojemu je radila kao sveučilišna profesorica, ostavlja stan i svu imovinu i kao izbjeglica bez igdje ičega dolazi u Zagreb. U Zagrebu je živjela u Domu umirovljenika u uvjetima siromaštva i neimaštine. Djela: Trilogija o Albancima; Pregled srpskog antisemitizma; Srpska pravoslavna crkva i fašizam; Poslijeratni Titov logor Jasenovac 1945., 1947., i 1948.; Stepinac i Židovi; Dokument o apelu 500 najznačajnijih predstavnika srpskog naroda kojim pozivaju Srbe na suradnju s nacistima i borbu protiv komunista i Židova; Istinom i činjenicama za Hrvatsku; Mitovi i zatajena povijest. Brojni tekstovi i prilozi objavljeni su joj u novinama i stručnim časopisima. Godine 1993. dobiva izraelsku Povelju i medalju pravednika među narodima. Na njen izričiti zahtjev prvi je put upisano ime Hrvatske, umjesto dotadašnje Jugoslavije. Predsjednik RH Franjo Tuđman odlikovao ju je za Dan državnosti 1998. Redom hrvatskog pletera.

Mijo Ivurek

https://www.hrvatski-fokus.hr/2021/10/35051/
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28192-nuznost-poznavanja-proslosti-i-sadasnjosti-srpskog-imperijalizma

*

Knjiga je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje Ljubica Štefan.

SRPSKI MIT O JASENOVCU I. / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, DRUGO IZDANJE ELEMENT, ZAGREB, 2000.

BULAJIĆEV "UVOD"

Kroz cijelu knjigu o današnjoj Republici Hrvatskoj dr. Bulajić isključivo će govoriti kao o "drugoj nezavisnoj državi Hrvatskoj", želeći time sugerirati čitatelju da se opet radi o istom. Naravno, Bulajić ne vidi da time zaista može navesti čitatelja u razmišljanje u suprotnom pravcu. Naime, cijeli svijet vidio je silne zločine u ratu 1991.-1995. koje su učinili velikosrpski nacionalisti. Pa ako je isto bilo i u Drugom svjetskom ratu, možda Europa počne na drukčiji način razmišljati o Drugom svjetskom ratu na prostoru Hrvatske te Bosne i Hercegovine. Možda shvati, da je dovoljno Srbe uhvatiti u laži samo jednom. Nije normalno da ih se hvata u laži više puta i opet im se vjeruje. Tako nešto jednostavno ne pripada zapadnoj civilizaciji nego jedino interesima onih koji opravdavaju sve!

Evo te prve Bulajićeve rečenice: *"Istoričar Franjo Tuđman, bivši jugoslovenski general, hadezeovski vrhovnik, predsjednik druge nezavisne države Hrvatske povodom 50-godišnjice agresije nacističko-fašističkih sila Osovine na Jugoslaviju saopštava da je ustaška kvislinška Nezavisna Država Hrvatska bila 'izraz želje hrvatskog naroda da iz Jugoslavije kao tamnice naroda izađe sa svojom* državom'."[1] Naravno, već u prvoj rečenici dr. Bulajić (nam se hvali time što) ne razumije što je to dr. Tuđman rekao. Možda bi mu mogao pomoći jedan drugi

[1] M. Bulajić, Nezavisna država Hrvatska - Jasenovac - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov jasenovački mit; "Jasenovački mit" Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, Beograd, 1997. Str. 5.

Srbin, primjerice Svetozar Pribićević, jedan od najistaknutijih srpskih političara iz razdoblja Kraljevine Jugoslavije. On je još početkom 1934. "Pismom Srbima" upozoravao, poučavao i savjetovao Srbe: "... Srbi treba da uvide i da shvate, da oni nemaju nikakvog ni moralnog, ni političkog, ni nacionalnog, ni istorijskog prava, da vladaju nad Hrvatima, i da ih silom (diktaturom) drže u zajednici sa sobom. Istorijsko je iskustvo pokazalo, da će se pre Velebit srušiti u more i isušiti Dunav, Sava i Drava, nego što će se hrvatski narod odreći svog imena i svoje narodne individualnosti."[2] Srbi nisu shvatili ni tada ni 1991. godine ono na što ih je upozoravao, o čemu ih je poučavao i savjetovao Pribićević. Dapače, koristili su se silom kroz cijelo vrijeme postojanja prve Jugoslavije, i onda je Bulajiću čudno što Hrvati nisu bili sretni s terorom nad njima i sa silnim poniženjima, pa su, kako je to dr. Tuđman formulirao, imali želju za svojom državom, kako bi napokon izašli iz tamnice naroda. Naravno, ne treba nas mnogo čuditi što dr. Bulajić tako misli. Poznato je da mnogi Crnogorci također misle da njihovom narodu ne treba sloboda, nego je bolje da budu u Jugoslaviji bez obzira što im se tamo i danas dešavalo. Čovjek očito misli da je lijepo biti srpski sluga. Takav položaj Bulajić će stalno manifestirati u svojoj knjizi. Naravno, njemu je to normalno. Ali teško je povjerovati da će naći ikoga u zapadnom svijetu koji će moći razumjeti takvu "logiku".

U Uvodu svoje knjige Bulajić također kaže: *"Hrvatski narod, prema Tuđmanu, suočen je 'sa srpskom ekspanzionističkom politikom još od prošlog stoljeća'. Tu su, u stvari, korijeni saveza klerikalizma i hrvatskog nacionalizma, prvog Hrvatskog katoličkog kongresa u Zagrebu 1900. godine i primjene teorije Ante Starčevića o Srbima kao nižoj pasmini."*[3] Očito dr. Bulajić "nije čuo" za Garašaninovo "Načertanije" iz 1844. godine.! I dok, jedan stranac, Philip J. Cohen (*Srpski tajni rat, Propaganda i manipulacija historijom*)[4], prvo poglavlje te svoje knjige: Korijeni srpskog fašizma, započinje upravo s "Načertanijem", Bulajić ga vješto prešućuje. Time Bulajić odmah definira svoj položaj služenja velikosrpskom projektu. A "Načertanije" je prvi i do dana današnjeg temeljni projekt velikosrpskog ekspanzionizma. Od tada do dana današnjeg velikosrpski nacionalisti otvoreno ili prikriveno nastoje obnoviti Dušanovo carstvo, a "čudno" je da dr. Bulajić to nije uočio kad je početkom 1990. godine na mitingu "zveckanja oružjem" protiv Slovenaca ispred Skupštine SR CG u Titogradu bio istaknut veliki transparent, gotovo prepisan iz "Načertanija". Taj je plakat nosio ovu poruku: "Ne tražimo ništa novo nego carstvo Dušanovo". Dušanovo carstvo raspalo se odmah poslije njegove smrti, a silne "Krajine" po Hrvatskoj raspale su se još za Miloševićeva života. Primijetimo također da Bulajić sigurno zna i tekst Vuka Stefanovića Karadžića "Srbi svi i svuda", koji je prvi put bio objavljen u "*Kovčežiću za istoriju, jezik i običaje Srba sva tri zakona*" (podcrtao J. P.), ali ga

[2] M. Jajčinović, Vjesnik, 10. listopada 1997., str. 4.
[3] M. Bulajić, str. 5.
[4] Ph. J. Cohen, *Serbia's secret war: propaganda and the deceit of history*, David Rieman, ovdje koristimo prijevod s engleskog: Sarajevo: Ljiljan, 1996.

uopće ne spominje[5].9 Ovo "zakona" znači vjera, pri čemu Vuk misli pravoslavce, katolike i sve sljedbenike islamske vjerske zajednice.
Bulajić se s posebnim žarom usmjerio na Tuđmanove prosudbe. Takva je Tuđmanova ocjena da su četnici i ustaše imali isti program, premda je četnički prema njegovim riječima *"bio čak i gori (...) što se tiče opsežnosti, jer je direktno išao za čišćenjem takozvanih srpskih zemalja* (od Drine do Slovenije, op. J. P.) *od svega nesrpskog stanovništva".* Međutim, ovu ispravnu i potpuno objektivnu ocjenu Tuđmana Bulajić tumači tako kao da Tuđman želi skinuti svu odgovornost ustaške organizacije za zločine nad pravoslavnim Srbima. Koje su stvarne namjere Bulajića? Optužiti Tuđmana da izjednačava ustaške zločine s četničkim, a oni se ne mogu izjednačiti jer su četnici ubijali Hrvate i Muslimane. Bulajićeva namjera navodi čitaoca na uvjerenje da Hrvati i Muslimani nisu jednako ljudi kao i Srbi. Ili jednostavno - prema njemu zločini četnika nad Hrvatima i Muslimanima nisu uopće zločini, jer su napravljeni u svetom cilju stvaranje Velike Srbije. Treba još jednom pogledati Tuđmanov tekst. Odmah se uočava da je opis četničkih ciljeva iz Drugog svjetskog rata Tuđman objavio 1989. godine, a oni su nažalost bili istovjetni onome što smo doživjeli dvije godine kasnije, u ratu od 1991. do 1995.
Na toj petoj stranici svoje knjige Bulajić optužuje dr. Tuđmana za izjednačavanje ustaških i četničkih zločina, a već na idućoj optužuje ga da tvrdi da su ustaše proglašavani zločincima od Republike Jugoslavije zbog ideoloških razloga. Budući da je Tuđman, kako smo vidjeli, zaista dao objektivnu ocjenu ustaških zločina, očito je da Bulajić želi čitateljima sugerirati da su zapravo četnici bili "proglašavani zločincima iz ideoloških razloga".
Sljedeći dio opet je jedan "biser". Evo što piše Bulajić: *"Što se tiče zločina genocida nad Jevrejima, prema Tuđmanu, ti zločini su vršeni 'u okviru Hitlerovih nacističkih planova o istrebljenju Židova'. Zaboravlja da su se u ustaškom Saboru* (ustaški Sabor!?, J. P.) *već aprila 1942. ustaški ministar Artuković i doglavnik Budak hvalili kako je Hrvatska radikalnije od Nijemaca riješila 'jevrejsko pitanje'."*[6] Valjda Bulajić misli da je Pavelić pomogao Hitleru u stvaranju njemačke države, pa se onda Nijemci trebaju hvaliti što izvršavaju Pavelićeve zamisli. To je samo Bulajiću "dokaz" da je "istrebljenje Židova" bila hrvatska politika. Zapravo "dokazivanje" ovakvih bedastoća itekako ima smisla. To su pokazali i Ljubica Štefan i Philiph J. Cohen. Upravo su ti autori upozorili da je Hitlerov projekt o istrebljenju Židova zapravo bila konstanta srpske politike još od vremena Karađorđa i Prvog srpskog ustanka. O tome ću više pisati u idućem dijelu knjige.
Bulajić dalje navodi da *"Tuđman podržava mišljenje hrvatskih ministara u jugoslovenskoj izbjegličkoj vladi, koje je izložio dr. Rudolf Bićanić da 'nikakvo oproštenje greha nije potrebno', a uvredljive riječi o zabludjeloj braći Hrvatima i muslimanima nijesu na mjestu, niti Hrvati takve lekcije primaju!"*[7]

---

[5] Vukov "Kovčežić" objavljen je 1849.
[6] M. Bulajić, nav. djelo, str. 6
[7] Isto, str. 6.

Valjda se čudi kako čak i Hrvati koji su bili u izbjegličkoj vladi na ispravan način reagiraju na "uvredljive riječi" o Hrvatima. To Bulajiću nije normalno, nego mu je normalno što se recimo mnogo Crnogoraca, poput njega samog, odriče vlastitog naroda i služi srpskim interesima.
Svoj uvod Bulajić završava riječima: *"Vrhovnik druge nezavisne države Hrvatske* (Franjo Tuđman, op. J. P.) p*rihvata predlog saborske Komisije za ratne žrtve da se svi pronađeni ostaci hrvatskih žrtava Drugog svjetskog rata prenesu u Jasenovac i na taj način stvori centralni memorijalni kompleks. (...) Ovom prilikom Tuđman iznosi 'krunski dokaz' da su 'u jasenovačkim jamama otkopane, kape, pojasevi i remeni hrvatskih domobrana, koji su bili u logoru u Jasenovcu, znači nakon propasti NDH'. Zaboravlja* - nastavlja Bulajić - *da su srpski borci za slobodu oblačili uniforme /kape, pojaseve i remene/u borbi ubijenih njemačkih nacističkih SS, ustaških i domobranskih trupa."*[8] Srpski borci za slobodu? Pažljivi čitalac mora postaviti Bulajiću pitanje: Zar su svi "srpski borci za slobodu" pronađeni u jasenovačkim jamama imali samo domobransko znakovlje? Uvjeren u svoj 'argument' Bulajić u Prilogu daje i sliku na kojoj se odmah vidi da je riječ o domobranima. To nam potvrđuje i sam Bulajić. Naime, on, zaboravivši da postoje ti čudni 'srpski borci za slobodu', kasnije na str. 194. daje svoj "dokaz" o nepomiješanosti kostiju tragičnih žrtava Jasenovca. To je protestno pismo Srpske pravoslavne zajednice i parohije u Zagrebu protiv Tuđmanova predloga 'memorijalnog centra pomirenja' od 4. marta 1996. U njemu - prema riječima Bulajića - protonamjesnik Milenko Popović tvrdi: *"NI JEDAN JEDINI borac Drugog svetskog rata nije pokopan u Jasenovcu, već civilne žrtve planiranog i unapred smišljenog ustaškog terora."*[9] Na istoj stranici Bulajić odmah spominje ubijene partizane. I sad se pitamo želi li Bulajić pokazati da protonamjesnik zaobilazi istinu, ili i jedan i drugi misle da partizani nisu borci Drugog svjetskog rata! Nije na nama da o tome prosuđujemo. Uostalom, sam Bulajić u svojoj biografiji navodi da je sudjelovao u Narodnooslobodilačkoj borbi od 1941. pa bi morao razlikovati partizane od domobrana i drugih.

[8] Isto, str. 6.-7.
[9] Isto, str. 194.

"TUĐMANOV "JASENOVAČKI MIT" I ISTINA O ŽRTVAMA JASENOVAČKOG LOGORA"

Naravno, "jasenovački mit" nije prema Bulajiću velikosrpski mit nego Tuđmanov, premda će u ovoj knjizi upravo Bulajić sam dokazati da se radi o velikosrpskom mitu. Naravno, tvrdi da je mit Tuđmanov prema već spomenutom pravilu "napadni drugoga za ono prljavo što sam radiš". A Tuđmanov je trebao biti jasenovački mit upravo zato što je Tuđman prvi u javnosti i ukazao na Jasenovac kao glavnu komponentu u velikosrpskoj politici, koja je, kako se pokazalo u ratu u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, bila glavna karika u navođenju srpskog pučanstva u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini na sudjelovanje u genocidu nad njihovim susjedima.
Bulajić navodi kao istinita mišljenja koja idu na ruku velikosrpske politike, tj. njegovim stavovima, a negira stavove koji su suprotni i koji su automatski "tuđmanovština". Iole pametnijem čitatelju puno će više značiti njegove tvrdnje da "Tuđmanov opis ustaškog logora Jasenovac podsjeća na Hebrangov" (Hebrang je izišao živ iz Jasenovca, ali ne i iz komunističkog zatvora!), ali "odgovara i opisu u memoarima Vlatka Mačeka". Navodi i kako Tuđman spominje izvještaj njemačkog poslanika u NDH S. Kaschea (očito najupućenije osobe) od 25. juna 1943, u kome navodi "da su tvrdnje kako su ustaše poubijali 400.000 pravoslavaca opasno pretjerivanje." (Ne radi se samo o Jasenovcu nego o cijelom teritoriju NDH, gdje imamo pobunu ovog pučanstva protiv hrvatskih vlasti - pobunu potaknutu iz Beograda, kao i u Domovinskom ratu. Naime, već nakon stvaranja Banovine Hrvatske 1939. godine u Hrvatskoj imamo balvane po putovima kao i 1990. godine. Kao što je već konstatirano, četnici su počeli svoja klanja još dok nije ni proglašena NDH, a nastavili ih nakon njezina uspostavljanja, da bi lažnim Grisogonovim pismom ta pobuna bila dalje, iz Beograda, stimulirana. J. P.) Tome suprotstavlja niz svojih "dokaza" tipa: "Taj i taj smatra (tvrdi, izjavio je) da je u Jasenovcu (u Hrvatskoj) bilo toliko i toliko žrtava!"[10] objektivnost - J. P.), direktora Spomen-područja Jasenovac, autora knjige "Jasenovac" /1974./ u kojoj tvrdi", str. 62, "Dragoje Lukić, također dijete-zatočenik ustaških logora, koji je cio život posvetio istraživanju genocidnog stradanja djece - srpske, jevrejske i romske, saopštio je", str. 63.

Nema potrebe posebno analizirati sve ove izjave. Kako to izgleda, pokazat ćemo samo na primjeru dr. Rajka Đurića, predsjednika Svjetskog kongresa Roma, koji je svoju izjavu dao u očitoj velikosrpskoj maniri uvećavanja broja žrtava u Jasenovcu. Naime, on govori o 80.000 stradalih Roma u Jasenovcu. Znanstvena literatura o tome, tiskana još u vrijeme postojanja druge Jugoslavije, kad su sve

[10] "Ante Marković izjavio je", str. 63, "ing. Ante Milinković je govorio", str. 63, "dr Stipe Šuvar je izjavio", str. 63, "predsjednik Svjetskog kongresa Roma, dr Rajko Đurić, izjavljuje", str. 66.

žrtve i inače Bulajićevski uveličavane, spominje od 20 do 40 tisuća[11]. Žerjavićeva je procjena da je u Jasenovcu bilo 10.000 tih žrtava, dok Narcisa Lengel-Krizman smatra da je taj broj između 8 i 12 tisuća.[12] Međutim, posebno je interesantno za Đurićev podatak da je na popisu iz 1931. godine u Hrvatskoj bilo 14 tisuća Roma, a u Bosni i Hercegovini samo tisuću Roma.[13] Na području Banovine Hrvatske 1940. godine zabilježeno je da "ciganski" govori 14.897 osoba.[14] A prema Đuriću, u ratu 1941.-1945., samo u Jasenovcu navodno je ubijeno 80.000 Roma! Inače, Cohen konstatira da je uobičajeno da se podaci za gubitke Židova i Roma za cijelu Jugoslaviju pripisuju jedino NDH. Upozoravajući na tu činjenicu, Cohen zaključuje: *"Pa ipak, uprkos tako neutemeljenoj učenosti, ovakvi izvori su godinama citirani u zvaničnim američkim vladinim publikacijama i periodičnim časopisima".*[15]

Naravno više takvih izjava (Radovan Trivunčić, ing. Ante Marković, ing. Ante Milinković) spominje brojku koju Bulajić, SPC i velikosrpska politika najčešće spominju - 700.000 ubijenih u Jasenovcu. Odmah se uočuje da je taj broj za više od 100.000 veći od ukupnog broja žrtava u cijeloj Jugoslaviji prema popisu iz 1964. godine, ili da je to gotovo 74 posto svih žrtava koje je Jugoslavija do 1963. godine iskazala Njemačkoj (950.000), dakle 74 posto od broja koji Jugoslavija nije uspjela popisom potvrditi! Ako bismo željeli biti pakosni, mogli bismo primijetiti da time dr. Bulajić pobija povijest Drugog svjetskog rata na području nekadašnje Jugoslavije, i svoju vlastitu biografiju u kojoj tvrdi da je bio partizan od 1941. godine. Jer kako možemo govoriti o nekakvom partizanskom pokretu i ratu na tom području, ako je 74 posto svih žrtava na području Jugoslavije, i to od broja koji nije mogao biti verificiran popisom, ubijeno u Jasenovcu. Ili pak, koji je doprinos Srbije i inih republika pobjedi antifašističke koalicije ako su gotovo svi stradali iz NDH? A ako je točno to što logično proizlazi iz velikosrpske priče o 700.000 žrtava Jasenovca, onda je možda točna i priča onog sveučilišnog profesora iz Beograda. Ako su 74 posto svih žrtava rata s područja Jugoslavije odveli u Jasenovac i tamo ih pogubili, moguće je da su to učinili i s njegovom tetkom iz Beograda.

U ovom odjeljku Bulajićeve knjige nalazi se i dio koji je Bulajiću posebno važan, a to je Tuđmanovo pozivanje na dokumentarnu analizu Ante Belja *Jugoslavija, Genocid,* objavljenu 1985. u Sidbirui, gdje Tuđman "otvoreno" kaže: *"A. Beljo je, među inim iznosio i sve one spomenute argumente kojima sam se suprotstavljao jasenovačkom mitu od 1965. godine."*[16] Bulajić to komentira: *"Tu dolazi do punog izražaja* ***tuđmanovština****, koja može i dobro- namjerne da zavede"*, a zatim citira

[11] N. Lengel-Krizman, Prilog proučavanja terora u tzv. NDH: Sudbina Roma 1941-1945., Časopis za suvremenu povijest, 1. (1986.), 29-42.

[12] N. Lengel-Krizman, Genocid romskog stanovništva u logoru Jasenovac, Okrugli stol "Jasenovac 1986", 14. i 15. 11. 1986. Daruvar, 1986, str. 119-124.

[13] V. Žerjavić, nav. djelo: Bulajićeve izmišljotine na Internetu, rukopis.

[14] N. Lengel-Krizman, nav. djelo, Genocid romskog stanovništva u logoru Jasenovac.

[15] Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 128-129.

[16] M. Bulajić, nav. djelo, str. 59.

časopis "Zajedničar" (Fraternalist Official organ CFU of Amerika), Vol. 80, No 3, 16. siječnja 1985: *"U vrijeme kad je u Americi pokrenuta akcija za podizanje spomenika Draži Mihajloviću, o čemu će doći do rasprave pred Kongresnim odborom, koja je bila propraćena među inim i* ***širenjem omraze ne samo protiv hrvatstva nego i osobno protiv Tita i avnojevske Jugoslavije****, oglasilo se i glasilo Hrvatske bratske zajednice, one iseljeničke organizacije koja je stajala uvijek izvan emigrantskih političkih strujanja... uredništvo je u svom posebnom uvodniku imalo potrebu reći da članak A. Belje 'smatramo našim zadnjim odgovorom' svima onima koji stavljaju krivnju na hrvatski narod... za živote nekih 700.000 do 1,200.000 Srba"*. Odmah potom slijedi Bulajićev komentar: *"Ništa nije rečeno tko je Ante Beljo, da on u* ***Jugoslavija-Genocid*** *dokazuje da je u toku Drugog svjetskog rata u Jugoslaviji izvršen genocid od strane Srba nad Hrvatima, da su "kolone hrvatske vojske i civilnog pučanstva" na granici Jugoslavije i Austrije brojale više od 300.000 osoba, što čak ni Tuđman ne prihvata. Važno je da se procjene gubitaka Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu Ante Belja od 700-800.000 potpuno poklapa sa procjenama Franje Tuđmana. Ili procijene Franje Tuđmana poklapaju se sa procjenama Ante Belja. Knjiga Ante Belja* ***Jugoslavija-Genocid*** *objavljena je 1985. van Jugoslavije* (Knjigu **Yu-genocide - Bleiburg, Death marches, Udba, Yugoslave secret police**, Ante Belja objavio je Northern Tribune Publishing, Toronto-Zagreb, 1995, J. P.). *Knjiga Franje Tuđmana* ***Bespuća povijesne zbiljnosti*** *objavljena je 1989. od strane Matice hrvatske. U duhu tuđmanovštine Ante Beljo, povodom obnove srpske* pravoslavne crkve u Jasenovcu septembra 1984, piše da se donose **teške optužbe protiv Hrvata kao naroda za genocid koji oni nikada nisu počinili**, da se optužuje ne toliko ustaški režim, niti Nijemce i Talijane od kojih je ta država bila okupirana, a da i ne spominjemo razne četničke grupacije koje su krstarile preko tadašnje NDH i vršile užasne zločine, nego Hrvate općenito".[17]

Bulajić je zaista u pravu kad ističe značaj Tuđmanova pozivanja na Beljovu knjigu i reakciju Hrvatske bratske zajednice s tim u svezi. Naravno, Bulajić ne bi bio Bulajić kad Križni put hrvatskog naroda i sve ono što se događalo u Bleiburgu i poslije njega, dakle nakon svršetka Drugog svjetskog rata, ne bi smjestio isključivo u tijek samog rata. To mu služi da bi kasnije u svezi s Križnim putom razmatrao samo njegov djelić koji se odnosi na pogubljenja u Jasenovcu, ne spominjući ni riječju kolone i kolone hrvatskih domobrana, koji su progonjeni po cijeloj Jugoslaviji (stizali su i do Makedonije), često vođeni kroz srpska sela, gdje su ih Srbi i Srpkinje dočekivali i ubijali vilama i sličnim oružjem. O tim kolonama i marševima smrti dobro je vidjeti članak Anđelka Mijatovića[18]. Mijatović govori o brojnosti likvidiranih u marševima smrti Križnoga puta na temelju podataka o samo nekim kolonama koje su imale različita odredišta:

"Iz Maribora ih krenulo 11000, u Pančevo ih stiglo 600; Iz Maribora ih krenulo 15000, u Osijek ih stiglo 6000; Iz Dravograda ih krenulo 5000, u Bitolu ih stiglo

[17] Isto, str. 59-60.

[18] A. Mijatović, Kolone i marševi smrti u Hrvatskomu križnom putu g. 1945. Hrvatski iseljenički Zbornik 1995./6., Zagreb, 1996., str. 180-189.

300; Iz Dravograda ih krenulo 2400, u Beograd stiglo 'malo njih'; Iz Slovenije ih krenulo 12000, u Novi Sad ih stiglo 3000."
Naravno, Bulajić tako nešto ne spominje. Naime, u tom slučaju propala bi njegova tvrdnja o samo jednom djeliću hrvatskih žrtava na Križnom putu. Zato on o ovome govori ovdje (str. 59-60, a ne u odgovarajućem odeljku str. 67-81) jer bi mu cijela koncepcija automatski pala u vodu. U samo jednoj rečenici direktor Muzeja žrtava genocida govori o ovom genocidu nad hrvatskim narodom, i to o genocidu izvršenom poslije svršetka rata!!! Jednostavno on i ne smatra da genocid nad Hrvatima i jest genocid. Uostalom, mnogo ga ne interesira ni genocid izvršen u logorima "Sajmište", "Banjica", bolje reći u konc-logoru Beograd! Treba također primijetiti još jedan razlog zašto se Bulajić okomio na Antu Belja. To je Beljov podatak od 700-800.000 žrtava u Jugoslaviji u Drugom svjetskom ratu, podatak koji očito predstavlja nekakvu sredinu između brojke koju je Jugoslavija službeno dostavila Njemačkoj do 1963. godine (950.000) i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine (597.323), dakle, sredinu koja se logično nameće. Jasno je i zašto. Bulajić "mora" napasti svaki podatak koji može ukazivati na ove službene brojke, koje su predstavljale opasnost velikosrpskom projektu manipuliranja s brojkama žrtava Jasenovca. Naravno, Bulajić ne spominje da je Ante Beljo ravnatelj Hrvatske matice iseljenika, Hrvatskog informativnog centra i današnji zastupnik u Državnom Saboru međunarodno priznate države Hrvatske, članice UN-a!
Ali zato direktor Muzeja žrtava genocida kaže: *"Stvarni broj žrtava ustaškog zločina nad Srbima, Jevrejima i Ciganima u logoru Jasenovac utvrdiće se imenom i prezimenom od strane Muzeja žrtava genocida, jugoslovenskog 'Jad Vašema'"*.[19] Ne treba se iznenaditi ako na tom popisu budu i sve žrtve stravičnog srpskog logora "Sajmište" i drugih logora, ali i izmišljena imena. Pa već na Izložbi o Jasenovcu u New Yorku primijećene su slike zatvorenika sa Sajmišta! I bez toga čitateljima je već sigurno jasno što je sve dr. Bulajić spreman učiniti. U svakom slučaju, takvi publicirani popisi bit će posebno interesantni hrvatskim povjesničarima, koji su svojedobno, upravo koristeći srpske falsifikate u slučaju Hebrang, pokazali cijelom svijetu kako to Srbi rade, koliko su vrijedni dokumenti iz njihovih "arhiva".
Mit o Jasenovcu Srbima je trebao zbog više razloga. Jedan od tih razloga povezan je s onom pričom s početka Uvoda u ovu knjigu. Potreba za brisanjem sjećanja na logore Sajmište i Banjica, koji zajedno s beogradskim ulicama kao mjestima smaknuća, beogradskim grobljima i Jajincima predstavljaju grad konc-logor, jedini glavni grad jedne države - konc-logor! U ovom logoru je zaista na posebnom mjestu logor "Sajmište". Tom je logoru u knjizi Ljubice Štefan *Srpska pravoslavna crkva i fašizam* posvećen poseban odjeljak. Ljubica Štefan piše:
"Od svih mjesta organiziranoga zločina genocida nad židovskim narodom u Srbiji, u kojemu su zajedno s Nijemcima sudjelovali i Srbi, koncentracijski logor Sajmište kod Beograda, na lijevoj obali Save, zauzima prvo mjesto. Osim Židova, u logor su poslije dovođeni i Srbi i drugi. Preživjeli su rijetki. Od Židova - nitko! Kao što ni iz logora Banjice nijedan Židov nije izišao živ.

[19] M. Bulajić, nav. djelo, str. 66.

Srpski znanstvenici do danas niječu sudjelovanje ondašnjih srbijanskih vlasti u genocidu nad Židovima i u tom logoru. Glavni 'argument' srpskih znanstvenika (i predstavnika SPC) jest činjenica da je logor bio smješten na teritoriju Nezavisne Države Hrvatske. Istina je da je zemljopisno to područje bilo NDH, ali ustaške vlasti nisu imale čak ni pristup u njega, jer su njime upravljali Nijemci i srpska policija Milana Nedića na čelu s Dragim Jovanovićem, šefom 'Srpske državne bezbednosti'. Logor se nalazio tik uz sam most na lijevoj obali Save, koja je dijelila Srbiju od NDH (to je danas centar Beograda, J. P.). Logoraši su bili smješteni u napuštenim i polurazrušenim paviljonima i barakama predratnoga beogradskog velesajma (odatle naziv 'Sajmište'). Između logora i udaljenoga grada Zemuna (NDH) u ono vrijeme nije bilo nikakvoga naselja - to je područje bilo pusto i pjeskovito. Vlasti NDH ustupile su, na zahtjev Nijemaca, te napuštene barake na korištenje i one s logorom nisu nikad imale nikakve veze. Ali to ne smeta mnogim poznatim srpskim znanstvenicima, čak i akademicima (koji dobro znaju sve to), da i danas svjesno pišu neistine, kao što to čine, na primjer, profesori - akademici dr. Ljubomir Tadić i dr. Andrija Gams:
'Pošto je Zemun pripadao NDH i logor je bio na teritoriji, ali pod čisto nemačkom upravom i sa nemačkim stražarima

Lubanje žrtava sa Sajmišta

Početkom siječnja 1992. u emisiji pariškoga radija o knjigama srpskih Ekshumacija leševa pobijenih logoraša na Sajmištu pisaca u izdanju 'L'Age

d'Homme', Beograđanin Aleksandar Petrović objašnjavao je francuskim slušateljima i ovo:
'(...) većina srpskih Jevreja likvidirana (je) u logoru na zemunskom sajmištu koji se u to vreme nalazio u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj'.

Dvojica logoraša sa Sajmišta

I domaćoj i inozemnoj javnosti tako se nameću teze da je to bio samo nemački, pa čak i ustaški logor (nikako i srpski!), potkrepljujući tako laži o 'genocidnosti' hrvatskoga naroda, kao i o 'nevinosti' srpskoga.

(...) O zajedničkoj suradnji njemačke i srpske policije u tom koncentracijskom logoru govore i rijetki preživjeli logoraši Srbi. Jedan od njih, Ilija Petrović iz Beograda, u pismu zagrebačkom listu 'Vjesnik' piše:'...koncentracioni logor na Starom sajmištu u Beogradu, gdje sam bio zatvoren 1941. godine. i ostali srpski fašisti'.
I jedan drugi Srbin, preživjeli logoraš iz Sajmišta, piše u svojoj knjizi sjećanja:
'Nemce smo videli samo na ulazu, tamo gde je bila zgrada komande logora. Poredak u krugu održavalo je oko dvesta policajaca, koji su mučili zatvorenike po direktivama 4-5 gestapovaca. Ta grupa dostavama je stekla poverenje vrhovnog policajca, po zlu čuvenog Radivoja Kisića i njegovog pomoćnika Milana. Njima se kasnije pridruži još krvoločniji Veličković. Vrhovni zapovednik, kako je nazivan jugoslovenski komandant logora Radivoje Kisić, imao je puno poverenje gestapovaca'.
Taj autor u svojoj knjizi (str. 41. - Vlastimir Popović, J. P.) svjedoči da ustaše nisu mogli ni ući u taj logor.
(...) Potresno je svjedočenje beogradskog odvjetnika Alkalaja, Židova, koji je poslije Drugoga svjetskog rata na suđenju ratnim zločincima Dragom Jovanoviću i drugima branio, zapravo, nekoga drugog optuženog, ali nije izdržao, te se dopuštenjem suda obratio bivšem šefu srpske kvislinške policije i upravitelju grada Beograda Dragom Jovanoviću:
- Ja bih hteo da postavim nekoliko pitanja u vezi sa uništenjem Jevreja u Beogradu. Vi ste bili predsednik Opštine i šef javne bezbednosti kada je na Sajmište bilo odvedeno oko 9.000 jevrejskih žena i dece.
Hoćete li mi reći šta je bilo s jevrejskim ženama i decom koji su bili na Sajmištu? Gde su sahranjene te žene, ta deca?
(...) To je samo jedan dio gorke i strašne istine o logoru Sajmište. Taj je logor bio pred očima cijeloga Beograda. Niska lijeva strana Save, na kojoj je bio logor, bila je uočljiva kao na dlanu sa suprotne, desne visoke obale, na kojoj se nalazi čuveni beogradski park Kalemegdan, a iza njega Saborna crkva, glavna pravoslavna crkva Beograda i cijele Srbije, uza samu Patrijaršiju - sjedište mitropolita Josifa i Svetoga sinoda. Kada je SPC prenosila posmrtne ostatke (zajedno s Nijemcima i ustašama) cara Lazara u proljeće 1942., srpski predstavnici prošli su dva puta (i prema Fruškoj gori i natrag) tik uz sam logor, jer su morali prelaziti preko mosta uz koji je bio logor. Bilo je to 14. travnja 1942. godine. U njemu su tada umirale židovske žene i djeca. Ali srce pravoslavnih velikodostojnika nije zadrhtalo ni tada, savjest se nije probudila. Do kraja rata srpska je Crkva nastavila prijateljsku blisku suradnju s Nijemcima, Nedićem, Dragim Jovanovićem, Ljotićem...
Ali, je li doista postojao taj strašni njemačko-srpski logor? Jer on je, izgleda, izbrisan iz povijesti.
Kada se i danas vlakom ulazi u Beograd sa sjevera ili zapada (lijeva obala Save), neposredno prije mosta koji vodi na desnu obalu - na beogradski željeznički kolodvor u središtu grada, prolazi se pokraj nekoliko paviljona preostalih od nekadašnjeg beogradskog velesajma - logora Sajmište. Tamo je ubijeno najmanje 11.000 srpskih Židova. Pretpostavlja se da je broj ubijenih veći i za nekoliko tisuća.

Ali nigdje nema nikakvog obilježja, nikakve barem male pločice na kojoj bi pisalo da je tu bilo jedno od najvećih stratišta Židova. U preostaloj središnjoj kuli i u nekoliko drugih paviljona danas su - uredi! Nikada, apsolutno nikada nije na tome mjestu održana nikakva komemoracija, čak ni od strane židovske zajednice u Srbiji, pa ni Društva srpsko-jevrejskog prijateljstva... A povijesna je istina da je smrću posljednje židovske žene i djeteta u svibnju 1942. godine u tom logoru Beograd postao prvi grad u Europi 'očišćen od Židova' - 'Judenfrei', kako su se pohvalili Nijemci, i to zahvaljujući zdušnoj pomoći srpske policije, 'najbolje u Europi', kako se hvalio njezin šef Dragi Jovanović.
U spomenutoj knjizi "Niš-Sajmište-Trepča" Vlastimira Popovića (str. 54.), taj preživjeli logoraš, Srbin, ostavio je potresno svjedočanstvo:
'Kroz Sajmište je prošlo više hiljada Jevreja... Po zidovima paviljona bili su ispisani dugi redovi te tužne istorije, a na mnogim mestima umetnički izrađeni portreti. Danima smo se navraćali (poslije likvidacije posljednjih Židova - op. a.) do tih poslednjih tragova hiljada ljudi. Bilo je preživelih, naročito među personalcima (koji su bili Srbi - op. a.), koji su nam pričali o raznim detaljima života Jevreja na Sajmištu, te koji su omogućili da Jevreji po zidovima ispišu zadnje, oproštajne misli i zavete'.
Gdje je to? Tko je od 'oslobodilaca' izbrisao, uništio, zatro svaki trag? Po čijem nalogu? Jer od svega toga nema ni traga.
Je li netko od barem židovskih povjesničara tragao za preživjelim srpskim logorašima da bi od njih zapisali detalje tih uništenih poruka i crteža, koje su oni vidjeli svojim očima prije napuštanja logora? Nisu poznata takva istraživanja.
Logor Sajmište izbrisan je iz povijesti - namjerno, sustavno.
U Jeruzalemu, u Memorijalnom muzeju holokausta - Yad Vashemu - u Dvorani sjećanja na sivom su mozaiku poda ispisana krupnim slovima imena 22 najveća koncentracijska logora u Europi.
Ali od svih logora na teritoriji bivše Jugoslavije ispisano je samo jedno ime
- Jasenovac! Ne samo za neobaviještene posjetitelje tog veličanstvenog i potresnog memorijalnog kompleksa, nego i za povijest i buduće naraštaje ostaje da su svi Židovi bivše Jugoslavije ubijeni u NDH, u Jasenovcu... I srpski, izgleda...(podvukao J. P. radi usporedbe s pričom onog beogradskog profesora s početka Uvoda). Jer iz Beograda čak ni od strane tamošnje židovske zajednice nije Yad Vashemu upućen zahtjev da se upiše i Sajmište (barem), niti su poslani podatci. Srbija je tako (zašto?) u odnosu i na holokaust 'čista i nevina', kako tvrde njezini znanstvenici i Srpska pravoslavna crkva.
Gdje mogu u Yad Vashemu položiti cvijeće u spomen svojim rođacima Židovi kojima je Sajmište odnijelo najmilije? Na mjesto gdje piše 'Jasenovac'?!" [20]
Dodajmo ovome da je logor Sajmište osnovan prosinca 1941. i da je do 9.
5. 1942. godine bio isključivo logor za Židove. **"Judenlager"**!!! Jedini u svijetu!!! Više od 11.000 Židova likvidirano je do tog dana, a u logoru je ostalo samo šest žena koje su ostale u životu zahvaljujući tome što su nabavile dokumente o svom

[20] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 262-269.

nežidovskom podrijetlu[21] Kad je likvidacija Židova bila skoro gotova, u logor su dovođeni i drugi zatvorenici. U spomenutoj knjizi Ivanović i Vukomanović govore sve u svemu o 100.000 zatvorenika, a od njih je 40.000 pogubljeno (isti podatak može se naći i u knjizi B. Novakovića i R. Dmitrašinovića[22]). Važno je napomenuti da su mnoge od tih logoraša doveli Nijemci i s područja NDH (na primjer poslije ofenzive na Kozari dopremljeno je u dva transporta oko 7.000 osoba iz kotareva bosanskodubičkoga, kostajničkoga i bosanskonovoga). Podatak je to koji govori zašto se o ovom logoru ne govori mnogo. Sam Bulajić spominje ga tek prilažući knjizi svoje predavanje iz 1996. g.(!) na Carnegie zadužbini za međunarodni mir, gdje kaže: "Prema zvaničnom izvještaju Državne komisije za zločine koje su izvršili okupatori i njihovi pomagači (podcrtao J. P.), 'u logoru Sajmište ubijeno je oko 17.000 Srba iz centralne Srbije, više od 10.000 Srba iz Like, Banije, Korduna i Bosne, a nesumljivo isto toliko ljudi iz Srema, kao i 7.000 Jevreja, što ukupno iznosi više od 40.000 žrtava'."[23] Odmah upada u oči da je smanjen broj ubijenih Židova! Iako najveći dio srpske literature govori o više od 11.000 Židova, ali i o ukupnom broju od oko 40.000. I sam Cohen prihvaća brojku od 7.500 Židova koji su skončali na Sajmištu (iako on i sam konstatira: "uloga Srba kao aktivnih kolaboranata u uništavanju Jevreja ostala je neistražena u literaturi o holokaustu"). Državna komisija i Bulajić zadržavaju ovu brojku od 7.000. Smanjivanje broja ubijenih Židova omogućava im povećanje broja ubijenih Srba, ili jednostavno nisu željeli povećati brojku od 40.000 ukupnih žrtava. Jasno je i zašto! Kad su uspjeli smanjiti broj ubijenih Židova na Sajmištu, koji je do njihove potpune likvidacije bio isključivo logor za Židove, jedini **"judenlager"** na svijetu, onda štošta odmah postaje jasno! Sve ovo govori kako treba sumnjati i u brojku od samo 40.000 ubijenih na Sajmištu!

Zaista se onda ne bi trebali iznenaditi ako hrvatski povjesničari utvrde da su mnoge od žrtava Sajmišta na popisu jasenovačkih žrtava! Iako srpska historiografija negira srpsku upletenost u rad ovog logora, upravo njihovo inzistiranje na Jasenovcu, uz skoro potpuno prešućivanje Sajmišta (tako da se ovaj zloglasni logor nije zaista našao na popisu u Yad Vashemu), pokazuje njihovu ulogu u svemu tome! A radi se o logoru koji je skoro godinu dana bio isključivo logor za Židove! I zato je podnaslov ovog teksta zaista umjesan. U odgovoru bi trebalo reći da je mit o Jasenovcu veoma značajna karika u velikosrpskoj politici, ali on je potreban, pored ostalog, i za skrivanje istine o logoru "Sajmište". Ali treba uvijek imati na umu da je "Sajmište", iako jedini **"judenlager"** na svijetu, ipak samo jedan logor u onome za što možemo slobodno reći da predstavlja konc-logor Beograd! Jer ni "Banjica" nije mnogo zaostajala: *"Prilikom izdvajanja za streljanje ljudi iz uprave logora na čelu sa Vujkovićem maltretirali su zatvorenike, tukli ih, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i*

[21] L. Ivanović i M. Vukomanović, Dani smrti na Sajmištu - Logor na Sajmištu 1941-1944. godine, Novi Sad, 1996.

[22] B. Novaković i R. Dmitrašinović, Iskre u tami, Zemun, 1963.

[23] M. Bulajić, nav. djelo, str. 182.

gvozdenim predmetima."[24] *Još je strašnije saznanje kako za uhapšenike nije nikad intervenirao Sv. sinod Srpske pravoslavne crkve, a u logoru "Banjica" bilo je i 38 uhićenih svećenika, od kojih je 15 strijeljano!*[25]

Na primjer, jedan od rukovoditelja stravičnog zločina u Kočevju Srbin Simo Dubajić, partizanski major izjavljuje u tisku da je tamo pod njegovim rukovodstvom pobijeno 30.000 Hrvata. Globus, br. 217./1995. Spomenica, Bleiburg 1945-1995, Zagreb, 1995., str. 159.

[24] S. Zorkić, Teror u Beogradu za vreme neprijateljske okupacije. Godišnjak grada Beograda, 1959., knj. VI., str. 481.
Lj. Štefan, nav. djelo, str. 45.
[25] S. Zorkić, nav. djelo, str. 4

"LAŽNA TVRDNJA FRANJE TUĐMANA O POMIJEŠANIM KOSTIMA ŽRTAVA I DŽELATA U LOGORU JASENOVAC"

Bombastički naslov ovog odjeljka trebao bi sakriti nedostatak argumenata o jasenovačkom dijelu Križnog puta! Već sama činjenica što Bulajić negira (u samo jednoj rečenici) Bleiburg, i sve ono što je slijedilo, i to u vrijeme kad su mnogi sudionici i stradalnici i njihovi mučitelji (Srbi) govorili i pisali o Križnom putu[26], pokazuje kako su točne tvrdnje o masovnim ubojstvima mladih, golobradih domobrana, od kojih je većina mobilizirana pri kraju rata. Jedan dio stradalnika Križnog puta završio je i u Jasenovcu. Sam Bulajić implicitno pokazuje koliko je Tuđman u pravu kad tvrdi da je *"taj prostor /Jasenovac- Gradiška/ poslužio za logor novim vlastima, najprije jedinicama jugoslovenske armije a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske"*, i *"da 1946/47, prema tome, - bez obzira na čiji nalog i s kakvim učinkom - nisu uništavani samo tragovi ustaškog logora, već i onog poslije njega."* Dapače, po logici stvari vjerojatnije je da su ga uništavali oni koji su sami tamo okrvavili svoje ruke! Ali, povijest je ipak pokazala što se nije smjelo znati. Za Jasenovac i žrtve u njemu znalo se kroz sve vrijeme poslije Drugog svjetskog rata i spominjale su se brojke s kojima je velikosrpska politika manipulirala još tijekom samog rata. Međutim, za Križni put hrvatskog naroda i hrvatske žrtve u njemu uopće se nije znalo, a iz Bulajićeve knjige vidljivo je da ih on negira i danas! Koliko se radi o velikim zločinima pokazuje upravo činjenica da je Križni put bio skoro u potpunosti izbrisan iz sjećanja hrvatskog naroda u Hrvatskoj. Tek s uspostavom demokracije u Hrvatskoj 1990./91. usudile su se pojedine žrtve, ali i njihovi krvnici, progovoriti o njemu! Inače, vjerojatno je prvi na Jasenovac kao stratište hrvatskih domobrana ukazao A. Mećava[27]. Hrvatska je dobila svoju slobodu dovoljno rano da još uvijek ima preživjelih poslijeratnih logoraša i iz Jasenovca. Jedan od njih, Stjepan Ereš, na pitanje je li bio svjedok likvidacija tijekom svojega desetodnevnog boravka u Jasenovcu (od 26. lipnja do 6. srpnja 1945. godine) odgovara: *"Ljudi su nestajali. Danas vidiš čovjeka, a sutra ga nema."*[28] Drugi svjedok Slavko Bašić kaže: *"Kad smo prolazili kroz kapiju, vidjeli smo da piše: 'Logor Jasenovac'. (...) Izašavši, vidjeli smo strašan prizor: gomila leševa na nekoj čistini. Nigdje nisam vidio kapi krvi. Prepoznao sam učitelja koji je bio prošlu noć s nama u štaglju."*[29] Dr. Ivo Paspa svjedoči: *"U svibnju 1946. iz logora Sisak-Viktorovac, s još oko dvadeset 'kolega', prebačen sam najprije u Glinu, gdje sam na popravku omladinskog kaznenog doma proveo oko mjesec dana. Potom smo vraćeni na Viktorovac i nakon par dana vlakom upućeni za*

[26] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 45-46.
[27] A. Mećava, I partizani su ubijali u Jasenovcu, U: "Bleiburg - uzroci i posljedice", spomen zbornik 40-te godišnjice tragedije, priređivač V. Nikolić, knjižnica Hrvatske revije, München-Barcelona, 1988., str. 244-245.
[28] Nedeljni Vjesnik, 20. listopada 1996.
[29] Nedeljni Vjesnik 5./6. siječnja 1997.

Jasenovac. Tamo smo rušili glavni zid i ciglanu. (...) Posao je, dakako, bio strahovito težak, ruke krvave od opeka, hrana nikakva, a postupak prema zatočenicima skrajnje nečovječan, ponajprije zahvaljujući nekom komesaru, Crnogorcu s kapetanskim činom, koji je, očito, imao zadaću samo vikati na nas i mučiti nas. (...) Kada smo rušili južni dio zida u Jasenovcu, na kojemu su se vidjele rupe od zrna, naišli smo na vrlo mekano i rahlo tlo, pa smo onim alatom. koji smo imali, pročačkali mekanu zemlju. Naišli smo na plitko zakopana tjelesa u odorama hrvatske vojske, kao i tjelesa u odorama na koje su bile našivene željezničarske oznake. Kako je bilo ljeto, a tjelesa još neraspadnuta, smrad je bio nesnosan. Taj pojas rahle, još neslegnute zemlje, bio je širok pet do šest metara, ali o duljini ne mogu sa sigurnošću ništa kazati, jer nas je već spomenuti naš gonitelj otjerao, zaprijetivši da će nas sve pobiti, kažemo li komu makar riječ o onomu što smo vidjeli."[30]

Posebno je značajno i svjedočenje profesora Medicinskog fakulteta u Novom Sadu dr. Srboljuba Živanovića dano u glasilu njegova fakulteta koncem 1989. godine: *"Početkom šezdesetih bilo je odlučeno - kaže dr. Živanović -* ***da se pre izgradnje spomenika u Jasenovcu istraži teren. Savez boraca*** *je želeo da poveri posao stručnjacima. Najpozvaniji za to su upravo medicinari. (...)* ***Već kod prvog iskopavanja 22. juna 1964. nađen je veći broj predmeta koji su pripadali žrtvama i koji su kako smo kasnije utvrdili, nabacani preko žrtava posle njihovog bacanja u raku.*** *(...). Karakteristično je da je nađeno mnogo kišo-brana, mnogo* ***tekstila po čijem tkanju se vidi da predstavljaju narodnu radinost uglavnom crne boje, šalovi pleteni od vune, dosta obuće - uglavnom dečije od broja 33 i manje****. Našli smo mnogo flaša i opletenih balona, kašika, četkica za zube, emajliranih posuda različitih veličina i oblika - do šest litara,* mnogo dugmeta i perli. Zapažen je **narodni vez na tekstilu, sa sitnim perlama različitih boja.** (…). Mnogi nagomilani predmeti raspoređeni bez određenog reda **celom površinom sonde**. Tu pominjemo razne odevne predmete, češljeve, obuću, posuđe, klupka vune i pletene korpe, novac, **nekoliko zlatnika.** (…) Velika količina predmeta koje su **žrtve** nosile pokazuju da **su** one **dovedene direktno do mjesta pogubljenja i da prethodno nisu bile u logoru**. Na to posebno ukazuje prisustvo noževa, **prstenja, zlatnika,** itd. Posle ubijanja žrtve su padale u jamu, a njihove stvari pobacane su za njima. (…) **Na osnovu boje kose i oblika dlake može se zaključiti da se radi o populaciji koja je nosila svetle komponente, najverovatnije slovenskog porekla**. Znači, **u toj raci nije bilo Jevreja i Cigana.** Ostatci tekstila i stvari govore da se radi o **našem** seoskom življu. (…) Tokom iskopavanja na jasenovačkom terenu članovi komisije su nalazili **znatne količine zlatnog nakita i novca**. Da se ne bi desilo da iz masovnih grobnica to zlato bude odneto u vreme istraživanja, ili kasnije, članovi ekipe su sve zlatne predmete skupili i nakon završetka radova predali uz zapisnik SUBNOR-u Hrvatske."[31] Posebno smo istakli dijelove ovog svjedočenja koji

[30] Politički Zatvorenik, br. 61., travanj 1997., str. 37.

[31] Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 20. ožujka 1998.
"Informativni glasnik" Medicinskog fakulteta u Novom Sadu, br. 231., 28. IX. 1989, str. 8-9.
"Jasenovac", Sveti Sinod PC, Beograd, 1990., str. 182-189.

jasno ukazuju na činjenicu da se radi o ubijenim Hrvatima s Križnog puta! "Populacija koja je nosila svetle komponente" sigurno nisu bili ni Srbi!
Spomenimo, također, da Stjepan Kožul u svojoj knjizi daje popis župa u Zagrebačkoj nadbiskupiji u kojima su pronađeni tragovi umorstva i zločina. Pod rednim brojem 22. stoji:
"Jasenovac - logor aktivan nakon rata do 1947. Postaja Križnog puta."[32]
Naravno, treba skrenuti pažnju na činjenicu kojom Cohen završava svoju knjigu, a to je - nestajanje dokumenata. Sigurno je da su i dokumenti koji se odnose na poslijeratni rad konc-logora Jasenovac na sličan način uklanjani. Međutim, to sigurno nije moglo biti učinjeno u potpunosti pa je zadaća hrvatskih historičara da pronalaze takve (skrivene) dokumente, koji će potpuno osvijetliti ovaj dio Križnog puta.
Bulajić također kaže: "U Jasenovac su prve ušle 2. maja 1945. u 18 časova streljačke čete 1. bataljona 4. Srpske brigade XXI narodnooslobodilačke udarne divizije. Tadašnji komandant Četvrte srpske brigade, general Stevan Adamović, na pitanje autora (M. Bulajića, op. J. P.) odgovara: 'Ne! Nikada! Nikada Jasenovac nije bio logor Jugoslovenske armije. Moj najstariji brat Manojlo /1903./ nastradao je među žrtvama Jasenovca /imao je 38 godina/'. "[33] Takvi su "dokazi" dr. Bulajića! Pita one koji su sudjelovali u zločinima jesu li zločinci! Naravno, oni će odmah potvrditi da jesu! Pogotovu general kome je brat stradao u Jasenovcu. General Adamović uvjeren je da su u uništenju dokaza, ostataka ustaških logora umiješani prsti Steve Krajačića, u suglasnosti s Bakarićem, Brozom, i možda Čedom Grbićem. Pa čije bi zločine krili Tito (svjestan koliko je četnika primio u partizanske redove), Bakarić i možda Čedo Grbić (inače Srbin), ako ne upravo svojih boraca. Kao, štitili su hrvatski narod, a u isto vrijeme naredili silna ubojstva na Križnom putu. Moš' mislit! A kad se već spominje Josip Broz Tito, treba istaći činjenicu da on nikada nije posjetio Jasenovac! To sigurno nije zbog toga što je Hebrang, nekad njegov najbliži suradnik, preživio Jasenovac, a njegov zatvor nije! Jedino logično objašnjenje te činjenice jest da je on itekako dobro znao koliko je Hrvata pobijeno u Jasenovcu poslije Drugog svjetskog rata. A Bulajić misli da je logično da zločinac prizna svoj zločin, valjda je to nešto lijepo jer su ubijani Hrvati, a ne da treba vjerovati žrtvi, upravo stoga što su on i njemu slični učinili da ovi ljudi vjerojatno ni svojoj djeci, štiteći ih, nisu pričali o svojim stradanjima na Križnom putu!
Krijući istinu o Križnom putu, vjerojatno su uništavali i dokumente o tome. (Primijetimo da je i Bulajić "lično istraživao u Jasenovcu", str. 120. njegove knjige). Ali može se pretpostaviti da nisu u tome uspjeli u potpunosti, a sigurno ima i posrednih dokaza o tome, npr. onaj spomenuti o "populaciji koja je nosila svijetle komponente". A u svojoj knjizi "Ustaški zločini genocida i suđenje Andriji Artukoviću 1986. godine, Beograd, 1989., sam Bulajić na str. 1009. daje sliku s tekstom: 'Nemački zarobljenici raščišćavaju ruševine električne centrale na prostoru bivšeg logora Jasenovac posle rata'. Postoje i dokumenti koji govore da

[32] S. Kožul, Spomenica žrtvama ljubavi Zagrebačke nadbiskupije, Zagreb, 1992., str. 763.
[33] M. Bulajić, nav. djelo, str. 71.

su iz logora Nova Gradiška u srpnju 1945. zarobljenici (Nijemci i Austrijanci) upućivani na rad u Jasenovac. A što se sve tamo događalo potvrđuje nam dano svjedočenje jednog od tih zatvorenika - dr. Ive Paspe. Inače, frapantna je činjenica da su sačuvani dokumenti o logorima u kojima su bili Nijemci i Austrijanci, što i ne čudi, jer ni logor Jasenovac, kako pokazuju izjave svjedoka u biti nije bio logor u pravom smislu riječi, nego jedan iz niza stratišta hrvatskih vojnika. Jasenovac je bio pogodan za to upravo jer je postojanje ustaškog logora služilo za jednostavnije prikrivanje ovih masovnih zločina nad Hrvatima!

Međutim, ono što je sigurno u dokumentima zabilježeno jest da je krajem svibnja 1945. g. postojao domobranski logor u Bročicama, u kojem je tada (24.4.1945.) bilo 70 posto domobrana islamske vjeroispovijesti[34]. Inače, logor Bročice udaljen je tek oko 3 km od glavnog logora Jasenovac, gdje je i sada spomen-obilježje, i u sustavu jasenovačkih logora (1941.) poznat je kao logor Jasenovac II. !!!

U literaturi se navode još i susjedni logori: Sisak, Pakrac, Novska, Nova Gradiška i Prijedor. Kao idealno mjesto za pogubljenja i skrivanja samih žrtava spominje se masovno stratište zatvorenika - logor G. Podgradci na Kozari. O tome je i snimljen dokumentarni film. Autor, poznati hrvatski književnik dr. Stijepo Mijović Kočan o tome piše:

"Kada je riječ o žrtvama Drugoga svjetskog rata, za Hrvatsku sam televiziju svršetkom 1991. snimio, a na početku 1992. montirao film, dokumentarac 'Čije sve grobove krije Kozara', a to je svjedočenje o pokolju tri tisuće i dvjesto Hrvata, zarobljenika u Križnom putu, koji su u samo dvadeset i četiri sata bestijalno pobijeni kod sela Podgrace na Kozari, u lipnju 1945., dakle, nakon završetka rata. Snimali smo tamo 'Ustašku jarugu' kako seljaci zovu to mjesto na kojemu je, nad kostima tih nedužnih i bez suđenja pobijenih ljudi - plantaža jabuka. Bili smo uhićeni, jedno vrijeme zarobljenici i prijetila nam je smrt, ali se našao netko razborit da nas preda miliciji.

Bosna i Hercegovina još nije bila u ratu, tad se naš rat njih još nije ticao, a dežurni milicionar, mislim neki Musliman, pustio nas je da odemo u Hrvatsku (iako su iz Podgraca došli s dvadesetak automobila i opkolili milicijsku postaju u Bosanskoj Gradiški). Sugerirao nam je da što prije odemo, milicionari su nas zaštitili i izvukli smo žive glave, a i snimljeni materijal."[35]

Inače, ova sekcija Bulajićeve knjige dana je na stranicama 67-81. Međutim, čitatelj će se prevariti ako pomisli da je ona posvećena tvrdnji iz naslova. U njoj se govori o dolasku spomenute srpske jedinice u Jasenovac, ali ne i o onome što piše u naslovu. Uz citiranog generala, Bulajić navodi Apel preživjelih logoraša jugoslavenskoj javnosti (pa kako oni mogu znati što je bilo u logoru nakon svršetka rata?) i Jovana Živkovića, bivšeg zatočenika, očito Srbina. Bulajić nema puno materijala da potkrijepi svoju tvrdnju iz naslova. Očito vidi i sam koliko su mu "dokazi" tanki, pa "novo otkrivena gubilišta" spominje samo dva puta, na

[34] HDA, Fond: Okružni komitet KPH Nova Gradiška 1945.

[35] S. M. Kočan, Vjesnik, 16. listopada 1996.

kraju prethodnog odjeljka: “ na nedavno otkrivenim stratištima sistema logora Jasenovac /Dubički bunari, Krečane, Bistrica/, utvrđeno je oko 20.000 do sada nepoznatih žrtava (podvukao J. P.)” i drugi put citirajući Tuđmana. Ali interesantno je kako su ih otkrili baš sada, a ne onda kada “su tragovi bili svježi i mnogo živih svjedoka”. I to sugerira da su to najvjerojatnije hrvatski vojnici! Uostalom, u svezi s Bulajićevim brojkama žrtava u Jasenovcu uvijek treba pomisliti na priču inž. Žerjavića da Bulajić iz iskopanih 284 skeleta iz 7 grobnica može izračunati 700.000 od Srpske pravoslavne crkve zadanog broja žrtava!

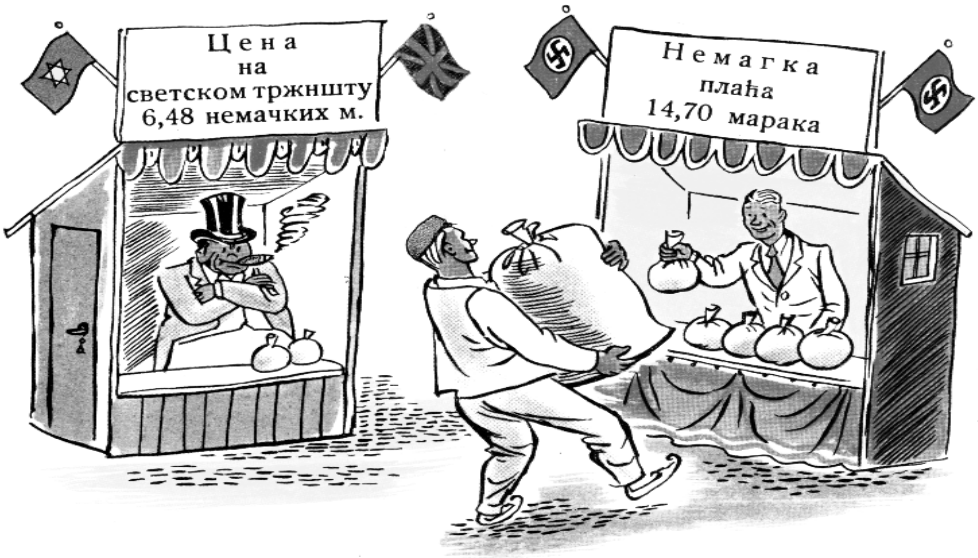

“Lihvarske cene” Engleza i Židova[36]

[36] Šta je u snu video seljak Jovan Petrović? Str. 15, Inv. br. 9938/2-HPM.

"O POVIJESNOJ KRIVNJI KATOLIČKE CRKVE"

Bulajić na str. 81-82. upozorava da Tuđman "otvoreno zastupa rehabilitaciju zagrebačkog nadbiskupa Stepinca. On prihvata činjenicu 'da je crkveni velikodostojnik Stepinac bio Hrvat, on to nije krio, bio je za slobodu hrvatskog naroda i *dosljedno je zagovarao pravo hrvatskog naroda za svoju samostalnu državu*' Nezavisnu Državu Hrvatsku!" Ovdje se odmah vidi sva pokvarenost i nemoralnost nositelja velikosrpske politike. Bulajić uz Tuđmanov tekst o pravu hrvatskog naroda za samostalnu državu - dodaje NDH, očito želeći time reći da je Stepinac želio takvu državu. On tu zapravo polazi od činjenice da je u velikosrpskoj politici upravo tako nešto i cilj - umjesto želje za svojom državom imamo želju za Velikom Srbijom, koju će napraviti etnički čistom koristeći najbrutalnije metode. To su pokazali i u Balkanskim ratovima i u Prvom svjetskom ratu i u Drugom svjetskom ratu i u ratu 1991.- 1995.! Pa onda ono što se odnosi na njih na ovaj način imputira Stepincu, premda je svakom iole pametnijem jasno da Stepinac nije mogao znati kakva će ta država biti, pogotovo što Hrvati čuvaju samo svoje ognjište, što je lijepo opisao upravo srpski književnik Jovan Jovanović Zmaj 1883. godine:

"Hrvat se ne bori da što otme kome, Čuva sveti oganj na ognjištu svome, I dok tako čini, u najteži dan,
I Bog je i pravda na njegovoj strani. A kud će Srbin, zar on da se dade
Putu, na kom nema ni Boga ni nade."[37]

Bulajić, taj veliki progonitelj hrvatstva, okomio se poznatom mržnjom i na zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca, premda je upravo ovaj crkveni velikodostojnik hrabro i odlučno nastupio protiv nacističke i rasističke politike, zbog čega je bio u nemilosti i Hitlera i ustaša - čak su mu radili o glavi. Bulajić na str. 82. pokazuje da je šokiran činjenicom što Tuđman ne smatra da je povijesna krivnja nadbiskupa Stepinca i to što je bio "i protiv onodobne poslijeratne totalitarne komunističke vlasti". I to u knjizi tiskanoj 1997. godine, kad je cijelom svijetu itekako poznata činjenica da je mnogo više ljudi pobijeno u totalitarnim komunističkim zemljama nego tijekom Drugog svjetskog rata! Iz Tuđmanove knjige koju koristi Bulajić vidljivo je koliko je Tuđman zaista u pravu u svojim prosudbama o zagrebačkom nadbiskupu. Vidljivo je i da Bulajiću "nije jasno" zašto Pavelić neće "*dopustiti postojanje srpske pravoslavne crkve koja djeluje kao strana politička organizacija na hrvatskom tlu".* Naravno, on računa na činjenicu da ni jedan čitatelj na zapadu neće moći shvatiti da bilo koja crkva može biti *politička organizacija,* pa neće moći shvatiti da Srpska pravoslavna crkva to zaista jest! Čitatelj sa zapada ne može shvatiti da su četnici popa Đujića bili ne samo politička organizacija, nego da su odmah krenuli u ubijanje Hrvata i da su izvodili najveća zvjerstva. Čitatelj sa zapada ne vjeruje ni u ono što je sam vidio tijekom Domovinskog rata, a to je činjenica da je Srpska pravoslavna crkva zaista djelovala kao strana politička organizacija na hrvatskom tlu! A Bulajiću je to normalno iz

[37] A. i J. Pečarić, Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.

jednostavnog razloga jer, kao što smo vidjeli, njemu je to okupirano jugoslavensko područje i vjerojatno Hrvati mogu ići u Philadelphiju. Zato mu je: *"zagrebački nadbiskup - predsjednik biskupskih konferencija, glavni vikar ustaške vojske, emisar za diplomatsko priznanje od strane Vatikana 'Nezavisne Države Hrvatske' - kriv ne zato što je katolik - mitropolit, već zato što se zalagao za 'hrvatsku državu' i što je bio 'protiv komunizma'."* To vam je 'istočnjačko' shvaćanje zalaganja za slobodu svoga naroda! Istina, oni Srbi ili Crnogorci koji su se svojedobno zalagali za stvaranje država Srbije i Crne Gore nisu krivci! Onima koji ne mogu vjerovati svojim očima da jedan doktor znanosti može napisati ovo, dat ćemo to isto u još vulgarnijem obliku:

"General Tuđman bi trebalo da zna šta je zločin izdaje, da je njegov štićenik zagrebački nadbiskup dr Alojzije Stepinac 3. jula 1934. položio u Beogradu 'svečanu zakletvu na vernost Njegovom Veličanstvu' kralju Jugoslavije Aleksandru Karađorđeviću, da je kao vikar jugoslovenske vojske, priznanjem kvislinške Nezavisne Države Hrvatske, čak prije kapitulacije jugoslovenske vojske, posebno prihvatanjem dužnosti vikara ustaške vojske, prekršio zakletvu i izvršio zločin izdaje države, u stvari veleizdaje (podvukao J. P.). *Zločin veleizdaje se ne može pravdati vjerskim razlozima. Tuđman, međutim, opravdava ovaj zločin veleizdaje."*[38]

Ovom citatu po težini izrečenih gluposti, vjerojatno, nećemo naći ravnog u cjelokupnoj povijesnoj literaturi. Ali i pored toga, Bulajić ne može, a da nešto ne slaže. Zato on i ne citira literaturu iz koje bi se vidjelo da je Stepinac priznao NDH prije 10. travnja 1941. Poznato je da je on to učinio malo poslije uspostave NDH, 28. travnja, kad je uputio kleru Okružnicu koja počinje ovako:

"Časna braćo! Nema nikoga među nama, koji u ovo posljednje vrijeme nije bio svjedokom najzamašnijih događaja u životu hrvatskog naroda, među kojima sudjelujemo kao glasnici Kristova evanđelja. Događaji su ovo, koji su narod naš donijeli ususret davno sanjanom i željkovanom idealu. Časovi su ovo, u kojima više govori jezik, nego krv svojom tajanstvenom povezanošću sa zemljom, u kojoj smo ugledali svijetlo Božje i s narodom iz kojega smo nikli. Je li potrebno isticati, da je i u našim žilama življe zakolala krv, da je i u našim grudima življe zakucalo srce? Nitko pametan toga osuditi ne može, Božja zapovijed!"[39]

A prema Bulajiću, ako želiš slobodu svom narodu, to je veleizdaja. On očito nije čitao Stepinčev dnevnik gdje on opisuje kako je bilo Hrvatima u toj državi, gdje opisuje zločine koji su izvođeni nad Hrvatima u toj državi koju je Stepinac "izdao". Zaista je na rubu pameti misliti kao Bulajić da je odgovornost Stepinca prema (srpskom) kralju važnija od njegove odgovornosti prema vlastitu narodu. Sjetimo se da su u prošlom stoljeću Srbi i Crnogorci razbijali Otomansko Carstvo, a Bulajić bi vjerojatno našao opravdanje - jednostavno nisu znali za Philadelphiju. A možda postoji i drugi razlog zašto Bulajić "ne zna" za ovu Stepinčevu Okružnicu. Možda mu upravo smeta Stepinčeva tvrdnja da je ljubav prema

[38] M. Bulajić, nav. djelo, str. 111-112.

[39] J. Krišto, Katolička crkva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Časopis za suvremenu povijest, br. 3. (1995.), 461-474.

vlastitom narodu Božjim prstom upisana u ljudsko biće i Božja zapovijed. Može li se to odnositi na njega i njemu slične, koji, služeći velikosrpskoj politici, izravno rade i protiv svog crnogorskog naroda?
Ali tu nije kraj takvim bedastoćama. Čitajmo ga i dalje:
"S obzirom na to da se Tuđman izjašnjava da nije Jugosloven, on ne smatra zločinom veleizdaje razbijanja Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, te 'proklete' Jugoslavije, bilo koje Jugoslavije, kako se neoustaše van granica Jugoslavije otvoreno izjašnjavaju. Razbijanje jugoslovenske države plaćeno je najsurovijom smrću stotina hiljada žrtava, među kojima i velikog broja nejake dece. Svako razbijanje jugoslovenske države bi imalo slične posljedice, tragediju za sve jugoslovenske narode. Zaboravljanje ili podcjenjivanje zločina razbijanja jugoslovenske države i izdaje, bez obzira o kojim ideološko-političkim razlozima se radi, značilo bi zločin."[40]
Tu se Bulajić razotkriva u potpunosti! Očito poručuje da za učinjeni genocid nisu krivi oni koji su ga napravili nego oni koji su htjeli slobodu. Zaista vrhunski cinizam. Direktoru Muzeja žrtava genocida - glavni krivci su te iste žrtve! U ovom tekstu također šokira činjenica da jedan doktor pravnih znanosti, i to stručnjak za međunarodno pravo, izdaje 1997. godine knjigu u kojoj kaže: "Svako razbijanje jugoslovenske države bi imalo slične posljedice, tragediju za sve jugoslovenske narode." Očito, prema njemu još uvijek postoji druga Jugoslavija i Hrvatska u njoj! Stručnjak za međunarodno pravo, dapače doktor znanosti, ne zna da su četiri bivše republike te druge Jugoslavije danas međunarodno priznate države i članice Ujedinjenih naroda!
Kad Bulajić može takvu činjenicu "ne znati", ne čudi da kaže i ovo: "Istorijska je istina da se Sveti arhijerejski Sinod Srpske pravoslavne crkve sastao u Beogradu 30. aprila 1942. i donio odluku - da osnivanje 'Hrvatske pravoslavne crkve' predstavlja očiglednu i najgrublju povredu crkvenih kanona i opasnost za pravoslavnu vjeru i pravoslavnu crkvu uopšte. (...) Vojni sud Komande grada Zagreba sudio je juna 1945. ustaškim genocidnim zločincima, među kojima i predstavnicima tzv. Hrvatske pravoslavne crkve u NDH, što bi general Tuđman trebalo da zna. Germogen Maksimov osuđen je 'na kaznu smrti strijeljanjem, trajan gubitak građanskih prava i konfiskaciju imovine', Mifka Spiridon 'na kaznu smrti vješanjem, gubitak građanske časti i konfiskaciju imovine".[41] Treba li ovome uopće komentar? Možda jedino da je ipak gore izdati Srpsku pravoslavnu crkvu nego Jugoslaviju, ako usporedimo sudbine Germogena i Stepinca! Što i jest logično jer nositelj velikosrpske ideje i jest SPC, a Jugoslavija je bila do sada (i za uvijek, jer Srbima tek predstoje problemi i na Kosovu, i sa Crnom Gorom, možda i s Vojvodinom) najveće ostvarenje te politike! To slijedi i iz činjenice na koju je ukazao još službenik HPC Petar Lazić.[42] Naime, samo u Jugoslaviji Pravoslavna crkva ne zove se po imenu države, što je tradicija, nego je zadržala prijašnje ime Srpska pravoslavna crkva!

---

[40] M. Bulajić, nav. djelo, str. 112.
[41] Isto, str. 86-88.
[42] J. Krišto, nav. djelo.

Budući da Bulajić ne zna protumačiti stvarne domete pojedinih događaja, on i ovaj odjeljak završava citatom iz pisma Andrije Artukovića o teškoćama funkcioniranja Hrvatske pravoslavne crkve: "U svibnju t.g. nalazila se je u manastiru Šišatovac ustaška momčad iz Zagreba, koja je crkvu otvorila, nameštaj uništila, a iz groblja kosti mrtvaca porazbacala."[43] A pasus prije toga navodi kako su njegovi partizani osudili na smrt i pogubili ljude koji su vodili tu crkvu! Kako mu se tek uklapa ovo osnivanje HPC u tvrdnju o nasilnom prekrštavanju pravoslavaca u katoličanstvo?

"Povijesna krivnja katoličke crkve" nije Srbima trebala samo radi optužbe cijele Katoličke crkve o genocidnosti čitavog hrvatskog naroda. Ona je Srbima prijeko potrebna i zbog skidanja vlastite odgovornosti. To izvire iz knjige Ljubice Štefan Srpska pravoslavna crkva i fašizam, napose kad Ljubica Štefan kaže:

"Ali episkop Dionizije, član Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve, koji živi daleko od Nijemaca, u slobodnoj zemlji, nije smatrao potrebnim obavijestiti svjetsku javnost o stradanju srpskog naroda u Srbiji. Čini se da je i on, kao i većina srpskih arhijereja, bio uvjeren u buduću Hitlerovu Europu i Nedićevu Veliku Srbiju u njoj (podvukao J. P.), trudeći se da osiguraju što veće granice za svoju crkvenu nadležnost."[44]

I zaista, Tuđman je potpuno u pravu kad tvrdi da je Stepinac u europskim okvirima bio "jedan od rijetkih crkvenih velikodostojnika koji je hrabro i odlučno nastupio protiv nacističke i rasističke politike", i da su čuvene njegove propovijedi s tim u svezi, pa je zbog toga bio u "nemilosti i Hitlera i ustaša" - "čak su mu radili o glavi". U Srpskoj pravoslavnoj crkvi imamo potpuno suprotnu situaciju. To isto vrijedi i za razdoblje neposredno pred sam rat. Naime, kad je Hitler 1936. godine počeo progoniti narode nearijskoga podrijetla, mnogi su potražili utočište u Zagrebu. Već tada je sastavljen odbor za zaštitu bjegunaca, kojemu su članovi bili nadbiskupov tajnik Franjo Šeper, kanonik msgr. Milan Beluhan, župnik Sv. Marka msgr. Svetozar Rittig, N. Erber, ravnatelj zagrebačke štedionice i tajnica-voditeljica Tereza Škringer. Sam nadbiskup osobno je odlazio na kolodvor, čak i noću, te pružao pomoć i utjehu. Bjegunaca je bilo sve više, sredstva za materijalnu pomoć sve nužnija, pa nadbiskup šalje apel na razne adrese:

"Zagreb, 11. januara 1939. Poštovani Gospodine!

Uslijed žestokih nečovječnih progona morao je veliki broj ljudi ostaviti svoju domovinu. Ti su jadnici i bez sredstava za život. Lutajući po svijetu da nađu zemlju koja će im dati mogućnost da stvore sebi i svojima novu egzistenciju. Mnogi su od njih sa ženom i djecom.

Svaki se dan obraća na nas veliki broj takvih emigranata tražeći savjeta, intervencije, preporuke, pripomoć u novcu ili u naravi. Naša je kršćanska dužnost da im pomognemo. Zato držim za potrebno obratiti se na ljude dobra srca i plemenitih osjećaja s molbom za pripomoć bijednicima. Slobodan sam obratiti se i na Vas, Poštovani Gospodine, kao člana naše Crkve, da dadete svoju potporu fondu koji će biti upotrebljen u korist emigranata.

---

[43] M. Bulajić, nav. djelo, str. 88.

[44] Lj. Štefan, nav. djelo str. 315.

Molim da na priloženom listu označite svoj dobrovoljni mjesečni doprinos kojim ćete podupirati ovu tako potrebnu akciju.
Uz odlično poštovanje Dr. Alojzije Stepinac nadbiskup zagrebački".[45]
To je bilo vrijeme prve Jugoslavije, pa ne čude napadi na nadbiskupa nakon pojave ovog apela, a čudi da je nadbiskup bio i "farizej koji na grudima potajno nosi Davidovu Zvijezdu, a javno svećenički kolar". Napomenimo, da je kasnije Gestapo zatvorio voditeljicu Odbora Tereziju Škringer, i punih pet mjeseci uzalud je silio da dade kakvu izjavu protiv nadbiskupa.
Kakvo je bilo ponašanje Katoličke crkve u Hrvata tijekom Drugog svjetskog rata izvrsno je analizirao Jure Krišto[46].
Zato spomenimo dvije Stepinčeve propovijedi. Na blagdan Krista Kralja 1941. godine on će reći:
"*Svaki narod i svaka rasa, kako se danas odrazuju na zemlji, ima pravo na život dostojan čovjeka i na postupak dostojan čovjeka. Svi oni bez razlike, bili pripadnici ciganske ili koje druge rase, bili Crnci ili uglađeni Europejci, bili omraženi Židovi ili ponosni Arijci, imaju jednako pravo da govore -"Oče naš, koji jesi na nebesima".*
Nadbiskup je zatim istaknuo da se to načelo primjenjuje i na Katoličku crkvu i u Katoličkoj crkvi: *Zato je Katolička Crkva uvijek osuđivala, a i danas osuđuje svaku nepravdu i nasilje, koje se počinja u ime klasnih, rasnih ili narodnosnih teorija.* S jasnoćom i odlučnošću karakterističnima za proroke, Stepinac je zaključio:
Crkva Katolička je digla svoju riječ u obrani naših hrvatskih narodnih prava, čak i okrunjenim glavama. Ali ona bi se iznevjerila svojoj zadaći, kad ne bi s istom dosljednošću dizala i danas glas na obranu sviju, koji se žale na nepravde, bez obzira kojoj rasi ili narodu pripadaju. Nitko nema prava da na svoju ruku ubija ili na koji drugi način oštećuje pripadnike druge rase ili narodnosti.[47]
Prema svjedočenju francuskog konzula u Zagrebu u vrijeme NDH,[48] još je jedna propovijed zagrebačkog nadbiskupa "duboko potresla sve"; bila je to propovijed na godišnjicu krunidbe Pape Pija XII., 14. ožujka 1943. Stepinac nije poštedio ni građanske ni okupacijske vlasti. Tu on naziva rasizam "najluđom materijalističkom doktrinom koja postoji na svijetu". Primijetimo da se radi o francuskom konzulu - predstavniku režima u Vichy-u, koji je također surađivao s Nijemcima i sudjelovao u holokaustu. Međutim, zbog toga se danas ne optužuje cijeli francuski narod, kao što se optužuje hrvatski narod zbog NDH, unatoč činjenici što je antifašistički otpor u Hrvatskoj bio znatno veći nego u Francuskoj!
I njemački službeni krugovi na svoj su način posvjedočili zauzimanje nadbiskupa Stepinca za Židove. Tako Hans Helm, policijski *ataché p*ri njemačkom poslanstvu

---

[45] Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 14. ožujka 1997.
[46] J. Krišto, nav. djelo.
J. Krišto, Katolička crkva i Židovi u vrijeme NDH, U: Antisemitizam - Holokaust - Antifašizam, židovska općina Zagreb, 1996., str. 139-147.
[47] J. Krišto, nav. djelo: Katolička crkva i Židovi u Vrijeme NDH, str. 140-141.
[48] Isto.

u Zagrebu, u svom izvješću od 25. ožujka 1943. veli da je "poznato da je nadbiskup Stepinac veliki prijatelj Židova"[49]. No, taj izvještaj interesantniji je zbog nečega drugoga. U njemu Helm kaže da je Stepinac za-prijetio zatvaranjem svih crkava u Hrvatskoj ako se budu primjenjivali proturasni zakoni na Židove u mješovitim brakovima. To je jedan od nekoliko slučajeva koji se mogu interpretirati kao nadbiskupova primjena građanske neposlušnosti i nenasilnog protesta protiv vlasti. Drugi slučaj, odmah poslije uspostave NDH, nalazi se u već spomenutom Stepinčevu pismu Artukoviću, u kojem je 22. svibnja 1941. upozorio na nepravdu zbog odredbe da Židovi nose raspoznajni znak. Nadbiskup prijeti da će u slučaju Židova katoličke vjere biti prisiljen upozoriti ih da u crkvi ne nose te znakove.

Poznati su mnogi slučajevi kada je i kako je Stepinac pomogao Židovima i Srbima. Često je nastupao zajedno s predstavnikom Sv. Stolice (Heinrich Giuseppe Ramiro Marcone, koga su zvali 'odvjetnikom Židova', a kao što smo vidjeli, Stepinca su zvali 'židovskim prijateljem'). J. Krišto navodi citat iz predstavke koju su biskupi uputili poglavniku sa sastanka Biskupske konferencije, održanog 17.-20. studenog 1941. godine:

"Neka im /Srbima u Hrvatskoj/ se ne samo zajamče nego i dadu sva građanska prava i osobito pravo osobne slobode i pravo vlasnosti (...) Crkva mora sa stanovišta Evanđelja osuditi zločinstva i ispade neodgovornih elemenata i nezrelih mladića te zahtijevati puno poštovanje čovječje ličnosti bez obzira na dobu, spol, vjeru, narodnost ili rasu, jer su svi ljudi djeca Božja i za sve je umro Krist."[50]

Poznata je Stepinčeva uloga u spašavanju staračkog židovskog doma. Ljubica Štefan o tome piše:

"Vjerojatno prvo spominjanje tog staračkog židovskoga doma i njegove sudbine u ratu 1941.-1945. nalazimo u svjedočenju jednog neimenovanog člana židovske općine Zagreb - ***koja je jedina u Europi radila cijelog rata*** - (ova činjenica od iznimnog je značenja za buduća istraživanja, J. P.) *zapisanog u dokumentu Zemaljske komisije za ratne zločine iz 1945. godine. Tamo stoji: 'U staračkom domu u Zagrebu (Schwarzov dom) bila su na dan 10. IV.*1941.- 52 osobe. Moralo se isprazniti dom još sredinom 1941. Unajmljene su 2 zgrade u Stenjevcu cca 5 km od Zagreba. Smjestili smo tamo starce u dosta skučene prostorije, ali je stanje sve u svemu bilo snošljivo. Uspjelo je da pod oznakom 'Dom staraca Crv. Križa' (!?) očuvamo starce od odvođenja u logor. U mjestu Stenjevac gdje se nalazio dom bio je logor njemačkog **Sicherheit- sdiensta** (S. D.) sa zloglasnim **Sturmführerem Schuckartom**. Sredinom ljeta 1944. (pogrešno, treba 1943., op. a.) upali su njegovi ljudi u starački dom i odvukli u logor upravitelja Singera, Vilka Welasa i Zoru Hafner, gđu Neuman sa 2 djece. Odveli su ih u **Njemačku** i nikad više nismo o njima ništa čuli. Početkom septembra 1944. (pogrešno, treba 1943., op. a.) dolaze opet **Schuckartovi ljudi** i odvode u svoj logor 13 osoba. Pokušavamo sve da ih se spasi. Posredovanjem udove jednog zagrebačkog

[49] Isto.

[50] J. Krišto, nav. djelo: Katolička crkva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

liječnika uspjelo je konačno osloboditi jadnih 13 staraca. **Staviše nam uslov: Morate u roku od 10 dana isprazni- ti dom i odseliti starce sa područja Stenjevca, inače će ih odvesti u Njemačku u logor'.**
Prema izjavi toga dužnosnika židovske općine, dom je mirno živio u Stenjevcu pune dvije godine, unatoč postojanju i hrvatske vlasti i vlasti njemačkog sturmführera u tom malom mjestu, i nije baš vjerojatno da ih je štitila oznaka Crvenoga križa kao kamuflaža. Upadi članova Sicherheitsdiensta počeli su, prema izjavi svjedoka, ljeta godine 1943. To je vrijeme kad je Himmler nezadovoljan 'rješavanjem' židovskog pitanja u NDH, zahtijevao njihovo odvođenje u logore.
Svjedok u svojoj izjavi Zemaljskoj komisiji nastavlja: 'Stavljeni pred skoro bezizgledan zadatak, **obratili smo se zagrebačkom nadbiskupu Dru Stepincu,** koji nam je stavio na raspolaganje jednu, doduše trošnu, kuću na svom posjedu u **Brezovici** kraj Zagreba."[51]
8. prosinca 1943. u Brezovicu je u stvari stiglo 60 stanara Doma, gdje je do kraja rata - samo prirodnom smrću - umrlo pet osoba, a svi drugi su preživjeli rat:
"Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je nadrabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibergeru da se s obitelji skloni k njemu u Nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freiberger je ponuđenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo ubijen."[52] Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom).[53]
Da, dokumenti zaista pokazuju i svjedoče kako je vodstvo Katoličke crkve u NDH ostalo na moralnoj visini. To su posvjedočili i objektivni promatrači! I mnogi vjernici slijedili su u tome svoju Crkvu. Postoji niz dokumenata koji pokazuju kako su se Hrvati zauzimali za svoje susjede Srbe. U prilogu dajemo dva takva dopisa (prilozi 5. i 6.). U prvome, primljenom 28. 6. 1941. u Predsjednički Ured u Zagrebu, jedanaestorica Hrvata moli da se njihov susjed Srbin pusti na slobodu (ne treba napominjati koliko je to u tim vremenima bilo rizično), a na drugom slično čini dvadeset Hrvata.
Tome treba dodati da je Izrael proglasio i najmanje 70 hrvatskih Pravednika, među kojima je i autorica često spominjane knjige *"Srpska pravoslavna crkva i fašizam,* gospođa Ljubica Štefan. Pri tome treba istaći da je mnogo veći broj onih Hrvata koji su tijekom Drugog svjetskog rata spašavali Židove, a nisu dobili takvo priznanje i da među njima ima puno katoličkih svećenika. Naravno, poput molbi za spašavanje Srba, postoji brojna dokumentacija pohranjena u HDA, Arhivi NDH, Fond Ispostava ustaškog redarstvenog povjerenstva, o molbama Hrvata za

[51] Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 14. ožujka 1997.
[52] Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 1. studenoga 1996.
[53] Isto.

spašavanje njihovih susjeda Židova. Tako je za puštanje na slobodu obitelji Josipa Kleina interveniralo stotinjak Hrvata (okolica Krapine)[54], za puštanje iz konc-logora Arpada Sterna 31. 8. 1941. godine molilo je stotinjak žitelja Gradeca[55] (točnije 141, vidi prilog 7.), a za Dragutina Sterna[56] isto tako mole žitelji Vidovca (kod Varaždina). Treba li uopće napomenuti da je svako takvo posredovanje za puštanje na slobodu moglo odvesti potpisnike u logore (dakle i u smrt)!
Ili recimo, 76 mještana zagrebačkih Šestina traži dozvolu da Židovi mogu obitavati na njihovom području[57]. A najtragičnije je to što se u bivšoj zemlji niti jedan povjesničar nije usudio objavljivati takve dokumente!
A kako je to bilo u Srpskoj pravoslavnoj crkvi, tj. u njezinom vodstvu? Već spomenuti Apel potpisala su tri člana Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve: "episkop niški dr. Jovan", "episkop zvorničko-tuzlanski Nektarije" i "episkop budimljanski Valerijan, vikar Nj. Sv. Patrijarha". Njihovi su potpisi na prvom mjestu.

[54] HDA, Arhivi NDH, Fond Ispostava ustaškog redarstvenog povjerenstva, Kolovoz 1941., kutija 281, br. 28.026.
[55] Isto, Rujan-Listopad 1941., kutija 282.
[56] Isto, Listopad-Studeni 1941., kutija 283, br. dokumenta 28.293.
[57] Isto, Listopad-Studeni 1941., kutija 283, br. dokumenta 28.338.

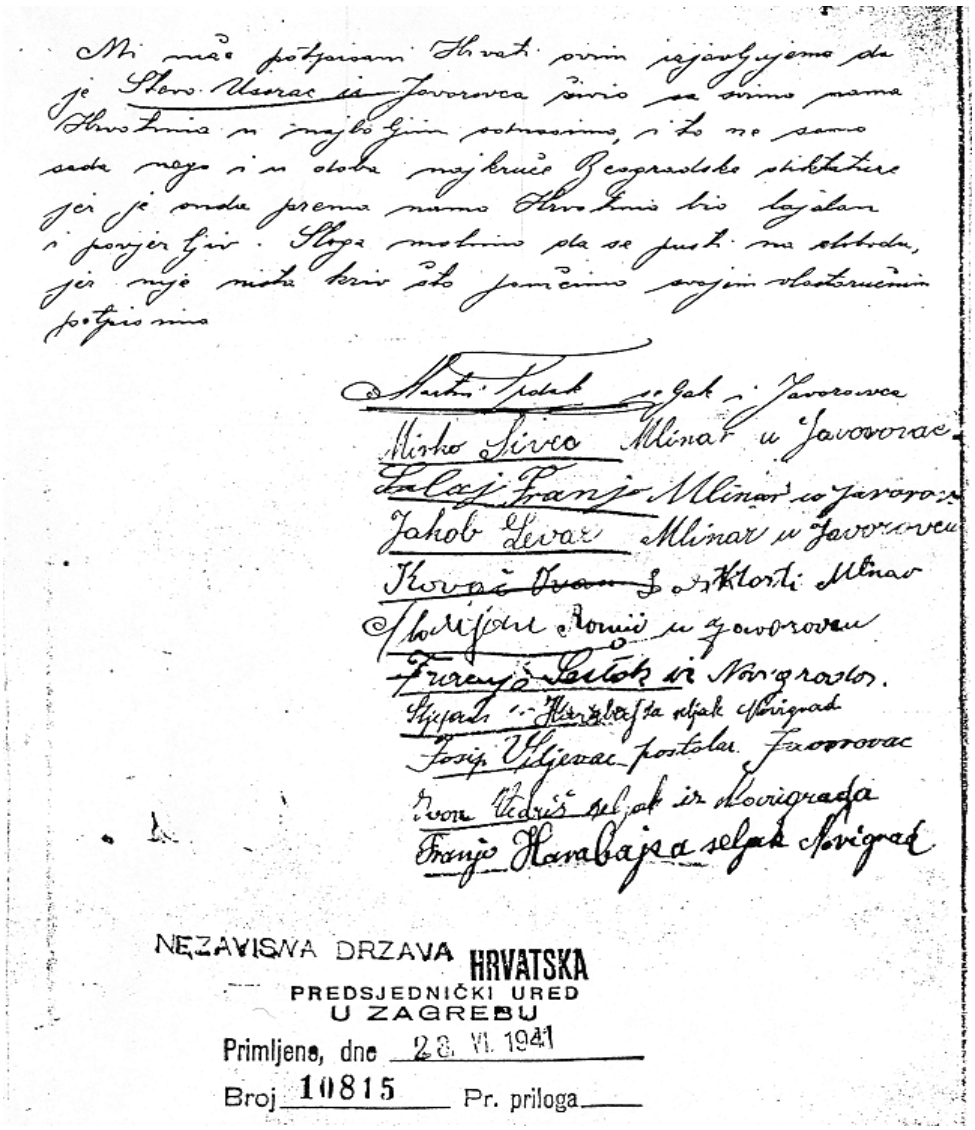

Mi mađ. pučanini Hrvati ovim izjavljujemo da je Stevo Usorac iz Javorovca živio sa svima nama Hrvatima u najlošijim odnosima, i to ne samo sada nego i u doba najkruće Beogradske diktature jer je onda prema nama Hrvatima bio lajalan i poljičkir. Sloga mađ. da se pusti na slobodu, jer nije nikakv krivac što je učinio svojim vlastoručnim potpisima

Martin Sedak seljak iz Javorovca
Mirko Sivec Mlinar u Javorovac
Lalaj Franjo Mlinar u Javorovac
Jakob Levar Mlinar u Javorovcu
Kovač Ivan s. Aleksandar Mlinar
Sabljar Domić u Javorovcu
Franjo Sedak iz Novigrada.
Stjepan Hrvatski seljak Novigrad
Josip Ujlijevac poštolar Javorovac
Ivan Vedriš seljak iz Novigrada
Franjo Hanabajsa seljak Novigrad

NEZAVISNA DRZAVA HRVATSKA
PREDSJEDNIČKI URED
U ZAGREBU
Primljeno, dne 28. VI. 1941
Broj 10815 Pr. priloga

Prilog 5.

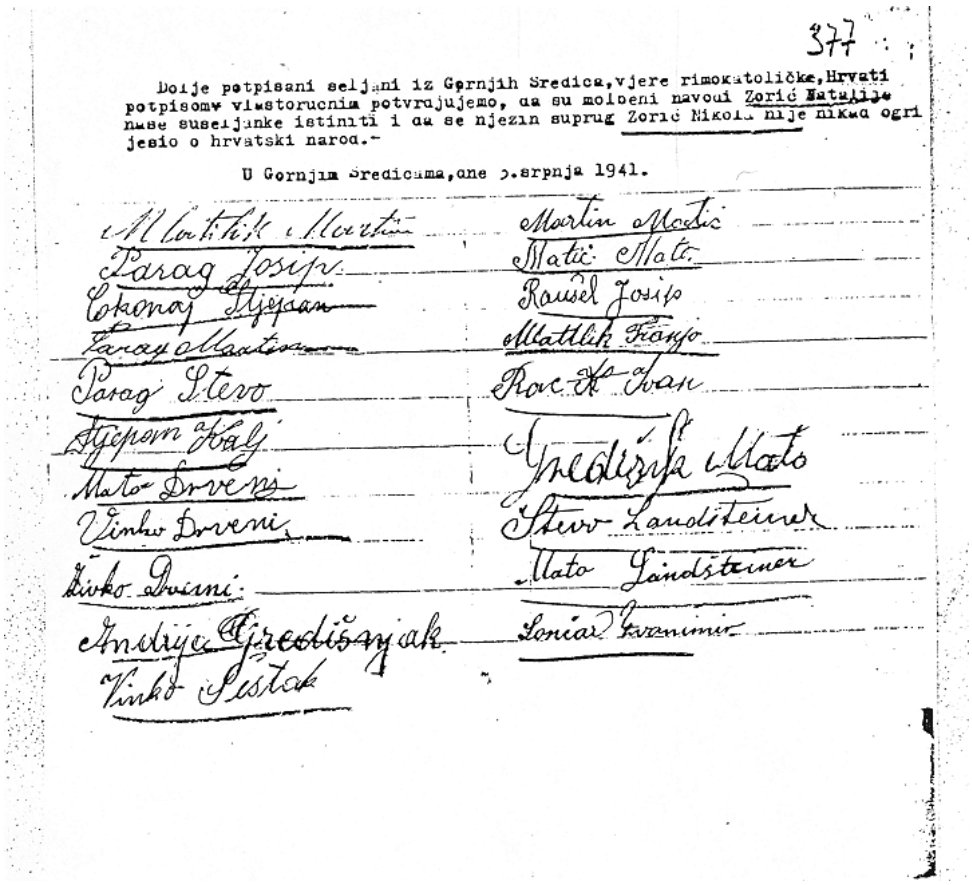

377

Dolje potpisani seljani iz Gornjih Sredica, vjere rimokatoličke, Hrvati potpisom vlastoručnim potvrđujemo, da su molbeni navodi Zorić Natalije naše susjedjanke istiniti i da se njezin suprug Zorić Nikola nije nikad ogrijesio o hrvatski narod.-

U Gornjim Sredicama, dne 5.srpnja 1941.

Matlik Martin
Parag Josip
Čokonaj Stjepan
Parag Martin
Parag Stevo
Stjepan Kalj
Mato Drveni
Vinko Drveni
Đuro Drveni
Andrija Gredišnjak
Vinko Šestak
Martin Matić
Matić Mato
Rausel Josip
Matlik Franjo
Roc Ivan
Gredišnja Mato
Stevo Landšteiner
Mato Landšteiner
Lončar Franjo

Prilog 6.

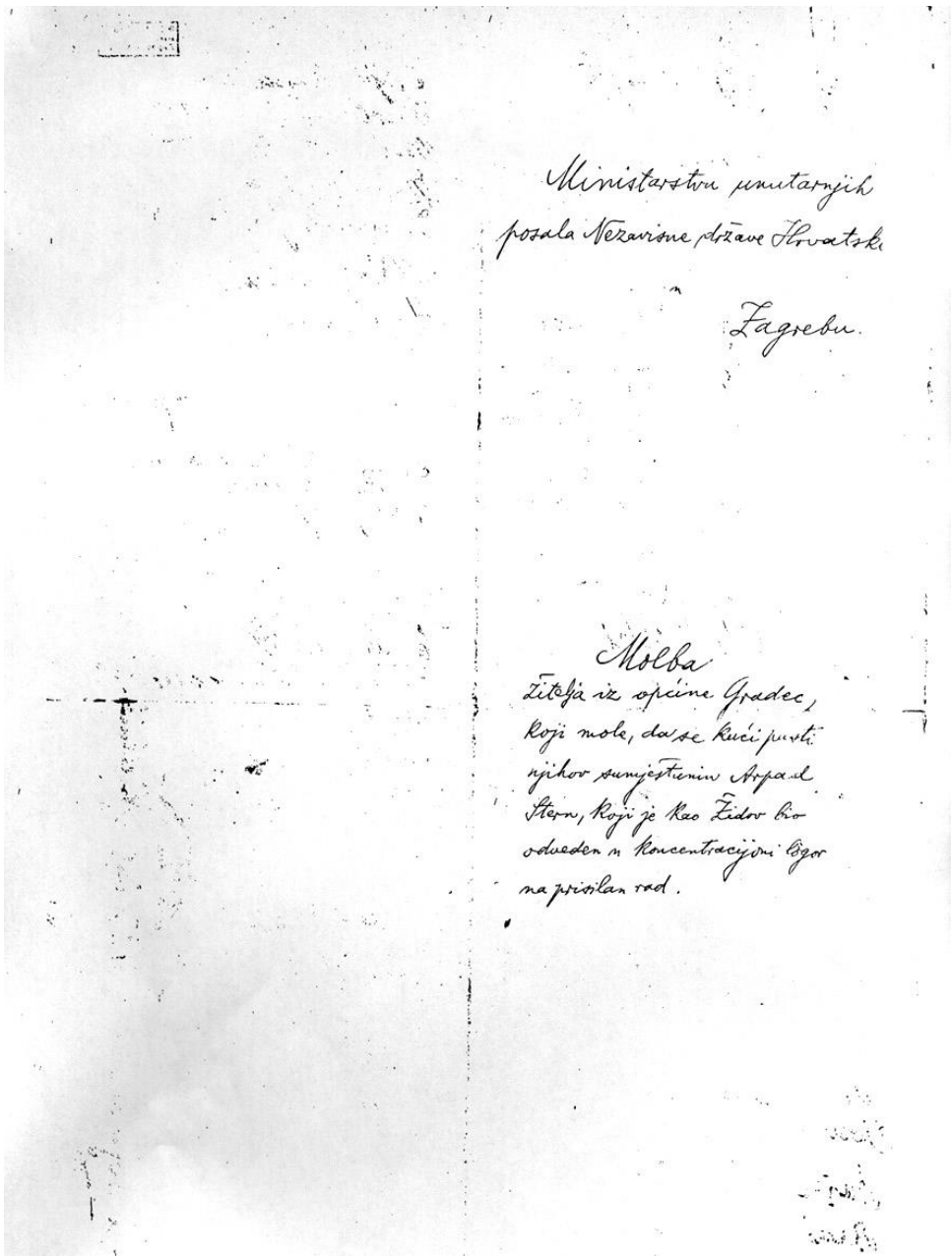

Ministarstvu unutarnjih
poslova Nezavisne države Hrvatske

Zagrebu.

Molba

Žitelja iz općine Gradec,
koji mole, da se kući pusti
njihov sumještanin Arpad
Stern, koji je kao Židov bio
odveden u koncentracijski logor
na prisilan rad.

Prilog 7.a

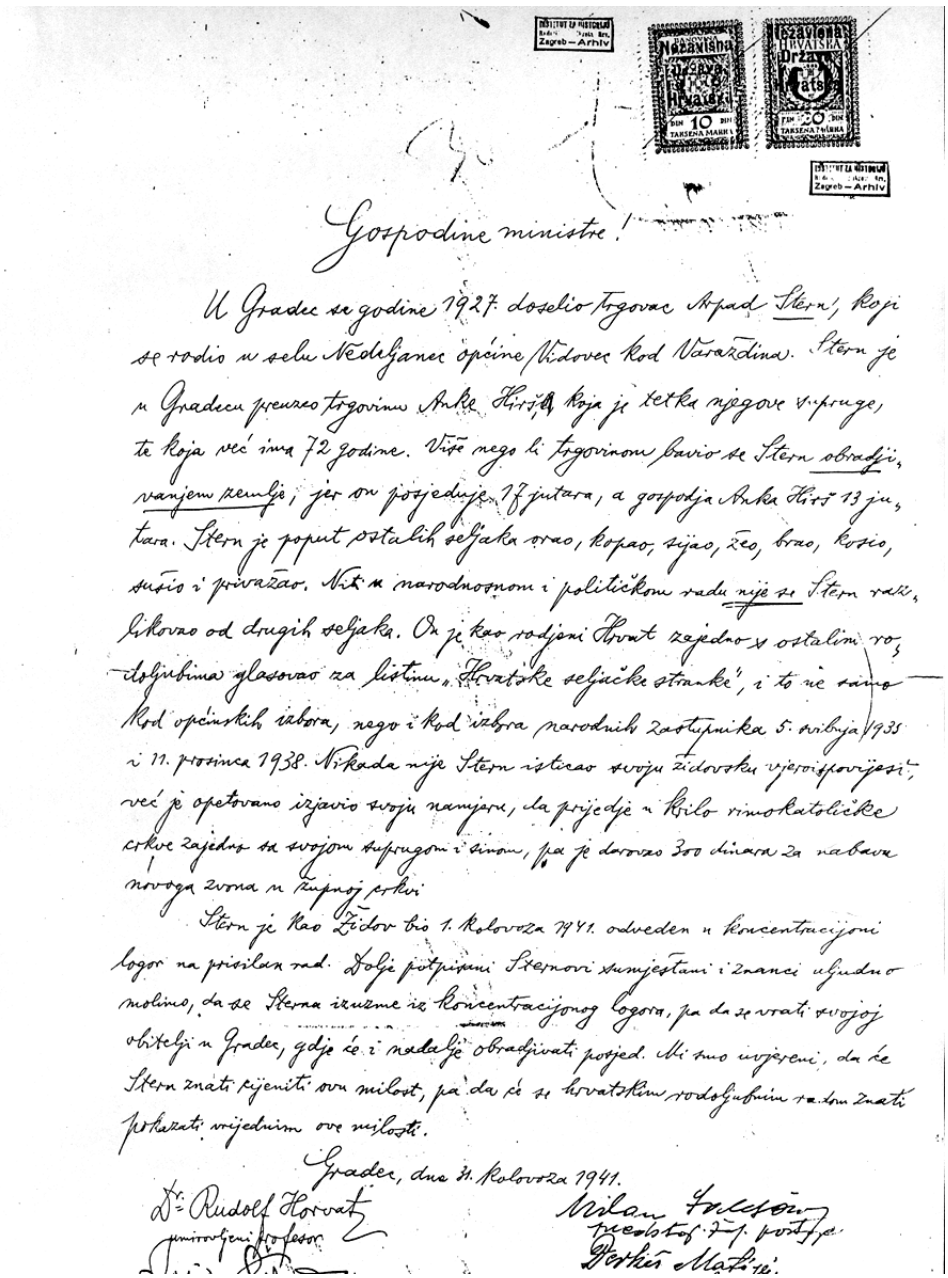

Gospodine ministre!

U Gradec se godine 1927. doselio trgovac Árpad Stern, koji se rodio u selu Nedeljanec općine Sidovec kod Varaždina. Stern je u Gradecu preuzeo trgovinu Anke Hiršl, koja je tetka njegove supruge, te koja već ima 72 godine. Više nego li trgovinom bavio se Stern obradjivanjem zemlje, jer on posjeduje 17 jutara, a gospodja Anka Hiršl 13 jutara. Stern je poput ostalih seljaka orao, kopao, sijao, žeo, brao, kosio, sušio i privažao. Niti u narodnosnom i političkom radu nije se Stern razlikovao od drugih seljaka. On je kao rodjeni Hrvat zajedno s ostalim rodoljubima glasovao za listinu „Hrvatske seljačke stranke", i to ne samo kod općinskih izbora, nego i kod izbora narodnih zastupnika 5. svibnja 1935 i 11. prosinca 1938. Nikada nije Stern isticao svoju židovsku vjeroispovijest, već je opetovano izjavio svoju namjeru, da prijedje u krilo rimokatoličke crkve zajedno sa svojom suprugom i sinom, pa je darovao 300 dinara za nabavu novoga zvona u župnoj crkvi.

Stern je kao Židov bio 1. kolovoza 1941. odveden u koncentracijoni logor na prisilan rad. Dolje potpisani Sternovi susjedani i znanci ulijudno molimo, da se Sterna izuzme iz Koncentracijonog logora, pa da se vrati svojoj obitelji u Gradec, gdje će i nadalje obradjivati posjed. Mi smo uvjereni, da će Stern znati cijeniti ovu milost, pa da će se hrvatskim rodoljubim na dan znati pokazati vrijednim ove milosti.

Gradec, dne 31. kolovoza 1941.

Dr. Rudolf Horvat
umirovljeni profesor

Milan Tomšon
predstoj. žup. poštja.

Gerkeš Matija.

Prilog 7.b

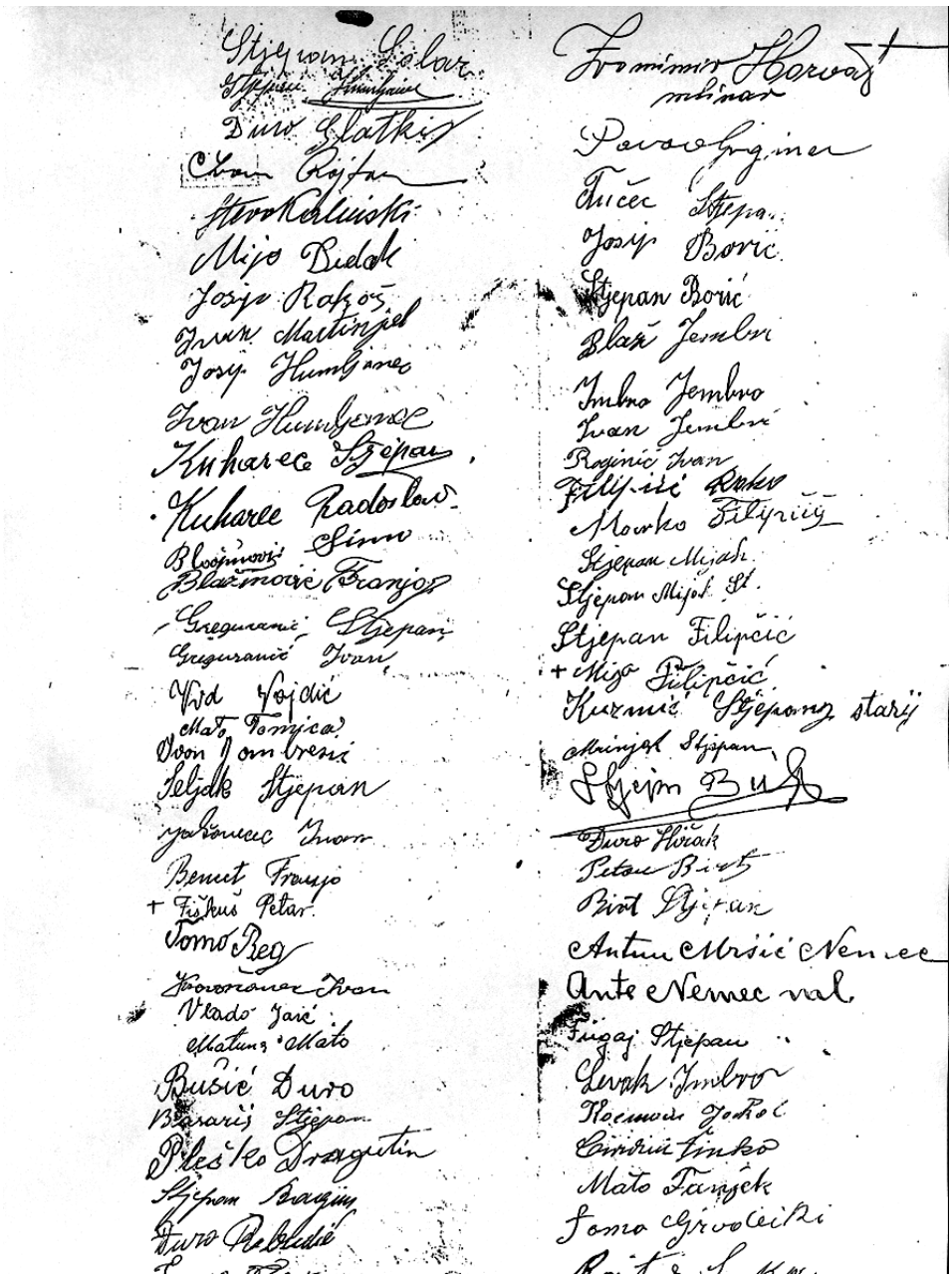

Prilog 7.c

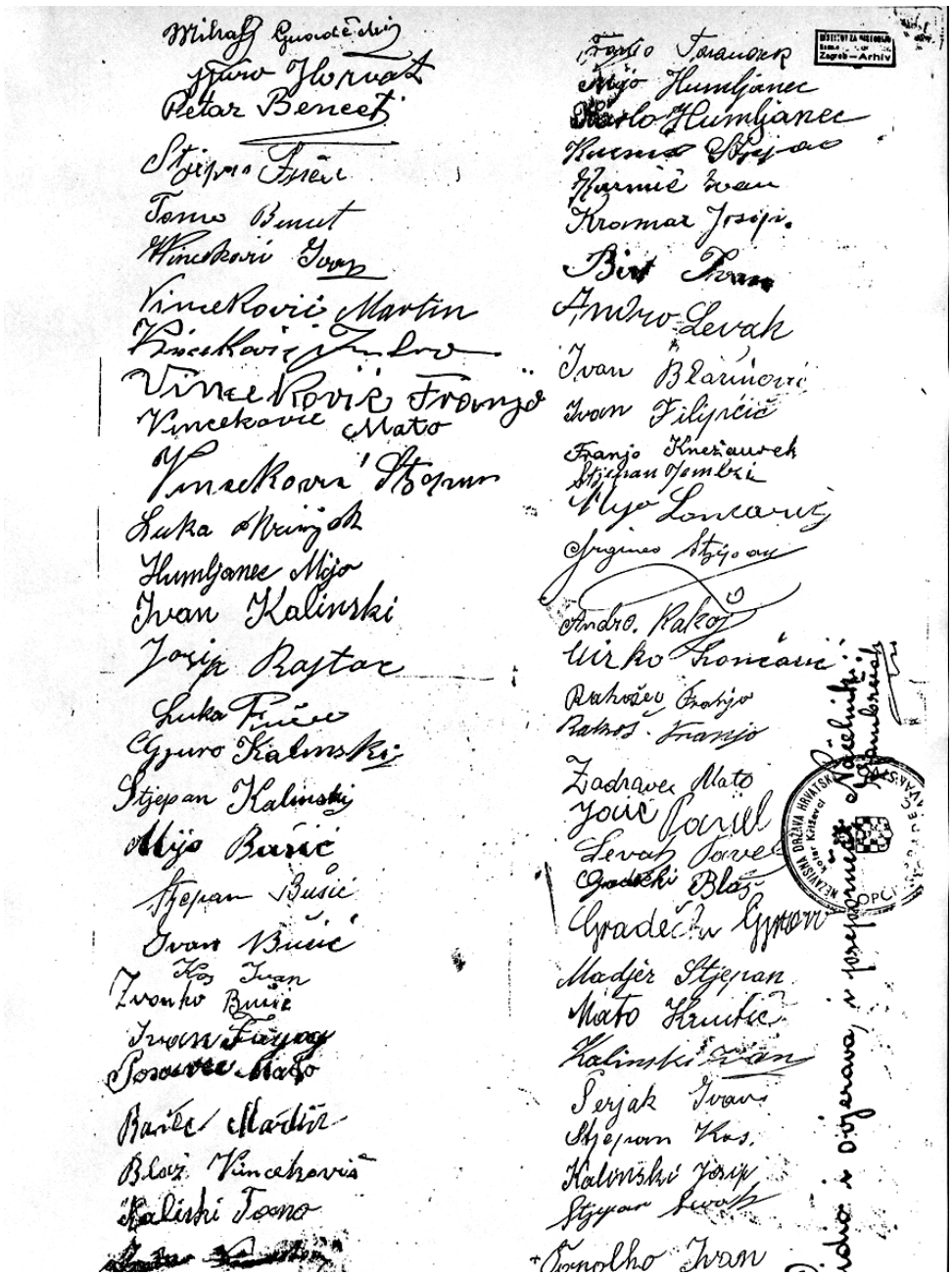

Prilog 7.d

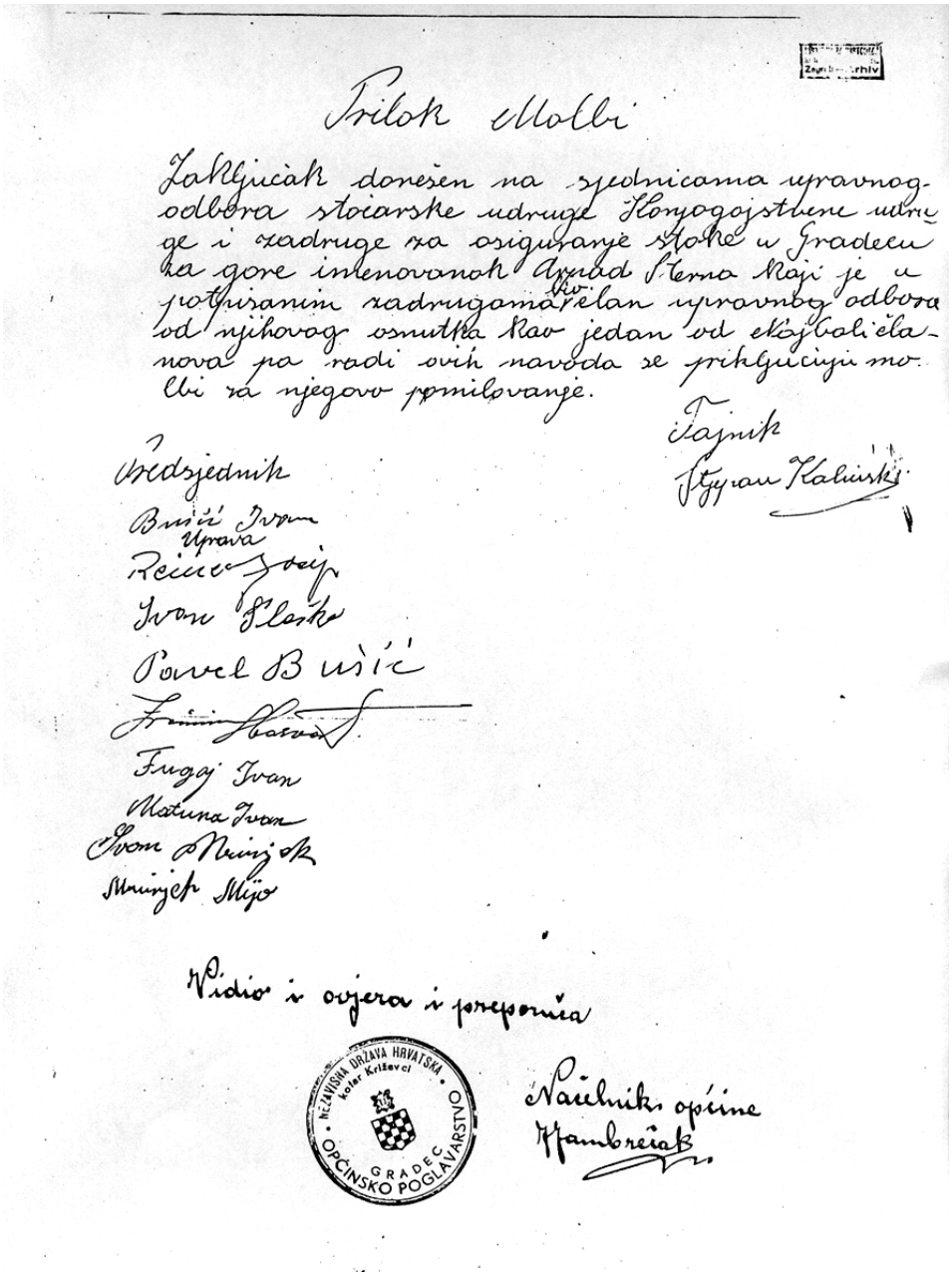

Prilog 7.e

Episkop žički Nikolaj Velimirović, koga je Hitler odlikovao još 1934. g.[58], u svojim brojnim nastupima i pisanim djelima isticao je vrijednosti nacionalizma i

[58] Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 223.

rasizma, pa je tako u Beogradu 1935. g., dakle samo dvije godine nakon dolaska Hitlera na vlast u Njemačkoj izdao knjižicu "Nacionalizam Svetog Save" i u njoj ističe:

"Mora se odati poštovanje sadašnjem nemačkom Vođi, koji je kao prost zanatlija i čovek iz naroda uvideo, da je nacionalizam bez vere jedna anomalija, jedan hladan i nesiguran mehanizam. I evo u XX veku on je došao na ideju Svetog Save, i kao laik poduzeo je u svome narodu onaj najvažniji posao, koji priliči jedino svetitelju, geniju i heroju. A nama je taj posao svršio Sveti Sava, prvi među prosvetiteljima, prvi među genijima i prvi među herojima u našoj istoriji. Svršio ga je savršeno, svršio ga je bez borbe i bez krvi, i svršio ga je ne juče ili prekjuče nego pre 700 godina. Otuda je nacionalizam srpski, kao stvarnost, najstariji u Europi".[59]

A 1939. g. u svom govoru u Ravanici povodom 550. obljetnice kosovske bitke ovaj svetac Srpske pravoslavne crkve ističe:

"Mi smo deca Božja, ljudi arijevske rase kojoj je sudba dodelila časnu ulogu da bude glavni nosilac hrišćanstva u svetu (...) da plemena slabije rase i niže vere ne bi...".[60]

I dok su Židovi i ostali nearijevci stradali u Dachauu, Nikolaj Velimirović, smješten, kako je pokazala Ljubica Štefan, u "počasnom bunkeru" tog logora, piše:

"U toku vekova oni koji su raspeli Mesiju Gospoda Isusa Sina Božjeg stvorili su od Evrope glavno bojište protiv Boga, a za đavola. To je danas glavno bojište Židova i oca židovskog đavola... To Evropa ne zna, i u tome je sva očajna sudba njena, sva mračna tragedija njenih naroda. Ona pre svega ne zna čija je. Onda ona ne zna ko joj je prijatelj, a ko neprijatelj... Ona ništa ne zna osim da oceni kao vrednost dok joj Židovi ne postave svoj kantar za meru vrednosti... njeni političari kao mesečari u zanosu govore o jednakosti (ignoranciji) svih verovanja i neverovanja, tj. ono što Židovi hoće i žele, jer im je potrebno prvo da se izjednače zakonski sa hrišćanstvom, da bi poslije potisli hrišćanstvo i učinili hrišćane bezvernim, i stali im petom za vrat. Sva moderna gesla evropska sastavili su Židi, koji su Hrista raspeli: i demokraciju, i štrajkove, i socijalizam, i ateizam, i toleranciju svih vera, i pacifizam i sveopštu revoluciju i kapitalizam i komunizam. Sve su to izumi Židova, odnosno oca njihova đavola... Ali je za čuđenje, da su se Evropejci, kršteni i miropomazani, potpuno predali Židovima, tako da židovskom glavom misle, židovske programe primaju, židovsko hristoborstvo usvajaju, židovske laži kao istine primaju, židovska gesla kao svoja primaju, po židovskom putu hode i židovskim ciljevima služe. To je za čuđenje u naše vreme, i ništa više u svetu. Sve drugo je manje važno ili ne važno. Ali je najvažnije kako je hrišćanska Evropa postala sluškinja Židova... O tome treba da mislite, braćo Srbi".[61]

Primijetimo da je u proljeće 1991., dakle prije napada na Hrvatsku, kad su Hitlerove metode neposredno primijenjene u Hrvatskoj i u nekim segmentima ih nadmašile, tijelo Nikolaja Velimirovića preneseno iz manastira Svetog Save,

[59] Isto, str. 222.
[60] Isto, str. 222.
[61] Isto, str. 225.

dakle iz manastira preteče nacionalizma, u američkom gradu Libertyvilleu, na groblje u njegovom rodnom selu Leliću blizu Valjeva u Srbiji. Tom prigodom glasilo Srpske patrijaršije u Beogradu "Pravoslavlje" piše: *"Sveti Nikolaj je došao u svoj rodni Lelić, u svoju Srbiju, da svojim vaseljenskim duhom, filosofskom dubinom i moralnom snagom pomogne grešnicima, svojim progoniteljima i vaskolikom rodu. Sazvežđe Nebeske Srbije postalo je večno stanište Svetog Nikolaja."*[62] Da, zaista je trebalo imati "vaseljenski duh, filosofsku dubinu i moralnu snagu" onako pisati o Hitleru! A Philip J. Cohen piše: *"U toku više od tri decenije nakon njegove smrti, episkop Velimirović i njegovi pogledi na svijet ostali su inspiracija za srpske emigrante. Nakon osude Srba kao agresora od strane UN, 31. maja 1992., emitirana je na srpskom jeziku kitnjasta antisemitska propovijed episkopa Velimirovića za vrijeme Srpskog časa na javnom radiju Clevelanda (WCPN-FM). Najavljivač je rekao da se nude slijedeće riječi 'umjesto našeg komentara događaja u našoj otadžbini i osude srpskog naroda kao agresora'."*[63] Cohen potom daje cijelu tu propovijed[64].

I ondašnji patrijarh Srpske pravoslavne crkve Varnava trudio se da ne zaostane puno za episkopom žičkim. "Glasnik, srpske pravoslavne patrijaršije" organ SPC prenosi dva intervjua koja je patrijarh dao njemačkoj agenciji "Deutsches Nachrichten Büro" (DNB) i novinama "Münchenes Neueste Nachrichten". Evo dva citata iz tih intervjua prema knjizi Ljubice Štefan:

"Führer velikog nemačkog naroda vodi borbu koja služi na korist celom čovečanstvu. Borba Adolfa Hitlera protiv boljševizma, koji je podjarmio ruski narod, potiče iz idealnih motiva i nema nikakve veze sa imperijalističkim ciljevima. Sa prijateljskim pozdravima velikom nemačkom narodu smatram, da opravdana borba nemačkog naroda za ravnopravnost zaslužuje poštovanje svih naroda".

"Ranije sam s teškom mukom mogao ustajati i govoriti u odbranu Rusije protiv komunizma i internacionalnih Jevreja (...) Bio sam upućen sasvim sam na sebe. Ali Bog je poslao nemačkom narodu jednog dalekovidnog Führera, koji zastupa isto mišljenje, koje sam i ja mnogo ranije stvorio u sebi.(...) Führer je svečano izjavio da on ne želi ni jednu stopu ruske zemlje. Mi Führeru verujemo i njegovoj iskrenoj reči".[65]

U govoru u Bitoli 7. studenog 1936. patrijarh Varnava kaže:

"Naša vlada, naš pokojni Kralj i današnje namesništvo ne priznaju vlast u Moskvi. (...) I oni koji su je priznali, danas se ljuto kaju, jer to nije ruska vlada, nego je internacionalna, jedno židovsko varalička banda".[66]

S takovom SPC ne čudi izvješće Harolda Turnera generalu Alexanderu Löhru od 29. kolovoza 1942. u kome konstatira: **"Srbija, zemlja u kojoj je pitanje Jevreja i pitanje Cigana riješeno"**. Ljubica Štefan u knjizi Srpska pravoslavna crkva i

[62] Isto, str. 221-222.
[63] Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 152.
[64] Isto, str. 152-153.
[65] Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 224.
[66] Isto, str. 225.

fašizam citira i Franca Redemahera, stručnjaka za židovska pitanja u nacističkom ministarstvu vanjskih poslova, koji je 29. svibnja 1942.
g. zabilježio: "Jevrejsko pitanje u Srbiji nije više akutno sada samo preostaje rješavanje zakonskih pitanja koja se tiču imovine." Također citira i Schäfera, vrhovnog šefa Službe bezbednosti u Srbiji, koji obavještava jedan skup njemačkih oficira, uključujući i tadašnjeg zapovjednika generala Paula Badlera, da jevrejsko pitanje više ne postoji u Srbiji, a jednom njemačkom vojnom liječniku rekao je da je Beograd **'jedini veći grad Evrope očišćen od Jevreja, da je postao "Judenfrei".'**[67]
Antimasonsku (bolje reći antižidovsku) izložbu[68] srpske vlasti su organizirale od 22. listopada 1941. do 18. siječnja 1942. g. Tom prigodom tiskane su četiri protužidovske marke. U svim katalozima poštanskih maraka mogu se naći i dan danas ovjekovječene te četiri marke. (Zanimljivo je da postoji još jedna interesantna srpska poštanska marka iz Drugog svjetskog rata, izdana povodom "anglo-američkog terorističkog bombardovanja Niša" iz 12. mjeseca 1943.).
Takve i mnoge druge stvari koje bi morale interesirati jednog direktora Muzeja za genocid, očito ne interesiraju dr. Bulajića. Jer mnogo je veći zločin napokon je raskinuo velikosrpske i svetosavske okove.
Očito, možda se i može govoriti o povijesnoj krivnji neke crkve. Katoličke, sigurno ne!
Geca Kon bio je glasoviti beogradski izdavač i vlasnik knjižare te je sa pet tisuća objavljenih naslova bio najveći nakladnik između Prvoga i Drugoga svjetskog rata u ondašnjoj Jugoslaviji. Kao pripadnik židovskog naroda ubijen je 1941. godine, ali o njegovoj smrti nema pouzdanih podataka. Jedni smatraju da je strijeljan među prvim Židovima u Beogradu, drugi da je ubijen u konclogoru u Grazu.

[67] Isto, str. 234.
[68] Isto, str. 246
Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 99-102.

Dr. Lazar Prokić, uz Stevana Kluića, bio je direktor velike antimasonske izložbe.

"Antimasonskom izložbom" i ovim markama mogla se u cijeloj Europi pohvaliti jedino Nedićeva Srbija

Dr. Lazar Prokić: "Jevreji u Srbiji"

"Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji!
Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju!
Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!" (str. 32)

Geca Kon stalno na udaru[69]

[69] Dr. Lazar Prokić, "Jevreji u Srbiji", Inv. br. 9872/2-HPM.

"TUĐMANOVO POZIVANJE NA KATOLIČKOG SVEĆNIKA - USTAŠU"

Ovaj odjeljak Bulajićeve knjige sigurno je razočarao i iznenadio srpske čitatelje, a i ne samo njih. Svećenik-ustaša iz naslova jest Jure Paršić, župnik u Jasenovcu, ustaški satnik koji je "preko svojih prijatelja u Zagrebu ozloglasio zapovjednika Matkovića kao koljača i tražio da se on smijeni kao zapovjednik" i koji je na kraju u tome uspio "putem samostanaca Dominikanaca /!/, napose patra Dr. Vinka Kuničića, zatim putem bliže okoline Maksa Luburića, kao satnika Matijevića i još nekih ustaških časnika, čijih se imena ne sjećam".
Naravno, Tuđman smatra "da je riječ o čovjeku čije svjedočenje treba uzeti u ozbiljno razmatranje" jer je bio u Jasenovcu do kraja 1944. godine, a njegove procjene o žrtvama u Jasenovcu i sve njegove dotadašnje spoznaje govore o nekih 30 do 40 tisuća žrtava (str. 89). Bulajić pak smatra da mu se u tome ne može vjerovati, ali "radi se o svjedoku o ustaškim zločinima genocida od izuzetnog značaja" pa mu se može vjerovati samo u onom "sjećam se da mi je pričao...(...) Čuo sam (...) no nisam mogao ništa pobliže provjeriti" (str. 93), a pogotovu što se sjeća da je pobijeno i 600 četnika! A u Jasenovcu je ubijeno i oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i glavni četnički ideolog Dragiša Vasić. To je vjerojatno dodatan razlog zašto se preuveličava broj žrtava Jasenovca![70]
Poslije tako bombastičnog naslova o svećeniku - ustaši srpski čitatelji, izluđeni velikosrpskom propagandom, očekivat će priču o čovjeku ogrezlom u srpskoj krvi, a dobit će priču o ustaši koji intervenira protiv zločinaca u ustaškim redovima! I to intervenira kod drugih ustaša, da pomognu u smjenjivanju zapovjednika logora!!! Inače, ovdje treba istaknuti da je relativno mali broj katoličkih svećenika formalno pripadao ustaškoj organizaciji.
Na primjer, u zagrebačkoj nadbiskupiji koja je imala više od petsto svećenika, samo je petnaest svećenika pripadalo ustaškom pokretu, dakle manje od 3 posto[71]. Spomenimo samo činjenicu da je katolički svećenik Hrvat Dragutin Jesih proglašen Pravednikom[72]. A kako je s pravoslavnim svećenicima? Naravno, posve drukčije! I među četničkim zapovjednicima bilo je pravoslavnih svećenika. Najpoznatiji je svakako zapovjednik zloglasne Dinarske četničke divizije pop Momčilo Đujić. Primijetimo da u knjizi Ljubice Štefan[73], poglavlje XIX. nosi naziv: PRAVOSLAVNI SVEĆENICI - DOBROVOLJCI I ČETNICI. Ali tu nije rečeno sve o toj temi u njezinoj knjizi.
U poglavlju X.: MITROPOLIT JOSIF, ZAMJENIK SRPSKOG PATRIJARHA, nalazi se i odeljak: Mitropolit Josif - četnik od rane mladosti. Četnički pokret i njihova zlodjela izvrsno predstavlja svjetskoj javnosti, kao što smo vidjeli, i

[70] Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 20. ožujka 1998.
[71] J. Krišto, nav. djelo: Katolička crkva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.
[72] Z. Dizdar i M. Kujundžić, nav. djelo, str. 106.
[73] Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 181-211 i 126-127.

Cohen[74], a napose i uloge četničkih vođa Draže Mihailovića (Srbija), Pavla Đurišića (Crna Gora i Sandžak) i oca Momčila Đujića! Cohen nažalost nije zapazio važnost činjenice koju spominje u svojoj knjizi: *"on je djelovao u sjevernoj Dalmaciji i zapadnoj Bosni, gdje su već početkom aprila 1941., njegovi četnici započeli ubijanje i masakriranje hrvatskih civila."*[75]
Zašto je ovo trebalo posebno istaći. Pa NDH je proglašena 10. 4. 1941., pa je očito da su upravo Srbi, tj. četnici započeli s bestijalnim zločinima u toj državi. I to četnici kojima je zapovijedao jedan pravoslavni pop!
Dodajmo ovome da Z. Dizdar navodi i ovo: *"Tako su npr. četnički odjeli koji su se nalazili u redovitoj vojsci Kraljevine Jugoslavije i bili namijenjeni za 'specijalne akcije', ili pojedini zapovjednici četnici, pri povlačenju kod Dervente 11.- 13.IV. 1941. ubili 17 civila Hrvata, od kojih i 5 žena; 11. IV. u Siveriću ubili tri Hrvatice, od kojih 1 djevojčicu; 9. i 28.- 29. IV. kod Bjelovara ubijena 3 civila Hrvata a 1 ranjen; od 13. do 15. IV. kod Čapljine ubijeno 20 Hrvata i 5 Muslimana i zapaljeno 40 kuća; kod Mostara 15. IV. ubijeno je 5 civila Hrvata, od kojih 1 žena, i zapaljena sela Cim i Ilići, nastaljena Hrvatima, a takvih ubojstava bilo je u još nekim mjestima, kao početak i nagovještaj onoga što će ubrzo uslijediti".*[76]
Cohen[77] upozorava na skorašnje veze popa Đujića, koji već desetljećima živi u SAD (!), sa srpskim predsjedničkim kandidatom Vojislavom Šešeljom, koga je Đujić 28. 6. 1989. osobno promovirao u rang četničkog vojvode. *"U svojim instrukcijama, Đujić naređuje Šešelju da istjera sve Hrvate, Albance i druge strane elemente sa svetog tla."*[78] Šešelj je to svojski radio tijekom rata 1991.-1995., a i danas prvo kao gradonačelnik Zemuna. Sve to mu je i osiguralo drugu (odnosno PRVU, jer je u drugom krugu izbora Šešelj dobio 1,712.000, a Miloševićev kandidat Lilić 1,611.000 glasova!) poziciju na predsjedničkim izborima u Srbiji, da bi potom ušao u Vladu Srbije!
Zašto je zločinac Šešelj predsjednički kandidat u Srbiji i zašto je član Srpske vlade jasno je, ali zašto nije u Haagu može se zaključiti iz ovog teksta objavljenog u Pariškom Le Monde: *"'Mrzim Hrvate', izjavio je u jeku izborne kampanje. Te riječi, koje izriče jedan predsjednički kandidat i koje se odnose na stanovnike susjedne republike, izazivaju pozornost. (...) Početkom rata u bivšoj Jugoslaviji Šešelj je formirao i rukovodio paravojnim skupinama koje su harale Hrvatskom i Bosnom, dvjema zemljama čiji je dobar dio teritorija želio uključiti u 'Veliku Srbiju'. Zbog brojnih akcija 'etničkog čišćenja' koje su u to vrijeme počinili njegovi ljudi, našao se 1992., na popisu ratnih zločinaca što ga je sastavio Lawrence Eagleburger, tadašnji američki državni tajnik. Šešelj je u politiku ušao krajem 80-tih, nekoliko godina nakon Slobodana Miloševića. Njih dvojica uvijek su održavali dvosmislene veze, računajući na saučesništvo i nacionalistički angažman. (...) Jedan od njegovih* (Šešeljevih, J. P.) *poznatih žestokih napada na*

[74] Ph. J. Cohen, str. 62-70.
[75] Isto, str. 67.
[76] Z. Dizdar, nav. djelo, str. 243-244.
[77] Ph. J.Cohen, nav. djelo, str. 150.
[78] Isto, str. 150.

Međunarodni sud za ratne zločince na području bivše Jugoslavije, rezimira njegovu burnu vezu s jugoslavenskim predsjednikom: 'Ako ja budem išao u Haag, sa sobom vodim Miloševića!'."[79]

I tako sada u tom Sudu imamo niz Hrvata koji su obranili hrvatske enklave u Srednjoj Bosni (svjetski moćnici te su enklave vjerojatno namijenili Muslimanima), ali ne i Šešelja. Jer bi on povukao za sobom Miloševića! A koga bi onda od svjetskih moćnika Milošević? Sjetimo se kako su Butros Butros Galiju vikali na ulicama Sarajeva: "Ubice! Ubice!" Na sve to itekako računa i Bulajić, i Srpska pravoslavna crkva i SRJ, kad neposredno za vrijeme genocida koji su sami potaknuli, pokreću pitanje genocida u Drugom svjetskom ratu, koristeći pritom ponovno lažne podatke i rugajući se na taj način cijelom svijetu.

Јевреји и Енглези поигравали су се до сада судбином сељака. Они су увек зарађивали, без обзира да ли су цене пољопривредним производима на светском тржишту расле или падале. Увек је сељак плаћао рачун!

Jevreji i Englezi poigravali su se do sada sa sudbinom seljaka"[80]

[79] Vjesnik, 10. listopada 1997.

[80] Šta je u snu vidio seljak Jovan Petrović? (str. 19. Inv. br. 9938/2-HPM.).

"POKATOLIČAVANJE PRAVOSLAVNIH SRBA"

Prije nekoliko godina HTV je prikazala jedan američki film. Radnja se odvija u Beču i govori o prijateljstvu dviju djevojčica - jedne Židovke i jedne katolkinje. Film opisuje kako se djevojčica Židovka spasila zahvaljujući jednom katoličkom svećeniku koji ju je mimo propisa preveo na katoličanstvo. Zahvalna djevojčica opisala je taj događaj, snimila je i taj film iz koga izvire zahvalnost katoličkom svećeniku koji joj je na taj način spasio život. Naravno, svakoga upućenog film asocira na zagrebačkog nadbiskupa dr. Alojzija Stepinca, jer on je na taj način spasio živote mnogim Srbima. Ali njegova sudbina i odnos spašenih Srba prema njemu navode i na pitanje: "Što bi bio poslije rata onaj katolički svećenik iz Beča da je umjesto djevojčicu Židovku, kojim slučajem spasio djevojčicu Srpkinju?" Odgovor je logičan: "Bio bi proglašen - ratnim zločincem!" Jer, to je veliki zločin, tzv. "vjerski genocid"
pokušati spasiti toliko ljudi (u literaturi se spominje od 100.000 do 200.000, Bulajić tvrdi da je "nasilno u katoličku vjeru prevedeno oko 240.000 pravoslavnih Srba"[81]) i jest očito po nekim Srbima nekakav genocid. Bulajić čak citira Tuđmana pa kaže: *"Tuđman se, razumljivo, poziva na zagrebačkog nadbiskupa i predsjednika biskupskih konferencija, Alojzija Stepinca, koji je odobravao politiku prijelaza, a kasnije tvrdio 'da je morao premještati neke župnike jer im je prijetila opasnost da budu ubijeni od pravoslavnih zato što su, držeći se vjerskih propisa, otezali s prijelazima'."*[82] A onda slijedi vrhunski dokaz Bulajićevskog tipa - on podsjeća Tuđmana na ono što je Tito govorio: *"Tačno je da smo mi hapsili i neke od njih, ali samo one koji su sarađivali s okupatorom.* ***Takav je slučaj bio s nadbiskupom Stepincem koji je bio ustaša:*** *za vrijeme rata u Hrvatskoj je prekrštavao pravoslavne u katoličku vjeru. Sarađivao je s Nijemcima i ustašama."*[83] Da, zaista: Stepinac - ustaša; Papa - ustaša. Svećenik iz Beča - ustaša. I zamislite, molim Vas, kao poglavar katoličke crkve u Hrvata za vrijeme NDH "sarađivao" je s Nijemcima i ustašama, što je i prema svojoj funkciji morao raditi. I ustaša je i surađuje s ustašama istovremeno! Očito ne znajući značenje narodne uzrečice "Kadija te tuži, kadija ti sudi", Bulajiću je vrhunski svjedok - Tito! Poslije ovoga dolazi antologijski Bulajićev tekst o Stepinčevoj i Tuđmanovoj veleizdaji Jugoslavije, o kome je već bilo riječi, i kojim Bulajić završava ovu sekciju!
Međutim, zaista je interesantna usporedba onog što je radio Stepinac i mnogi katolički svećenici s onim što su radili pravoslavni popovi. Dobro je poznato pismo koje je poslao Stepinac svojim svećenicima o pokrštavanju Srba, očito uvjeren da će ratu doći kraj, a onda će ljudi opet moći biti ono što jesu. Poznato je da su katolički svećenici spašavali i mnoge Židove, kao i sam Stepinac. Na drugoj

[81] Isto, str. 105.
[82] Isto, str. 106.
[83] Isto, str. 111.

strani, među pravoslavnim popovima postoji jedno "analogno" pismo. Naime, u ***Glasniku, službenom listu SPC,*** 1. ožujka 1942. godine tiskan je ovaj dokument:

"Sin. Br. 20 iz 1942.
30. jan. 1942.

NAREDBA VOJNOG ZAPOVEDNIKA ZA SRBIJU O ZABRANI PRELAZA JEVREJA U DRUGU VERU

Ministarstvo Pravde svojim aktom od 31. decembra 1941. Br. 63184 iz 1941. dostavilo je Sv. Arhijerejskom Sinodu sledeći akt:
Ministarstvo unutrašnjih dela, aktom svojim III br. 13124 od 17. decembra 1941. godine dostavilo je ovom Ministarstvu sledeće:
'Nadleštvo Podbana za Banat aktom svojim II br. 3954 od 19. novembra 1941. godine postavilo je ovom Ministarstvu pitanje da li je dozvoljeno pokrštavanje Jevreja s obzirom na režim koji je određen za njih naredbom Vojnog zapovednika za Srbiju'.
Ministarstvo unutrašnjih poslova zatražilo je po ovom pitanju objašnjenje Vojnog zapovednika za Srbiju i dobilo sledeći odgovor:
'Na Vaše pitanje od 5. decembra 1941. godine saopštavam, da je prelaz Jevreja u drugu veru osnovno zabranjen'.
Ministarstvu unutrašnjih poslova čast je prednje dostaviti tom Ministarstvu s molbom, da sa ovom naredbom izvoli upoznati sve nadležne matičare i narediti im da se pridržavaju iste.
Ministarstvu pravde je čast prednje dostaviti naslovu, s molbom za dalji nadležni postupak i izveštaj o učinjenom.
Prednje se dostavlja s molbom radi znanja.
Za Pretsednika
Svetog Arhijerejskog Sinoda
član, Mitropolit skopski Josif"[84]

Analizu ovog dokumenta dala je Ljubica Štefan[85]. U toj analizi Ljubica Štefan konstatira da nikad do danas nije objavljen, niti spomenut, neki akt njemačkih vlasti u Srbiji kojim bi se nešto naređivalo ili zabranjivalo Srpskoj pravoslavnoj crkvi, jer se Nijemci uopće nisu miješali u poslove Svetog Sinoda. Srbi su jednostavno željeli pokazati Nijemcima svoju lojalnost, dodvoriti im se, sve u svetom cilju stvaranja Velike Srbije. Pri tome stalno treba imati u vidu da SPC vjeruje u opstanak nacističke Njemačke! Stoga oni i ne misle kao Stepinac - kako spasiti ljude, nego sve čine da bi što više Srba stradalo u NDH i da njihove žrtve koriste kao argument u stvaranju Velike Srbije. Istina je, SPC kolaboracijom s Nijemcima ide na spašavanje ljudi u Srbiji (Apel), ali izmišljajući broj žrtava u NDH, podržavajući lažno Grisogonovo pismo, očito ide na potpirivanje neposluha

[84] Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 251-252.
[85] Isto, 252-253.

i pobune u NDH. Da i ne spominjemo da je klanja u NDH počeo jedan pravoslavni svećenik - pop Đujić! Uostalom, zar hrvatske Srbe nije Milošević i u ovom ratu iskoristio u istom cilju - a u tome ga je opet potpomagala Srpska pravoslavna crkva. I dok je Srpska pravoslavna crkva postupala na taj način, treba istaći da je samo u Zagrebu prema sačuvanim dokumentima do 6. 6. 1941. godine 1.035 Židova prešlo na rimokatoličku vjeru, 95 na evangelističku, 16 na islamsku, a 4 na grkokatoličku![86]. U Hrvatskoj je rat 1941.-1945. preživjelo 1.100 Židova u mješovitim brakovima![87]

Da, katolička crkva nadbiskupa Stepinca i na taj je način spašavala ne samo Srbe nego i Židove. Ali za tako nešto ga mogu napadati oni kojima to nije bilo u interesu. Oni koji su svjesno išli na žrtvovanje Srba u Hrvatskoj za ostvarenje Velike Srbije u tadašnjem "novom svjetskom poretku".

Istina, sigurno u objašnjavanju velikosrpskih napada na Stepinca treba polaziti i od činjenice da su Srbi zaista izvodili prisilno "prekrštavanje" katolika i muslimana[88], pa čak i u NDH (vidjeti prilog 9., u kome je istaknuto:

"četnici naredili da se moraju svi katolici u selu Štikovo po krstiti i preći u Srpsku vjeru").

U priči iz Beča katolički svećenik "lomio" se između crkvenih pravila i spašavanja života, a slično je bilo i u Katoličkoj crkvi u Hrvata. Tako je na vladinu uredbu od 3. svibnja 1941. o vjerskim prelascima u drugu vjeru, Nadbiskupski duhovni stol u Zagrebu odmah 15. svibnja odgovorio Odredbom o prelascima iz drugih vjera u katolicizam, u kojoj se uspostavljaju strogi kriteriji za prelaske u katoličku vjeru, a proces prelaska izuzima se iz nadleštva civilnih i stavlja pod crkvene vlasti. Dakle, želji za prisilna pokatoličavanja suprotstavljaju se odmah strožiji kriteriji (slična je i reakcija Svete Stolice), i uz to se civilnim vlastima oduzima mogućnost da oni to sami rade. Na biskupskoj konferenciji od 17. do 20. studenoga 1941. izabran je "Odbor trojice", ali ne da "ozakoni pokatoličavanje Srba i da pri tom pojača uticaj crkve" (kako tvrdi Viktor Novak: Magnum crimen: Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj, Zagreb, 1948., 429), nego da spriječi nasilja u pitanjima konverzija[89]. Tek potom Stepinac, na zahtjev samih Srba, traži fleksibilniju politiku, kako je to već navedeno. Zapravo onaj tko ne vjeruje da je bilo puno Srba koji su tražili prelazak na katoličku vjeru, očito vjeruje ili da ustaška vlast nije bila tako loša, ili da je doslovno svim Srbima koji su tada bili u Hrvatskoj pravoslavlje bilo važnije od njihovih života.

---

[86] HDA, Arhiva NDH, Fond Ispostava ustaškog redarstvenog povjerenstva - lipanj 1941., kut. 278.

[87] V. Žerjavić, nav. djelo: Bulajićeve izmišljotine na Internetu, rukopis.

[88] Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 253-257.

[89] J. Krišto, nav. djelo: Katolička crkva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

ARHIV HRVATSKE
ZAGREB

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA

ORUŽNIČKA POSTAJA
SIVERIĆ

Broj 122

6. prosenca 1941. godine
u Siveriću

O napadu četnika u selu Štikovu izvještava.

VODNOM ORUŽNIČKOM ZAPOVJEDNIŠTVU I.M.N.

Prema zapovjedi tog voda taj Br. 155. od 1.prosenca 1941. godine, a u vezi zapovjedi zapovjedništva 2. oružničke pukovnije V.T.Br.254. od 8. listopada 1941. godine dostavljam sledeći izvještaj.

Dana 7. rujna 1941. godine došlo je u selo Štikovo oko 8. četnika i oduzeli 10. ovaca i 5. ovnova od Vujović Petra Puće pok. Luke i iste oterali u selo Polaču, a o ovom slučaju je dostavljen izvještaj tom vodu, kotarskoj oblasti, kotarskom sudu Drniš pod Br. 454. od 9. rujna 1941. godine.

Dana 2. prosenca 1941. godine oko 19.30. sati napali su četnici na mestu zvanom Mšnitaš most ovo staničnu ophodnju i tom prigodom nije niko od oružnika ranjen niti ubijen, o ovom slučaju je dostavljen izvještaj pod broj 907. od 3. prosenca 1941. godine.

Dana 3. prosenca 1941. godine oko 10. sati došlo je ovo u selo Štikovo kod Vujović Petru Pok. Ilije iodneli 6. kg. svinjskog mesa i u gotovom novcu 200. kuna, a četnika je ovom prigodom bilo 5. kod Vujovića, a Vujović Ilije pok. Petra, Vujović Ante pok. Mate, Vujović Josip pok. Grge Vujović Marko sin Franin i Vujović Milica žena Milina jedno glasno izjavili da je istoga dana u selu Grahovci takodjer u Štikovu bilo oko 50. četnika, jer pored Grahovaca imade Grko Istočanjaci i to Knježovići, Bure, Erakovići Gnjidići i Bogdanovići, a r.katolika imade jedino Vujović i isti imade 20. kuća.

Ovi 5. četnika koji su bili kod Vujovića bili su na oružani se vojj puškama, 3. sa vojničkim kobanicama a 2. u crnim kobanicama, vojničkim cipalama, šajkačama naglavi sa kokardom Biv. Jugoslavije, te po izjavi napre navedeni da su jim četnici naredili da se moraju svi katolici u selu Štikovu po kratiti i preći u Srpsku Vjeru i ako dodju Hrvatski vojnici ili oružnici više u Štikovo da će ji sve popaliti. Dana 5. prosenca t.g. u sel Štikovu bila je ophodnja i to: oružnik vodnik Oljica Milan, pomoćni oružni Hencek Jakob, domobran Migeć Ivan i domobran razvodnik Hunaje Viktor, ali ovom prigodom u selu se nije pojavio ni jedan četnik, a takodjer je bila ophodnja u selu Štikovu 2. prosenca, te svakom prigodom što su tamo oružnic nepojavlju ju se četnici.

Ostali nasilja niti plačka u rasonu postaje nije bilo, a ostala sela su mirna i niko se nije odmetnio do sada iz ovog rasona u četnike, a četnici koji su oba puta dolazili u Štikovo kod Vujovića su njima nepoznati.

Predanji izvještaj dostavljam s molbom na nadležnost.

Zapovjednik postaje narednik.

Nikola Bugarin

GLAVNO ZAPOVJEDNIŠTVO ORUŽNIŠTVA, kut.2

Prilog 9.

DR IVO OMRĆANIN: ŽIDOVI SU OD JASENOVCA NAPRAVILI HOLIVUD"

U ovom dijelu knjige nalazimo moguće opravdanje za gospodina Wiesenthala. Naime, tu Bulajić polemizira s pismom C. Michaela McAdamsa u *New York Times-u* od 29. 4. 1994. i navodi svoje "dokaze" dane u prethodnom dijelu knjige, ali i ovaj kojim pokušava skinuti odgovornost za stravične zločine nad Židovima u logorima Banjica i Sajmište, tj. u konc-logoru Beograd. Donosimo veći isječak iz Bulajićeve knjige:

"Michael McAdams tvrdi da je kvislinška nacistička vlada Srbije generala Milana Nedića koja je prva objavila da je Judenfrei ('free of Jews'), avgusta 1942., da je u Beogradu od 12.000 Jevreja preživjelo rat samo 1.115. Odgovor na ovo pitanje argumentovano je dao jedan od preživjelih Jevreja, predsjednik Jevrejske opštine u Beogradu, Jaša Almuli u 'Stvaranju velikih laži o Srbiji i Srbima': 'Nedić je kriv za saradnju sa Nemcima, a to će srpska istorija odvagati. Nije kriv za ono što mu sada pripisuje tuđa ratna propaganda zloupotrebljavajući jevrejsko ime i jevrejske žrtve'. Na osnovu ove istorijske analize Institut za jevrejska pitanja u Londonu ispravio je svoju ocjenu o Milanu Nediću kao 'suorganizatoru ubistva srpskih Jevreja 1941-42. godine', objavljenu u Svjetskom izvještaju o antisemitizmu za 1993, i u izvještaju za 1994. navodi da su 'uništenje srpskih Jevreja organizovali i izvršili isključivo Nijemci'."[90] I što reći nakon ovako sročenog Bulajićeva teksta? Zaista nevjerojatna "istorijska analiza" kad su poznati dokumenti s dva žiga - njemačkog zapovjednika logora (Andorfer, Untersturmführer) i Gradskog poglavarstva Beograda o logoru "Sajmište"[91], i niz sličnih dokumenata o logoru na Banjici[92]. Navedimo samo ovaj citat iz knjige Ljubice Štefan:

"Zapravo, poslije su svi policajci u logoru bili Srbi, osim komandanta i njegova pomoćnika, koji su bili Nijemci.

Velik broj nesretnika koji su prošli kroz ulazna vrata banjičkoga logora nikada se nije vratio u svoje domove:

'Spiskovi za streljanje sastavljeni su u Specijalnoj policiji. Sastavljao ih je Vujković kao šef logora, zatim gestapovski komandant logora i pomoćnik Krieger'.

Zatim:

'U sobe je upadao Vujković, u pratnji naoružanih logorskih stražara i Nemaca. Vujković je prozivao iz spiska'.

---

[90] M. Bulajić, nav. djelo, str. 129.

[91] Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 268. U desnom gornjem kutu danog dokumenta stoji: "JUDENLAGER - Semlin", potpisao ga je zapovjednik logora Andorfer, Untersturmführer, a u lijevom donjem kutu pečat je Gradskog poglavarstva Beograda.

[92] Isto, str. 40-50.

Sačuvani su neki popisi logoraša koji sadrže osnovne podatke o uhićenicima: ime, prezime, ime roditelja, datum rođenja, adresu, a na mnogo mjesta i bilješka 'streljan' s datumom. Svi su popisi pisani rukom, isključivo ćirilicom.
Zločini srpske policije bili su zajednički s gestapovcima:
'Za streljanje zatočenika iz logora na Banjici Gestapo i Specijalna policija koristili su tri stratišta: bivše strelište u Jajincima, Centralno i Jevrejsko groblje. Za kopanje raka na Jajincima Nemci i Specijalna policija koristili su grobare, stalne radnike groblja. Grobari se sećaju da su gestapovci i agenti Specijalne policije izvlačili iz blindiranih automobila žene jednu po jednu. Dvojica bi svaku držali za ruke, a treći, kad bi je priveli do ivice rake, pucao je u glavu i onda bi je gurnuli u nju. Prilikom izvođenja na streljanje Gestapo i Specijalna policija nastojali su da obezbeđenje od bekstva bude potpuno.
Streljanja na Centralnom groblju, a kasnije i na Jevrejskom groblju, vršili su agenti Specijalne policije i žandari Srpske državne straže'."[93]
Vjerojatno se radi o povijesnom sjećanju srpskih Židova. Naime, poznato je da su pogromi židovskog pučanstva izvođeni u Srbiji još od vremena Karađorđa (Ljubica Štefan citira srpske novine "Naša borba" od 23. 11. 1941 i 30.11. 1941.[94]), pa se vjerojatno radi o iskonskom strahu koji je usađen u srpskim Židovima. A kakva su ta stradanja Židova u Srbiji u posljednja dva stoljeća najbolje opisuje Philip J. Cohen. Pri tome treba posebno istaći ovu činjenicu: "Kako je otomanska vladavina počela jenjavati, jevrejske zajednice u tom području su počele gubiti vjersku tolerantnost, lokalnu autonomiju, zakonsku zaštitu, što su sve to nekada uživale."[95] Prvi srpski ustanak počeo je 1804. godine. Karađorđeva brutalnost bila je legendarna, a naročito jadno prošli su Židovi. Već 1805. istjerani su iz Smedereva, Šapca i Požarevca, a kad je Beograd došao u ruke srpskih ustanika 1806., židovski domovi, prodavaonice i sinagoge u židovskim kvartovima bile su izložene napadima, oštećivane su ili su uništene, a Židovima je zabranjeno boraviti izvan Beograda. *"Progon Jevreja je ublažen tek nakon poraza Karađorđa i restauracije otomanske vlasti 1813"* (podcrtao J. P.). Za vladavine Miloša Obrenovića (1817.- 1839. i 1859.-1860.) Židovi su imali povoljan tretman, ali su se uvjeti za njih brzo pogoršavali čim se Miloševa vladavina završila. Progoni Židova iz ruralnog dijela Srbije događali su se 1846., zatim 1861.-1864., prema zakonima iz 1846. i 1861., a kojima se Židovima zabranjuje prebivati izvan Beograda. Prema zakonu iz 1856., Židovima je zabranjeno trgovati u unutrašnjosti zemlje, a zakonom iz 1861. zabranjuje im se posjedovanje nekretnina i novih prodavaonica u unutrašnjosti. Srpsko Ministarstvo za finansije izdalo je 27. 4. 1860. godine dokument kojim se izražava zabrinutost što se Židovi "reprodukuju isuviše brzo" jer će Srbija uskoro postati židovska. Da bi se to spriječilo, odlučeno je da se Židovi moraju protjerati iz Srbije. (Kolike li sličnosti s današnjim rješavanjem albanskog problema u Srbiji!) Rezultati su bili brzo vidljivi: *"U 1861. bilo je 450 jevrejskih porodica (2.475*

[93] Isto, str. 43-44.
[94] Isto, str. 243.
[95] Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 86.

Jevreja), većina je živjela u beogradskom getu. Do 1865. broj je opao na 338 porodica (1.805 Jevreja), a do 1869., samo je 210 porodica preostalo."[96] Karakteristična je i 1865. godina, kad su nakon serije visoko zapaljivih članaka ubijena dva Židova u toku pogroma u Šapcu, a tri mjeseca kasnije u istom je gradu silom pokrštena jedna šesnaestogodišnja Židovka u pravoslavnoj crkvi. Vlade Engleske, Italije i Turske uložile su oštre prosvjede, a židovska pisma o tome tisak u Srbiji nije želio publicirati. Židovi iz Šapca molili su da budu smješteni pod izravnu britansku zaštitu, pa se za njih zauzima savez Israelite Universelle sa sjedištem u Parizu kod lorda Stanleya iz britanskog Ministarstva za vanjske poslove. Slijedila je i rasprava u britanskom parlamentu, u kojoj se moglo čuti i ovo*: "Bojim se da je nemoguće poreći ponašanje srpskog naroda prema jevrejskoj zajednici koja boravi među njima, u potpunosti nije vrijedno jednog naroda koji s razlogom i opravdano ima pretenzije da zauzme mjesto među civilizovanim zajednicama u Evropi. Kažem ponašanje srpskog naroda, a ne srpske vlade,..."*[97] I srpski novi, tobože liberalniji ustav od 1869. ponovno potvrđuje antižidovski zakon iz 1856., koji zabranjuje Židovima trgovinu u unutrašnjosti Srbije, i zakon iz 1861., koji brani Židovima pravo prebivališta izvan Beograda. Iste godine Židovi su ponovno tražili zaštitu od britanske vlade, a kad su u velikom broju pobjegli iz Srbije, engleski, francuski, talijanski i austrijski konzuli u Beogradu uložili su protest što ti antižidovski zakoni ostaju u novom ustavu. Naravno bez ikakvog uspjeha. Dapače, 1873. godine Židovi su protjerani iz Šapca, Smedereva i Požarevca, a 1876. još je jedanaest židovskih obitelji protjerano iz Smedereva. Antižidovski su djelovale i takve ličnosti srbijanskog političkog života kao što je bio Nikola Pašić (premijer u Srbiji i kasnije u Jugoslaviji).

Berlinskim sporazumom iz 1878. godine europske sile zahtijevale su da Srbija dodijeli političku i građansku jednakost svim građanskim manjinama kao preduvjet za njezino priznanje kao suverene države! (Nešto slično imamo i danas, poslije više od sto godina, i pitanje je hoće li europske države inzistirati na tome za priznanje današnje Jugoslavije.) Ni to nije išlo lako. Tek su ustavom iz 1889. godine antižidovski zakoni ukinuti. Status se židovske zajednice poboljšao, ali su i dalje tretirani kao stranci, pa je prvih godina dvadesetog stoljeća u vladi, obrazovanju i vojsci bilo ukupno 6 (i slovima šest) Židova.

Nakon dolaska Karađorđevića na vlast u Srbiji stanje se popravlja, ali antisemitski pamfleti nastavili su se pojavljivati. Brošura *"Knjiga o Jevrejima"* godine 1904., a 1912. službena publikacija Srpske pravoslavne crkve na sličan se način žali da su srpske vlasti učinile premalo da se zaštite Srbi od pljačkanja Židova, "koji imaju previše prava".[98]

Cohen uspoređuje položaj Židova u Srbiji s njihovim položajem u Hrvatskoj u prošlom stoljeću i pokazuje da u Hrvatskoj imamo "upadljiv kontrast", npr.

[96] Isto, str. 87.
[97] Isto, str. 88.
[98] Isto, str. 91.

"učešće Jevreja Hrvatske u hrvatskom životu pruža upadljivu suprotnost sa situacijom Jevreja u Srbiji"[99].

U prvoj Jugoslaviji može se govoriti o dva razdoblja što se tiče položaja Židova. Prvo - dvadesetih godina, može se ocijeniti povoljnim, i drugo - tri- desetih, u kojem su učestali antižidovski napadi u tisku. To je vrijeme Dimitrija Ljotića, vodećeg jugoslavenskog propagatora nacističke ideologije. Istina, Ljotić je bio proganjan od tadašnjih vlasti, ali samo zato što su njegove ideje dijelile i druge vodeće figure srpskog političkog života pa su ga smatrale suvišnim, slično kao što je u današnjoj Srbiji znao biti proganjan Šešelj (kad nije u vlasti). O ponašanju najviših predstavnika Srpske pravoslavne crkve u ovom razdoblju već je bilo govora. O stradanjima Židova u Srbiji u Drugom svjetskom ratu također je bilo riječi. Možda je ovdje interesantno napomenuti da se u odjeljku **Velika antimasonska izložba** Cohenove knjige govori o toj izložbi, ali i o logoru **Sajmište.** Tako je na posredan način pokazano koliko je značenje ovog logora, jedinog konc-logora u svijetu isključivo za Židove - jedinog "judenlagera", koji danas nije niti obilježen, a kamoli da se puno spominje u literaturi o holokaustu na način na koji bi ga trebalo spominjati. Tu Cohen govori i o Milanu Nediću:

"Milan Nedić je odigrao odlučnu ulogu u progonu i uništenju srbijanskih Jevreja. Nedić je 2. septembra 1941. obećao da 'će djelovati na najjači način protiv Jevreja i što je moguće prije protiv masona koje treba ukloniti iz svih javnih službi i sakupiti u koncentracione logore'. Nedićev lični stav prema Jevrejima je evidentan u njegovoj komunikaciji sa njemačkim komandantom za Srbiju. U jednom pismu, od 21. januara 1942., Nedić je zahtijevao da njemačke vlasti 'daju nalog za podjelu, izdvajanje i uklanjanje ovih jevrejskih i ljevičarskih elemenata od zdravih narodnih elemenata u zatvorskom logoru' u Osnabrücku. U pismu koje je slijedilo njemačkim vlastima, Nedić proširuje svoje gledište da 'jevreji komunisti' u logorima nameću opasnost korupcije prema njihovim zatvorskim kolegama."[100]

A ne treba nikako smetnuti s uma da su nedavno u Srbiji Srpska pravoslavna crkva i mediji znali i otvoreno antisemitski nastupati. Cohen[101] navodi da je 15. siječnja 1992. godine *Pravoslavlje,* službena publikacija Srpske pravoslavne crkve, donijelo članak pod naslovom "Jevreji ponovo raspinju Hrista", u kome se za "izdajničke" i "skrivene" izraelske političare kaže da se ne ustručavaju od otvorenog izražavanja "patološke" mržnje prema kršćanstvu, jer "oni znaju da su im kršćanske zemlje dale državu". Mnogi bi Židovi sve ovo o velikosrpskoj politici mogli razumjeti tek kada pročitaju da se u tom članku objavljenom u službenoj publikaciji Srpske pravoslavne crkve konstatira da "su srpske pravoslavne kaluđerice često bivale pretučene u Izraelu", ili pak da je, prema Tanjugu, za rusko priznanje Hrvatske i Slovenije krivica bila na "aktivnosti jevrejskog lobija na najvišem nivou u rukovodstvu ruske diplomacije". Treba se staviti u položaj srpskih Židova. Ovakvi slučajevi zorna su upozorenja tim

[99] Isto, str. 91-92.
[100] Isto, str. 101.
[101] Isto, str. 143.

ljudima, pogotovu što je ratno vrijeme, pa videći što se dešava u Hrvatskoj i BiH, mogu znati što i oni mogu očekivati!

Naravno, u svemu tome treba stalno voditi računa i o utjecaju srpske propagande! Cohen u svojoj knjizi daje izvrsni povijesni prikaz srpske propagande o njihovom prijateljstvu s Židovima i o ulozi pojedinih Židova u tome, počev od Davida Albale 1917. godine pa sve do današnjih dana kroz Srpskojevrejsko društvo prijateljstva, koga predvodi Klara Mandić, a u kome među tisuću članova ima samo osam Židova. Od mnogobrojnih primjera njezinih (ne)djela, uzet ćemo samo ovaj:

"Početkom 1992. Mandićka je objavila u američkojevrejskoj štampi obmanjujući, ali jezovit pregled hrvatskog umorstva jevrejske starice Ankice Konjuh. Ovaj provokantni članak koji opisuje detalje masakriranja tijela žrtve, pojavio se u mnogim jevrejskim novinama neposredno pred Mandićkinu govornu turneju po Sjedinjenim Državama. Navodeći incident kao dokaz rastućega hrvatskog antisemitizma, članak zaključuje, 'Ko će od nas biti slijedeći?' Međutim, iako je znala da Ankica Konjuh nije ni Jevrejka, niti su je ubili Hrvati, Mandićka je objavila ovu priču u tisku. Prema iskazu svjedoka, šezdesetsedmogodišnja Hrvatica, Ankica Konjuh, jedna je od 240 civila koje su srpske snage masakrirale u kampanji 'etničkog čišćenja', nakon što su posljednji hrvatski branioci potisnuti iz područja. Dvadeset trećeg decembra 1991., Savez jevrejskih zajednica Jugoslavije sastao se u Beogradu i zahtijevao u pismenoj formi da Mandićka više ne predstavlja Ankicu Konjuh kao prvu jevrejsku žrtvu rata".[102]

Ovaj je primjer karakterističan, jer je u velikosrpskoj politici uobičajeno da prikazuju žrtve srpskih zločina kao navodne stradale Srbe, i važan je, jer je bilo moguće to pokazati cijelom svijetu, bez obzira što je Hrvatica Ankica Konjuh prikazivana kao Židovka. Klara Mandić očevidno je provodila velikosrpski interes, koristeći se njihovim uobičajenim metodama! Svijetu će jednom postati jasno kako je čudno da oni imaju snimke zločina koji su drugi počinili nad njima, da oni tijekom rata znaju podatke o broju žrtava u Jasenovcu i u NDH i sl. Bez obzira koliko se razni Bulajići trudili dokazati svijetu da je normalno da Srbi to znaju!

Učinak ovakve velikosrpske propagande nedvojbeno je velik. Sjećam se kako se jedan moj suradnik iz Australije, inače Židov, iznenadio kad sam mu pokazao antižidovske marke tiskane povodom Antimasonske izložbe u Beogradu. Nije mogao vjerovati svojim očima da su tako nešto stravično tiskali Srbi, a ne Hrvati. Ne čudi ni reakcija samog Cohena na ponašanje Izraela prema genocidu koji su izveli Srbi u ratu 1991.-1995. Tako na str. 147 kaže: *"Bez obzira na sve, ostaje ironija da u Izraelu - zemlji koja je bez premca osnovana na pepelu holokausta - izliv moralnog bijesa javnosti, zbog srpske politike otvorenog genocida, je uspješno otupljen do tačke nepostojanja."* Mislim da u pozadini takvog ponašanja stoji i briga za Židove u Srbiji. I u nas često puta uspoređuju ponašanje hrvatskih Židova prema hrvatskoj državi s ponašanjem srpskih Židova prema režimu u Beogradu. Ali takve su usporedbe besmislene, jer položaji Židova u Hrvatskoj i

[102] Isto, str. 147-148.

Srbiji, s izuzetkom Drugog svjetskog rata, kao što smo vidjeli, potpuno su drukčiji. Spomenuta upozorenja koja su srpskim Židovima odaslali Srpska pravoslavna crkva preko Pravoslavlja i Tanjug oni moraju uzeti itekako ozbiljno. Ali to isto moraju i hrvatski Židovi! Jer oni moraju misliti i o svojim sunarodnjacima u Srbiji! Mi to moramo uvijek imati u vidu, kao i povijest stradanja srpskih Židova, kad procjenjujemo ponašanje hrvatskih Židova.

Nije zato slučajno što predsjednik beogradske Jevrejske općine, poslije ovog rata, kad je cijeli svijet vidio velikosrpsku politiku genocida na djelu, supotpisuje novi velikosrpski Memorandum u kome se govori o genocidu izvršenom nad Srbima u Domovinskom ratu i u BiH! Ili ako Institut za židovska pitanja u Londonu na način kakav spominje Bulajić štiti svoje sunarodnjake u današnjoj neofašističkoj Srbiji (ponovimo također da jedan osvjedočeni zločinac kakav je Šešelj, ulazi u drugi krug izbora za predsjednika Srbije s više od dobivenih 1,000.000 glasova, u tom drugom krugu čak je i prvoplasirani, da bi napokon ušao u srpsku vladu!).

Malo je vjerojatno da su zaista povjerovali "dokazima" dr. Bulajića. Jer zaista je nevjerojatna tvrdnja da su "uništenje srpskih Jevreja organizovali i izvršili isključivo Nijemci". Nijemci koji pišu ćirilicom! I koriste srpske pečate na dokumentima. Da i ne spominjemo Nedićevo pismo od 21. siječnja 1942. godine o logoru u Osnabrücku. Podsjetimo zato, da Cohen citira časopis Antisemitism Word Report, 1993, koji izdaje Institut za židovska pitanja u Londonu, a koji je donio ovakav opis "pokušaja rehabilitacije fašista iz Drugog svjetskog rata" u Srbiji, i treba ga usporediti s gornjom Bulajićevom tvrdnjom:

"U 1992. pojavili su se neslužbeni pokušaji rehabilitacije Dimitrija Ljotića, koji je bio teoretičar antisemitizma i čije su grupe pomagale naciste u istrebljenju srpskog jevrejstva, i Milana Nedića... Srpska pravoslavna crkva je nastavila sa objavljivanjem antisemitskih knjiga koje je pisao episkop Nikolaj Velimirović, istaknuti teolog, antikomunist i antisemit. U sva tri slučaja, nije bio ni spomenut antijevrejski sentiment pojedinaca koji su u pitanju".[103]

Cohen također spominje podizanje spomenika 1992. godine "nekadašnjem nacističkom kolaborantu Draži Mihailoviću" na Ravnoj gori[104] (primijetimo ovdje da je to bilo u organizaciji ne baš beznačajnog srpskog "demokrate" Vuka Draškovića), ceremoniju u spomen Milanu Nediću, srpskog pravoslavnog patrijarha Pavla 1994.[105] i druge slične pojave koje također ukazuju na ponovno javljanje antisemitizma u Srbiji. O tome piše u knjizi "*Jesmo li čudovišta",* srpski Židov Filip David. Tako saznajemo kako su za Srbe: "*Jevreji zakuvali taj rat da bi uništili najveći balkanski narod"*, a *"pravi su rezultati zapravo pojačavanje starih netrpeljivosti i stvaranje nove mržnje".* Sve to je bilo na srpskoj televiziji, a "*posle ovakvih televizijskih istupa stižu vesti o rušenju spomenika, nadgrobnih ploča i ograda na jevrejskim grobljima u unutrašnjosti Srbije, a srpskom narodu u njegovim najtežim danima nameće se nova hipoteka, hipoteka rasizma i antisemitizma".* Filip David dalje kaže: *"Ono što samo na prvi pogled začuđuje*

[103] Isto, str. 151.
[104] Isto, str. 151.
[105] Isto, str. 152.

jeste činjenica da u javnosti, u opoziciji, među intelektualcima, sa časnim izuzecima, nema gotovo nikakvog reagovanja protesta". A sjetimo se samo kako je reagirao Zagreb kada je 1991. oskvrnavljeno židovsko groblje na Mirogoju, iako se nije ni znalo da je to djelo srpskog oficira JNA. Navedimo i zaključnu ocjenu Filipa Davida: *"Antisemitizam je simptom posljednjeg stadija bolesti, sa svojim pogubnim moralnim izvitoperenjima, sa uznemirujućim istorijskim, društvenim, političkim i psihopatološkim konotacijama".*[106]
Zapravo, očito je da se kao po pravilu antisemitizam u Srbiji javlja s raznoraznim srpskim nezadovoljstvom, pa je tim više i razumljiva zabrinutost židovske zajednice za sudbinu židova u Srbiji u kojoj neonacionalizam naglo raste od pojave Miloševića do današnjih dana.

[106] Filip David, Jesmo li čudovišta, Bosanska knjiga, Sarajevo, 1997.
V. Reinhofer, Hrvatsko Slovo, 1. Svibnja 1998.

"TEKST KARLA PFEIFERA: PREDSEDNIK, KONCENTRACIONI LOGOR JASENOVAC I JEVREJI"

U svojoj knjizi dr. Bulajić, vjerojatno nezadovoljan svojim argumentima,u napadu na Tuđmanovu knjigu, daje i tekst Karla Pfeifera "urednika 'Gemeinde', zvaničnog glasila Izraelitske kulturne opštine Beč, i pisca djela "Hrvatska, Vatikan i Jevreji", objavljeno u 'Antisemitizam u istočnoj Evropi', u izdavačkoj kući Picus-Verlag, Beč 1992." Već usporedba naslova knjige gospodina Pfeifera s knjigama dr. Bulajića puno govori. Budući da je Bulajić autor ove knjige, nema potrebe polemizirati s nekim drugim autorom. Ipak nemoguće se oteti dojmu da je g. Pfeifer spreman svašta povjerovati Srbima, unatoč činjenici da je predsjednik Ćosić govorio o ulozi LAŽI u srpskoj povijesti. Kad čovjek pročita sljedeći njegov citat, pomislio bi da se i g. Pfeifer ponaša slično:

"U Zagrebu je 28. decembra 1993. godine održana velika komemoracija Anti Paveliću - 'vođi' klerikalno-fašističke hrvatske države u periodu između 1941. i 1945. godine. 'Bez njega ne bi postojala današnja hrvatska država', glasi zvanično obrazloženje koje i nije tako netačno.

Jedan od vodećih austrijskih novinara objasnio je pre nekoliko meseci Tuđmanovu ustašku apologiju na sledeći način: 'Bivše ustaše donose novac' i 'Tuđmanu su potrebne nove ustaše kao naročito predani vojnici'. Tu se nije mnogo šta izmenilo pa su čak i austrijski neonacisti aktivni u Hrvatskoj."

Ne ulazeći u ovu pohvalu ustaša kao vojnika od jednog od vodećih austrijskih novinara, očita je namjera autora da u maniri one Ćosićeve o ulozi laži u srpskoj povijesti, sugerira da je navodno veliku proslavu (ne navodi podatke što mu znači to veliko i tko je organizirao tu proslavu) zapravo organizirala današnja hrvatska vlast!

I tako od gospodina Pfeifera mi stanovnici grada Zagreba doznajemo za tu veliku proslavu, za koju vjerojatno u Zagrebu zna šačica ljudi! A spominjanje austrijskih neonacista aktivnih u Hrvatskoj govori mnogo samo po sebi, pa to i ne treba komentirati! Jasno je zašto su ovi "dokazi" potrebni

Bulajiću. Jednostavno prikrivanje svega onoga što se zaista događa u Srbiji (podizanje spomenika Draži Mihailoviću i dr., o čemu je bilo riječi u prethodnoj sekciji). Bulajiću je dobro došao ovaj članak, za potvrdu njegovih stavova, a da i ne mora sam uspoređivati vođe minornih desničarskih stranki u Hrvatskoj s jednim Šešeljom, ili Draškovićem, koji očito nisu vođe minornih srpskih stranaka. Ono što čudi jest činjenica da g. Pfeifer vjerojatno nije čuo ili čitao g. Cohena?!

Kao i Bulajić, tako i g. Pfeifer tvrdi da Tuđmanovo ukazivanje na činjenicu da su četnici provodili istovjetnu (i goru) politiku genocida u Drugom svjetskom ratu, predstavlja zapravo rehabilitaciju ustaša (po logici četnike je Tito primio u partizane - oni su pobjednici - pobjednici pišu povijest - pobjednici nisu zločinci koliko god zvjerstava napravili). Tako on kaže da se u Tuđmanovoj knjizi "ustaše izjednačavaju sa četnicima"[107], očito ne slažući se s tim, i tako sebe stavlja u

[107] M. Bulajić, nav. djelo, str. 136.

položaj da objektivni čitatelj i za njega pomisli da on vjeruje da je ubijati Hrvate i Muslimane manje zlo nego ubijati Srbe, Židove ili nekoga drugoga! Interesantno je također da je gospodinu Pfeiferu svako Tuđmanovo spominjanje nečeg lošeg što su u povijesti učinili Židovi
antisemitizam, pa čak i ako uz imena komunističkih lidera stavi i njihova prava imena. Naravno, on sigurno u svom tekstu nije pokušao objasniti činjenicu koju navodi Pravednica Ljubica Štefan, da je jedino u Zagrebu židovska općina radila cijelog rata! Ili zašto su dokumenti o spašavanju Židova od Hrvata skrivani do današnjega dana i sl. Možda je i gospodin Pfeifer slično gosp. Wiesenthalu, samo žrtva velikosrpske propagande! Žalosno, kad se zna za mnogo lošiji i pogubniji tretman kroz cijelu povijest Židova u Srbiji negoli ikad u Hrvatskoj. Pa čak i za Drugi svjetski rat Jad Vashem navodi 94 posto ubijenih Židova u Srbiji, a 75 posto u Hrvatskoj.[108]

[108] V. Žerjavić, Konferencija o Jasenovcu u New Yorku, Vjesnik, 5. 12. 1997.

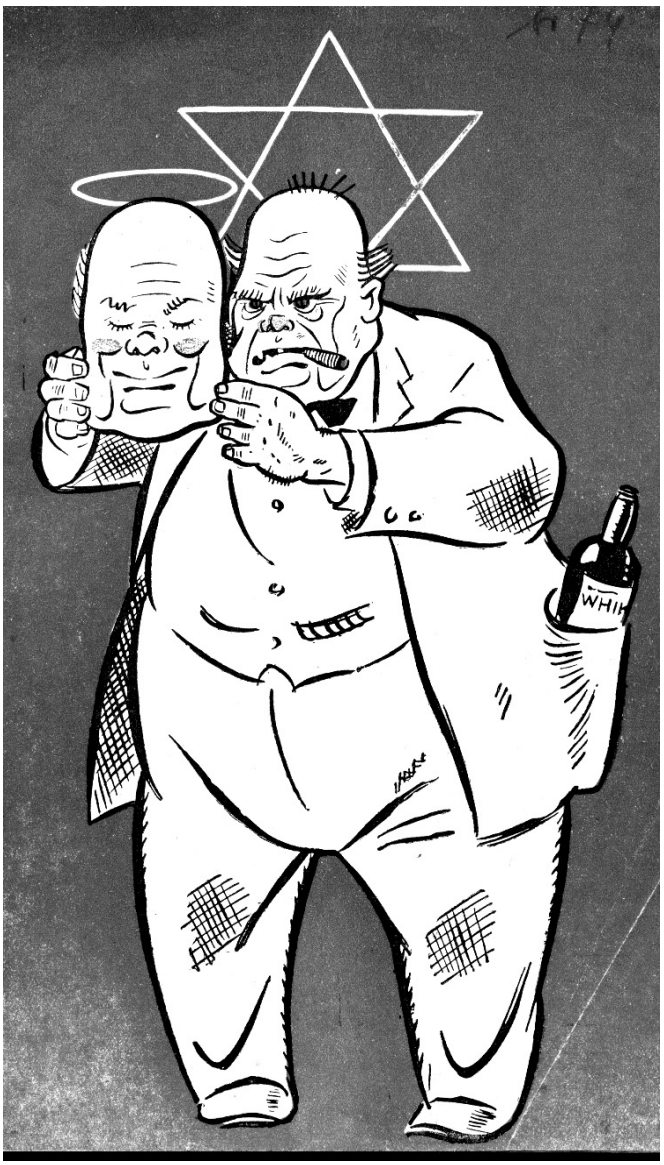

Genije Čerčil?[109] 222

"Retki su oni koji imaju pravu sliku o čoveku *koji je izazvao najveće klanje u istoriji čovečanstva*. Pored Ruzvelta, *Čerčil je glavni krivac za sve one nevolje*, koje pritištu milijone ljudi."

[109] Beograd 1942., inv. br. 9990/HPM.

"THE WORLD HERITAGE"

Ovo poglavlje knjige puno je raznih priloga koji govore o tome kako Bulajić koristi i dalje Jasenovac u promidžbene velikosrpske svrhe! Tako nas već prvi prilog **Međunarodna zaštita - svjetska baština (world heritage) - UNESCO** upoznaje s Bulajićevom akcijom da Jasenovac dođe pod međuna- rodnu zaštitu. Taj prijedlog Bulajić je iznio prigodom svojega posjeta 27. 3. 1995. godine direktoru "Svjetske baštine" UNESCO-a, r. Berndu von Drosteu. Formalni prijedlog Bulajić je poslao 4. 4. 1995., a svojim pismima podržali su ga jugoslavenski ministar za vanjske poslove g. Vladimir Jovanović u ime Vlade SRJ i patrijarh Pavle u ime Srpske pravoslavne crkve. Time su pokazali da i SRJ i SRC i dalje zastupaju velikosrpske ideje. Iz knjige nije vidljivo je li g. Von Drostea, odnosno g. Mayora zasmetalo što je taj prijedlog iznio čovjek koji je upravo uveličavanjem broja žrtava, Jasenovac koristio u ostvarivanju velikosrpskog projekta Velike Srbije, koji je doveo do rata 1991.- 1995. i srpskog genocida u njemu (radi se o 1995. godini, kad je cijelom svijetu još živo u sjećanju što je velikosrpski projekt donio ovim prostorima), ili nije li ga pak zasmetalo što se netko iz zemlje agresora u ratu 1991.-1995. brine o logoru u Jasenovcu, u kome postoji spomenik o žrtvama tijekom Drugog svjetskog rata, a u njegovoj zemlji i u njegovom gradu nije obilježen jedini logor isključivo za Židove u tom ratu - logor "Sajmište", jedini "judenlager" u svijetu. Međutim, karakteristična je rečenica kojom Bulajić završava ovaj tekst: *"Tek poslije više od devet mjeseci direktor Svjetske baštine r. Bernd von Droste je 23. januara 1996. odgovorio na pismo Saveznog ministra za inostrane poslove SR Jugoslavije."* U prilogu su dana spomenuta pisma. Iz pisama je vidljivo da ni predstavnik Jugoslavije ni Srpske pravoslavne crkve također ne spominju logor "Sajmište" (Beograd), logor iz kojeg niti jedan Židov nije izašao živ! Slijedi pismo Bulajića "Saveznom ministru za inostrane poslove" od 5. 2. 1996., kao reakcija na odgovor g. von Drostea. U tom pismu Bulajić govori i o prijedlogu Jasenovca kao spomenika svih hrvatskih žrtava rata. Konstatira *"U toku oružane akcije Republike Hrvatske "Bljesak" došlo je do razaranja Spomen područja Jasenovac, opasnog plavljenja i uništavanja grobišta. U vezi sa ovim mogu ponuditi fotografije oskvrnavljenog Memorijalnog centra Jasenovac, razrušenih objekata."*[110] Podsjetimo se da su 1995. godine beogradske novine pisale da je i sam Spomenik sravnjen sa zemljom, iako on stoji cijel i neoštećen. S obzirom da je zaista područje Jasenovca bombardirano s bosanske strane, koja je u srpskim rukama, vjerojatno to pisanje beogradskog tiska odaje njihovu stvarnu namjeru da i poruše spomenik, da bi za to mogli optužiti Hrvatsku. A svakom iole pametnom mnogo govori činjenica da u mjestu Jasenovac stoji pravoslavna crkva, a da je katolička crkva sravnjena sa zemljom. Naravno, ono o "razrušenim objektima" opet pripada u ono o čemu nas je podučio Dobrica Ćosić ("Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti"). Bulajić itekako dobro zna da su mnogi novinari naivno povjerovali pisanju

[110] M. Bulajić, nav. djelo, str. 160.

beogradskog tiska, pa su o ovoj srpskoj laži izvještavali svoje redakcije. Budući da je ova neistina dana u pismu koje Bulajić piše Ministarstvu inostranih poslova SRJ, koji su s time sigurno upoznati, vidi se da on zna da tom istom Ministarstvu neće smetati njegova laž! Da, Dobrica Ćosić itekako poznaje velikosrpsku politiku. Pa on sam je jedan od tvoraca Memoranduma SANU! Inače, u Biltenu 39-40, židovske općine Zagreb, svibanj/lipanj 1995., na str. 3 postoji tekst ***"Napokon u Jasenovcu"***: *"Točno na pedesetu obljetnicu pobjede antifašizma i nakon četiri godine srpske agresije na Hrvatsku* (podcrtao J. P.) *delegacija ŽOZ u kojoj su bili predsjednik dr. Ognjen Kraus, Jasminka Domaš i Jaša Binenfeld položila je vijenac naše zajednice u podnožju spomenika jasenovačkim žrtvama. Vijence su na spomen područje položila i izaslanstva predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana, Sabora, oporbenih stranaka i nevladinih organizacija."* U tekstu se ne spominju nikakvi razrušeni objekti, a delegacija je obišla i *"samo mjesto Jasenovac koje je upravo tih dana oslobodila Hrvatska vojska i policija."*

Izgleda da g. Bulajiću smeta ovo obilježavanje pedesete obljetnice pobjede antifašizma, iako to izrijekom ne kaže, nego piše: *"Sistem ustaških logora smrti Jasenovac, jedini je koncentracioni logor smrti na području okupirane Evrope u toku Drugog svjetskog rata, čiji proboj 22. aprila 1945. nije komemorisan povodom 50. godišnjice pobjede nad fašizmom."*[111]

Analiza literature u kojoj se obrađuju događaji od 22. travnja 1945. ukazuju na prešućivanje pojedinih činjenica u svezi s tim. Tako u ***Hrvatskom Narodu*** nalazimo slijedeći tekst:

"Napadaj neprijateljskih zrakoplova na sabirni logor u Jasenovcu; Teroristički napadaj prouzročio je mnogo žrtava među zatočenicima, Jasenovac 7.4.

Na sam Veliki petak 30.03.o.g. napadnut je od neprijateljskih zrakoplova u dva navrata po dva puta sabirni logor u Jasenovcu. Prvi napadaj izvršen je oko podneva upravo za vrieme podnevnog odmora, kada su se gotovo svi zatočenici nalazili u središtu logora na primanju hrane i na odmoru. Drugi napadaj izvršen je poslije podne.

Kod prvog napadaja stradala je blagovaona i kuhinja pred kojom se nalazio veći broj zatočenih radnih skupina gdje su primali hranu i čekale ponovni povratak na posao. Stradala je i brijačnica, koja je u to doba najviše posjećena, jer zatočenici koriste podnevni odmor da se obriju i ošišaju.

Veliku štetu i pustošenje izazvale su bombe koje su pale između ciglane i ekonomije, jer se veliki broj zatočenika preko podnevnog odmora sakupio u skladišnom prostoru ciglane, koje je razoreno.

Odmah nakon napadaja i prvog iznenađenja svi zatočenici upotrjebljeni su za raskrčivanje ruševina, spašavanje i čišćenje oštećenih dijelova logora. Svi radovi dnevnog rasporeda bili su odmah prekinuti i svi zatočenici upotrjebljeni su za spašavanje kad je iznenada uslijedio i drugi napadaj još većom žestinom razornim i požarnim bombama. Taj drugi napadaj izvršen je u dva vala i izazvao je u logoru velika pustošenja. Razoreni su i uređaji za razvietljavanje, pa su na taj način bili

[111] Isto, str. 161.

neupotrebivi svi vodocrpni i liječnički uređaj u bolnici, koji su do toga časa služili liječnicima i zatočenicima kod davanja pomoći postradalima. Osim toga prve bombe drugog napadaja pale su na sve zatočeničke nastambe, u kojima su se nalazili zatočenici i zatočenice koji su bili boležljivi ili su još pošteđeni od rada i nisu se dospjeli spasiti.

Napadaj neprijateljskih zrakoplova na sabirni logor u Jasenovcu prouzrokovao je mnogo štete i mnogo žrtava među zatočenicima (podcrtao J. P.). Šteta još nije ustanovljena."[112]

Međutim, ovo bombardiranje logora ne spominje se u literaturi. Tako dr. Anđelko Barbić kaže: "Kada su avioni Jugoslavenskog ratnog zrakoplovstva 13.4.1945. bombardirali logor, uništivši zgradu Zapovjedništva, zatvor, zvonaru s paketarnicom te oštetili proizvodne pogone, potpuno je obustavljen rad i proizvodnja u logorskim radionicama. Iako je u toku bombardiranja na više mjesta porušen zid oko logora, pripadnici Ustaške obrane blokirali su te dijelove i onemogućili pokušaj probijanja u pravcu sjeverozapada, gdje je zid bio najviše oštećen."[113]

Bombardiranje od 13. 4. 1945. spominje i dr. Nikola Živković: "Zatočenici izmoreni glađu i teškim radom nisu uspjeli da iskoriste bombardovanje logora 13. aprila 1945. godine, koje je izvela avijacija narodnooslobodilačke vojske. Uprava logora je vrlo brzo izvršila opravke porušenih zidova i povezala pokidane žice i likvidacija zatočenika je i dalje nastavljena."[114]

Mirko Peršen[115] ne spominje ni jedno od tih bombardiranja, ali daje detaljan opis proboja od 22. travnja 1945. godine, koji je predvodio Hrvat Ante Bakotić.

Zašto u poslijeratnoj literaturi nisu spominjane žrtve u logoru usred ovih bombardiranja jasno je, ali to upozorava i na mogućnost postojanja ovih žrtava koje nitko i ne spominje. To svakako treba dalje istraživati, osobito ako se zna da se u knjižici "Spomen područje Jasenovac"[116] spominju i "avionski napadi na logor" i tijekom 1944.!

U svezi s takvim istraživanjima hrvatskih znanstvenika treba ovdje imati u vidu sljedeći tekst hrvatske pravednice Ljubice Štefan:

"Uragan otrovnih strijelica srušio se na hrvatske znanstvenike (i traje do danas) zato što su tek nedavno, jer prije nisu smjeli, iznijeli istinite podatke o ukupnom broju ratnih žrtava u nas (uključujući, razumije se, i židovske gubitke). Grijeh im je što su dokazali da je ona brojka od 1,700.000 **Kardeljevih** žrtava (radi većih ratnih reparacija) posvemašnja laž i izmišljotina. Hrvatski znanstvenici su osuđeni na vječno prokletstvo, jer je otkrivanje te istine povuklo za sobom i smanjenje žrtava u **Jasenovcu** s one fantastične na realnu brojku.

---

[112] Hrvatski Narod, god. VII. - Broj 1304, Zgb, 8.4.'45

[113] A. Barbić, Prilog proučavanju djelatnosti partijske organizacije u kompleksu jasenovačkih logora, Slavonski Povijesni Zbornik 23./1986./1.-2., str. 168.

[114] N. živković, Organizacija političkog rada u logorima sa posebnim osvrtom na Staru Gradišku i Jasenovac, Okrugli stol "Jasenovac 1986" 14. i 15. 11. 1986., str. 189.

[115] M. Peršen, Ustaški logori, Zagreb, 1990., str. 216-219.

[116] Spomen područje Jasenovac, Zagreb, 1982., str. 68.

A logor **Ausshwitz**? Već odmah poslije onoga rata židovski povjesničari došli su do 6 milijuna Židova, ubijenih u Europi, pri čemu je, po tim tvrdnjama, samo Ausshwitz progutao 4 milijuna. Tako je na spomen-ploči na devetnaest jezika, u tom bivšem logoru i stajalo sve do 1994. godine. Tada je, kao rezultat znanstvenih istraživanja, napisana nova brojka - "oko milijun i pol". Uzgred, napomenimo da Ausshwitz nije bio samo židovski logor. Ali, jedini židovski logor bilo je jedino Sajmište kod Beograda i to pola godine, kada su u njemu poubijani svi Židovi. Promjena podataka na ploči u Ausshwitzu nije izazvala planetarni skandal".[117]
S druge strane Bulajić se očito ruga žrtvama Ausshwitza kad kaže: "Na osnovu izloženog tražiti od Evropskog parlamenta da se obrazuje međunarodni komitet stručnjaka za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti Jasenovac (podcrtao J. P.)"[118] Velikosrpska mitomanija već je napravila Jasenovac većim logorom od Ausshwitza!
Dr. Bulajić naravno ne predlaže davanje najšireg međunarodnog publiciteta i upoznavanje svjetske javnosti detaljnije sa srpskim genocidom u ratu 1991.- 1995. nego, upravo da bi se skrenula pažnja svijeta s tih užasnih zločina koje je lako sada očuvati za povijest, on nudi svijetu Jasenovac, i to kao veći logor od Aushwitza. Vjerujući da je velikosrpske laži teško otkriti, na stranicama 163-164. Bulajić daje tekst rezolucije Europskog parlamenta.
Taj je tekst zapravo poziv na zaštitu konc-logora srpskog nacizma u ratu 1991.-1995., ali i logora "Sajmište" na Novom Beogradu, jedinog logora u Drugom svjetskom ratu koji je bio isključivo logor za Židove, a iz toga logora niti jedan Židov, kao ni iz logora Banjica u Beogradu, nije izašao živ. Danas, kad poslije nacizma Slobodana Miloševića, imamo u Srbiji mogućnost dolaska na vlast drugog nacista Vojislava Šešelja, odnosno njihove zajedničke vladavine, pokazuje svjetskim moćnicima da je svako prikrivanje srpskog nacizma kontraproduktivno.

Evo tog teksta u cijelosti:

REZOLUCIJA O EVROPSKOJ I MEĐUNARODNOJ ZAŠTITI NACISTIČKIH KONCENTRACIONIH LOGORA KAO ISTORIJSKIH SPOMENIKA

Evropski parlament,
svestan postojećih pretnji očuvanju prostora na kome se nalaze nacistički koncentracioni logori kao i njihovog posebnog istorijskog značaja, odbacujući svako proizvoljno povezivanje stvarnosti nacističkih logora sa njihovim eventualnim korišćenjem posle rata, smatrajući da milioni ljudi koji su stradali u nacističkim koncentracionim logorima zaslužuju poštovanje sadašnjih i budućih generacija i da vrednost žrtvi koje su podneli za slobodu, ljudska prava i mir mora predstavljati za nauk našim mladima, smatrajući da odanost uspomeni na milione žrtava ne podrazumeva samo očuvanje stratišta već i upoznavanje turista vrlo

[117] Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 3.siječnja 1997.
[118] M. Bulajić, nav. djelo, str. 161.

različitog porekla sa logorašima i razlozima zbog kojih su deportovani, pridajući izuzetan značaj očuvanju svih arhiva koje se odnose na nacističke koncentracione logore, posebno one u Arolsenu, kao i tome da se stave na raspolaganje u naučne svrhe, protestvujući protiv svih sadašnjih pojavnih oblika rasizma, antisemitizma i ksenofobije kao i svakog vraćanja na nacističku ideologiju koju je osudio civilizovani svet,

Poziva države članice, Savet i Komisiju da podrže, uključujući i finansijski, sve mere koje imaju za cilj očuvanja posebnog značaja nacističkih koncentracionih logora i njihovo stavljanje pod evropsku i međunarodnu zaštitu;

Zahteva da se pod njegovom kontrolom izvrši pregled svih zakona ili propisa država članica koji imaju za cilj borbu protiv svih oblika neonacizma i ksenofobije i insistira na tome da je obaveza Komisije, Saveta i Evropskog parlamenta kao potpisnika Svečane deklaracije protiv rasizma i ksenofobije da upotrebe sva moguća sredstva za borbu protiv svih pojavnih oblika neonacizma u okviru Zajednice kao i svakog osporavanja činjenice da je u logorima vršeno istrebljivanje;

Nalaže svom predsedniku da ovu rezoluciju dostavi Savetu, Komisiji i državama članicama."

Ne treba vjerojatno ni napomenuti koliko se točka "A" prethodne rezolucije odnosi na logor "Sajmiše". Prostor tog logora danas se nalazi u centru jednog od glavnih gradova europskih država, i uopće nije sačuvan spomen na

jedini logor koji je bio logor isključivo za Židove, jedini "judenlager" u svijetu. Treba li uopće upozoravati na činjenicu da je logor, o postojanju kojega je izbrisan svaki trag, u glavnom gradu države iz koje je ponovno krenuo genocidni pohod na susjedne narode krajem dvadesetog stoljeća! Treba li posebno naglasiti ponovno i činjenicu da je to glavni grad jedne europske države - jedini glavni grad za koji se slobodno može reći da je bio grad - koncentracioni logor. Grad BEOGRAD!

U svezi s točkom "C" zaista se Europski parlament mora upitati kakvo je to poštovanje prema ljudima stradalim u logoru Sajmište, kad takvo mjesto danas nije niti obilježeno kao konc-logor. Možda mjesto stradavanja na desetine tisuća ljudi danas služi za zabavu?

Europski parlament, prema točki "D" i zbog odanosti uspomeni na te desetine tisuća stradalih u logoru Sajmište, i milijune žrtava na drugim mjestima, dužan je da prilikom primanja SRJ u svoje članstvo kao uvjet postavi obilježavanje i logora Sajmište i drugih u kojima su stradavali ljudi tijekom Drugog svjetskog rata.

Naravno, Europski parlament bi se prema obavezi koja slijedi iz točke "F" morao odrediti prema srpskom fašizmu s kraja dvadesetog stoljeća!

Slijedi zatim tekst "Apela Svjetskoj i domaćoj javnosti za zaštitu Jasenovca" Ministarstva za prosvjetu i kulturu SRJ. Početni dio teksta glasi: "Ministarstvo za prosvetu i kulturu SR Jugoslavije smatra svojom kulturnom i civilizacijskom obavezom da međunarodnoj i domaćoj javnosti ukaže na nehumanost i

nedoličnost ....”[119] 232 Datum koji nosi ovaj Apel jest 1. 11. 1993. Ali vara se onaj tko misli da se “kulturna i civilizacijska obaveza” beogradskog Ministarstva odnosi na srpske konc-logore u BiH, ili na srpske konc-logora za silovanja, ili na etnička čišćenja koja su Srbi baš u to vrijeme provodili u Hrvatskoj i BiH. Apel se odnosi na Jasenovac! Treba li komentirati ovaj vrhunski cinizam jednog Ministarstva za prosvjetu i kulturu?

Sljedeći je naslov “Spomenik Hirošime” (str. 166). Ovom jednom stranicom Bulajić hoće upozoriti svjetske moćnike da ostave Srbe na miru u njihovom poslu etničkog čišćenja i genocida. Naravno, dr. Bulajić svjestan je da velike sile još uvijek nisu sposobne za priznanje i vlastitih zločina u Drugom svjetskom ratu, kao što su razaranje cijelih njemačkih gradova, ili pak zločina Hirošime i Nagasakija, u kojima je bilo mnogo, zaista mnogo žrtava - djece, žena, staraca. Interesantno je da se u Haagu ne sudi izvršiteljima srpskog genocida nad Hrvatima i Muslimanima u Hrvatskoj i BiH, nego uglavnom pripadnicima naroda koji su bili žrtve srpske agresije i genocida. Ali priznati i zločine u Drugom svjetskom ratu koje su izveli pobjednici, u Hirošimi, Nagasakiju, Dresdenu i dr. još nisu spremni! Dajući navedeni spomenik u Hirošimi u svojoj knjizi, kao da nam gospodin Bulajić želi sugerirati da moramo napraviti spomenik Vukovaru. Da zauvijek budu obilježeni srpski zločini! Treba očekivati da će svjetski moćnici pokušati spriječiti i to, jer bi time bila ovjekovječena i njihova prljava uloga u zločinu tijekom agresije na Hrvatsku i BiH 1991.-1995. Zato je bolje pričati o Jasenovcu, i dokazivati od Srpske pravoslavne crkve zadani broj srpskih žrtava, nego govoriti o neonacizmu današnje Srbije Miloševića, Šešelja, i genocidu koji su izveli na području Hrvatske i BiH tijekom agresije 1991.-1995. uz blagoslov najmoćnijih svjetskih država!

Bulajić zatim donosi pismo episkopa zvorničko-tuzlanskog od 27. 7. 1992. Ni ovog episkopa ne interesira što je to vrijeme srpskih konc-logora u BiH, što je to vrijeme srpskih konc-logora za silovanja u BiH, što je to vrijeme najbrutalnijeg etničkog čišćenja i genocida u BiH. On poručuje svijetu da to nije važno, valjda jer to čine Srbi, nego da je važan Jasenovac!

Stranice 168-170 ove knjige nude nam pismo i samog Bulajića Svetom Arhijerejskom Sinodu Srpske pravoslavne crkve, u kome on kaže: “Visoki predstavnici Srpske pravoslavne crkve zastupaju da je u Jasenovcu stradalo ako ne više ne manje od 700.000.” Bulajić, prema dobro poznatoj shemi, prikazuje sebe kao neovisnog istraživača, i posredno, ali tako da oni to i ne primijete, ovom tvrdnjom optužuje Srpsku pravoslavnu crkvu.

Naime, odmah potom kaže: “Licitiranje brojem žrtava genocida je zločin za sebe. (…) U popisu žrtve rata 1941-1945, izvršenom od strane Državne komisije 1964. identifikovano je 49.874 žrtava u logoru Jasenovac. S obzirom da je ovaj službeni popis, zbog utvrđene nepotpunosti (obuhvatio samo 59 procenata)…”

Dakle Bulajić ovdje jasno tvrdi da je popis obuhvatio 59 posto svih žrtava (premda je jasno da je taj postotak služio za opravdanje Vlade Jugoslavije Vladi

[119] Isto, str. 165.

Njemačke), očito je da on zna za brojku od 950.000 prijavljenih žrtava do 1963. godine, koja se nije mogla dokumentirati popisom samih žrtava. Netko tko ne pozna Bulajića pomislit će da je on spominjući brojku od 700.000 ukazao upravo samoj Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi da je njihova tvrdnja istovjetna tvrdnji da od svih žrtava Drugog svjetskog rata na području Jugoslavije oko 74 posto otpada na logor Jasenovac, odnosno da Srpska pravoslavna crkva tvrdi da je broj žrtava u Jasenovcu za više od 100.000 veći od onoga što je utvrdio popis iz 1964. za cijelu Jugoslaviju! U odgovoru, koji je potpisao episkop niški 22. 6. 1995., ne poriče se ova tvrdnja o Jasenovcu kao isključivom stratištu na području Jugoslavije, dakle posredno potvrđuju da i oni podržavaju brojke koje su zadali njihovi prethodnici, a prema kojima je sv. Sava bio preteča Hitleru. Dapače, oni daju podršku dr. Bulajiću, ali u tom odgovoru, za razliku od dr. Bulajića, koji negira žrtve s Bleiburga, priznaju ove žrtve! Slijedi još jedan odgovor i podrška za održavanje izložbe i dokumentarnog filma o Jasenovcu, datum mu je 5. 9. 1995., a potpisao ga je mitropolit dabrobosanski.

Slijede dvije rezolucije Srba u raseljavanju koje je potpisao dr. Bulajić i snimak dva novinska članka. Nevjerojatna je, ali istinita činjenica da je te dvije rezolucije Srba u raseljavanju potpisao samo dr. Bulajić. A dr. Bulajić, kao što smo vidjeli, živi i radi u Beogradu, glavnom gradu Srbije.

SRPSKI MIT O JASENOVCU II /: O BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJIGENOCIDA HRVATSKIH AUTORA, ELEMENT, ZAGREB, 2000.

BULAJIĆEVO VJEROVANJE DA SU NJEMAČKI VOJNICI - PAVELIĆEVI VOJNICI!?

Slijedi pravi bulajićevski tekst: "profesor matematike napada 'velikosrpsku politiku', koja se trudi 'dokazati da je Jasenovac poseban izum vlasti NDH' i otvoreno pokušava dokazati da je sistem ustaških logora smrti Jasenovac 'njemački izum' (ovo "otvoreno" bi mi u vrijeme bivše države osiguralo sudbinu dr. Jelića, jer navodno pokušavam dokazati da je Hitler bio gori od Pavelića, J.P.). Da bi revidirao već opšteutvrđene činjenice on bes skrupula koristi izdvojene citate dr Nikole Nikolića - 'Ustaške vojne formacije pod komandom nacističkog gaulajtera Kashea za klanje naših naroda u Jasenovcu".[120]

Ovo "revidirao već opšteutvrđene činjenice on bes skrupula" valjda mu znače: mi Srbi smo lažima uspjeli da to postane 'općeutvrđeno', a sada taj Hrvat hoće istinom, bez ikakvih skrupula, to osporiti. Zašto Bulajić ne želi svojim čitateljima reći da to nije citat iz teksta već naslov trećeg poglavlja knjige dr. Nikole Nikolića ("**Ustaške vojne formacije pod komandom nacističkog gaulajtera Kashea za klanje naših naroda u Jasenovcu")**? Zato jer kada jedan zatočenik Jasenovca tako naslovi cijelo poglavlje svoje knjige, neki pametniji čitatelj će odmah shvatiti da dr. Bulajić, u maniri onog "laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti", piše neistine.

Naime, dr. Bulajić pokušava cijelu odgovornost za zločine u Jasenovcu pripisati isključivo Hrvatima, uz istovremeno negiranje odgovornosti Srba za

[120] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 768-771.

logore u Srbiji, a kada zatočenik Jasenovca da ovakav naslov poglavlju svoje knjige, to mu u potpunosti ruši takvu koncepciju! Zato, kada mu priče iz Nikolićeve knjige odgovaraju, dr. Bulajić se poziva na njih, a kada ne, onda ih ne prihvaća.

Tako će Bulajić napisati dalje: "Navodeći njegove riječi da je 'Jasenovac koncentracioni logor po planu, koji su razradili nacisti, za sve logore u porobljenoj Evropi još prije rata', profesor ništa ne kaže da je ustaška Nezavisna Država Hrvatska donijela propise o 'sabirnim logorima za nepoćudne i pogibeljne osobe'."[121]

Naravno, da mi nije padalo na pamet ubaciti u Nikolićev citat ovako glupu primjedbu. Zašto glupu? Pa, iole pametnijem čitatelju odmah je jasno da ovi iskazi nisu proturječni, već je očito da će NDH, koju je kako kaže i sam dr. Bulajić stvorila Hitlerova Njemačka, donijeti takve zakone. Jer, ako se želi postati državom, moraš na svom teritoriju vladati po zakonima koje sam doneseš, bez obzira čiji je interes izražen u njima. Druga je stvar što dr. Bulajić i mnogi njemu slični imaju jako dobro mišljenje o Hitleru, pa vjeruju kako je - čim bi stvorio neku svoju satelitsku državu, odmah u tim državama sve bilo kako ljudi u tim državama žele osim u Srbiji naravno - tamo je za sve kriv isključivo Hitler. Da, da. Njima je Hitler jako dobar čovjek, pa je "opšteutvrđeno" kako se u NDH dešavalo samo ono što je Pavelić htio.

Dakle, Bulajić posredno tvrdi da Himmler ne bi dolazio u Zagreb, kada je bio nezadovoljan rješavanjem "židovskog pitanja" u Hrvatskoj, da ovi zakoni nisu doneseni. Zar mu, umjesto tvrditi ovako nešto, ne bi bilo pametnije pomisliti kako NDH baš i nije bila suverena država bar kada je u pitanju bilo "rješavanje židovskog pitanja"?

Zato prije daljeg citiranja dr. Nikolića ide Bulajićev komentar: "Potpuno je netačno (valjda Bulajić hoće reći kako dr. Nikolić ne govori istinu, J.P.) da je 'čitava organizacija toga logora, način i tehnika istrebljivanja na vlas ista kao i u drugim njemačkim logorima smrti u Poljskoj, Ukrajini, Srbiji (podcrtao J.P.) zap. Evropi i samoj Njemačkoj.' Čak su se i njemački nacisti zgražavali nad brutalnošću masovnih ubijanja i mučenja ljudi, žena i djece."[122]

Dakle, njemački nacisti nisu vršili masovna ubijanja i mučenja ljudi, žena i djece. Oni su se nad time zgražavali! Doista, pa taj Hitler nije bio tako strašan. Prof. Pečarić hoće pokazati da su konc-logori, pa tako i Jasenovac, 'njemački izum', a dr. Bulajić mu je već svojom knjigom objasnio kako je Jasenovac 'najveći konc-logor' dakle veći i od Auschwitza, pa je očito kako to ne može biti točno. To je Pavelićev izum! I točka.

Pri tome, naravno, ne mislim da doista među Nijemcima nije bilo i takvih. Međutim, interesantno je da je među njima moglo biti takvih, ali među Hrvatima ne. To pokazuje sudska zabrana prve knjige o Jasenovcu, knjige Đorđa Miliše: "U mučilištu-paklu Jasenovac".[123] Đorđe Miliša je bio bivši zatvorenik Jasenovca, a

[121] Isto, str. 768-769.
[122] Isto, str. 769.
[123] Đ . Miliša, "U mučilištu-paklu Jasenovac, Zagreb, 1945.

već iz naslova je vidljivo da je o logoru pisao negativno. A zašto je knjiga bila zabranjena vidljivo je iz slijedećih dijelova Rješenja javnog tužitelja za grad Zagreb od 6. Veljače 1946.: "Po njegovom izlaganju bilo je u logoru Jasenovac 'dobrih' i 'loših ustaša', a neke od njih dapače i najgore krvnike on opisuje kao oštroumne, nadasve inteligentne i neustrašive ljude, što je duboka uvreda za sve žrtva Jasenovca, za sve patnje naših naroda koja im je zadana baš od ovakvih zvjeri u ljudskoj spodobi, koji nemaju pravo da se zovu ljudi. (…) Naš narod s pravom mrzi i nemilosrdno kažnjava sve one koji su uzročnici i pomagači svih tih zala, zato je pisanje na str. 211 da je poručnik Nemet zapovjednik sveukupnog rada u paklu St. Gradiška 'Neizmjerno dobar čovjek' teška povreda morala i poticanje na kriminal. Daljnjim svojim pisanjem npr. na str. 216 i 217 on još više iskrivljuje sliku logora Jasenovac pišući o kulturnom i prosvjetnom radu, o razonodi, koju su ustaše pružali zatvorenicima logora, on pobija sam sebe u svojoj nakani da Jasenovac prikaže kao pakao, i širi lažne i neistinite vijesti."[124] Što reći na ovakav tekst osim možda da je sličan tekstovima dr. Bulajića.

Vratimo se Bulajićevom citiranju dr. Nikolića. Interesantno je da nastavak tog citata ide s novim paragrafom: "Način i plan predali su ustašama na izvršenje, koje je kontrolisao mjesni Gestapo u samom selu Jasenovcu i S.D. (Siecherheitsdienst) u Zagrebu' (čudno odakle ovakvi u NDH, kada je dobri Hitler sve prepustio Paveliću!? J.P.). Dokaz za tezu kroz tuđa usta: fotografija knjige preživjelog zatočenika Eugena Bergera ('44 mjeseca u Jasenovcu', str. 1b)!! Sa legendom **'Gestapo u Jasenovcu'** Pečarić prikazuje fotografiju najveće optužbe protiv ustaških zločinaca, pljačku vrijednosti od zatočenika na ulazu u logor smrti Jasenovac. Pokušavajući da falsifikuje fotografiju-dokaz ustaških zločina i pripiše Gestapou, …"[125] Doista je nevjerojatna tvrdnja dr. Bulajića kako je "najveća optužba protiv ustaških zločinaca, pljačka vrijednosti od zatočenika na ulazu u logor smrti Jasenovac". Zar je moguće da je njemu to gore od činjenice da su ljudi tamo i ubijani!? Posebno je zgodna tvrdnja da se falsifikatima služi dr. Pečarić. Ne daj Bože da je to netko od onih kojima je laž najviše pomogla u njihovoj povijesti. Dr. Bulajiću na primjer. Na žalost opet moram konstatirati da je to ipak dr. Bulajić. Tako je i u ovom slučaju fotografiju Eugena Bergera sam publicirao u ovoj istoj knjizi na stranici 401. Njegov tekst ispod fotografije je: **"Ustaše i njemački vojnici oduzimaju stvari od novopridošlih zatočenika u Jasenovačkom logoru"**. Možda ja griješim? Možda Bulajić ipak ne laže, već su **njemački vojnici** u stvari Pavelićevi vojnici. Tako je, u stvari, Pavelić odgovoran za sve zločine koji su vršili 'njegovi' njemački vojnici diljem Europe.

Pogledajmo kako dr. Bulajić dalje raskrinkava profesora matematike: "Zatim, 'krunski dokaz', navod Radovana Trivunčića 'Fizičkim prisustvom 10 (deset) njemačkih vojnih lica u Jasenovcu, ostvarivana je isključivo sigurnost interesa Trećeg Rajha'. Pečarić podsjeća Bulajića, kroz navode Radovana Trivunčića, da je 'Luburić, pored svoje pripadnosti ustaškom pokretu, bio vezan

[124] Josip Jurčević , "Nastanak Jasenovačkog mita", Zagreb, 1998., str. 117-118.
[125] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 769.

kao agent za SD (Siecherheitsdienst) najviši njemački vojnopolicijski organ, koji je pod svojom upravom imao i Gestapo'."[126]

Naravno, dr. Bulajić ne navodi prethodni dio citata iz knjige Radovana Trivunčića koji sam ja dao u mojoj knjizi: "Iako je službeno vlast u logorima Jasenovac bila u rukama ustaša, ipak su u njoj bili apsolutno i superiorno prisutni njemačko-fašistički interesi. To je najvidljivije iz naredbe Generalne komande:"[127]. Kako to lijepo reče dr. Bulajić **"netko tu bez skrupula koristi izdvojene citate".** Tko to bješe? Ili možda taj Trifunović nije bio normalan kad je mogao i pomisliti kako su u Jasenovcu "bili apsolutno i superiorno prisutni njemačko-fašistički interesi". Dakako, dr. Bulajić je to namjerno izostavio da bi kasnije mogao reći: "Citiranje Trivunčića, njemački vod je bio stacioniran u mjestu Jasenovac i nije imao pristup u logor." Iako je ovo nepismeno sročeno, nadam se da će čitatelji to moći usporediti s Bulajićevim tekstom ispod spomenute slike: **"Ustaše i njemački vojnici oduzimaju stvari od novopridošlih zatočenika u Jasenovačkom logoru"**. Možda njemački vod nije sastavljen od njemačkih vojnika?

Ili s njegovom tvrdnjom: "Pod njegovom komandom tokom juna 1944. ustaše su sve više ubijali batinanjem. 'U tri navrata, noću iz V paviljona, odvođene su grupe po 20 zatočenika, koje su ustaše, zatim, ubijale u centralnoj kuli", dok Nijemci (J. Halter) nijesu intervenisali, jer je Nijemcima bila potrebna radna snaga."[128] Intervenirali Nijemci kojih nije bilo u Jasenovčkom logoru i koji nisu mogli utjecati na ništa! Kao da se dr. Bulajić uporno trudi da sam sebe uhvati u laži!

Zato, pozivajući se na Vasu Kazimirovića ("Nezavisna Država Hrvatska u svetlu nemačkih dokumenata i dnevnika Gleza fon Horstenau 1941-1944", Beograd, 1987.) Bulajić kaže: "Najviši predstavnik njemačke vojske (Wehrmachta) u NDH, general Edmund Glez fon Horstenau (Edmund Glase von Horstenau), navodi da Nijemci nijesu imali ni pristup u Jasenovački logor."[129] Dakle puno činjenica kojima dr. Bulajić dokazuje 'očitu' činjenicu da njemački vojnici nisu Nijemci.

Dr. Bulajić ponovo citira Jašu Almulija koji na svoj način priča priču o 'dobrom čovjeku Hitleru". Međutim, iz njegove priče se može razabrati kako on čita "Jevrejski pregled" i kako on zna da je više Židova iz NDH ubijeno u Srbiji nego u NDH, samo to ne smije reći.[130]Svima je jasno da Jaša Almuli zna da Himmler nije dolazio u Hrvatsku 1943. godine zbog turističke posjete, nego zato što je bio nezadovoljan 'rješavanjem židovskog pitanja' u NDH, a i to zašto su Nijemci Židove odvodili u Srbiju. Ali on živi u toj Srbiji koja je onakva zemlja kakvu nam je predstavio beogradski Židov Filip David.

---

[126] Isto, str. 770.
[127] Josip Pečarić, nav. djelo, str. 60-61.
[128] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 765.
[129] Isto, str. 770.
[130] Isto, str. 770-771.

Ovaj dio svog obračuna s "ideologijom genocida Cohen-Pečarić" dr. Bulajić završava iščuđavajući se nad mojim citatom: "Valjda Bulajić misli da je Pavelić pomagao Hitleru u stvaranju njemačke države, pa se onda Nijemci trebaju hvaliti što izvršavaju Pavelićeve zamisli. To je samo Bulajiću 'dokaz' da je 'istrebljenje Židova' bila hrvatska politika. Zapravo 'dokazivanje' ovakvih bedastoća itekako ima smisla. To su pokazali i Ljubiva (treba Ljubica, J.P.) Štefan i Philip J. Cohen."[131] Ma sada nisam ni sam zadovoljan ovim pasusom, jer tada nisam obratio dovoljno pažnje na činjenicu da je većina Židova iz Hrvatske ubijena u Srbiji - poglavito u Balkanskom Auschwitzu - Beogradu. A još više zbog toga što nisam znao da će dr. Bulajić napisati ovu najnoviju knjigu u kojoj će dokazivati kako je njemačka vojska u stvari Pavelićeva vojska!

[131] Isto, str. 771.

HOĆE LI IKADA BITI OBILJEŽEN KONC-LOGOR SAJMIŠTE?

Slijedeći dio posvećuje negiranju 'nalaza' Ljubice Štefan da na prostoru gdje je bio nacistički logor Sajmište *"nema nikakvog obilježja, nikakve barem male pločice na kojoj bi pisalo da je tu bilo jedno od najvećih stratišta Židova"*[132], da bi potom ukazao na navodno postojanje spomenika:

"Veliki spomenik žrtvama nacistih (!?, J.P) zločina genocida nad Srbima, Jevrejima i Romima, najtežih ratnih zločina protiv srpskih antifašista, na obali Save, koji se svojom veličinom vidi ne samo sa mosta preko Save, za Žerjavića i ne postoji. Na spomeniku bi mogao pročitati i spomen ploču kojom se obilježava 'Dan sjećanja na žrtve genocida', dan herojskog proboja zatočenika Jasenovca 22. aprila 1945."[133]

Vjerovali ili ne. Mi govorimo o obilježavanju "juden-lagera" Sajmište, a dr. Bulajić nam govori da se tamo nalazi spomenik na kome se spominje Jasenovac. Zatim će on reći: *"Kada gospođa Štefan dođe u Beograd u pratnji profesora Pečarića i sa beogradske obale Save pređe na Dunavski kej pokazaće im spomenik na kome piše na srpsko-hrvatskom* (doktor međunarodnog prava očito ne zna da se dokumenti između SRJ i Republike Hrvatske pišu na dva jezika: srpskom i hrvatskom, J.P.), *engleskom i hebrejskom;* ***'Jevrejskim žrtvama nacističkog genocida u Beogradu i Srbiji 1941-45.' Spomenik su podigli narod Srbije, grad Beograd i Jevrejska opština.!"***[134]

Sajmište se opet ne spominje! Dakle, doista - ono na što je željela ukazati gospođa Štefan, a to je da Srbi u potpunosti skidaju odgovornost sa sebe, je točno. Ili pod nacistima podrazumijevaju i spomenutu Srpsku dobrovoljačku komandu, i Jevrejsku policiju u okviru srpske Uprave grada Beograda, sve one Srbe koji su sprovodili poruke dr. Lazara Prokića, jednog od autora Velike Antimasonske izložbe u Beogradu - poznate i po groznim antižidovskim markama (*"Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!")* ili 545 viđenijih Srba potpisnika dokumenta javne, masovne i pismene potpore Nijemcima i domaćoj kvislinškoj vlasti - "Apela srpskom narodu".

Već smo ukazali na činjenicu da su prva trojica potpisnika Apela episkopi Srpske pravoslavne crkve. Potpisnici su također i četiri srpska arhiepiskopa, najmanje 81 profesor na Beogradskom univerzitetu, uključujući i predsjednika univerziteta, bivši ministri, generali, direktori škola, ugledni umjetnici itd. Mnogi od potpisnika bit će nakon 1945. godine dobitnici prestižne Sedmojulske nagrade, dakle - vjerovali ili ne - nagrade u čast srpskog ustanka protiv okupatora, nagrade AVNOJ-a (!), nagrade Savezne vlade FNRJ, ili pak značajne ustanove u Beogradu

---

[132] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 777.
[133] Isto.
[134] Isto, str. 778.

nose njihova imena. Njih 28 postali su članovi SANU, dakle akademije koja je napisala Memorandum SANU, osnove za genocidni rat 1991. - 1999. koji je rezultirao bombardiranjem-kažnjavanjem Srbije i do toga da je predsjednik Bulajićeve države, kao prvi predsjednik koji je još na vlasti, proglašen ratnim zločincem. Treba li spomenuti da su ove činjenice navedene u mojoj (i ne samo mojoj) knjizi. Bulajić ih ne komentira.

Iako sam Apel srpskom narodu spominjao više puta u mojoj knjizi, dr. Bulajić ga uopće ne spominje. Jasno je da je to stoga što je to bio izravan poziv srpskom narodu na suradnju s Nijemcima, a ta suradnja je i dovela do toga da recimo Himmler nije morao osobno dolaziti u Srbiju, kao što je dolazio u NDH jer je bio nezadovoljan tamošnjim rješavanjem 'židovskog pitanja'. Treba li reći da Himmlerov posjet NDH Bulajić također uopće ne komentira. Bulajić Apel ne spominje jer bi iz činjenice da su potpisnici dobili toliko priznanja i nakon rata - odmah svima bilo jasno da se u (veliko)srpskoj politici nije mnogo toga promijenilo i da je to neminovno moralo dovesti do novih genocida kakvi su se dogodili u ratovima od 1991. - 1999.

Muzej genocida u Beogradu upravo bi i morao pokazati kakva je uloga tih poslijeratnih odavanja počasti potpisnicima apela srpskom narodu za suradnju s Nijemcima u, recimo, tako velikom stradanju Židova u Srbiji tijekom II. Svjetskog rata, pa sve do najnovijih genocida u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu. Umjesto toga Direktor tog Muzeja je stavio u službu pripremanja i opravdavanja srpskih genocida i sebe i sam Muzej. Zato on uopće i ne spominje Apel.

Njemu je važno napasti knjige koji spominju i Apel i druge slične podatke o Srbiji u Drugom svjetskom ratu. Za moju će reći: *Profesor matematike Zagrebačkog sveučilišta, Josip Pečarić je dobio komentar pamfleta "Srpski mit o Jasenovcu", samo zato što su mu izdavači Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest* (nadam se da će čitatelji razumjeti što je dr. Bulajić htio reći, J.P.). *Jer on nema ni jednu tezu sa kojom bi vrijedilo raspravljati."*[135] To mu valjda znači da on to ne može. Onima koji su pročitali i ovo do sada biti će jasno i zašto. Ali, opet napomenimo da je ovaj njegov komentar dan u sekciji "Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH", kao i analogna negiranja predgovora Anta Kneževića knjige dr. Tuđmana "Bespuća povijesne zbiljnosti" koji nosi naziv "Analiza srpske propagande" (iz naslova je jasno zašto se dr. Bulajić osjeća pogođenim)[136], knjige pravednice Ljubice Štefan "Od bajke do holokausta" koja je tražila da se u Yad Vashemu unese i konc-logor Sajmište (Bulajić će to komentirati *"nitko nije protivan da se u 'Hall of Remembrance' Yad Vashema upiše Sajmište, ali ne po cijenu brisanja Jasenovca…"*[137] očito želeći imputirati hrvatskoj pravednici da je ona tražila brisanje Jasenovca - što je još jedna od prljavih igara dr. Milana Bulajića u službi velikosrpske politike).

Dr Philip Cohen je za dr. Bulajića autor 'najcrnje knjige o Srbima'. Njegova knjiga 'Tajni rat Srbije' je najcrnja zato što sam je ja koristio u

[135] Isto, str. 779.
[136] Isto.
[137] Isto, str. 781.

dokazivanju **'morbidne teze' da je Beograd "jedini logor u Drugom svjetskom ratu koji je istodobno bio glavni grad, u kome je živjelo puno ljudi i koji je istodobno bio veliko gubilište logora Sajmište".**[138] Naravno, čitatelji znaju da sam ja spominjao i druge logore u tom glavnog gradu, a 160.000 pobijenih, dakle broj koji navode sami Srbi, je za mene doista velik broj. Kako je to najveća brojka pobijenih u jednom mjestu očito je da prirodno slijedi da je taj grad doista bio jedinstveni konc-logor. Uostalom tu činjenicu je malo ranije potvrdio i sam dr. Bulajić, konstatirajući: **"Beograd je u toku Drugog svjetskog rata postao dio šireg kruga sistema ustaških logora smrti Jasenovac".**[139] Naravno, on postaje toga svjestan kroz svoju morbidno-smiješnu priču o plivajućim srpskim žrtvama logora Jasenovac s natpisima "Meso za Jovanovu pijacu". Valjda ne zna da je sistem logora sastavljen od pojedinih logora. Pa ako je konc-logor Beograd dio sistema onda je valjda sam po sebi konc-logor. Interesantno je samo da je dr. Bulajiću morbidno ako netko Beograd proglasi konc-logorom zbog 160.000 ubijenih, a nije mu morbidno to isto učiniti zbog načina na koji je to on učinio.

Po dr. Bulajiću ja prvo citiram nekakvog Konena 24 puta, pa onda plagiram američkog liječnika, a onda idem i dalje od Cohena. Pa sada budi pametan pa znaj: plagiram ili onog od kojega idem dalje, ili doista postoji neki Konen koga sam toliko puta citirao, a da ni sam za to ne znam!

Ali vratimo se obilježavanju logora Sajmište u Beogradu. Doznajemo od dr. Bulajića *"U urbanom planu Beograda, u njegovom najelitnijem dijelu, na obali Save, na prostoru bivšeg nacističkog logora Sajmište programirano je Spomen područje, u kojem je uključen u* (vjerojatno misli 'i', J.P.) *Muzej žrtava genocida!"*[140] Baš kada čovjek pomisli da su zahtjevi hrvatske pravednice g. Štefan urodili plodom, i da će biti obnovljen logor "Sajmište" - doznajemo da će tu biti smještena ustanova na čijem čelu je srpski Göbbels. Naime, nebrojeno puta smo konstatirali da je dr. **Bulajić "čuvar velikosrpske pogibeljomanije"**, i mnogi u Hrvatskoj smatraju da treba odgovarati za zločine u ratovima od 1991. - 1999. godine. Iako je predsjednik njegove države već optužen za ratnog zločinca, on još nije optužen zbog zločina u Hrvatskoj i BiH. Pa ako i bude optužen i za te zločine, to ne može biti dovoljno.

Za zločine moraju odgovarati i ideolozi te zločinačke politike, kao što je na primjer dr. Milan Bulajić. Ali o tome kasnije. Za sada samo da se upitamo: Pa je li to Spomen područje onda spomenik žrtvama ili onima koji su ih pobili, kada je tu ustanova koja brani one koji su sudjelovali u njihovom ubijanju? I koja je suodgovorna u najnovijim genocidima!

U ovom dijelu knjige dr. Bulajić sam poziva Simona Wiesenthala da komentira moje navode iz knjige o pravdanju genocida koji su Srbi načinili u ovom ratu navodnim genocidom koji su učinili Hrvati u Drugom svjetskom ratu[141]. Ostaje mi da konstatiram da bih doista volio čuti mišljenje g. Wiesenthala

---

[138] Isto.
[139] Isto, str. 764.
[140] Isto, str. 778.
[141] Isto, str. 778-779.

o tome, pogotovu što poslije Kosova i proglašenja Miloševića ratnim zločincem sigurno o mnogim stvarima ima znatno više podataka. Vjerojatno je svjestan kakve mu je podatke servirao dr. Bulajić. Sigurno mu ne služi na čast što je surađivao s jednim takvim zločincem kakav je dr. Milan Bulajić.

Slično vrijedi i za gospodina Karla Pfeifera, koga također 'proziva' dr. Bulajić[142]. Uredniku "Gemeinde", službenom glasilu Izraelitske kulturne općine iz Beča sigurno će u tome od velike pomoći biti i spomenuta knjiga Z. Dizdara i M. Sobolevskog "Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945." Doista je nevjerojatno da netko iz zemlje čiji je predsjednik ratni zločinac napiše i ovo: *"Pečar i Cohen napadaju i Izrael: 'Bez obzira na sve, ostaje ironija da u Izraelu - zemlji koja je bez premca osnovana na pepelu holokausta - izliv moralnog bijesa javnosti, zbog srpske politike genocida, je uspješno otupljen do tačke nepostojanja'."*[143] Ovo "Pečar i Cohen" je valjda Bulajićev način da kaže kako Pečarić citira Cohena. A ono "napada" mu valjda dođe pojašnjenje onog Cohenovog "ostaje ironija" - tj. znači da bi dr. Bulajić na tom mjestu želio vidjeti tu riječ. Naravno, ljudi u Izraelu itekako znaju što je dr. Cohen želio ovom rečenicom poručiti pogotovu poslije onoga što su Bulajićevi sunarodnjaci učinili u Kosovu. U stvari, užasno je što dr. Bulajić time pokazuje kako on ima loše mišljenje o stanovnicima Izraela, jer i oni su kao i cijeli svijet iz tjedna u tjedan gledali srpske zločine u Kosovu!

[142] Isto, str. 779.
[143] Isto.

"ISTORIJSKI PORTRET SRBA, KAO LOŠEG I NEPRIJATELJSKOG NARODA"

U ratovima od 1991. do 1999. godine Srbi su napravili genocide u Hrvatskoj, BiH i u Kosovu, pa je čak i predsjednik Srbije optužen za genocid. Ali gdje se razvija genocidna ideologija? E to je 'otkrio' dr. Bulajić: *"Iz navedenog proizilazi da nije u pitanju Philip Cohen, Ljubica Štefan, još manje Josip Pečarić, već nesporno politika nove Republike Hrvatske, koja skrivajući ustaške zločine, stvara 'Jasenovački mit', zamjenom teza da se radi o 'skrivanju istine o beogradskim konc-logorima'."*[144]

I onda mu je za sve dobro poznate činjenice o antisemitizmu u Srbiji dovoljno da jedan Židov (opet Jaša Almuli) kaže da to nije tako. Naravno, ne možemo očekivati od doktora međunarodnog prava da shvati da je upravo obrnuto - u takvim državama u kojima je ratni zločinac predsjednik države prirodno je očekivati da mali broj ugroženih neće uopće smjeti reći da su ugroženi. Bulajić će koristiti djela koja su pisana u vrijeme komunističke Jugoslavije kada su istinu stvarali komunisti njegovog tipa za dokaz svojih tvrdnji. Drugo mu i ne preostaje.

Međutim, nama je interesantno vidjeti kako je on našao "genocidnu ideologiju" u Hrvatskoj a ne u Srbiji, mada je očito zašto je to morao učiniti: pa ne može priznati da je on jedan od tih srpskih ideologa genocida u ratovima od 1991. do 1999. I odmah na prvom koraku dr. Bulajić pokazuje koliko je jadna srpska znanost kada je mora braniti netko poput njega. Pustimo Bulajića da govori: "*Cohen - Pečarićev istorijski portet Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda, bez komentara: U vezi poglavlja Bulajićeve knjige* o *pismu dr Prvislava Grizogona, ministra Hrvata u Kraljevskoj jugoslovenskoj vladi, koje je uputio* (on ga je uputio, a poznato je da je pismo lažno, J.P.) *zagrebačkom nadbiskupu dr Alojziju Stepincu, o stravičnim zločinima ustaša nad pravoslavnim Srbima, čime je 'hrvatsko ime osramoćeno za vekove' poslije čega 'neće smeti pomenuti našu hiljadugodišnju kulturu',* ***namjesto da razmatra sadržinu pisma*** (istaknuo J.P.), *navedenih ustaških zločina, Pečarić kritikuje Tuđmana što je za svoja 'Bespuća povijesne zbiljnosti' i teoriju o 'povijesti i filozofiji zlosilja' primjere našao u Aziji i Africi, a ne u Evropi'. 'Međutim, itekako moramo znati da su takvi primjeri osnova školovanja Srba kroz cijela stoljeća i dandanas. Naime, srpska narodna epika puna je takvih strahota. Evo nekih primjera:*

'Sestra Leke kapetana u istoimenoj pjesmi pogrdila je najvećeg srpskog junaka (inače u stvarnosti turskog vazala) Marka Kraljevića i odmah slijedi srpski odgovor (u citiranju pjesama dat ću korektne verzije, a ne ono što je napisao dr. Bulajić, J.P.)*:*

Ljutit Marko, pa se pridrnuo
jednom kroči i daleko skoči,
I za ruku dofati devojku,
ostar pinjal vadi od pojasa,

[144] Isto, str. 786.

te joj desnu odsječe ruku,
odsječe joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,
a pinjalom oči izvadio.
Pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce.'

Ili, Marko Kraljević, u pjesmi ***Marko Kraljević i Musa Kesedžija,*** *odsijeca desnu ruku Novaku Kovaču, koji mu je skovao dobru sablju da netkome ne bi iskovao bolju:*

"Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!"
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se, pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ots'ječe mu ruku do ramena:
"Evo, sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore".

Marko Kraljević, zna i ubiti na licu mjesta vezirova čauša samo zato što mu je donio poruku.

Nikola Janković htio je oprostiti svojoj materi, nemateri, ali mu vila dovikuje neka osveti svoga oca kojega je ona nekad izdala. I on joj ***vadi oči, prereže dojke i kroz njih promoli ruke.*** *A što bi tek uradio da joj nije želio oprostiti?*

Srpski despot Vuk Branković osvećuje se carici Mari ovako:

Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadio joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jagluke.

V.S. Karadžić bilježi kako muž polako nevjernu ženu živu spaljuje, ***ona gori od kose do prstiju, dok ne izgori****, a muž joj to sve mirno promatra, pijuckajući vino.*

Užasan je prizor kad muž i brat kolju sabljom trudnu ženu, te iz nje na nožu vade dijete, ili ono samo iz nje ispadne.

Dr. Franjo Glavina, pravnik i povjesničar, tvrdi da ni u hrvatskoj, a ni u muslimanskoj narodnoj poeziji nema sličnih primjera. Dapače, ovakvih primjera ima u skoro svakoj srpskoj narodnoj pjesmi, a ako nema radi se vjerojatno o hrvatskoj narodnoj pjesmi koju je Vuk Karadžić otuđio!"[145]

Dr. Bulajić dakle navodi sve primjere iz srpske epike, koje sam ja dao u mojoj knjizi, a koje sam mu i ponovio tijekom snimanja razgovora za radio Slobodna Europa, osim:

[145] Isto, str. 787-789.

"Vrhunac divljaštva nalazimo u pjesmi gdje se iz osvete i pakosti kolju i peku čeljad i njihovo meso daje jesti drugima."[146]

Napomenimo da dr. Bulajić daje samo ove moje primjere iz srpske narodne epike, a ne daje i druge primjere koji pokazuju kako su u prvom tj. lažnom Grisogonovom pismu doista opisani zločini koji su uobičajeni kod Srba.

Nevjerojatno je da netko tko je doktor međunarodnog prava ne razumije ono što je napisano u mojoj knjizi, a i što mu je izravno rečeno tijekom spomenutog razgovora na radiju Slobodna Europa. Naime, njemu ništa ne govori činjenica što je pismo lažno!? I kako može Grisogono poslati lažno pismo? Pa ako ga je on poslao, kako onda može biti lažno? A i sam dr. Bulajić zna da je pismo lažno. A pravniku bi trebalo biti jasno čemu služe lažna pisma i što želi postići netko tko se njima služi. Kao što sam već konstatirao nevjerojatno je da netko iole pismen i pomisli a kamoli kaže: nije važno što je pismo lažno. Zato sam gore i podcrtao da on to i dalje tvrdi govoreći da Pečarić "treba razmatrati sadržinu" tog lažnog pisma. Ma kako uopće može i pomisliti da se ja, a kamoli dr. Tuđman, trebamo spustiti na takav nivo.

Naravno, mi jesmo razmatrali sadržinu pisma, ali na jedino mogući logičan način, a to je da vidimo zašto, s kojom namjerom, i kako su autori lažnog pisma to činili. Iz analize dr. Tuđmana jasno je proizilazilo da su lažno pismo pisali Srbi. Knjigu je pisao za ljude koji znaju misliti i bilo mu je jasno da je to dovoljno, jer su onda očite i pobude onih koji tako nešto koriste i smatrao je dovoljnim da usporedi grozote opisane u lažnom pismu s grozotama kakve se nalaze u Africi i Aziji. Dr. Bulajić ga je onda priglupo napao što nije analizirao sadržaj lažnog pisma, tj. tvrdeći da to jesu zločini koje čine Hrvati. A kada sam onda analizom sadržaj lažnog pisma pokazao sam da nisu opisani 'uštaški' zločini već zločini kakve su kroz povijest prakticirali Srbi, posebice četnici, tada je, kao što vidimo, upravo dr. Milan Bulajić izvukao zaključak da iz toga slijedi **"istorijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda".**

Time je pokazao i to da je želeći dokazati da su ono što je dano u lažnom Grisogonovom pismu radili Hrvati, želio dati historijski portret Hrvata, kao genocidnog naroda. Kada to nije uspio, onda su mu Hrvati genocidni ideolozi zato što navode istinite činjenice o Srbima - činjenice koje se ovima ne sviđaju. Nije problem u njemu koji je stalno tvrdio da to jesu ustaški zločini, već u Hrvatima koji su pokazali da se radi o zločinima opjevanim u srpskoj epici. I ne samo u epici. Hrvati su, dakle, genocidni ideolozi. Vjerojatno po suludoj logici: to razbjesni Srbe, pa oni naprave genocid u Kosovu. Jasno je - Hrvati su krivi.

Poslije citiranja užasnih stihova iz srpske narodne epike, slijedi još jedan Bulajićevski dokaz genocidne ideologije Hrvata: *"Pečarić je isjekao stih Jovana Jovanovića Zmaja* (naravno ne pobija ga, a što mu znači 'isjekao' Bog će valjda znati) *iz 1883. godine:*

'Hrvat se ne bori da što otme kome,
čuva sveti oganj na ognjištu svome,
I dok tako čini, u najteži dan,

[146] Josip Pečarić, nav. djelo, str. 131.

I Bog je i pravda na njegovoj strani.
A kud će Srbin, zar on da se dade
Putu, na kome, nema ni Boga ni nade.'[147]

Potom, u sklopu "hrvatske genocidne ideologije" daje i slična razmišljanja Philipa Cohena (američki Židov i Hrvatska genocidna ideologija? J.P) o utjecaju srpske narodne epike na ponašanje Srba, koja su se upravo manifestirala kroz genocide napravljene u ratovima od 1991. do 1999. godine:

"Isto tvrdi i Philip Cohen: 'Vrlo mi je teško to reći, no religija Srba nije uopće kršćanska. To je osvajanje teritorija i etničke čistoće, i ove formulacije su sličnije nacizmu nego kršćanstvu. Pogledajte srpske djedove - totalna nepismenost. Takvi djedovi svoje sedmogodišnje unuke na guslama podučavaju epovima o Kosovu, klanju, kopanju očiju, vađenju utrobe… sve detalje. Dijete od malena sluša te priče o silovanju, ubojstvu, sadizmu, u jednom - nekrofilija. Kada biste mi rekli da neki pojedinac ovako nešto ima u glavi, rekao bih da je to bolestan čovjek, no ovdje se radi o jednoj kulturi. Hrvati i Muslimani također sviraju gusle, no oni pjevaju ljubavne pjesme…"[148]

Treba napomenuti ovdje da je predsjednik SRJ Slobodan Milošević, osim što je od suda u Haagu proglašen ratnim zločincem zbog Kosova, od američkog Senata i Kongresa proglašen ratnim zločincem i zbog zločina u Hrvatskoj i BiH.

Želeći se, valjda, opet pohvaliti kako nešto nije razumio, neposredno poslije citiranja Cohena koji ukazuje na bit problema: "**dijete od malena sluša te priče o silovanjima, ubojstvu, sadizmu, u jednome - nekrofilija"**, dr. Bulajić hoće objasniti otkud takvih stihova u srpskoj narodnoj epici. Zaboravljajući što je rekao dr. Glavina, on tvrdi da su navedeni primjeri *"izuzetni primjeri među hiljadama divnih stihova čojstva i junaštva"*[149]

Potom takve stihove on 'nalazi' i kod Hrvata i Muslimana.[150] Naravno, pritom dr. Bulajić ne citira niti jedan jedini takav stih. Dakle, dr. Bulajiću nije bit problema u tome što Srbima 'ne smetaju' takvi užasni prizori, pa ih njihova djeca uče u školama. Na primjer, jedna od citiranih pjesama "Marko Kraljević i Musa Kesedžija" je jedna od najvažnijih srpskih narodnih pjesama u školskoj lektiri u SRJ. Moj komentar, dan poslije gore navedenih stihova iz te pjesme, bio je: "*To mu valjda dođe kao izraz zahvalnosti, a istovjetnu zahvalnost pokazat će Srbi poslije Drugog svjetskog rata prema nadbiskupu Stepincu za sve ono što je učinio za njih tijekom rata."*[151]

---

[147] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 789.
[148] Isto.
[149] Isto, str. 790.
[150] Isto.
[151] Josip Pečarić, nav. djelo, str. 131.

BULAJIĆEVA 'OBRANA' SPC

Na stranicama 796-799 dr. Bulajić opisuje što o Srpskoj pravoslavnoj crkvi ima u mojoj knjizi. Konstatira što sam ja rekao ili citirao, i uglavnom ne pokušava osporiti navedene citate. Možda se i malo više trudi da nađe neku primjedbu na ono što sam napisao, odnosno citirao od drugih autora. Tako po njemu *"predsjednik Jevrejske opštine u Beogradu odgovara"* 1993. godine na ono što sam ja napisao 1998. a u svezi zabrane prijelaza Židova u drugu vjeru. Glavni argument dr. Bulajića je *"navedeni broj naređena"*[152], ali - jasno je zašto - uopće ne pokušava dokazati netočnost tvrdnje gospođe Ljubice Štefan koju sam ja citirao: *"nikad do danas nije objavljen, niti spomenut, neki akt njemačkih vlasti u Srbiji kojim bi se nešto naređivalo ili zabranjivalo Srpskoj pravoslavnoj crkvi, jer se Nijemci uopće nisu miješali u poslove Svetog Sinoda"*[153].

Naravno, čim se dr. Bulajić poziva na broj dokumenta, to je znak da i u svezi s brojem ima nešto interesantno. I doista u "Naredbi vojnog zapovednika za Srbiju o zabrani prelaza Jevreja na drugu veru", tiskanoj u "Glasniku, službenom listu SPC, 1. ožujka 1942. godine je dokument koji je potpisao "Za Pretsednika Svetog Arhijerejskog Sinoda, član, Mitropoliti skopski Josif", spominju se brojevi akata Ministarstva Pravde, Ministarstva unutrašnjih dela, Nadleštva Podbana za Banat, **ali ne i Vojnog zapovednika za Srbiju**.

Također je smiješan komentar koji dr. Bulajić daje za činjenicu što Sv. Sinod SPC nije nikad intervenirao za nekog od 38 zatočenika logora Banjica, od kojih je 15 strijeljano: *"Prozvan je i Zorkić u oblikovanju satanskog lika Srpske pravoslavne crkve koji je otkrio* ***'strašnije saznanje kako za uhapšenike nije nikad intervenisao Sv. Sinod Srpske pravoslavne crkve, a u logoru 'Banjica' bilo je i 38 uhićenih svećenika, od kojih je 15 strijeljano.'*** *Zar upravo ovaj podatak ne negira optužbe o podršci nacistima u Srbiji od strane Srpske pravoslavne crkve?!"*[154]

Naravno teško je shvatiti što je pisac htio reći. Misli li da je 'dokaz' o nesuradnji to što nisu intervenirali za one svećenike koje je režim očito osudio jer nisu lojalni tom režimu, a Apelom je tražena suradnja s tim režimom?

Uvijek je interesantno vidjeti što Bulajić nije želio spomenuti, tj. citirati. Naime, dr. Bulajić je 'zaboravio' dio teksta koji je prethodio ovom citiranom: ***"ni 'Banjica nije mnogo zaostajala: 'Prilikom izdvajanja za streljanje ljudi iz uprave logora na čelu sa Vujkovićem maltretirali su zatvorenike, tukli ih, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i gvozdenim predmetima.' Još je*** (i dalje slijedi ono što je citirao dr. Bulajić)[155]. Dr. Bulajić je morao ovaj dio izostaviti i zbog čitatelja u Srbiji. Pa njima bi odmah bilo smiješno kada bi pročitali da je dokaz nesuradnje SPC s nacistima to što kod Vujkovića, ili generala Nedića, SPC nije pokušala spasiti svoje svećenike iz logora koji je bio

[152] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 797.
[153] Isto.
[154] Isto.
[155] Josip Pečarić, nav. djelo, str. 94.

pod njihovom upravom. A sigurno su znali da su i njihove svećenike, kao i druge koje su izdvajali za strijeljanje **tukli, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i gvozdenim predmetima.**

Bulajiću je 'dokaz' o nesuradnji to što SPC nije intervenirala za one svećenike koje je režim očito osudio jer nisu lojalni tom režimu, a Apelom, čiji su prvi potpisnici tri člana Svetog arhijerejskog sinoda SPC, je tražena suradnja s tim režimom? To po dr. Bulajiću negira suradnju s nacistima, a dr. Alojzije Stepinac, koji je spašavao Židove i Srbe, koji je držao proturasne propovijedi je ratni zločinac!

I dok dr. Bulajić opravdava SPC što nije pokušalo spasiti svoje svećenike iz konc-logora, dotle mu je dr. Alojzije Stepinac kriv što je to pokušao u slučaju katoličkih svećenika iz Slovenije!!! Zašto? Jer je intervenirao navodno tek 42 dana (ČETRDESET I DVA DANA) pošto su oni uhapšeni.

Hapšenje je bilo 18. travnja 1942., a osuđeni su deset dana poslije ovog nadbiskupovog pisma, dakle 11. lipnja 1942. godine na vrijeme od 3 godine. Po Bulajiću je nadbiskup Stepinac morao intervenirati odmah. Naime, Bulajić želi time imputirati blž. Stepincu kako je on morao znati da će ti svećenici biti ubijeni, jer se navodno iz Jasenovca nije moglo izići živ, kao što izrijekom i tvrdi A. Miletić: *"To je bio pakao iz kojeg se nije izlazilo".*[156]

O tome Josip Jurčević kaže: *"Međutim, jednu i pol stranicu dalje sam Miletić svjedoči da se iz logora ipak izlazilo: 'Sredinom 1942. počelo je spašavanje logoraša putem pregovora (...) tj. vršena je razmjena zarobljenih njemačkih i domobransko-ustaških oficira, vojnika i funkcionera za zarobljene i uhapšene članove KPJ i skojevce'.*

Osim toga, među objavljenim dokumentima se nalazi više izvornih dokumenata - 'Otpusnica"' - koje dokazuju da su zatočenici otpuštani iz logora Jasenovac; kako pojedinačno, tako i grupno. Primjerice, dokumenti broj 162, 163, 174, 179, 186 i 202 u trećoj knjizi govore o pojedinačnim otpustima, iz različitih razloga. Iz tih se dokumenata vidi kako je u logoru vođena precizna evidencija, te da je postupak otpuštanja prolazio službenu, pravnu proceduru.

Zatim, dokument broj 196 je 'Nalog Glavnog ravnateljstva za javni red i sigurnost od 14. jula 1944. da se 170 osoba puste na slobodu iz logora (...) povodom rođendana Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske'. U dokumentu se pojedinačno navode imena i prezimena tih 170 osoba, datumi i mjesta rođenja, vjera, zanimanje i imena njihovih roditelja. U dokumentu broj 191 je 'Spisak logorašica (31 osoba, op. a.) logora Stara Gradiška iz prve polovine 1944. kojima je za mesec-dva isticalo izdržavanje kazne u logoru', a u dokumentu broj 192 je 'Spisak logorašica (101 osoba, op. a.) iz prve polovine 1944. kojima je istekao rok izdržavanja kazne u logoru'. Oba popisa sadrže i nekoliko osobnih podataka za svaku osobu."[157]

---

[156] A. Miletić, Koncentracioni logor Jasenovac 1-3, Beograd, 1986 (1 i 2) i 1987 (3), str. 30.
[157] Josip Jurčević , nav. djelo, str. 140.

Dakle dr. Stepinac i nije morao istog trena intervenirati za uhapšene svećenike. Valjda nije trebao uopće intervenirati poput vrha SPC u slučaju srpskih svećenika? Tome je dr. Bulajić posvetio cijelu sekciju svoje knjige pod naslovom: **"Spašavanje" katoličkih svećenika iz Slovenije**, koju počinje ovako: *"Zagrebački nadbiskup, dr Alojzije Stepinac, kada je utvrdio da su sedmorica katoličkih svećenika Slovenaca ubijeni u ustaškom logoru smrti Jasenovac napisao je tek* (ovo 'tek' valjda da se usporedi s 'nikad' kod SPC, J.P.) *24. februara 1943, kako tvrdi Benigar*[158]*, pismo ustaškom poglavniku Paveliću:* ***"Ovo je sramotna ljaga i zločin, koji vapi u nebo za osvetom, kao što je čitav jasenovački logor sramotna ljaga na Nezavisnu Državu Hrvatsku".***[159] Riječi blž. Stepinca sam posebno istaknuo, kao kontrast stravičnoj nebrizi SPC za njihovih 15 ubijenih svećenika, što je po dr. Bulajić dokaz nesuradnje SPC s Nijemcima.

Međutim, ne iznenađuje nas da je i ovih ČETRDESET I DVA DANA dr. Bulajića potpuna neistina. To svjedoči, nitko drugi nego Eugen Dido Kvaternik: *"A kako je bilo sa slovenskim svećenicima? Jednog dana, u travnju 1942., nazove me Andrija Artuković: 'Kod mene je bio njemački Polizei-attaće Helm I tužio se na protunjemačko djelovanje slovenskih svećenika u Zagorju, koji da podupiru i partizane u Sloveniji. Treba svakako nešto poduzeti da izbjegnemo neugodnosti sa Nijemcima'. Ja sam tada, sada više ne znam točno, ili preko Vas ili vlč. Masuc|cia ili Čubelića, zamolio Preuzv. da se te svećenike premjesti u Slavoniju, i da nam ne prave neprilike u onoj ionako teškoj situaciji. Ali već dva dana kasnije nazove me dr. Pavelić sa riječima: 'Tu je bio poslanik Kasc|he i tužio se, da nijesi ništa poduzeo u stvari slovenskih svećenika u Zagorju'. Na moj odgovor, da će ih Kaptol premjestiti u Slavoniju, odgovorio je: 'Kakav Kaptol!, treba ih sve odmah uhititi i smjesta prebaciti Talijanima u Sloveniju!' Računajući na brzu intervenciju Preuzv. nastojao sam dobiti na vremenu, i izdao nalog ravnatelju župskog redarstva u Varaždinu, g. Kruni Batušiću, neka ih sve koncentrira u jednoj školi, i čeka daljnje naloge. Dva ili tri dana iza toga nazove me opet dr. Pavelić: 'Kod mene je Preuzv. g. Nadbiskup. Što si učinio s onim slovenskim svećenicima? Kako si ih mogao uhititi? Odmah ih treba pustiti na slobodu i g. Nadbiskup će se za njih pobrinuti'."*[160]

Dakle, ne radi se o Bulajićevih 42 dana već je Nadbiskup odmah pokušao spasiti slovenske svećenike, iako su oni bili optuženi izravno od Nijemaca za protunjemačku djelatnost. To što nije bio uspješan samo pokazuje kakva je bila njegova pozicija u NDH. Međutim, vrh SPC nije ni pokušao spasiti svoje srpske svećenike. A oni bi bili sigurno mnogo uspješniji. Nisu ni pokušali jer su svoju politiku vezivali u njemački Novi svjetski poredak i nalaženje bolje pozicije za Srbiju u okviru tog Poredka.

---

[158] O. Aleksa Benigar, "Alojzije Stepinac, hrvatski kardinal", ZIRAL - Zajednica izdavača ranjeni labud, Rim, 1974., str. 418. Il processo dell' Arcivescovo di Zagabria, Edizioni La Civilta cattolica, Roma, 1947., str. 278.

[159] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 586.

[160] Eugen Dido Kvaternik, Sjećanja i zapažanja 1925-1945, Prilozi za hrvatsku povijest. Uredio dr. Jere Jareb, Zagreb 1995, str. 147.

Iole pametnijem čovjeku jasno je kako je upravo činjenica da molbe dr. Stepinca nisu uspjele - svjedoči o tome da Katolička crkva u Hrvata nije suradnik tadašnjeg režima, a činjenica da su molbe pisali pokazuju da se ona i jest ponašala kao Crkva. To je ono što predstavlja problem dr. Bulajića. On mora napadati takvu crkvu, a braniti SPC koja nije ništa poduzela ni za svoje svećenike, pa je jasno zašto među pravoslavnim svećenstvom u Srbiji nije zabilježen niti jedan slučaj spašavanja Židova. Valjda bi spašavanjem Židova surađivali s Nijemcima, prema gornjem 'objašnjenju' dr. Bulajića. Zato citati g. Štefan o suradnji vrha SPC s Nijemcima dr. Bulajiću ne predstavljaju ništa. Čak ni to da je danas u SPC Nikolaj Velimirović postao svecem, a po tom svecu je sv. Sava preteča Hitleru. I onda mu ja sataniziram SPC, a ne ona sama sebe!?

Zbog ovakvih 'obrana' SPC dr. Bulajić će uglavnom preskakati činjenice da mi navodimo i literaturu za ono što tvrdimo, već će samo reči da mi to 'tvrdimo' i pozivat će u obranu SPC Jašu Almulija: *"oni pravoslavni sveštenici koji su u vreme okupacije govorili ili pisali* (dakle ipak je bilo i takvih, jasno je zašto g. Almuli ne smije konstatirati i njihove pozicije u SPC u odnosu na one svećenike iz Banjice, J.P.) *protiv Jevreja bili su izolirana pojava"*,[161] tako da mi u stvari ne znamo brani li on SPC ili je napada. Pogotovu što je jedna od tih izoliranih pojava postao njihov svetac! Osim toga, poznata je činjenica da ne postoji niti jedan pravednik među srpskim pravoslavnim svećenstvom. Među hrvatskim katoličkim - da. A kako su Srbi pomagali Židovima tijekom Drugog svjetskog rata, najbolje pokazuje činjenica da u svojoj knjizi "Logoraš br. 179986", koju je izdao Savez jevrejskih općina u Beogradu 1985., američki Židov Natan Baruh tvrdi da su ga spasili "srpski seljaci na ostrvu Korčuli". Da "srpski seljaci" na hrvatskom otoku![162]

Brojne Hrvate koji su spašavali Židove nalazimo u svim staležima. Tu su redarstvenici Josip Oštrić, Ernest Gustović i Emil Perška, zvan Lalac, glasoviti nogometaš Građanskoga. Grof Alfred Gršić, diplomat NDH u bečkom konzulatu otkriven je od Gestapoa da pomaze Židovima, pa je u logoru Mathausen dočekao kraj rata. Kada je 1999. Godine u Zagrebu umrla Tea Berger, saznalo se da je rat preživjela skrivena u ženskom samostanu na Korčuli. Da na hrvatskoj Korčuli gdje navodno žive srpski seljaci. Je li ona bila jedina Židovka koja je sa časnim sestrama dijelila i posljednju koricu kruha?[163]

Bulajićev komentar na kraju ovog djela je: *"Ukratko, Srpska pravoslavna crkva je 'nositelj velikosrpske ideje', a Jugoslavija je bila 'najveće ostvarenje te politike'.*[164] Naravno, nemojte pomisliti: "Progledao dr. Bulajić". On misli da je jasno samo po sebi da to nije točno, što je i logično jer je jasno da su svi genocidi koje su Srbi napravili u ratovima 1991. - 1999. u stvari genocidi nad Srbima, a *"'Knjiga' profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno"* ga je uvjerila *"da postoji*

[161] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 798.
[162] Hrvatsko Slovo od 14. siječnja 2000.
[163] Isto.
[164] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 799.

genocidna ideologija hrvatskih autora!" *"Cohen* (očito hrvatski autor, J.P.), *Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju* (to vam dođe 'citiraju se dokumenti', J.P.) *srpskom narodu kao cjelini* (to mu valjda dođe da su srpske narodne pjesme pisali svi Srbi odjednom). *To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske.*[165]

[165] Isto, str. 800.

BULAJIĆEV "BLAJBUŠKI MIT"

U ovoj sekciji dr. Bulajić navodi neke citate iz moje knjige o Križnom putu hrvatskog naroda, i odmah mu je jedno izuzetno ime u hrvatskom narodu, pok. profesor Vinko Nikolić - "rehabilitovani ustaša"[166] čime i pokazuje da su njemu svi Hrvati - Ustaše. To neodoljivo podsjeća na objašnjenje koje je dano prigodom nedavnog bombardiranja srbijanske TV: *"NATO je najavio da će zračni napadi biti nastavljeni i pojačani, a usmjereni na ono što je Shea nazvao živčanim sustavom Miloševićeva režima, što uključuje i srbijansku RTV koja je dio ratnog stroja. "Od 1991. prokazivanjem svih Hrvata kao ustaša i potpore uništavanju Vukovara te granatiranje Dubrovnika srbijanska TV je postala izravno odgovorna za zločine počinjene na prostoru bivše Jugoslavije," rekao je na svojoj washingtonskoj konferenciji Shea.* Ako su tako svjesni za odgovornost televizije, još više su svjesni i o odgovornosti dr.Milana Bulajića i samo je pitanje političkog pragmatizma, ali i hrvatskog inzistiranja, da li će i kada će i dr. Milan Bulajić biti optužen kao ratni zločinac.

Ali vratimo se onome što dr. Bulajić dalje piše. Prigovara mi što sam ja prenio svjedočenje dr Iva Paspe iz *"Političkog zatvorenika"* a ne iz *"Večernjeg lista"*. Naime, ovo što sam ja dao je mnogo kraće pa je očito novinar koji je pravio taj prilog neprecizniji od onog koji je to radio u Večernjaku. Svjedočenje dr. Paspe dano je i u istraživanju Ljubice Štefan *"Titov Jasenovac (1945. - 1947./48.)"*[167] Naravno, dr. Bulajiću je *"priča za malu djecu"* očita činjenica da su to bili Hrvati jer su to bila *"tjelesa u odorama hrvatske vojske kao i leševi u odorama na koje su bile našivene željezničarske oznake"*.[168]

I to kaže danas kada je otkriveno veliko grobište Hrvata s Križnog puta na Teznom kod Maribora u Sloveniji. Naime, gradnju slovenske autoceste, koja bi trebala povezivati Ljubljanu s Mađarskom, zaustavio je na tom mjestu Križni put hrvatskog naroda. Otkriveni su novi posmrtni ostaci tisuću ubijenih ustaša, domobrana i civila. Točnije, iskopano je 1.179 kostura u šumi strave, kako je već tamošnji mještani zovu, a koja se nalazi na samom ulazu u Maribor. Ali, iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra. Don Anto Baković[169] pretpostavlja se da tu ima 40.000 hrvatskih vojnika, ali spominje se i brojka od 50.000 žrtava.

Milan Ilinić, novinar i publicist kaže: *"Najviše Hrvata ubijeno je u Sloveniji od 15. do 31. svibnja 1945., i to u Mariboru u protutenkovskim jarcima, gdje ih je zakopano najmanja 60.000* (primijetimo da je po popisu iz 1964. u Jasenovcu stradalo nešto manje od 50.000, J.P.). *Osim toga, na Kočevskom Rogu, gdje ih je Simo Dubajić s tzv. Motoriziranim odredom, točnije njegovom ubilačkom četom, poubijao od 30 do 35.000. I zatim 50.000 koji su ubijeni na Pohorju do 31. svibnja ... Za vojnike se zna da ih je pri zarobljavanju i na križnim*

---

[166] Isto, str. 805.
[167] Ljubica Štefan, *"Titov Jasenovac (1945. - 1947./48.)"*. Prvi hrvatski žrtvoslovni kongres, lipanj 1998., Zagreb. Vidjeti npr. i: "Glas Slavonije", 18. srpnja 1998.
[168] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 806.
[169] "Vjesnik" od 17. kolovoza 1999.

putovima ubijeno od 160 do 180.000. Za civile koji su pratili tu vojsku točan broj se može samo nagađati."[170]

Drugačiju procjenu dao je nekadašnji partizanski djelatnik Zvonko Ivanković Vonta, a po kojoj je 1945. g. kod Maribora ubijeno oko 15.000 hrvatskih vojnika, oko 7.000 njemačkih vojnika, oko 3.000 crnogorskih četnika (separatista) i nešto srbijanskih ljotićevaca.[171]

Predstavnik slovenačkog Društva za demokraciju i pravnu državu Stanislav Klep procjenjuje broj žrtava u Tezenskoj šumi nekoliko puta većim od žrtava u Katynskoj šumi (tamo je komunistička vlast masovno ubijala časnike poljske vojske). On tvrdi da je u Sloveniji više od 110 masovnih grobišta u kojima su posmrtni ostaci oko 180 tisuća ljudi, većinom Hrvata, i oko 40.000 Slovenaca. Među tim masovnim grobištima, Klep navodi Kočevski Rog, Teharje, okolicu Celja, rudarske rovove u Hrastniku, Podutik, Hočko Pohorje, Vrhe kod Marije Reke, Mokerc kod Brežica, Krško polje, okolicu kartuzije Žiča te Barbarin rov u Laškom.

"Slovenskoj vladi i ministarstvu školstva zamjeramo što na štetu Republike Slovenije održavaju historiografiju koju je prije 50 i više godina počela pisati komunistička vlast, tako da u udžbenicima povijesti (osnovna i srednja škola) za međuratno i poratno razdoblje nema ni riječi o masovnim grobištima koja otkrivamo tijekom godina demokratske vlasti", tvrdi Klep.[172] Trebali li ovdje uopće spomenuti da su upravo takvi i "historiografski" tekstovi dr. Milana Bulajića?

Kako piše ljubljansko Delo, jedan od članova vladina povjerenstva za poslijeratne žrtve i najbolji poznavatelj problematike poslijeratnih egzekucija u Sloveniji Janez Černej sklon je vjerovanju kako je u Sloveniji ukupan broj ubijenih i pokopanih u više masovnih grobnica širom države čak veći od 300.000![173]

Među pobijenim u Teznom bili su i ranjenici, koje je Hrvatska vojska povela sa sobom prema Austriji a i liječnicima koji su ih pratili. Taj ranjenički konvoj zarobili su partizani kod Maribora. Nakon izvjesnog vremena priopćeno je liječnicima da će ranjenici biti prevezeni u varaždinsku bolnicu. I doista, stigli su kamioni, u koje je smještena jedna partija ranjenika. Prazni kamioni vratili su se već nakon jednog sata! Toliko im je, naime, vremena trebalo da stignu do stratišta u Tezenskoj šumi i da se vrate, nakon što su tamo poubijali ranjenike. Taj brzi povratak kamiona izazvao je kod liječnika iz pratnje ranjenika ozbiljnu sumnju, jer kroz tako kratko vrijeme kamioni nisu mogli stići u Varaždin i odande se vratili. Stoga su uporno tražili da oni osobno prate sljedeći odvoz ranjenika. Nakon određenog protivljenja i pošto su se navratili u njihovu komandu da pitaju što da čine, partizani-sprovodnici su dopustili – da liječnici prate ranjenike. Imena nekih od tih liječnika se znaju. Bili su to među ostalim dr. Ivo Karađole iz

[170] "Hrvatski Obzor" od 15. svibnja 1999.
[171] "Večernji list" od 11. svibnja 1998., "Vjesnik" od 20. kolovoza 1999.
[172] "Večernji list" od 21. kolovoza 1999.
[173] "Vjesnik" od 22. kolovoza 1999.

Šibenika, dr. Vlado Tomašković iz Zagreba i dr. Lovro Zubović s otoka Paga. Svi su oni poubijani zajedno s ranjenicima. [174]

Poslije otkrića masovne grobnice na Teznom pokrenuta je lavina koja će, nažalost, pokazati da su naše najcrnje slutnje o broju žrtava križnog puta istinite. Dakle nakon više od pola stoljeća šutnje u javnost izlazi sve više autentičnih priča o poslijeratnim likvidacijama poražene vojske i civila. I ne samo da o tome sve više pričaju oni koji su preživjeli komunističke torture, već se polako oglašavaju i još živući partizanski likvidatori koji, takoreći, pred smrt nastoje olakšati svoju dušu. Sve to čini nastojanja dr. Bulajića da negira ove stravične žrtve besmislenima.

Tako je u Večernjem listu objavljen tekst: "U dolini sv. Janeza kod Špitaliča masovna je grobnica veličine dvaju današnjih Maribora"[175] U tom članku daju priču Slovenca Stanka Novaka iz Prihove, koji je ispričao jezivu priču o likvidacijama u njegovom rodnom kraju. Novak je rođen 1952. godine u obližnjem Špitaliču, mjestu koje se nalazi u dolini Sv. Janeza, nedaleko od Slovenskih Konjica, poznatom po starom i već više od dva stoljeća napuštenom kartuzijanskom samostanu.

Kopajući zemlju za ribnjake Novak je naišao na kosti, a to ga je zaprepastilo. Iskopao je 86 kostura, odnio ih u općinu gdje su ga pokušali uvjeriti kako su to životinjske kosti, ali se na kraju ipak ispostavilo da su ljudske, i to većinom ženske i dječje. Odlučio je do kraja saznati istinu. Tako je do danas u tri godine ispitao oko 4000 ljudi među kojima i brojne bivše partizane koji su u Spitaliču sudjelovali u likvidacijama. Po okolnim je šumama 14 dana hodao i tražio grobove o kojima su mu pričali ljudi, a prije tri mjeseca je kupio i terenac samo za obilaženje terena. Grobove u šumama našao je na svim stranama, a prije mjesec i nešto više dana u jednoj od kula samostana iskopao je nekoliko kostura dok se u jami još vide ostaci kreča koji je bio bacan na ubijene.

Prema pričanjima ljudi i samih likvidatora, tvrdi Novak, u ovom kanjonu najviše je pobijeno Hrvata. Ljudi su mu rekli, a neki su mu i pokazali, da su partizani prvo s leševima popunili svih 16 okolnih rudnika i oko 70 velikih jama. Kad im je ponestalo prostora, tjerali su njemačke zarobljenike da kopaju grobove po šumama, a iskoristili su i sve samostanske kule, te njegov bunar. Dnevno su dovodili i do 10.000 zarobljenika, obične ljude su odvodili odmah na likvidaciju, a intelektualce, svećenike i visoke časnike dovodili su u Novakovu rodnu kuću gdje su ih ispitivali, mučili i zatim ubijali odmah na polju iza kuće. *"Majka mi je prije 15 godina kopajući zemlju iskopala svećeničke kolare, ali ih je iz straha odmah bacila"* - kaže Novak.[176]

On također tvrdi da je od 12. svibnja 1945. do lipnja 1950. godine ubijeno na desetke tisuća nedužnih ljudi svih dobi, Hrvata među kojima su visoki domobranski časnici, Slovenaca, Srba, Židova, Nijemaca, ustaša i četnika. U tom je razdoblju u dužini od pet kilometara pokopano najmanje 30 tisuća ljudi, a

[174] "Vjesnik" od 2. rujna 1999.
[175] "Večernji list" od 06. kolovoza 1999.
[176] Isto.

grobova ima i u šestokilometarskom pojasu oko kartuzije te u napuštenim rudnicima grafita iznad kartuzije i ugljena. Broj ubijenih je vrlo velik, tvrdi Novak, i spominje da ih ima dvostruko više nego stanovnika Maribora (oko 240.000).[177]

Ali nije samo g. Novak taj koji spominje jednu takvu užasnu brojku. Anton Šmerlom, članom Komisije za naknadu šteta žrtvama komunizma i slovenske udruge žrtava i uznika komunizma kaže:

"Prema dosadašnjim rezultatima istraživanja u okolici Špitaliča, koji se nalazi između Maribora, Celja i Ptuja, evidentirano je 40.000 žrtava no nakon najnovijih saslušanja svjedoka, kojima sam bio nazočan, procjenjuje se da bi ih moglo biti i do 200.000. Kao primjer mogu navesti ribnjake nekadašnjeg samostana, gdje se samo laganim otkopavanjem zemlje komadom drva otkrila lubanja malog djeteta. Prema iskazima svjedoka, veliki dio ljudi se, zajedno s Nijemcima, probijao preko Dravograda prema savezničkim postrojbama bježeći od partizana. No, u Špitaliču su opkoljeni, te su ih partizani, prema nekim svjedočanstvima, ubijali punih sedam dana. Da je broj pobijenih jako veliki, govori i činjenica da se u blizini nalaze rudnici grafita čija su 200 metara duboka okna, prema nekim pričama, prepuna leševa. (...) Na tom području bio je bataljun KNOJ-a te više od stotinu ondašnjih milicionara koji su iselili žitelje okolnih sela tako da je teško doći do izravnih svjedoka. Rudarska okna su nakon nekoliko godina zalivena vapnom i zemljom, te betonirana, no istinu o takvim zločinima teško je skriti, jer i lisice po tom kraju raznose lubanje i kosti ubijenih, o čemu mogu posvjedočiti i fotografije."[178]

Dolina slovenske rijeke Mislinje i okolica Slovenj Gradeca također skrivaju nekoliko masovnih grobišta žrtava poslijeratnih masovnih ubojstava uglavnom zarobljenih i izbjeglih Hrvata te lokalnog stanovništva. Najveća su grobišta na tom području u mjestima Žunčani, Troblje, Dolič i Stari Trg, a žrtava ima 3.000 do 7.000 i sve su stradale u masovnim ubojstvima učinjenim svibnja, lipnja i srpnja 1945. godine. Vida Vrhnjak Dular iz Pameča kaže da izvršitelje tih masovnih ubojstava treba tražiti među borcima 51. vojvođanske divizije, 1. divizije KNOJ-a i mještanima Slovenj Gradeca, a "komandu" nad svima imali su slovenski partizani. Prema njezinu svjedočenju, dva su tjedna svakoga dana dovoženi teretnjaci puni golih i vezanih ljudi koje su ubijali uglavnom hladnim oružjem. Peter Simoniti iz Celja prisjeća se svjedočenja svoga strica zaposlenog poslije rata u bolnici u Slovenj Gradecu gdje su bile i 22 sestre iz Zagreba koje je nakon likvidacije ustaša trebalo vratiti u Zagreb. Njihov je prijevoz preuzeo bolnički tajnik. Kada se vratio, rekao je da su "sestre među anđelima", a nekoliko dana kasnije njihovi su leševi otkriveni u šumi kod Dovža. [179]

Izgleda da je Jasenovac pa i konc-logor Beograd, nije ni blizu onome što su radili Bulajićevi partizani. Jer u Beogradu su, prema srpskim izvorima, Nijemci i Srbi pobili 160.000 ljudi, dok je izgleda mnogo više pobijeno Hrvata u prvih 15

[177] "Večernji list" od 8. listopada 1999.
[178] "Vjesnik" od 30. listopada 1999.
[179] Večernji list, 28. kolovoza 1999.

dana nakon svršetka Drugog svjetskog rata. Jasna je otud i želja dr. Bulajića da se piše samo o zločinima u NDH!

O tome kako su radili Bulajićevi suborci priča Ante Vukasović (zvani Ilo), koji je rođen u Kučićima kod Omiša 29. studenog 1925. godine. U razdoblju Drugoga svjetskog rata bio je hrvatski domobran. Nakon što je sretno preživio strahote zločina, Ilu su mobilizirali u Jugoslavensku armiju. U prosincu 1948. našao se u armijskoj bolnici u Skopju. U sobi, pored njega, ležao je teško bolesni oficir JA Josip Baći. Bio je nepomičan, imao osušene noge i ruke, osjećao teške bolove. Trebala mu je stalna njega i pomoć bolničkog osoblja. Medicinska sestra, crnogorska partizanka, više je voljela izlaske nego dežuranja uz bolesnog oficira. Tako je često svoje obveze i dužnosti "prenosila« na Ila. On ga je opsluživao i njegovao. To ih je zbližilo. J. Baći je bio na samrtničkoj postelji. Smrt se naglo približavala, bolovi pojačavali, naduo se poput balona.

Izmučen strašnom bolešću, u teškim bolovima i očaju neposredno prije smrti, oficir JA je rasteretio svoju savjest, te je čovjeku, koji je stalno bdio nad njegovim krevetom, kazao: *"Zemljače, ovo me Bog kažnjava za sve ono što sam učinio u Sloveniji, na kraju rata."* Tako je, odavanjem tajne o genocidnom pokolju Hrvata, započeo svoju posljednju "ispovijed".

Rekao je da su se, nakon razoružanja i zarobljavanja hrvatske vojske i brojnih izbjeglih civila u Austriji i Sloveniji u svibnju 1945., njih osam oficira JA, iz specijalne "leteće čete", dobrovoljno javili za likvidaciju zarobljenika, u suglasju s odlukom vrhovne komande da se tu učini najveća grobnica i u nju pokopa Nezavisna Država Hrvatska. Njihova osmorka je "djelovala" u šumi kod Jesenica u Sloveniji. "Radili" su u parovima po dva. I zarobljenike su im dovodili na rubove jama, u parovima dva po dva vezane žicom. Oni su ih udarali metalnim šipkama po vratu (u potiljak) tako da su se rušili u te mračne ponore. Norma je bila 500 zarobljenika dnevno po paru. Četiri para bi, prema normi, svakodnevno likvidirala 2.000 zarobljenika, a oni su, odani partiji, Titu i Staljinu, i prebacivali normu. Tako su "radili" 15 dana i poubijali više od 30.000 ljudi. Ubijali su sve što su im dovodili - zarobljene vojnike i civile, žene i muškarce. Djecu nije spomenuo.

Na pitanje zašto su tako ubijali kad je strijeljanje jednostavnije, odgovorio je: *"Rat je bio završen. Zarobljeni vojnici i civili se ne smiju ubijati, a mi smo ih ubijali. Moralo se raditi tajno, da se ne čuju pucnjevi i rafali."* Sugovornik ga je upitao i za ukupni broj likvidiranih. Odgovorio je da oni nisu bili jedino "odelenje" za likvidaciju, da je takvih "odelenja" bilo mnogo i da je, prema njegovoj procjeni, u Bleiburgu, Sloveniji i na Križnim putovima poubijano oko 300.000 Hrvata. Govorio je i o zarobljavanju državne riznice NDH i mnogo zlata. Jednim dijelom su potkupili Engleze da im predaju hrvatske zarobljenike[180], a glavnina je

[180] U "Vjesniku" od 15. rujna 1999. Objavljen je tekst: "Britanci zarobljenike s Bleiburga izručivali za - zlato!" koji počinje s: "Na kraju Drugog svjetskog rata jedan britanski pukovnik u Austriji izručio je Sovjetskom savezu trojicu bjelogardijskih generala - jer su ga sovjetski agenti potkupili sa 14 kilograma zlata! To se tvrdi u knjizi »Mitrohinov arhiv« koju ovih dana objavljuje u nastavcima londonski Times." Očito u slučaju hrvatskih vojnika toga je bilo mnogo više.

otpremljena u Beograd, kazao je. Bio je to trenutak iskrenosti u agoniji smrti. Uskoro je u teškim bolovima i s grižnjom savjesti - umro.[181]

Iako se spominje oko 110 masovnih grobnica u Sloveniji, javna je tajna kako je broj masovnih grobnica kudikamo veći, a prema nekim izvorima dosiže čak četiri stotine. Premda je stvarni broj ipak nemoguće utvrditi, a ističe to i Vladimir Šklopan, predsjednik udruge Hrvatski domobran, on upućuje na zbornik **"Slovenija - Zamolčani grobovi in njihove žrtve 1941.-1948."**. (**"Slovenija - Prešućeni grobovi i njihove žrtve 1941.-1948."**), koju je 1998. godine izdalo slovensko *Društvo za uređenje prešućenih grobova* iz Ljubljane. Autor je predsjednik toga društva Franc Perme. U knjizi su, uz ostalo, prikupljena brojna svjedočanstva s točnim mjestima i nazivima pojedinačnih i masovnih grobnica u Sloveniji, temeljena na podacima s terena, svjedočanstvima preživjelih i podacima koje su prikupile nekadašnje Demosove općinske komisije. Perme kaže kako 'ti podaci kazuju da je Slovenija domovina mnogobrojnih grobnica... a da je po okončanju Drugoga svjetskog rata u Sloveniji izvršen genocid nad slovenskim i hrvatskim narodom'.

"Danas se bez dvojbe - kaže on, *zna da su pokolje vršila odjeljenja VDV-a (Vojske državne varnosti, odn. Vojske državne sigurnosti), slovenska divizija KNOJ-a (Korpusa narodne obrane Jugoslavije) te Jugoslavenska armija, prije svega 3. armija, na čijem je čelu bio general Kosta Nađ"*. Otkrivajući, pak, stratišta slovenskih, hrvatskih, njemačkih i brojnih drugih zarobljenika, vojnika i civila od područja, primjerice, Zasavskoga Hribovja, Maribora, Škofje Loke do Celja, Perme tvrdi da je u prvim danima nakon završetka Drugoga svjetskog rata ubijeno 189 tisuća hrvatskih domobrana i civila. Od toga broja 145 tisuća su žrtve križnoga puta, žrtava Kočevskoga Roga je 14 tisuća, Zasavskoga Hribovja 24 tisuće te Brežičkoga polja šest tisuća.

Ilustrirajući pobliže strahote stradanja hrvatskih vojnika i civila, on navodi kako je *'prema opisu 2. kolone smrti, od najvažnijih putova od Austrije do Rumunjske, kolona Bleiburg-Maribor-Ptuj-Varaždin i kolona Bleiburg-Celje-Krapina bio put na kojemu je, ne računajući ostale slovenske krajeve, smrt našlo oko 144.500 Hrvata'*. Na tome putu, tvrdi on, nije bilo jame ili šljunčare koja nije bila napunjena hrvatskim truplima. Premda je teško govoriti o konačnim brojkama, Šklopan uzima ilustrativnim podatak kako je u svibnju 1945. godine hrvatska vojska imala oko 258 tisuća vojnika. *"Na put prema Bleiburgu krenuli su hrvatski vojnici iz cijele Hrvatske, Bosne, brojni civili, a mnogi su poginuli i u borbama oko Dravograda"*, napominje on. Šklopan spominje i Hudu jamu kraj Laškoga, odnosno rudarsko okno Barbarin rov, gdje se iz fotografija vidi kako je jama od stotinu metara visine i sedam metara širine natrpana truplima, među kojima su bila i ona hrvatskih vojnika, civila i djece, te zatim zabetonirana.

Vladimir Šklopan spominje i stratište u Slovenskom Konjicu, u kojemu je, prema izjavama slovenskih svjedoka, pobijeno žrtava čiji broj dosiže veličinu dvaju Maribora. Također upućuje i na izjavu bivšega predsjednika Demosa dr.

[181] "Vjesnik" od 11. kolovoza 1999.

Janeza Pučnika o postojanju mikrofilmova s 1.800.000 stranica s izvješćima o likvidacijama, navodno pohranjenih u Institutu Slovenije.[182]

Jedan od čelnih ljudi slovenske Ozne Mitja Ribičič je "objasnio" da su ljudi likvidirani i bez sudskih procesa, jer ih nije bilo moguće organizirati, ali je dodao kako je u Hrvatskoj likvidacija bez suđenja bilo još više.[183]

Stravično je i pomisliti kako je Mitja Ribičič doista rekao istinu. Ali, nažalost, sličan slučaj onom kod Teznog dogodio se i u Hrvatskoj - kod Gospića. Mnogi Gospićani, poglavito stariji, desetljećima su znali, ali se nisu usudili javno govoriti, o masovnim grobnicama prepunim Hrvata koji su strijeljani nakon sloma NDH i ulaska partizanskih jedinica u grad. Lokacija zvana "Balinovac" samo je nekoliko stotina metara od središta grada i prije četvrt stoljeća otkriven je prvi kostur. No, da bi se zataškala okrutnost "narodne" vlasti, službena verzija glasila je kako su to mrtvi Talijani koji su do kapitulacije Italije pokopani uz katoličko groblje Svete Marije Magdalene.

Godine su odmicale, a škrta lička zemlja krila je pravu istinu, sve dok kooperanti "Elektrolike" nisu građevinskim strojem iskopali ljudske kosti. Koliko je uopće stradalo ljudi u masovnim likvidacijama na "Balinovcu" ni nakon gotovo pola stoljeća ne zna se točno, ali očevici tvrde kako tamo ima više od tri tisuće kostura! U svakom slučaju stariji Gospićani se slažu da je najviše ubijenih bilo iz Gospića i okolice, a među njima bilo je i Brinjaka, Otočana, Karlobažana, Lovinčana i drugih. *"Nakon sloma NDH, 4. i 5. travnja 1945. godine, punih 48 sati trajala je likvidacija Hrvata u Gospiću i okolici. Sada je otkrivena samo jedna od mnogobrojnih grobnica, a one još postoje u Jasikovcu, Divoselu, Canic Gaju, Kanizi..."* - tvrdi Ivan Vukić, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika za Ličko - senjsku županiju, dodajući da zločin, bez obzira na to tko ga počinio, mora biti kažnjen.

Jedan od rijetkih očevidaca masovnih likvidacija je Tomislav Rukavina (63) iz Gospića. On je tada bio još dječak, ali dobro se sjeća mnogih detalja: *"Gospić je pao 4. travnja 1945. godine. Oko 16 sati partizani su ušli u grad. Iste večeri počela su ubojstva, a smaknuto je oko tisuću pohvatanih muškaraca, što je u knjizi 'Gospic u NOB - u' opisano kao 'gubitak neprijatelja'. Te prve večeri strijeljani su u Jasikovcu, Canic Gaju, Kanizi i oko Gospića. Do rujna 1943. "Balinovac" je bio i talijansko groblje, ali su Talijani ekshumirali poginule i prevezli u Udine. Strijeljanja civila na "Balinovcu" počela su krajem travnja 1945. i trajala su do rujna. Svaki dan smo izjutra i na večer slušali rafale i pojedinačnu paljbu. Hrvati su ubijani po grupama od 5 do 15 osoba, a najprije su dovodili one koji su uređivali postojeće talijanske grobnice te ih potom ubijali.*

Tvrdim da je u tom dijelu grada sedam slojeva ubijenih Hrvata, a nalaze se pod asfaltiranom cestom i u dijelu gdje je sazidan zahod, te ispod južnog dijela stadiona. Prateći grupe i dane dolazim do zaključka da u dva reda masovnih grobnica ima više od 3000 ubijenih civila. Sve to znam jer sam kao

---

[182] "Slobodna Dalmacija" od 12. rujna 1999.
[183] "Večernji list" od 4. rujna 1999.

devetogodišnjak čuvao ovce i gledao ubijanja koja je provodila OZNA, u vojnim uniformama i engleskim košuljama. Ubijalo se uglavnom oružjem, ali i noževima. Neki su Hrvati prije smrti znali zapjevati te uzvikivati parole "Za Hrvatsku živim i umirem" i "Živio Ante Pavelić", a bili su to oni koji su određeni za mučenje. Ubijali su muškarce, a krvnici su Gospić uglavnom napustili do 1947. godine."

Ante Frković, ličko - senjski župan kaže: "Za ovo se znalo i iznenađeni smo da se na tom mjestu kopa. Ljudi su strijeljani zajedno sa svojom djecom, a ima još ljudi koji znaju sto se događalo." - Pave Frković se prisjeća: "Na tom mjestu, među ostalima, ubijeni su i Hrvati iz Čakovca, Hrvatskog zagorja i Bosne, a noću se čula pucnjava i jaukanje. Poneko suđenje bilo je javno u gradskom kinu, gdje su nas na silu dovodili."[184] Koliko nas još u Hrvatskoj čeka sličnih iznenađenja zbog kopanja na mjestima na kojima se ne bi smjelo kopati?

[184] "Večernji list" od 9. rujna 1999.

JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA

Bulajić će dalje u svom odgovoru na moju knjigu: *"Pečarić u dokaze navodi i arheološka iskopavanja profesora Medicinskog fakulteta u Novom Sadu dr Srboljuba Živanovića, koje se odnose na žrtve ustaških zločina genocida!!"* Cijeli komentar je "!!".[185] Jasno je i zašto. Teško je nekome u Srbiji navesti da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju **"populaciji koja je nosila svetle komponente"** i tvrditi im da su to Srbi**.** Pa oni znaju koliko ima među njima plavih ljudi. Njima bi odmah bilo jasno da se radi o Hrvatima s Križnog puta. A dr. Živanović je taj koji je ukazao na tu činjenicu.

Iako sam taj podatak u mojoj knjizi naveo nekoliko puta, dr. Bulajić izbjegava citirati dijelove koji sadrže taj podatak, ali će zato sada citirati zapisnik Komisije koja je vršila antropološka istraživanja u Jasenovcu (22.-27. 6. 1964.): *"Skelet broj 2 ležao je ispod prethodnog. To je skelet ženske osobe sa ostacima pletenica tamne smeđe boje životnog doba oko 30 godina…"* Radi se samo o jednoj žrtvi, dok je dr. Živanović, koji je bio član komisije (ostali članovi Komisije bili su dr. Ante Pogačnik, dr. Vida Brodar i Zdravko Marić) u glasilu Medicinskog fakulteta u Novom Sadu potvrdio: *"Na osnovu boje kose i oblika dlake može se zaključiti da se radi o populaciji koja je nosila svetle komponente najverovatnije slovenskog porekla. Znači, u toj raci nije bilo Jevreja i Cigana. Ostatci tekstila i stvari govore da se radi o našem seoskom životu."* Ne samo plava kosa već i ti ostaci tekstila, kako je pokazala g. Ljubica Štefan, pokazuju da se radi o Hrvatima. I to o Hrvatima s Križnog puta.

Dr. Bulajić stavlja "!!" uz spominjanje imena dr. Srboljuba Živanovića, zato što je čitateljima u Srbiji poznat rad dr. Živanovića u promicanju velikosrpske politike i korištenja Srpskog mita o Jasenovcu, pa bi čitateljima to trebao biti dokaz da se u mojoj knjizi nalazi nešto čudno oko citiranja dr. Živanovića. Vjerojatno dr. Bulajić i radi prema uputama dr. Živanovića koje i navodi: *"Uopšte se ne treba osvrtati na njihova* (hrvatskih 'naučnika', J.P.) *pisanja i lupanja. (…) Za mene je to hrvatski genocid izazvan katoličkom politikom."*

Ovo svoje nacionalističko velikosrpsko određenje dr. Živanović je izrekao na svom predavanju u Oxfordu na St. Catherine's College. Predsjedavao je Rodney Atkinson, kandidat za člana Europskog parlamenta. Prisustvovao je veliki broj poslanika, bivših poslanika i poslaničkih kandidata, intelektualaca i drugih. Dr. Bulajić ne navodi je li netko od nazočnih reagirao na ovakve tvrdnje.[186] Vjerojatno nitko nije reagirao na tvrdnju da je spašavanje Židova i Srba, koje je vršila Stepinčeva crkva - genocid, a suradnja SPC s Nijemcima to nije.

Međutim, sam se dr. Živanović pokušava opravdati od laži u kojoj ga je uhvatio ing. Žerjavić. Evo kako to svojim čitateljima predstavlja dr. Bulajić: *"Ing. Vladimir Žerjavić uporno ukazuje 'da je u TV emisiji 'Porota' održanoj u studenom 1989. u Beogradu, kojoj smo prisustvovali Slavko Goldstein, Željko Krušelj i ja iz Zagreba, dr Srboljub Živanović iznio neistinu da je antropološka*

[185] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 807.
[186] Isto, str. 501.

ekipa koja je vršila iskapanja u Jasenovcu-Gradini u lipnju 1964. izračunala da je tamo ubijeno 700 tisuća ljudi. Dr. Vida Brodar, drugi član te ekipe (treći dr Pogačnik u međuvremenu je umro) pismenom izjavom potvrdila da je iskopano svega 284 kostura i da oni nisu obavljali nikakva izračunavanja, što sam naknadno ustanovio iz izvornog zapisnika te ekipe, dobivena iz Muzeja Jasenovac.' Prof. Srboljub Živanović, sada profesor u Engleskoj, objašnjava u odgovoru: 'Poslije utvrđivanja broja masovnih grobnica i izračunavanja da je bilo približno 27 žrtava na 2 m površine masovnih grobnica, ***dr Anton Pogačnik, iz Zavoda za antropologiju, Aškercova 12, Ljubljana*** (dakle onaj član Komisije koji je umro, J.P.) ***u mom prisustvu izračunao je broj ljudi koji su izgubili živote u Jasenovcu i Gradini približno 730.000. Ovaj broj nije uključen u naš izvještaj jer smo smatrali da ćemo biti u mogućnosti da nastavimo kasnije iskopavanja.*** *Ovaj broj je dostavljen g. Esadu Proliću i g. Jakši Singeru koji su bili odgovorni za istraživanja i koji su primili naše izvještaje. Broj 730.000 smanjen je na 700.000 zbog mogućih grešaka, s obzirom na uslove u Jasenovcu i Gradini za vrijeme naših iskopavanja."*[187]

Treba li uopće komentirati ovo javno priznanje svoje nestručnosti od strane dr. Srboljuba Živanovića. Zamislite uopće rad neke komisije stručnjaka od 3-4 člana, u kojoj jedan od članova Komisije nije obaviješten o nečemu o čemu se obavještavaju oni koji su odgovorni za istraživanja. Treba li uopće komentirati i to da je takva izračunavanja navodno učinio onaj koji to ne može poreći.

A najinteresantniji je način na koji su 'oni' izračunali broj žrtava: *"Prvo smo ustanovili da je svaka pojedina raka sadržala po 800 do 820 ljudi. Taj broj je dželatima iz Jasenovca zbog nečega odgovarao. Da ne bude zabune to je ogroman broj. (...) Radili smo tokom dva uzastopna leta - 1964. i 65. godine. Radovi su trajali nešto kraće od tri meseca godišnje."*[188] Više detalja koji su nam potrebni da shvatimo svu "znanstvenost" ovog proračuna možemo naći u prikazu ovog istraživanja koji je dao mr. Sc. Josip Jurčević:

"U knjizi R. Bulatovića[189] *gotovo su u cijelosti (ali ne po izvornom redu) navedene činjenice iz zapisnika koje se odnose na tijek i nalaze istraživanja.*

Tako se detaljno govori i o probnim bušenjima u Gradini kojima je rukovodio dr. Šercelj, od 9. do 17. travnja 1964. godine, a koja su imala svrhu fizički utvrditi mjesta na kojima se nalaze grobišta, kako bi se potom mogla vršiti otkopavanja. Tada je na sto mjesta - koja su prema različitim osnovama smatrana grobištima - napravljeno 130 (stotrideset) bušotina iz kojih su uzeti uzorci tla. U većini bušotina nisu pronađene kosti ni materijal koji bi ukazivao na grobišta, pa su antropolozi - koji su od 22. do 27. lipnja 1964. g. provodili otkopavanja kazali: 'mi smo ovog puta otvorili sonde samo tamo gdje su bušotine pokazale da ima sleletnog materijala'.

---

[187] Isto, str. 500.
[188] Isto, str. 497.
[189] R. Bulatović, "Koncentracioni logor Jasenovac s posebnim osvrtom na Donju Gradinu", Sarajevo, 1990.

"Organizator istraživanja - Savez udruženja boraca narodno-oslobodilačkog rata BiH - formirao je ekipu od tri člana: V. Brodar i T. Pogačnik iz Ljubljane - Institut za biologiju, Katedra za antropologiju B. F. (biološkog fakulteta, op. a.) i dr. S. Živanović, Novi Sad - Institut za anatomiju M. F. (medicinskog fakulteta, op. a.)" koja je rukovodila cijelim poslom i napravila zapisnik.

Ukupno je u Gradini otkopano i obrađeno sedam "sondi". Od toga su u šest pronađeni ostaci ljudskih kostura, a u jednoj nekoliko različitih uporabnih predmeta. Utvrđeno je da se u svih šest grobnica zajedno nalaze posmrtni ostaci 289 osoba. U jednoj sondi je pronađeno 197 kostura, u drugoj - 48, u trećoj - , u četvrtoj - 8, u petoj - 26 i u šestoj - 7. Za većinu su nastradalih osoba utvđeni spol i dob, te da je u većini slučajeva smrt nastupila nasilnim putem.

Antropolozi su zatim prešli na lijevu stranu rijeke Save, gdje su na različitim područjima oko logora Jasenovac iskopali 24 sonde. Ovom otkopavanju nisu prethodila probna bušenja, nego su pokazatelji bile ranije obilježene grobnice. Međutim, kako su zapisali antropolozi, 'oznake su bile postavljene približno netačno. Zato je ekipa prilikom svog rada uzela u obzir i izjave bivših logoraša i domorodaca iz Jasenovca. Na osnovu ovih pričanja, koja su ponekad bila kontradiktorna, i na osnovu pojedinih promena na samom terenu, počeli smo sa iskopavanjem.'

'U 15 sondi nađeni su skeleti žrtava, a u jednoj sondi bili su isključivo zakopani ostaci odijela, obuće i ličnih predmeta. Sedam ostalih sondi bilo je prazno'. Tih petnaest sondi u kojima su pronađeni kosturi odnosilo se na dvanaest masovnih grobnica, a u zapisniku antropologa je zakljuceno: 'Ukupno smo iskopali 192 skeleta i to 96 ženskih, 70 muških, 6 dečjih, kao i 20 skeleta za koje nismo mogli da utvrdimo pol. Oštećenih skeleta (...) nije bilo mnogo, zato smatramo, da su u ovim grobnicama zakopani logoraši koji su umrli u logoru".

Realno se može pretpostaviti da su antropološki nalazi - kako brojem kostura, tako i njihova neoštećenost, tj. nenasilna smrt pokopanih osoba - u spomenutim grobnicama bili neočekivani, kako za istraživače tako i za organizatore istraživanja, što se može vidjeti iz njihovoga daljnjeg postupka. Naime, nakon toga su iskopane "još 73 sonde nasumice, različitih otvora, ali bez pozitivnih nalaza".

U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sondi koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. "Ova sonda je kopana kod table s natpisom "Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava"", a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura."[190]

Da, u 'masovnoj grobnici sa 3.000 do 6.000 žrtava' Komisija pronađe ukupno 23 kostura, i onda napravi proračun po kojem je "svaka pojedina raka sadržala po 800 do 820 ljudi". Jer "taj broj je dželatima iz Jasenovca zbog nečega odgovarao" a ne onima (onome) koji su (je) proračun izvršili (izvršio). Vjerovali ili ne! Da to je bio učinak Komisije, a dr. Srboljub Živanović na osnovu takvih

[190] Josip Jurčević , "Nastanak Jasenovačkog mita", Zagreb, 1998., str. 59-61.

rezultata istraživanja kaže: ***"Na osnovu broja sondi koje smo tada otvorili, na osnovu broja žrtava koje smo u tim sondama pronašli i na osnovu prethodnih pretraga terena stručnjaka za sudsku medicinu izračunali (smo) da se na području Jasenovca i Gradine nalazi između 700 i 730 hiljada žrtava. Podvlačim, pored toga užasnog broja treba uzeti u obzir i ljude koji su zauvek nestali u talasima Save. Prema svedočenju očevidaca ni to nije zanemarljiv broj."***[191]

I dok u Sloveniji, samo iz jedne - do kraja neistražene - masovne grobnice Hrvata s Križnog puta, sahranjuju 1.179 žrtava, ovdje nam dr. Srboljub Živanović pokazuje kako je na osnovu ovakvih rezultata radova godina 1964. i 1965. i na osnovu pronađenih nekoliko stotina kostura došao do brojke od 700-730.000 žrtava. Koliko bi ih tek izračunao da je našao u jednoj grobnici onoliko koliko je pronađeno kod Maribora? Ali to je Križni put hrvatskog naroda, i očito mnogo veća zvjerstva nad Hrvatima poslije kraja Drugog svjetskog rata nisu bitna. Tako dr. Bulajić posvećuje jednu sekciju svoje knjige **"Blajbuškom mitu"** koju završava riječima: *"Revizije istorije na akademskom nivou!"*[192] Što uopće reći na ovakvu bešćutnost. Pa samo kod Maribora je iskopano više žrtava nego što je pronađeno u bilo kojem iskopavanju koja su godinama vršena kod Jasenovca, i dr. Bulajiću je to "mit" i "revizija istorije". Ali što uopće i očekivati od nekoga koji je imao vidnu ulogu u srpskim genocidima u ratovima od 1991. do 1999. godine?

Podsjetimo također da Antun Miletić, pukovnik JNA, ravnatelj Vojnoistorijskog instituta u Beogradu, piše 1987. godine *"Jedinice srpske udarne divizije postavile su osiguranje oko bivšeg logora. Poslije izvršenog uviđaja u svibnju 1945., odnosno nakon odlaska komisije, počelo je raščišćavanje logorskog prostora koje je trajalo sve to 1951."*[193] Da, "raščišćavanje" koje traje punih 5 (pet) godina!

Dipl. ing. strojarstva Ante Biluš svjedoči o "raščišćavanju": "Moj otac Marinko Biluš bio je profesionalni muzičar, satnik vojne domobranske glazbe i u svibnju 1945. nije bježao iz Zagreba. Uhićen je 30. svibnja 1945. u Zagrebu i dospio je u Jasenovac i tu boravio u logoru do Sv. Lucije do 13. prosinca 1945., dakle 6 mjeseci. Tamo mu je majka slala pakete, te čuvam o tome potvrde. Adresa je Jasenovac."[194]

---

[191] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 499-500.
[192] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo,, str. 358-359.
[193] Ljubica Štefan, nav. djelo.
[194] "Hrvatsko Slovo" od 14. siječnja 2000.

BULAJIĆEVI POKUŠAJI SPAŠAVANJA OD ODGOVORNOSTI ZA VELIKO-SRPSKE ZLOČINE

Također je dr. Bulajiću neistinita moja i Žerjavićeva tvrdnja da dr. Bulajić *"u žrtve rata ne računa umrle u izbjegličkim logorima, a ni Židove i Rome za koje nema podataka"*.[195] On ne osporava naš citat već u svezi s tim mojim komentarom poziva u pomoć Wiesenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Effraima Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge kako kaže **jevrejske suradnike.**[196] I doista bi bilo dobro čuti njihov komentar Bulajićevog teksta o kojima smo ing. Žerjavić i ja govorili. Naravno, dr. Bulajić ne poziva njih da prokomentiraju taj naš komentar već rad Muzeja žrtava genocida i sl. Vjerojatno će doći vrijeme kada će i ti njegovi 'suradnici' shvatiti kako je on prikrivajući odgovornost Srba za židovske žrtve u Beogradu i Srbiji, koristio žrtve u NDH za pripremanje srpskih genocida u ratovima 1991.-1999. A time je iskoristio i njih same. Možda je zločin na Kosovo već doprinijelo tomu, bar kod nekoga od spomenutih Bulajićevih suradnika.

Potom dr. Bulajić opet priča o svom prijedlogu za obrazovanje međunarodnog komiteta za utvrđivanje istine o najbrutalnijem i najmasovnijem logoru smrti Jasenovac i daje moj komentar kako se time 'ruga žrtvama Aushwitza'.[197] Dr. Bulajić 'zaboravlja' i tu dodati da misli o području bivše Jugoslavije i Balkana, kako je sam sebe ispravljao na radiju Slobodna Europa. On takav prijedlog ponavlja i u ovoj knjizi, iako prihvaća činjenicu da je Beograd veći konc-logor od Jasenovca! Valjda misli: ali to je njemački logor, pa što bi onda međunarodna komisija to proučavala (pogotovo stoga što bi međunarodna komisija mogla ustanoviti koliki je srpski doprinos konc-logoru Beograd).

Pitanje je tko je iz svijeta do pojave moje knjige uopće znao za pozive dr. Lazara Prokića na istrebljenje Židova, tko je uopće i znao, do pojave knjiga hrvatske pravednice Ljubice Štefan i američkog Židova Philipa Cohena, o onome o čemu su oni pisali. Bulajić je zadovoljan Međunarodnim krivičnim tribunalom za zločine izvršene u prethodnoj Jugoslaviji, *"čiji je mandat određen za zločine izvršene poslije 1991. godine"*[198]. Jasno je i zašto. Pa tamo se još nikome ne sudi za srpske zločine u Hrvatskoj, kao ni zbog zločina nad Hrvatima u BiH. Zato je on uvjeren da taj sud neće suditi ni njemu.

Dr. Bulajić će dalje: *"U javnoj debati profesor je još određeniji: ne mogu govoriti ni o kakvim zajedničkim međunarodnim komisijama između Hrvatske i Srbije, dok se ne ustanove zločini koje su Srbi u ovom ratu napravili nad Hrvatima."*[199] Naravno, dr. Bulajić zaboravlja onaj dio kada ja kažem da mi još ne znamo gdje su naši mrtvi sahranjeni, i gdje su nestali. On nema pijeteta prema tome jer, bože moj, radi se o Hrvatima. Zašto bi oni morali barem reći gdje su ti

[195] Isto, str. 813.
[196] Isto, str. 814.
[197] Isto, str. 815.
[198] Isto, str. 816.
[199] Isto, str. 815.

nestali i ubijeni? Zašto bi se mi obazirali na to, da ne bi mogli odmah zajednički raditi, i to zajednički s čovjekom koji spada u zaslužnije za njihov nestanak ili smrt. I to na Jasenovcu, dakle na onome što je on koristio u pripremanju njihovih ubojica za zločine koje su izvršili na Hrvatima. Morbidno, zar ne?

Pri tome naravno, ne predlaže neovisnu komisiju stručnjaka za istraživanje Balkanskog Auschwitza - Beograd! On će: *"Htio bih podsjetiti i gospodina profesora i sve ljude u Hrvatskoj da sam predlagao, i preko veleposlanika Hrvatske u Beogradu, da zajednički radimo na projektu utvrđivanja broja žrtava u interesu i srpskog i hrvatskog naroda."*[200] To će on napisati iako mu je jasno da ga mi smatramo ratnim zločincem. Pa tko bi uopće surađivao s ratnim zločincem? Pa čak i autori iz Hrvatske koje on citira sebi u prilog kažu kako je Bulajićevo "tumačenje Jasenovca iritantno"[201]. Naravno, u Bulajićevim prijedlozima za suradnju itekako ima smisla. Prihvaćajući ga kao osobu s kojem možemo surađivati, automatski ga rehabilitiramo za sve zločine za koje je odgovoran.

[200] Isto, str. 816.
[201] Isto, str. 749.

"PEČARIĆEV PORTRET AUTORA - BULAJIĆ: RATNI ZLOČINAC"

Dr. Bulajić počinje ovu sekciju uredno citirajući skoro sve što sam o njemu napisao u mojoj knjizi, bilo rugajući mu se zbog uočenih gluposti u njegovoj knjizi, bilo moje optužbe koje ga prikazuju kao ratnog zločinca[202]. Potom daje optužbe koje sam mu izravno izrekao na radiju Slobodna Europa, kao i one iz mog teksta[203] ***"Hrvatska treba optužiti Dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca"*** iz Novog Lista.[204]

Čak i njegovi komentari, kojih ima doista malo, to i potvrđuju. Tako poslije citata "***Tuđman ovim citatom opravdava borbu protiv tlačitelja, a ne genocid tlačitelja.*** *Tako nešto, dakle, opravdanje genocida, sebi kao cilj postavlja upravo Bulajić u ovoj knjizi, a ne samo njoj"* dr. Bulajić odmah požuri da pokaže koliko sam u pravu pa kaže: *Etničko čišćenje ognjem i mačem srpskog pučanstva iz Hrvatske vojnom agresijom 'Bljesak' i 'Oluja',?!!"*[205] Da, radi se doista o velikoj bježaniji Srba iz tzv. Krajine, kada su ih njihovi čelnici pozvali da napuste tzv. Krajinu, odnosno okupirani hrvatski teritorij iz kojega su doista "ognjem i mačem" prethodno, u vrijeme kada su bili nadmoćno naoružani u odnosu na Hrvate, istjerali ili pobili hrvatsko pučanstvo. Čim su se Hrvati izjednačili u oružju s njima, eto srpske bježanije. I to mu onda dođe - po dr. Bulajiću - etničko čišćenje.

Još kritizira moj komentar kako su se sami etnički očistili. Interesantno je da među izabranim citatima dr. Bulajić navodi i moj komentar gluposti koju je izrekao o nadbiskupu Stepincu koji je po njemu prekršio zakletvu danu kralju Jugoslavije i time izvršio zločin izdaje države, u stvari veleizdaje.[206] Zašto? Pa doista se radi o nečem izuzetno glupom, pa je i sam dr. Bulajić taj dio izbacio iz djela knjige u kome govori o nadbiskupu Stepincu.

---

[202] Isto, str. 818-822.
[203] Isto, str. 822-823.
[204] "Novi List" od 29. srpnja 1998. godine.
[205] Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 821.
[206] Isto, str. 821-822.

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

KOMENTAR TEKSTA "FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE"

Spremnost Hrvatski tjednik, 22. veljače 2000.

U "Spremnosti" od 15.02.2000. objavljen je tekst "FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE iliti kako demokratski raditi i razmišljati" g. Draga Šaravanje u kome je dan cijeli niz interesantnih promatranja koje bi, čini mi se, bilo zgodno analizirati.

Poslije početnog dijela teksta s kojim se čovjek uglavnom može složiti g. Šaravanja počinje s iznošenjem nekih svojih, recimo, neobičnih pogleda. Tako kaže: "Hrvatski narod je glasovao za stranke koje je glasovao. To mu pravo nitko ne može nijekati niti ga dovoditi pod upitnik bilo koje vrste. Pod upitnik treba staviti jedino naše, hrvatske iseljeničke stavove …. ," jer kako nam tvrdi g. Šaravanja "Čovjek koji nije kadar dati ustupka mijenama nije potpun čovjek."

Ovaj dio teksta me je podsjetio na jednu moju šalu koja glasi: "**Mnogi u Hrvatskoj su najbolje naučili srpsku lekciju: Hrvati su uvijek u krivu!**" Zašto? Zato što se dobro sjećam kako je na prošlim predsjedničkim izborima, kada je pobijedio Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, američka vlast itekako imala prigovora na tu pobjedu. Dr. Tuđmanu nisu ni čestitali na pobjedi (više od 61%), pa mu ni na pogreb nisu došli. Njima baš nije bilo važno "što je hrvatski narod glasovao kako je glasovao" Oni su mu itekako "to pravo nijekali i dovodili

pod nekakav upitnik". Dok god su pobjedjivali HDZ I Tuđman izbori nisu bili pošteni. Sada kada su pobijedili oni koji su njima po volji - onda su pošteni.

A o čemu se radilo vidjeli smo doista prigodom ovih izbora. Nevladine organizacije na čijim čelima stoje vrhunski ljudi iz sigurnosnih struktura SAD-a unijele su u Hrvatsku zvanično ili nezvanično toliko novaca da su Slovački model napokon uspjeli ostvariti i u Hrvatskoj. Naglasiti treba u Hrvatskoj, jer su na taj način mogli utjecati na javno mijenje tamo, a nisu mogli i u ostalim državama gdje žive Hrvati. Zato je i normalno da su i u Australiji, kao i u svim drugim zemljama gdje su Hrvati glasovali, uključujući i Jugoslaviju, redom pobjedjivale hrvatske državotvorne (ili državotvornije) opcije, dok je u Hrvatskoj pobijedila ona koju protežira g. Šaravanja svojim tekstom - opcija koja je po volji svjetskih gospodara: "Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara." To je doista točno. Ali takvi su ljudi ponosni i gordi.

Sjetimo se što je to tim vladarima svijeta smetalo kod Hrvata. Kada je naša nogometna vrsta bila treća na svijetu jedne engleske novine su tvrdile: "Hrvati su NAJOGAVNIJI mali narod u Europi." I znate li zašto su to tvrdili? Naravno, jer su PONOSAN NAROD! Onaj koji uvijek misli na mišljenje svog gospodara jeste SLUGA. i g. Šaravanja je doista pogodio u čemu je bit cijelog ovog razilaženja izmedju iseljene i domovinske Hrvatske: Biti ili ne biti sluga! Englezi su itekako PONOSNI narod. Ali to engleskim novinarima nije ogavno, jer je normalno da su gospodari ponosni. Ogavno je kada su ponosni oni kojima su oni odredili sluganstvo.

Usporedimo hrvatske i austrijske izbore. Zbog navodnih rasističkih izjava pobjednika na izborima u Austriji uzbudio se cijeli zapadni svijet, a u Hrvatskoj su upravo iz tog "civiliziranog" svijeta pripremili strategiju g. Mesiću, koji pobjedjuje na izborima rasističkim izjavama o Hrvatima - Hercegovcima! Jasno je i zašto. Evo što o tome kaže veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.): "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u **"***Hrvatskom obzoru***"**, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Djukića, leptir-mašni, ludjaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..."

A svi ovi koje je tada spomenuo g. Novak danas slave pobjedu na izborima. Slave u Jugoslaviji. Slave Muslimani u BiH. Slave svi Jugoslaveni. Slave na srpskim ili projugoslavenskim radio programima u Australiji. Slave svi oni koji nikada nisu bili sretni s postojanjem Hrvatske. Ne slave Hrvati van Hrvatske koji su glasovali za državotvornu opciju. Oni svijet, za kojim čeznu Hrvati u Hrvatskoj, znaju dobro. I draža im je hrvatska Hrvatska. Pred izbore mi je rekao jedan kolega iz Hrvatske kako ga je prethodna vlast razočarala. Rekao

sam mu: “Mene ne može ništa toliko razočarati da glasujem isto kao i Srbi, Muslimani, Jugoslaveni i svi oni koji nisu nikada prihvatili samu opstojnost hrvatske države.”

Ne slave državotvorni Hrvati. Vjerujem da će čitateljima biti jasan pojam “državotvorni Hrvat”, i da ne mislim kao g. Šaravanja poistovjećivati po tom pitanju g. Račana i pokojnog Predsjednika. Naime, **državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor iz protesta što se treba izglasati odluka o neovisnosti Hrvatske. Državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor zbog toga što se on treba nazvati Državnim. Državotvornom Hrvatu ne bi nikada smetala kuna, kao što Nijemcima ne smeta marka koja se itekako koristila u Hitlerovoj Njemačkoj. Pisanje o Bleiburgu, državotvornom Hrvatu ne bi nikad bila revizija povijesti itd. Da i ne spominjemo “stranke opasnih namjera” i sl.**

A što im je to revizija povijesti najbolje pokazuje Bleiburgh i Križni put hrvatskog naroda. Čitatelji Spemnosti imali su prigodu čitati više mojih pisama oko filma “Četverored”. Kako bi trebala izgledati prilagodba Australskih Hrvata činjenici da je u Hrvatskoj doista došlo do promjene pogleda pokazuje primjer veleposlanika Darka Bekića koji je u Globusu od 7. siječnja objavio tekst pod naslovom: "Sedlarov film - Cetverored primitivni je revizionisticki pamflet". Citiramo: “Na osnovi kritičkog uvida u primarne izvore i u sekundarnu historiografsku građu potkraj 80-ih, došao sam do čvrstog zaključka da su zapadni saveznici ustaški režim i njegovu vojsku potkraj rata smatrali ne samo neprijateljskom osovinskom vojnom formacijom nego i zločinačkom grupacijom koja ne zaslužuje civiliziran postupak po načelima važećeg međunarodnog i ratnog prava, kako se ono tumačilo u ondašnjem vremenu.” A Hrvati Srbima koji su se pobunili protiv NDH to nisu smjeli raditi. I to u ratu, u svojoj državi. A zapadni saveznici su bez suđenja dali ubijati hrvatske vojnike, i ne samo njih, po završetku rata. Kao što su nizozemski vojnici pomagali Srbima u lovu na Muslimane u Srebrenici, ali nikome ne pada na pamet da im se sudi u Haagu. To mu valjda dođe kao današnje tumačenje važećeg međunarodnog i ratnog prava: Ni Nizozemci to nisu radili u svojoj državi, pa im se zbog toga ne može suditi. Valjda su se zabavljali, pa kako nekoga optužiti za ratnog zločinca zbog zabave. I dok ja tako nešto ne razumijem “hrvatski narod je još jednom pokazao svoju zrelost”. I na hrvatskim političarima je sada da slijede svijetao primjer druga Bekića, kako je vojnog hrvatskog politologa i diplomatu već nazvao jedan čitatelj Globusa koji upozorava kako je drug Bekić koji se "sluzi Titovim ciframa", bio u službi Mate Granica, Franje Tuđmana, HDZ-a, pa treba pretpostaviti da će isto tako služiti i Stipi Mesiću. I doista je žalosno gledati kako se danas mnogi od onih koji su imali visoke pozicije u dosadašnjoj vlasti odriču Oca hrvatske države. Jasno je da s takvima državotvorna opcija u srazu s američkim interesima nije imala nikakvog izgleda.

Usudio bih se reći da je u Hrvatskoj pobijedila opcija poslušnosti gospodarima svijeta g. Šaravanje, upravo zato što su joj se priklonili mnogi iz bivše vladajuće strukture. Pa g. Granić je bio američki predsjednički kandidat, kao i Budiša i Mesić. Pobijedio je onaj koji najviše odgovara interesima SAD, ili ako

ćemo po g. Šaravanji i interesima hrvatskog naroda. Jer neosporna je činjenica da su oni glasovali prema vlastitom uvjerenju da to odgovara njihovim interesima. Kako su došli do takvog uvjerenja dugačka je priča. A što to doista znači? Valjda je dovoljno pogledati zaključnu tezu dr. Bekića da bleiburški pokolj, bez obzira na to koliki je u njemu postotak poginulih nedužnih vojnika i civila, nije i ne može se smatrati nacionalnom tragedijom. Da ne ispadne na kraju da je i bleiburški pokolj "hipoteka prošlosti, koja vuče u bezdan jače od mlinskog kamena." Jer ne zaboravimo u toj našoj Hrvatskoj danas se podnose i tužbe protiv autora filma zbog rasne i druge diskriminacije jer se "u 'Četveroredu' pripadnike srpske nacionalnosti i partizanski pokret prikazuje kao gomilu koja je sposobna jedino ubijati, klati, piti i pljačkati, time se izravno potiče na nacionalnu mržnju i netrpeljivost prema jednom narodu i jednom pokretu. Pitam se, kaže podnositelj tužbe - što nakon gledanja filma gledatelju ostaje u glavi? Siguran sam, mržnja prema partizanskom pokretu."

A sjetimo se što je Hrvatima poručio Zapadni svijet kada su Olujom oslobodili najveći dio Hrvatske, i svijetu sačuvali obraz od pada od njih zaštićene zone Bihać (sjetimo se uloge tog i takvog svijeta sa Srebrenicom). Ne samo da su kaznili Hrvatsku time što su prvog dana akcije koja je njima sačuvala obraz (što pokazuje da im do toga nije bilo stalo) ukidanjem Phare programa (kazna još uvijek traje), već je g. Richard Holbrooke u svojoj knjizi za Oluju naveo izjavu svog suradnika s kojom se složio: "Psi sa smetišta obavili su prljav posao za nas!" Gospodarima svijeta je najsvjetije u našoj povijesti to što kaže g. Holbrooke. I naši ljudi koji zbog toga nisu sretni s rezultatima izbora u Hrvatskoj su u krivu!? Da ne spominjem ono što svi znamo o Haagu. Osnovni zahtjev tog svijeta se odnosi na Oluju. Ne za Vukovar. Ne za Škabrnju. Ne za Sarajevo. Sve je to manji problem od "Oluje", kojom su "psi sa smetišta obavili prljav posao za njih!" Vjerujem da i g. Šaravanja to zna. I onda oni koji se, kako kaže g. Šaravanja, "nisu borili za političku određenost, nego jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku" izgleda nisu pokazali svoju zrelost kao što je svoju zrelost pokazao hrvatski narod u domovini. A ja iako sam privremeno među australskim Hrvatima ne želim biti "pas sa smetišta", pa i ako sam u manjini u svom narodu i ne mislim doista da zbog toga nisam zreo. Dapače!

Vjerujem da će i dalje mnogi Hrvati u Australiji više voljeti biti u manjini nego smatrati dobrim služiti one kojima si "pas sa smetišta", kao što svojevremeno Hrvati van Hrvatske nisu voljeli Jugoslaviju, pa smo dočekali slobodnu Hrvatsku. I ne bi je dočekali da su mislili za Hrvate u Jugoslaviji: "Ludo je i neodgovorno tvrditi da su Hrvati u Hrvatskoj nasjeli, da su prevareni. Onaj koji nasjeda i kojega je lako varati dokazuje svoju nezrelost, a hrvatski je narod pokazao u (…) da je potpuno zreo i kvalificiran". Da je to tako zašto bi uopće SAD-u bili potrebni znanstveni instituti (IRI) koji će istraživati načine kako da u zemljama kakva je Hrvatska pobjede oni koji su njima po volji. Ludo i neodgovorno je bilo što je prethodna hrvatska vlast upravo podcijenila takav rad američke obavještajne službe.

Kako sam od 1992. godine svake godine gost australskih sveučilišta, doista sam imao veliko zadovoljstvo družiti se sa australskim Hrvatima. I to

najčešće upravo s ovim koji su ostali svoji i koji doista itekako dobro znaju lučiti što jeste, a što nije hrvatski nacionalni interes. Pa upravo je problem današnjeg svijeta globalizacije iliti novog svjetskog poredka, u tome što nacije nisu bitne. One su smetnja takvom poretku. Među takvim Hrvatima u Australiji je sigurno i g. Blago Perić koga spominje g. Šaravanja kao "najboljeg fondovskog organizatora u hrvatskom zajedništvu u Australiji." I doista kada je u pitanju akcija za engleski prijevod moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu", g. Blago Perić je sigurno najzaslužniji za uspjeh te akcije.

Ali ne samo to. Odmah poslije pojave moje knjige čuli su se zahtjevi za prevod na Engleski jezik. O tome je npr. pisao g. Željko Krušelj u svojoj kolumni u Večernjem listu. Na promocijama i u Hrvatskoj i u Australiji (Melbourne, Camberra i Sydney) čuli su se isti zahtjevi. O tome je govorio i naš bivši veleposlanik dr. Meter. Osobno je meni, a i u "Novoj Hrvatskoj" o tome pisao i g. Pero Bošnjak. Međutim, ja sam se odlučio za takvu akciju upravo zbog toga što je to pokrenuo g. Blago Perić. Osjetio sam da će akcija uspjeti upravo zato što je on vodi!

Među australskim Hrvatima čovjek brzo nauči da su mnogi naši ljudi koji formalno nisu završili velike škole mnogo obrazovaniji kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes nego oni sa završenim školama. Nije me iznenadilo da upravo g. Perić, poput mnogih u Hrvatskoj, pogotovo među hrvatskim povjesničarima smatra da treba ići s engleskim prijevodom moje knjige. (Naravno, ne samo moje. Spomenimo samo niz knjiga g. Ljubice Štefan.) Za razliku od g. Šaravanje, g. Blago Perić je itekako dobro shvatio da je Drugi svjetski rat bio dobar izgovor za zatiranje Hrvatstva - i Srbima i vladarima svijeta kojima su se danas glasači u Hrvatskoj priklonili. On je dobro shvatio razloge za što se u današnjoj Hrvatskoj sudilo g. Šakiću, a ne sudi se zločincima iz 'Knina, Vukovara, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika'. Jer svi ti zločini gospodarima svijeta i nisu neki zločini jer su ih oni i odobrili. A Jasenovac im i služi da bi sakrili tu svoju prljavu rabotu.

Sjetimo se da oni pregovaraju s Karadzićem i da im je on poručio da će u Haagu govoriti o njihovoj odgovornosti za zločine u BiH. Zato ga i nema u Haagu. Da, g. Blago Perić se ne boji 'hipoteka prošlosti'. On smatra da je dobro za hrvatski nacionalni interes te hipoteke pokušati razbijati. Koliko je doista nebitna školovanost kada je u pitanju spoznaja o hrvatskom nacionalnom interesu pokazuje i to što g. Šaravanja postavlja pitanje "prioriteta, koje iziskuje veliku stručnost , znanje i dobar pregled vremenskih i drugih prilika." Baš bi bilo zgodno znati tko bi to bio među Hrvatima Australije? Pa samo Hrvatski institut za povijest je izdao cijeli niz izuzetno vrijednih povijesnih knjiga. Meni se čini da bi se na taj način potrošili sati i sati na određivanje prioriteta, valjda onoliko koliko je g. Blagi Periću i ostalim povjerenicima bilo potrebno da neku akciju uspješno i završe. A možda se određivači prioriteta još ne bi ni stigli dogovoriti. Osim ako g. Šaravanja ne misli da je on taj koji zadovoljava kriterije koje je sam postavio? Zar on doista ima pregled svih tih izdanja i zna o njima toliko da bi sa sigurnošću mogao ustvrditi prioritet?

Mene je razveselila činjenica što g. Šaravanja piše o mojoj knjizi : "ako je suditi po hrvatskim čitateljima u Australiji, onda je to hrvatski best seller stoljeća." Naime, očito je da g. Šaravanja nije shvatio činjenicu zašto je moja knjiga dosta čitana u Australiji, vjerojatno i više nego u Hrvatskoj iako je knjiga rasprodana. (I ne samo to već mnogi primjerci idu iz ruke u ruku, a tako je jedan čitatelj, pošto knjiga nije bila zavedena u knjižnici, sjeo i nije izišao van dok je nije pročitao.) Naime, poslije promocije moje knjige organiziran je razgovor između g. Bulajića, direktora Muzeja žrtava genocida iz Beograda i mene na radiju Slobodna Europa. Taj razgovor nije čuo veliki broj naših ljudi, ali je ipak izazvao medijski interes jer su ga prenijele neke novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Kako je tko prošao u tom razgovoru pokazuje da su potom tiskana o tome i dva interviewa sa mnom, a naslovi govore sve: "Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomana, MILANA BULAJIĆA, TVORCA SRPSKOG MITA O SEDAMSTO TISUĆA ŽRTAVA JASENOVCA, BILO JE LAKO UHVATITI U LAŽI: U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici", ili "Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine". A među Australskim Hrvatima situacija je potpuno drugačija - razgovor su slušali i oni u Melbourneu i oni u Sydneyu. Iz samog razgovora oni su mogli sami doći do zaključka o vrijednosti poruka moje knjige, odlučiti hoće li se uključiti u akciju ili ne. Oni su itekako dobro shvatili zašto je Vukovar i njegov srpski gradonačelnik Dokmanović, koji se ubio u Haagu, bio jedna od glavnih točaka tog 'razgovora o Jasenovcu'. Oni su itekako shvatili da se kroz Srpski mit o Jasenovcu, u stvari govori i o drugim srpskim zločincima iz Vukovara, i o srpskim zločincima iz Knina, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika. Ali ne i samo o njima već prvenstveno o zločincima iz Beograda, iz Srpske pravoslavne crkve, pa i o onim iz moćnoga svijeta.

Je li na to mislio g. Šaravanja kada nas je upozorio "Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara"? Da, doista s te točke gledišta moja knjiga nije oprezna ni mudra. Kako je danas u Hrvatskoj izgleda popularno sve što je jugoslavensko i srpsko, a nepopularno sve što je hrvatsko - ni s te točke gledišta moja knjiga nije ni oprezna ni mudra. Pogotovo ako se zna da je mojoj knjizi dr. Bulajić posvetio u svojoj novoj knjizi poglavlje s naslovom "Srpski mit o Jasenovcu" profesora Josipa Pečarića i "Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima" - ideologija genocida Cohen-Pečarić", pa kaže (str. 800) kako ga je: *"'Knjiga' profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno"* uvjerila *"da postoji genocidna ideologija hrvatskih autora!" "Cohen* (misli na američkog židova Philipa Cohena autora knjige "Serbia's secret war: propaganda and the deceit of history", koji očito nije hrvatski autor, J.P.)*, Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju srpskom narodu kao cjelini. To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske.*"

Naravno, jasno je zašto g. Šaravanja ne spominje ni knjige g. Cohena i g. Ljubice Štefan. Jer one doista, kao i moja, prema g. Šaravanji "kriju u sebi hipoteku našeg velikog grijeha." Istina, poslije samog teksta g. Šaravanje uopće mi nije jasno što je u stvari ta "hipoteka našeg velikog grijeha". Očito ne misli na

ništa što je povezano s NDH jer kasnije tvrdi da su Hrvati u Australiji "samo i jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku". Naravno da se ne slažem s takvim mišljenjem g. Šaravanje. Duboko sam uvjeren da su se Hrvati Australije borili za nezavisnu državu Hrvatsku. Možda je cijeli nesporazum u tome. Ako nije po srijedi tiskarska greška ispada da današnja Hrvatska može biti bilo kakva - I jednako je dobra - ako nije NDH. Ovakav stav bi bio potpuno kontradiktoran cijelom tekstu g. Šaravanje u kome izjednačava Račana s Ocem hrvatske države, a s druge strane može imati i smisla, kada zagovara poslušnost prema vladarima svijeta i prigovara Australskim i inim Hrvatima kojima se više sviđa nezavisna hrvatska država.

Drugim riječima, to što je knjiga Srpski mit o Jasenovcu možda najčitanija knjiga među Hrvatima Australije nije usporedivo s time je li ili nije neka druga knjiga vrjednija ili ne. G. Šaravanja ima jako loše mišljenje o Hrvatima Australije kada misli da je to bio kriterij po kome su oni odlučivali o tome da se uključe u akciju za engleski prijevod knjige. Oni jednostavno osjećaju ako je knjiga čitljiva njima možda će je pročitati i netko u svijetu. Jer tko čita povijesne knjige, ma koliko one sadržavale "vrijednije gradivo od Srpskih mitova o Jasenovcu" (ma što god mu to značilo). Dapače, g. Šaravanja upravo tim svojim uspoređivanjem veliča australske Hrvate, jer on uspoređuje moju knjigu s knjigama jednog drugog američkog Židova C. Michaela McAdamsa. **Naime, očito je da su se o promociji ovih knjiga u svijetu trebali pobrinuti Američki Hrvati a ne Australski. Kao što australski Hrvati imaju namjeru moju knjigu slati diljem svijeta**, dakle, i u Ameriku. Dok Američki Hrvati o tako nečemu nisu mislili, Blago Perić, Luka Laus, Pero Bošnjak, Sergio Marušić i drugi australski Hrvati jesu, jer su svjesni da bez takvih akcija ne mogu ni očekivati "sitnu zraku sunca".

Inače, mene su uvijek zabavljale i usporedbe moje knjige s 'ozbiljnim' povijesnim knjigama. Oni koji su slušali moj razgovor s dr. Bulajićem znaju da sam ja o svojoj knjizi isključivo govorio kao o publicističkoj knjizi. Istina, nju je objavio Hrvatski institut za povijest, a iz samog naslova je i očito da se radi o znanstvenoj publicistici, tj. popularizaciji povijesti. Međutim, interesantna je činjenica da se knjiga jednako sviđa i nekim povjesničarima-znanstvenicima i običnim ljudima. Zamjenik Hrvatskog instituta za povijest mi je uoči promocije rekao: "Idem na posao vlakom i čitajući vašu knjigu kažem sam sebi: Bože moj, je li moguće da je ovu knjigu napisao jedan - matematičar?" Na promociji u Senju sa mnom je bio i recenzent moje knjige iz samog Instituta. I on je tamo ispričao o svome šoku kada je tek na kraju iz "Bilježaka o autoru" shvatio tko je autor. On se u Senju i usprotivio mojoj tvrdnji o publicističkom karakteru knjige ističući njene znanstvene vrijednosti. **Konačno, prošle godine knjiga je bila predložena i za državnu nagradu u kategoriji društvenih znanosti i izuzetno povoljna recenzija stigla je i iz Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti i iz Hrvatskog instituta za povijest.** A iz instituta je recenzent bio nitko drugi nego ravnatelj Instituta, prof. dr. Mirko Valentić! Zato se ne treba čuditi g. Šaravanji zbog sličnih uspoređivanja, ma koliko god meni takva uspoređivanja izgledaju smiješna.

Moje iskustvo je slično iskustvu g. Blaga Perića. Ako imaš na umu neku akciju - uradi sam. Bez velike filozofije i određivanja prioriteta i sl. stvari koje samo odmažu a ne pomažu. Zamislite samo da su se sakupile "mudre glave" da određuju za koju crkvu u Hrvatskoj će g. Blago Perić skupljati novac. Ili koja je sve naša knjiga "vrednije gradivo" od moje. Samo za nabrajanje tih knjiga s "vrednijim gradivom" bi našim "mudrim glavama" trebalo više vremena od onog za koje su g. Blago Perić i drugi povjerenici realizirali akciju o Srpskom mitu o Jasenovcu.

Nadam se da se oni i ne ljute na g. Šaravanju zbog njegovih legitimnih pogleda. Mene su podsjetili na priču sa Savjetnikom za povijest pokojnog nam Predsjednika - doktorom povijesnih znanosti. Kada smo razgovarali o mojoj knjizi jasno mi je stavio do znanja da smatra da je takvu knjigu trebao napisati povjesničar. Nisam se usprotivio pitajući ga: "Pa zašto nisu? Ja odgovaram na drugo izdanje Bulajićeve knjige. Zašto oni nisu odgovorili već na prvo izdanje." Rekao sam mu da odnese knjigu na more, pa kada je pročita opet ćemo se čuti. Sreli smo se, po njegovom povratku s mora, na Jelačić placu. Njegov komentar je bio: "FENOMENALNO". On kao savjetnik predsjednika države za povijest i doktor povijesnih znanosti, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest profesor i doktor povijesnih znanosti i gospoda Perić, Laus, Bošnjak, Marušić i svi drugi koji su sudjelovali u ovoj akciji vjerojatno misle istovjetno. A to je ono o čemu sam i pokušao pisati u ovom tekstu, tvrdeći da su mnogi hrvatski ljudi i bez visokih škola itekako obrazovani kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes. Nadam se da će oni i dalje promicati taj interes, bez obzira što vladarima svijeta to nije po volji. Jer nije svaka vlast za vijeka. Pa već sutra ljudi u Hrvatskoj mogu pomisliti kao i ja danas: nije baš pametno kada radiš ono što se dopada tvojim neprijateljima.

NITKO NIJE OSPORIO GUMZEJEVE NAVODE DA JE U NEDIĆEVOJ SRBIJI STRADALO 45.000 ŽIDOVA

Vjesnik, 22. studenoga 1999.

Maja Freundlich je u tekstu "Vukojević kao poučak" (Nedeljni Vjesnik, 14. studenoga 1999.) doista izvrsno analizirala val napada na izvješće saborske Komisije za žrtve rata i poraća, koji je započeo g. Slavko Goldstein ustvrdivši da "ono umanjuje židovske žrtve i žrtve Jasenovca". G. Freundlich argumentirano pobija ovakvo tvrđenje.

Ja bih ipak upozorio da je g. Goldstein u "Vjesniku" od 30. travnja i 1. svibnja 1998., sugerirao da se treba brojka od 80.000 žrtava Jasenovca, i brojka od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata, "podastrijeti široj i domaćoj i međunarodnoj javnosti", kao "relevantne i znanstveno dokazane".

Reagirao sam na ovu sugestiju u "Vjesniku" 14. lipnja 1998., jer je bilo očito da Goldstein zadržava brojku do koje se došlo popisom iz 1964. godine kada se radi o sveukupnim žrtvama rata, a brojku žrtava Jasenovca od 49.874 s tog popisa povećava na 80.000, što je povećanje za nešto više od 60 posto.

Goldstein to svoje povećanje od 60 posto obrazlaže i ovako: "Iznimka je romska populacija koja nije nikada bila temeljito popisana ni u popisima stanovništva na području stare Jugoslavije, no iako se romske obitelji nisu javljale da bi saznale nešto o svojim nestalima, poznato je da su čitave obitelji odvođene i pogubljivane".

Još tada sam primijetio da je nelogično za toliko povećati broj žrtava Jasenovca (više od 30.000), a ne povećati za istu brojku ukupnu brojku žrtava rata, i ustvrdio:

"Ne može se nikako govoriti o znanstvenom dokazu dokle god hrvatski stručnjaci nisu bili u mogućnosti analizirati spomenuti popis! A činjenica da im srpski istraživači ni za novac ne žele dati taj popis previše je indikativna!"

G. Goldstein nije odgovorio na moj tekst. Umjesto njega "odgovorio" mi je tajnik Komisije g. Florijan Boras (Vjesnik, 21. listopada 1999.) tvrdeći "da je iz dostupnih materijala očito da su jugoslavenske komisije umnožavale broj žrtava tako što su neka imena ponavljale".

Napomenimo da u tom tekstu u Vjesniku g. Goldstein spominje popis s brojkom od 60.000 žrtava Jasenovca, pa se konstatira: "U svezi s brojkom od 60-tak tisuća obrađenih žrtava moglo se kalkulirati jedino oko činjenice da li su poginuli baš u Jasenovcu, Staroj Gradiški, na putu do logora ili pak na licu mjesta".

Jasno je da je ova tvrdnja netočna, jer se ne spominje ponavljanje nekih imena Drugim riječima, sumnje koje sam iznio u svom pismu pokazale su se opravdanim, a "znanstveni dokaz" g. Goldsteina, člana saborske Komisije za žrtve rata i poraća, pokazao se ništavnim.

Josip Jurčević u knjizi "Nastanak Jasenovačkog mita" (Zagreb 1998.) kaže (str. 62): "U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sondi koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. "Ova sonda je kopana kod table s natpisom "Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava"", a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura."

Radi se o radu antropološke komisije, koja je istraživala u Jasenovcu tijekom ljeta 1964. i 1965. godine, i za svo to vrijeme pronašla nekoliko stotina kostura (u Gradini - 289 i "u većini slučajeva je smrt nastupila nasilnim putem", a na lijevoj strani rijeke Save 192 - a to su bili "logoraši koji su umrli u logoru"). Da ovdje i ne spominjemo činjenicu da je jedan član komisije Srbin Srboljub Živanović tvrdio da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju "populaciji koja je nosila svetle komponente", tako da se s pravom može tvrditi da se radilo o pogubljenim Hrvatima s Križnog puta (Lj. Štefan, Hrvatsko slovo, 20. ožujka 1998.).

A sjetimo se da je nedavno kod Maribora iskopano 1.179 kostura žrtava Križnog puta, a da i ne spominjemo druga mjesta u kojima imamo slične nalaze.

Međutim, na isti je način "znanstveno utemeljena" i Goldsteinova tvrdnja da se "umanjuju židovske žrtve". To je pokazao g. Jakov Gumzej u više tekstova objavljenih u "Vjesniku".

Spomenut ću samo tekst od 9. rujna 1998. godine u kome je dao niz citata iz "Jevrejskog pregleda", Beograd, iz kojih je vidljivo da su mnogi Židovi iz Hrvatske odvedeni u Srbiju i tamo pogubljeni.

Na osnovu toga g. Gumzej je zaključio: "Slijedom svega izloženog proizilazi da u NDH nije ubijeno 30.000, nego oko 10.000 Židova, što je također užasna brojka za koju svoj dio odgovornosti snose kriminalne skupine unutar ustaškog pokreta, ali je činjenica da je broj stradalih Židova u NDH Bulajić utrostručio i Hrvatima podmetnuo holokaust počinjen u Nedićevoj Srbiji.

Slijedeći je zaključak da u Nedićevoj Srbiji nije stradalo 'samo' 24.000 Židova, nego gotovo dvostruko više, odnosno oko 45.000 Židova." Koliko je meni poznato, nitko, pa ni g. Goldstein nije osporio navode g. Gumzeja.

U HRVATSKOJ IMAMO MNOGO BULAJIČEVIH UČENIKA

Hrvatsko Slovo, 21. srpnja 2000.[207]

Čini mi se da moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2" nisu samo odgovor na knjige dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja žrtava genocida iz Beograda, dakle ustanove koja promiče srpski mit o Jasenovcu u sklopu velikosrpske politike. Naime, čitajući te knjige i ono što se danas može pročitati u Hrvatskoj, stječe se dojam kako danas u Hrvatskoj imamo puno Bulajićevih učenika. Recimo Bulajić je veliki borac protiv "Tuđmanovštine". Koliko danas tek u Hrvatskoj imamo njegovih suboraca.

I povijest Hrvatske treba deTuđmanizirati. A sjetimo se da je Bulajiću "barjaktar Tuđmanovštine" bio pok. akademik Ljubo Boban. Naravno, njegov popis se proširivao. Tako su se Tuđmanu i Bobanu pridružili i g. Žerjavic, gđa Ljubica Štefan, Philip Cohen, pa čak i ja. Dapače, u njegovoj prošlogodišnjoj knjizi posebno poglavlje posvećuje "ideologiji genocida Cohen-Pečarić". Kako se poslije pojave moje knjige doista zbio jedan genocid - onaj koji su Srbi napravili na Kosovu, zahvaljujući dr. Bulajiću tako smo doznali i ideologe tog genocida: jedan Židov i jedan Hrvat. U stvari, kakva se glupost dr. Bulajića krije iza "ideologije genocida Cohen-Pečarić" vidjet ćete kada budete čitali moju knjigu. Kako u Hrvatskoj danas sprovode Bulajićevu deTuđmanizaciju povijesti, ostaje mi da čekam kada ću i tu postati genocidni ideolog. Možda me američki komandosi odvedu i u Haag zbog Kosova - nikad se ne zna! Ali povijest ne treba samo deTuđmanizirati. Treba je i deustašizirati. I doista, dr. Bulajić je svoje hrvatske učenike doista naučio kako je Tuđmanova Hrvatska u stvari "Druga Nezavisna Država Hrvatska". I jasno je onda da je svih deset godina takve države, tj. Druge Nezavisne Države Hrvatske, bilo loše - a pogotovu onaj početak: stvaranje hrvatske države. Jer, kako Bulajić ući svoje hrvatske učenike – svaka hrvatska država jest genocidna država. Bulajićevi učenici su doista dobro razumjeli poruku svoga profesora pa pišu o Tuđmanovom režimu, neo-nacizmu (jedan glavni urednik), fašizmu i sl.

Tuđman je u tih deset godina napravio mnogo zala. Jedna od njih jest i to što se mnogo, mnogo više zna o Križnom putu hrvatskog naroda. Neki njegovi sljedbenici drznuli su se i da naprave film o tim hrvatskim žrtvama. Normalno je da se ti drznici moraju osuditi, kada je profesor Bulajić napisao kako su to "priče za malu decu" odnosno "revizije istorije na akademskom nivou". Ali srećom imamo mi u Hrvatskoj puno Bulajićevih učenika koji danas također osuđuju takve "revizije povijesti" i to će u novim školskim udžbenicima oni sigurno lijepo riješiti. Istina, imaju mali problem s onih 1.179 kostura - iskopanih kod Tezna (iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra, pa se pretpostavlja da su

[207] Govor J. Pečarića na promociji knjiga "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2" objavljen je i u *Spremnosti, hrvatski tjednik, 11. srpnja 2000.*

samo na tom mjestu poslije rata partizani pobili 40.000-50.000 ljudi – uglavnom Hrvata). Manji je problem dolina sv. Janeza kod Špitalića, iako se spominje "masovna grobnica veličine dvaju današnjih Maribora", jer tu još nije iskopano toliko mnogo kostura kao u "šumi strave" kod Tezna. Ali upoznavajući profesora Bulajića siguran sam da će njegovi učenici u Hrvatskoj i taj problemčić uspješno riješiti. Glavno je ne dopustiti "reviziju povijesti". Ako je u Tuđmanovoj Hrvatskoj neko govorio o nekakvim poslijeratnim hrvatskim žrtvama, križnim putovima i slično, jasno je da to besmisleno i čista revizija povijesti: pa ubijani su samo Hrvati. Dakle, to treba eliminirati iz udžbenika, tj. te udžbenike deustašizirati iliti deTuđmanizirati.

A da i ne spomenem reviziju povijesti koja se tiče Jasenovca. Počev od Bušića, preko Tuđmana, Bobana, Žerjavića, g. Štefan, Pečarića i Jurjevića sve jedan revizionist do drugoga. A profesor Bulajić u svojoj prošlogodišnjoj knjizi sve lijepo objašnjava svojim učenicima. Čak im citira i pjesmu koja je nastala još 1941. godine. Zove se "Plovite srpski leševi":

"Crni leševi srpski, plovite tiho i nemo
REKAMA SRPSKIH ZEMALJA
Voda će da vas grli, da vas prevrće i valja
I da vam žubori pogrebnu pesmu.
A KAD STIGNETE U PUTU VAŠEM POSLJEDNJEM
DO OBALA MAJKE SRBIJE
I budete na domaku grada Beograda -
Vrisnite, srpski leševi,
Vrisnite unakažena telesa
Vrisnite vriskom aveti.
Jezivi vrisak vas prolomiće zemlju i nebesa
I probudiće odasna Boga Pravde
Da vas osveti."

Da, da. Rekama srpskih zemalja sigurno se mora stići do obala majke Srbije! I to su Tuđmanovi revizionisti negirali. Očito je REVIZIJA POVIJESTI tvrditi da se rekama srpskih zemalja ne može stići do Srbije, kad znamo da je Srbija tamo gdje je i jedan srpski grob, ili najmanje na liniji Virovitica-Karlovac-Karlobag.

A znate li kako bi neki revizionist mogao tumačiti ovu pjesmu? Prvo bi rekao da su srpske rijeke samo one u Srbiji, ili su to njene granične rijeke. Takva je na primjer rijeka Drina gdje je svaki most bio mjesto na kojem su četnici vršili masovna pogubljenja, a svoje žrtve su potom bacali u Drinu. Ti "srpski leševi", srpski po svojim krvnicima, bi Drinom i Savom doplovili do Beograda. A spominju se i žrtve s odsječenim glavama, što Srbi i jesu prakticirali u svojoj povijesti, a što je i bio jedan od oblika i metoda četničkog terora i zločina u Hrvatskoj u Drugom svjetskom ratu. Naravno, danas se u Hrvatskoj takva revizija povijest ne može dozvoliti, jer poznato je gdje sve ima srpskih grobova i koje zemlje jesu srpske.

Neki drugi revizionist bi čak i prihvatio Bulajićevu tezu kako je grad Beograd bio konclogor u sistemu ustaških logora smrti Jasenovac, jer pjesma govori o Srbima koji su - kako nas uči dr. Bulajić - ubijeni u Jasenovcu i eto doploviše do Beograda, ali bi proglasio činjenicu da se spominju srpske rijeke kojima leševi doplovljavaju do Srbije kao očit velikosrpski expanzionizam, i to bi im bila potvrda kako su Srbi u tom logoru bili oni koji su digli oružje na državu u kojoj su živjeli. Čak bi spomenuo kako su u SAD-u ili Australiji u logorima zatvarali i one koji nisu digli oružje na svoje susjede. Naravno opet se radi o čistom revizionizmu jer je poznato da su četnici surađivali s poznatim antifašistima Talijanima i borili se protiv fašističke NDH. Istina i drug Tito još 1942. godine spominje kako je u Jasenovcu bilo 10.000 "najboljih sinova Hrvatske", očito onih koji su digli oružje na tu državu, ali to Bulajićevi učenici neće spominjati u deustašiziranim i deTuđmaniziranim udžbenicima. Naime mogli bi izazvati smetnju u dječjim glavama, kojima se može učiniti čudno da kada su u logorima oni koji nisu digli oružje na svoju državu, onda je to u redu, a kada su oni koji jesu onda je to strašno. Ako takvih stvari koje mogu zbuniti našu djecu ima u dosadašnjim udžbenicima, jasno je da se deustašizacija i deTuđmanizacija mora sprovesti - POD HITNO.

Svoju knjigu dr. Bulajić završava još jednom pjesmom, pjesmom Milke Babić "Jasenovac 1941.-1945." Iz te pjesme doznajemo kako u Domovinskom ratu

"JASENOVAC OPET LOGOR POSTA".

Ako je suditi po broju Bulajićevih učenika u Hrvatskoj ne bi me iznenadilo da uskoro u Hrvatskoj doživimo reviziju Domovinskog rata. Uskoro bi heroji Domovinskog rata trebali postati zločinci - za Haag spremni, pogotovo oni iz "Bleska" i "Oluje", a stvarni zločinci žrtve. Uskoro bi trebali doživjeti razna šikaniranja hrvatskih ratnika, invalida Domovinskog rata. Po Lici i cijeloj Hrvatskoj tražit će se masovne grobnice "nenaoružanog srpskog naroda". U Haagu bi bar na 45 godina trebali biti osuđivani oni koji su spasili hrvatske enklave i BiH, i sl. Ili sam ja malo zakasnio s interpretacijom Bulajićeve knjige? Možda je sve to već na djelu? Kako sam ja o dr. Bulajiću dosta pisao u mojim knjigama koje su pred vama, očito je kako mi je danas teško pisati o problemima deustašizacije i deTuđmanizacije i o drugim stvarima o kojima učenici dr. Bulajića naveliko pišu i govore u Hrvatskoj. Onima, koji pročitaju moje knjige bit će jasno sto ja o tome mislim, jer sam odgovarao izravno profesoru, a ne njegovim učenicima.

Zato ću ovdje samo opisati kako je došlo do pojave ovih mojih knjiga. Naime knjige su tiskane na poticaj australskih Hrvata. Možda se netko još sjeća da je poslije pojave moje prve knjige organiziran na radiju "Slobodna Europa" razgovor između dr. Milana Bulajića i mene. Snimak cijelog razgovora, jer na radiju "Slobodna Europa" nije dan cijeli razgovor, imali su prigodu čuti Hrvati Sydneya i Melbournea. Kakva je bila reakcija medju njima najbolje pokazuje to

što je na Hrvatskom radiju Australija u Sydneyu, na kome je trebala biti u dva uzastopna petka, slušatelji nisu htjeli prijenos nogometne utakmice Sydneyske Croatie, koja se u tom trenutku borila za prvo mjesto u australskom prvenstvu, nego su željeli saslušati razgovor do kraja. Kompromis je pronađen tako što je nakon nogometa dan i ostatak razgovora, pa sam potom i ja ponovo sudjelovao u emisiji - i sama emisija je produžena za sat i pol. I kada su u drugim emisijama davani samo dijelovi razgovora - naši ljudi su tražili nastavak pa se i u Sydneyu i u Melbourneu razgovor slušao u 4-5 nastavaka. To je dovelo i do akcije za engleski prijevod moje knjige. Kako im se sam razgovor toliko svidio planirao sam ga dodati prijevodu knjige. U međuvremenu se pojavila nova Bulajićeva knjiga. Bilo je jasno da će i u njoj biti puno gluposti kao i u onoj prethodnoj, pa je tako nastala i ova druga knjiga. Obje će se zajedno naći u engleskoj verziji. Nadam se da će promocije i te knjige za nekoliko mjeseci, vjerojatno početkom listopada, biti održane u raznim australskim gradovima.

RAZGOVOR
Akademik JOSIP PEČARIĆ, matematičar svjetskoga glasa

HRVATSKA ŠKOLA U TEORIJI NEJEDNAKOSTI

Hrvatsko Slovo, 30. lipnja 2000.[208]

Akademik Josip Pečarić rođen je 1948. g. u Kotoru, Boka kotorska. Magistrirao je elektrotehniku i doktorirao matematičke znanosti. Redoviti je sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, voditelj Seminara Nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu PMF-a. Dobitnik je Godišnje državne nagrade za prirodne znanosti za 1997. godinu. Odlukom prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana prošle godine odlikovan je Redom Danice Hrvatske s likom Ruđera Boškovića. Djelatni je član The New York Academy of Science, a ove godine izabran je i za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

U ime Hrvatskog Slova, čiji ste dugogodišnji suradnik, čestitam Vam na izboru za redovitog člana HAZU. Kako je doslo do Vašeg izbora za redovitog člana HAZU i kojim povodom?

- Razlog je uobičajen - cjelokupni stvaralački rad u matematici. Oko osamdeset vrhunskih imena svjetske matematike svojim pismima HAZU poduprlo je moj izbor. Među njima bili su akademici, te autori niza glasovitih monografija ili članovi redakcionih odbora poznatih svjetskih časopisa. Kao autor ili koautor napisao sam oko 470 znanstvenih radova iz matematike i oko 50 radova iz elektrotehnike, geofizike, geologije, građevinarstva, fizike i povijesti. Napisao sam kao autor ili koautor 16 knjiga (13 iz matematike, jedna iz fizike, te knjige Srpski mit o Jasenovcu i Borbu za Boku kotorsku). Četiri knjige objavljene su mi na engleskom jeziku, u poznatim izdavačkim kućama Academic Preš i Kluwer Academic Publishers, pa su velikani svjetske matematike smatrali da su samo neke od njih dovoljne za moj izbor. Ipak, većina je posebno isticala da sam ja vodeći ili jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti. Inače i u svjetskim referativnim žurnalima (SAD i Njemačka) za mene kažu da sam veliko ime u teoriji nejednakosti. Sigurno je mom izboru znatno doprinijela činjenica da sam Editor-in-Chief međunarodnog časopisa Mathematical Inequalities and Applications koji se tiska u Zagrebu, a u Editorial Boardu tog časopisa nalazi se preko šezdeset najpoznatijih svjetskih znanstvenika iz toga područja. Nakon godinu dana časopis je uvršten u Extended list of Citation Index journals, kao prvi hrvatski znanstveni časopis na toj listi. Član sam izdavačkih savjeta još šest međunarodnih časopisa. Pod mojim mentorstvom izrađeno je ili je

[208] Također: Spremnost, hrvatski tjednik, od 4. srpnja 2000.

u tijeku izrada više doktorskih disertacija u zemlji i inozemstvu. Imam golemu znanstvenu suradnju s nizom matematičara iz zemlje i inozemstva (SAD, Kanade, Izraela, Engleske, Švedske, Njemačke, Austrije, Italije, Grčke, Rumunjske, Bugarske, Kine, Japana, Australije, Singapura itd.). Sve u svemu imam oko stotinu suradnika.

Upravo ste se došli iz Australije gdje ste boravili više puta. Sigurno znate puno o australskim Hrvatima. Kakve su aktivnosti i problemi naših sunarodnjaka u toj dalekoj zemlji?

- Od godine 1992. svake godine sam boravio u Australiji na poziv tamošnjih sveučilišta. Znate kako je bilo u Jugoslaviji i što se sve pričalo o tzv. neprijateljskoj emigraciji. A, zapravo, zakinuli su nas za upoznavanje velikog dijela vlastitoga nacionalnog bića. Neizmjerno sam sretan sto sam kroz ove godine imao prigodu upoznati i taj dio hrvatskog naroda, ili kako volim reci - upoznati i tu drugu polovicu svoje duše. Naravno, vjerojatno znate da je sva ona pomoć koju su naši iseljenici godinama slali u stvari nešto što je učinio jedan manji dio naših ljudi, a mnogi od njih su doslovno odvajali od usta da bi pomogli svojoj domovini. Kako sam svake godine bio u Australiji, mogao sam doista uspoređivati prilike među tamošnjim Hrvatima s onim u Hrvatskoj. Kao što je agresija na Hrvatsku ujedinila sve nas u Hrvatskoj, slično se desilo i u Australiji. Ali već 1992., tijekom prvog svog posjeta, osjetio sam da postoje oni koji počinju unosit razdor. Upozoravao sam ljude kako je svijet želio Jugoslaviju, pa kako to nije uspio ostvariti srpskom agresijom, ići će okušanom metodom podjele među Hrvatima. Proces rashrvaćivanja Hrvatske sprovođen je i među našim iseljeništvom. Zato su u Australija mogli donijeli zakon o zabrani korištenja etničkih imena u nogometu. Naravno, to je, kao i embargu na uvoz oružja, bilo upereno protiv dvije Croatie - sydneyske i melbournske, a kada je melbournska Croatia, naravno pod drugim - novim imenom - osvojila prvenstvo, i kad su hrvatske zastave preplavile igralište, došla je na red i zabrana korištenja nacionalnih simbola. Tako se problemi globalizacije kojom se žele uništiti specifičnosti, a zbog toga prvenstveno i mali narodi, odražavaju i na australske Hrvate kojima predstoji borba da sačuvaju sami sebe. Uostalom, kao što nama predstoji da sačuvamo svoju državu i sebe same u još jednom novom svjetskom poretku. Kažem novom jer doista ne vidim razliku u odnosu na one prethodne: Novi kvalitetan skok u razvoju tehnologije ponovo dovodi do toga da oni koji posjeduju tu tehnologiju žele vladati cijelim svijetom. Čini se da smo svjetskim moćnicima mi Hrvati, i u zemlji i iseljeništvu, bili samo izvrsni eksperimentalni laboratorij za to. Jer, kada uspiju jedan ponosan narod koji je, protiv njihove volje, u veličanstvenom Domovinskom ratu izborio svoju državu uvjeriti da je dobro odreći se sama sebe, onda je doista njihova zadaća mnogo ostvarljivija.

Kakav je bio odjek rezultata izbora u Hrvatskoj u hrvatskom iseljeništvu?

- Svagdje u iseljeništvu je nadmoćno pobijedio HDZ. Ljudi u iseljeništvu i te kako znaju sto znači imati svoju državu. Njih razne crne priče nisu mogle toliko pogoditi da ne razmišljaju o tome kome daju državu u ruke. Golemo je razočarenje među onima koji su cijeli život posvetili borbi za hrvatsku državu. Na žalost, i razočarenje u običnoga, prosječnoga hrvatskog čovjeka. Kažu: Kada bi se ponovila 1991. i agresija na Hrvatsku, ne bi više dali ni jedan jedini dolar. Iz dana u dan gledaju što se događa u domovini: kriminalizira se Domovinski rat. Hrvatske branitelje i invalide ponižava se sve moguće načine. Mene je osobno užasnula scena koju sam vidio na HTV-u, kada je jedan od invalida Domovinskog rata vratio svoju protezu "svome" ministru. Bezosjećajnost toga ministra opisao sam našim ljudima u Australiji. Pitali su: Zar je moguće da je situacija tako strašna? Nameće se pitanje: Zar nije logično da je nova hrvatska vlast trebala pokušati pridobiti i ono što je najsvetije hrvatskom čovjeku, dakle HV, dragovoljce Domovinskog rata? Ako nije, koje su joj namjere?

A iseljeništvo?

- Slično je i s iseljeništvom. Ali i tamo je suprotno od onoga sto bi se očekivalo od vlasti koja želi biti hrvatska. Zatvaraju se konzulati u središtima s najviše Hrvata, u onim sredinama koje su najzaslužnije za stvaranje hrvatske države, a u centrima gdje su te konzulate izgradili tamošnji Hrvati i svojim novcem i svojim radom. Logično je zaključiti da im se time pokušava otežati dolazak u Hrvatsku. Tako imamo paradoksalnu situaciju: dok se onima koji su na Hrvate i Hrvatsku izvršili agresiju dolazak želi olakšati, onima koji su stvarali ovu državu povratak treba otežati. Troškovi održavanja tih konzulata sigurno su mnogo manji od gubitka koji će Hrvatska imati nedolaskom tih naših ljudi. Ovih dana su me Hrvati iz Melbournea obavijestili da se osim zatvaranja konzulata u Sydneyu (70.000 Hrvata), želi zatvoriti i konzulat u njihovom gradu (50.000 Hrvata). Duboko su uvjereni da ih kažnjavaju zbog njihovih zasluga u stvaranju hrvatske države, odnosno razbijanja Jugoslavije. Potvrdu tom mišljenju nalaze u činjenici kako današnja vlast stalno govori kako je svih deset godina prethodne vlasti bilo loše, pa prema tome i sama obrana od agresije, tj. samo stvaranje države.

Ne može se općenito tvrditi da naši iseljenici, baš svi naši ljudi tako misle.

- Državotvorni dio Hrvata u Australiji ne miruje. Oni i dalje promišljaju kako služiti ostvarivanju hrvatskih nacionalnih interesa. Jedna od akcija koja je upravo okončana jest akcija za engleski prijevod moje knjige Srpski mit o Jasenovcu. Imaju namjeru primjerke knjige slati raznim političarima i institucijama diljem svijeta.

Da, Jasenovac je uporište raznim manipulacijama i danas. Možete li nam reći nešto o tome? Tko su glavni manipulanti?

- O tome sam dosta pisao u svojoj prvoj knjizi o Jasenovcu. Velikosrpska politika

je pokazala i s nedavnim kongresom u Banja Luci da ne odustaje o srpskoga jasenovačkog mita za ostvarenje svojih ciljeva. Velikosrpska politika ima i ustanovu koja promiče srpski mit o Jasenovcu - Muzej žrtava genocida u Beogradu na čijem čelu je čuvar velikosrpske pogibeljomanije dr. Milan Bulajić. Uloga tog mita po kome je u Jasenovcu ubijeno na stotine tisuća (najčešće se spominje brojka od 700.000), ako ne i više od milijun ljudi poslužio im je u pripremanju srpskog naroda za ostvarenje genocida koje su napravili u ratovima počevši od Domovinskog rata, preko rata u BiH do najnovijeg genocida na Kosovu. Tijekom samih ostvarenja tih genocida srpski mit o Jasenovcu služio im je za opravdavanje. Pri tome ne smijemo zaboraviti potporu svjetskih moćnika Srbima, proisteklu i iz njihove želje za očuvanjem Jugoslavije. A Simpozij u Banja Luci pokazao je već novu ulogu srpskog mita o Jasenovcu. Kao što sam i najavio u svojoj knjizi, sad predstoji revizija povijesti, ono za što obično optužuju hrvatske povjesničare. Srpskim mitom o Jasenovcu želi se postići prikazivanje onih koji su napravili genocid u Hrvatskoj - žrtvama, a heroji Domovinskog rata postaju istim tim mitom kriminalci i zločinci! Slučajnost u istovjetnosti s nekim pojavama u Hrvatskoj? Kada čitam najnoviji Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o Spomen-područja Jasenovac stječem dojam da je taj zakon pisao netko u Beogradu, ili je glavni savjetnik bio upravo dr. Milan Bulajić. Naime, kao što dr. Bulajić, koji svoju najnoviju knjigu Jasenovac - Ustaški logori smrti * Srpski mit? * - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999., završava pjesmom po kojoj je Jasenovac bio hrvatski konclogor i u Domovinskom ratu, negira postojanje i partizanskoga poslijeratnog konc-logora, to isto čini i predlagatelj ovog Zakona, prema kojem u Jasenovcu treba evocirati strahote fašistickog zločina, a uopće se ne spominju poslijeratne žrtve i u Jasenovcu.

Čini se da je duboko zakopana istina izbila na vidjelo i da vapi u nebo.

- Danas kada je otkriveno veliko grobište Hrvata s Križnog puta na Teznom kod Maribora u Sloveniji iz koga je iskopano 1.179 kostura (iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra), a pretpostavlja se da su samo na tom mjestu poslije rata partizani pobili 40.000-50.000 ljudi, dr. Bulajić piše o Križnom putu hrvatskoga naroda kao o priči za malu djecu, odnosno posvećuje jednu sekciju svoje knjige Blajbuškom mitu koju završava riječima: Revizije istorije na akademskom nivou! A sjetimo se samo rada antropološke ekipe koja je vršila iskopavanja u Jasenovcu-Gradini, tijekom ljeta 1964. i 1965. godine i pronašla manje od 500 kostura. Tako iz zapisnika doznajemo: Ova sonda je kopana kod table s natpisom Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava, a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura. Mnogo više o tome dano je u knjizi dr. Josipa Jurčevića Nastanak Jasenovačkog mita, Zagreb, 1998. Jedini danas živi član te komisije, Srbin prof. Srboljub Živanović, sada profesor u Engleskoj, potvrdio da su tijekom tih iskopavanja pronađena grobišta ljudi koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente. Iako sam to često isticao u svojoj knjizi taj podatak koji je u Hrvatskom slovu iznijela hrvatska pravednica gđa Ljubica Štefan, dr. Bulajić to

izbjegava citirati u svojoj, jer bi čitateljima u Srbiji bilo jasno da ti ljudi plave kose sigurno nisu Srbi. Da, dr. Bulajić neće to spomenuti jer se očito radi o Hrvatima s Križnog puta. Ne samo plava kosa već i ostaci tekstila, kako je pokazala Ljubica Štefan, pokazuju da se radi o Hrvatima. Može li Zakon uopće ispuniti svoju namjenu ako se ne zna je li spomenik podignut na mjestu gdje su zakopani oni kojima je namijenjen, ili pak ljudi koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente? Kako će izgledati evociranje strahota fašističkog zločina i ostvarivanje odgojnih i obrazovnih učinaka, ako se ne ustanovi tko su ti ljudi koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente, dakle Zakonom se ne odredi i istraživanje poslijeratnih zločina. Očito je da se u Savjetu Spomen-područja Jasenovac osim predstavnika Saveza antifašističkih boraca Hrvatske, romske, srpske i židovske nacionalne manjine trebaju naći i oni koji su zainteresirani za istinu o zločinima nad ljudima koji su pripadali populaciji koja je nosila svetle komponente. Ili ne trebaju biti predstavnici Saveza antifašističkih boraca zbog pijeteta prema ljudima koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente. Pa među njima su i zločinci koji su izvršavali ta poslijeratna zlodjela.

Kako je sada uopće moguće takav zakon i pokušati donijeti?

- Žalosna je činjenica vidjeti kako predlagatelji zakona uopće nisu uzeli u obzir ono što je u Hrvatskoj rađeno tijekom ovih godina. Kao da sam dr. Bulajić više vodi računa o tome. Na primjer, ja sam zaključio uspoređujući činjenice da su na popisu iz godine 1964. za Jasenovac popisane 49.874 žrtve, dok sami Srbi tvrde da je u beogradskim konclogorima tijekom Drugog svjetskog rata pobijeno 160.000 ljudi, da je Beograd Auschwitz Balkana, a ne Jasenovac kako se to tvrdilo najčešće u tom istom Beogradu, Bulajić pokušava odgovoriti na tu moju tvrdnju. Prvo kaže da je morbidna moja tvrdnja da je cijeli grad Beograd konclogor , pa dodaje kako je za Srbe cijela NDH veći konclogor od Beograda. Očito nije svjestan što govori kada glavni grad Srbije pokušava usporediti s cijelom državom, što i jest posredna potvrda Beograda kao Auschwitza Balkana. Zatim Bulajić priznaje da Beograd jest konclogor, ali da je on samo jedan od konclogora u širem krugu sistema konclogora Jasenovac. Za to ima dva glavna argumenta. Prvi doista je morbidan, a to je da Beograd jest konclogor zato sto su do njega dospijevali leševi pobijenih Srba u Jasenovcu. Međutim, opisi koje navodi ponovno pokazuju, kao u slučaju lažnog Grisogonovog pisma, da se radi o tipičnim četničkim žrtvama. Poznata je i činjenica da je svaki most na rijeci Drini, pritoci Save, bio mjesto na kojem su četnici vršili masovna pogubljenja, a svoje žrtve su potom bacali u Drinu. Među tim žrtvama spominju se žrtve s odsječenim glavama, a poznato je da su to upravo Srbi tako često prakticirali u svojoj povijesti, pa se u knjizi Zdravka Dizdara i Mihaela Sobolevskog, Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945., Zagreb, 1999., među metodama i oblicima četničkog terora i zločina u Hrvatskoj tijekom Drugog svjetskog rata posebno i ističe odsijecanje glava žrtvama. I natpisi koji su bili na tim žrtvama, veoma nalikuju onima koje je sam Grisogono, u pismu koje on doista jest pisao, spominjao da su se pojavljivali u Beogradu.

Drugi argument Bulajiću jest činjenica da se konclogor Sajmište, odnosno veliki koncentracijski logor u Srbiji, zapravo nalazio na teritoriji NDH. I sam je svjestan nebitnosti toga svog argumenta pa kaže: "Beograd je bio grad - njemački konclogor u nacističkom Novom evropskom poretku. Njemački nacisti su obično za koncentracione logore određivali udaljena mjesta ili objekte za koncentracione logore. Izbor Beogradskog sajmišta, na drugoj strani Save, na teritoriji ustaške NDH, mjesta dobro vidljivog sa svih strana pokazuje bezobzirnost njemačke okupacione politike u Srbiji." Da, Bulajić i sam priznaje da je Beograd grad konclogor, ali samo ako je njemački. Najnovija istraživanja Jakova Gumzeja potvrđuju okrutnu stvarnost kako je većina hrvatskih židova ubijena u - Srbiji! Gumzej je o tome pisao u Hrvatskom slovu.

Kako komentirate toliku laž, mržnju...

- Svoju bezosjećajnost dr. Bulajić ne pokazuje samo prema žrtvama s Križnog puta, već i prema jednoj iznimnoj osobi - židovu. Naime, poznata je činjenica da je nadbiskup Stepinac ponudio zagrebačkom rabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibergeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, koji je i danas živ i o tome svjedoči, ali Freiberger je ponuđenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen. To u ovoj knjizi negira dr. Milan Bulajić! čovjek koji za svoje jevrejske suradnike navodi Simona Wiesenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Effraima Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge, time pokazuje kako misli da židovi ne mogu imati jednu tako iznimnu osobu koja ponudjenu pomoć otklanja želeći dijeliti sudbinu svojega naroda! Nisam upoznat je li netko među židovima uopće reagirao na ovu uvredu.
Zanimljivo je primijetiti kako dr. Bulajić u svojoj najnovijoj knjizi opisuje kako je Slobodana Miloševića ostavio u uvjerenju da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, dakle 14 puta više nego sto je sam Bulajić znao da ima na svojim popisima (a da i ne spominjemo kako je danas u Hrvatskoj poznato kako su se na popisu iz 1964. neka imena pojavljivala više puta). Međutim, kada je u pitanju dr. Bulajić ne radi se samo o pretjerivanju brojem žrtava! Po njegovu vlastitu priznanju osobno je upozoravao predsjednika Miloševića o obnavljanju genocida u Hrvatskoj, i tako se sam uključio u počinjene srpske genocide. Jasno je da Hrvatska mora optužiti dr. Milana Bulajića za ratni zločin.

Vratimo se Vašoj Boki. Kako se Boka kotorska tretira u znanstvenim krugovima? Jesu li je hrvatski znanstvenici otpisali?

- Jedno je sigurno. Kad je u pitanju Boka kotorska, nemoguće je tako jednostavno prebrisati učinak posljednjih deset godina na položaj Boke kotorske u svijesti hrvatskih ljudi. Boka je danas doista istrgnuta iz svojevrsnoga memoricida koji je bio nametnut hrvatskom narodu u cjelini kad su bili u pitanju Hrvati Zaljeva hrvatskih svetaca i njihova golema kulturna baština. Na simpozijima koje smo

organizirali zajedno s Filozofskim fakultetom iz Zadra pokazan je veliki interes hrvatskih povjesničara za Boku. Naravno, sigurno je da među hrvatskim znanstvenicima ima i onih koji njeguju jugoslavensku tradiciju u povijesti i kojima je tvrdnja da se radi o hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki kotorskoj revizija povijesti. Uostalom kao i ovo što sam Vam govorio o srpskom mitu o Jasenovcu. Oni su naučili na komunističke metode nametanja istine i još ne shvaćaju da je današnja vlast došla poslije demokratskih izbora, a to znači da neće, kao ranije, s pozicija vlasti moći nametati svoju istinu, već će biti moguće čuti i onu drugu - pravu istinu.

Mile Maslać

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE "SRPSKI MIT O JASENOVCU" U SYDNEYU

Spremnost, hrvatski tjednik, 20.04.1999.

Predstavljanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" odvija se u vremenu kada je svijet suočen s najvećom izbjegličkom krizom u Europi nakon Drugog svjetskog rata i u vrijeme kada NATO bombardira srpska sredstva masovnog ubijanja nesrpskog življa na području nekadašnje Jugoslavije. Svijet je blagonaklono gledao sve što se dešava i u Hrvatskoj i u BiH, možemo slobodno reći da je i pomagao nacističkom režimu Slobodana Miloševića, koji je nekažnjen, i mogao ići sve dublje u zločine. Umjesto da svijet kazni "balkanskog krvnika" odmah poslije Vukovara ili Srebrenice, on je u sudu u Haagu odvodio Hrvate koji su se borili za opstanak svoga naroda, za opstanak hrvatskih enklava u BiH, ili pak danas, upravo s početkom akcija NATO-a, objelodanjeno je da su željeli odvesti na taj sud, koji sam još prije više godina u jednom tekstu nazvao "Sramotni sud u Haagu", i hrvatske generale koji su predvodili akciju "Oluja", dakle akciju oslobađanja, i od UN proglašenih, okupiranih hrvatskih teritorija.

I ne samo to. Spominju i da se protiv predsjednika Tuđmana vrši istraga. Samim tim sami su sebe doveli u poziciju da se moramo upitati jesu li upravo, po njima Hrvati krivi i zato što su sačuvali te svoje enklave i što su oslobodili svoja okupirana područja, odnosno stvorili svoju državu. Jesu li interesi svjetskih moćnika bili nestanak hrvatskih enklava u Srednjoj Bosni i opstanak okupiranih područja u Hrvatskoj. A protiv hrvatske države su doista bili. Upravo takva njihova politika, kao i nedavna izjava predsjedateljice suda u Haagu u kojoj ona izjednačava balkanskog krvnika Slobodana Miloševića s predsjednicima

Tuđmanom i Izetbegovićem, dakle izjednačava agresora s žrtvama, optužuje svjetske moćnike da su upravo oni pomagali Miloševića u ostvarenju njegovih zločina. Valjda zbog tog suučesništva nitko od njih ni danas ne spominje da su prva etnički očišćena područja bila upravo okupirana hrvatska područja.

Do današnjeg dana se oni u Hrvatskoj više brinu za Srbe, koji su poslije napravljenog genocida i pobjegli s teritorija koja su bili okupirali. Oni su njima žrtve, a ne stvarne žrtve etničkog čišćenja s početka rata. Kao da te žrtve za njih i ne postoje. Kao da su zaboravili činjenicu da su prvi genocid Srbi napravili u Hrvatskoj! Sjetimo se samo Vukovara i četničke pjesme koju je cijeli svijet vidio i čuo preko malih ekrana:

"Slobodane šalji nam salate
Mesa ima, klat ćemo Hrvate."

A u pripremanju srpskog pučanstva za taj genocid nad susjedima Hrvatima, kasnije Hrvatima i Muslimanima u BiH, i danas na Kosovu, ogromnu ulogu imao je upravo "srpski mit o Jasenovcu", mit po kome je broj žrtava u Jasenovcu bio mnogostruko uvećavan. Spominjalo se 700,000 žrtava, pa i do 1,500,000, a Srpska Pravoslavna Crkva je govorila o "najvećem srpskom gradu pod zemljom". A što kažu sprovedeni popisi žrtava? Naime, prvi popis žrtava logora Jasenovac načinjen je 1946. g. Tada je popisano s teritorija tadašnje Hrvatske (dakle bez teritorija Bosne i Hercegovine) 15,792 žrtve Jasenovca, uz 2,927 onih iz Stare Gradiške.

To nije smetalo "Zemaljskoj komisiji NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača" da izađe s brojkom od '500-600,000' ubijenih logoraša! Kada je 1964. g. tadašnja Jugoslavija željela dobiti ratnu reparaciju od Njemačke napravljen je popis žrtava za cijelu Jugoslaviju (597,323 žrtve), a za Jasenovac je bilo utvrđeno 49.874. Popis je proveden u listopadu i studenome 1964. i na njemu je radilo 30,000 ljudi. Samo u Hrvatskoj je na tom popisu radilo 7,500 popisivača. Kada je ustanovljeno da je broj žrtava na cijelom području Jugoslavije nekoliko puta manji od proklamiranih 1,700,000, a u Jasenovcu više od deset puta manji od spomenutih 500-600,000, da ne spominjemo one brojke s kojima su govorili Srbi, i ne samo oni, popis je sakriven od javnosti. Pri tome je jasno da na popisu poneko može i nedostajati, a ima ih, što je već utvrđeno, i koji nisu uopće stradali u Drugom svjetskom ratu ili su stradali na nekom drugom mjestu. A da ne spominjemo očitu činjenicu da je tadašnjoj državi bilo itekako stalo da dobije što veću reparaciju, pa je vjerojatnije da je brojka veća od stvarnog broja žrtava. A koliko je tamo pokopano i žrtava s Križnog puta hrvatskog naroda?

To nam najbolje svjedoči, naravno nesvjesno, jedan Srbin dr. Srboljub Živanović koji u glasilu svog fakulteta u Novom Sadu 1989. g. piše kako je početkom šezdesetih bilo odlučeno da se prije izgradnje spomenika u Jasenovcu istraži teren, a o pronađenim žrtvama on kaže: "Na osnovu boje kose i oblika dlake može se zaključiti da se radi o populaciji koja je nosila_svetle komponente, najverovatnije slovenskog porekla. Znači u toj raci nije bilo Jevreja i Cigana. Ostaci tekstila i stvari govore da se radi o našem seoskom životu." Očito je da ti ljudi plave kose nisu bili ni Srbi već Hrvati. Hrvati s križnog puta. Još su živi svjedoci koji to potvrđuju.

Podnaslov moje knjige je: **“Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima”.** Zašto? Zato što su logori slični Jasenovcu postojali i u Srbiji. Dapače u samom glavnom gradu Srbije - u Beogradu! Samo u beogradskim konclogorima "Sajmište" i "Banjica", a bilo ih je više, ubijeno je tijekom Drugog svjetskog rata mnogo više ljudi nego u Jasenovcu. A o tim logorima se uopće ne govori. A radi se o logorima u glavnom gradu jedne države. Pri tome je logor "Sajmište" bio “judenlager”, dakle logor isključivo za Židove. Taj logor danas u Beogradu nije ni obilježen! I to izgleda nikome ne smeta. A iz njega, kao ni iz "Banjice" niti jedan Židov nije izišao živ! Logoraši su ubijani čak i po ulicama grada Beograda. Evo kako to opisuje Philip Cohen u knjizi “Serbia’s secret war: propaganda and the deceit of history”: "Mjesec dana kasnije, u Sajmištu je izvršeno konačno rješenje, dolaskom mobilnih plinskih komora iz Njemačke. Između ožujka i svibnja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno židovskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju.

U jednom činu, naizgled ljubaznom, djeci su čak davane bombone. Sa ispuhom cijevi koja je usmjeravala ispusne plinove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi. Iako žrtve unutar Sajmišta nisu imale pojma o svojoj sudbini izvan logora, plinsko vozilo je jedva mogla biti tajna, bilo za srpsku policiju ili građane Beograda, pošto su lupanja po vratima vozila ili prigušeni krici žrtava dolazili iz neobičnih vozila." Takvo konačno rješenje dovelo je do toga da je Beograd postao prvi veći grad u porobljenoj Europi "očišćen od Židova - judenfrei", i to još 1942. godine, a poznato je, recimo, da je naredne 1943. osobno Himler dolazio u NDH jer je bio nezadovoljan tamošnjim rješavanjem “židovskog pitanja”!?

A to "konačno rješenje" zazivali su sami Srbi i antimasonskom izložbom, i Apelom srpskom narodu - apelom za kolaboraciju njihovih najviđenijih ljudi (njih 545: prva tri potpisa su od tri člana Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve, a mnogi od potpisnika su u Titovoj Jugoslaviji postali članovi Srpske Akademije Nauka i Umjetnosti, postali dobitnici mnogih nagrada ili čak beogradske ulice nose njihova imena). To “konačno rješenje” zazivali su Srbi i zabranom prelaska Židova na pravoslavlje od SPC, i antižidovskim markama, i u novinama i u knjigama. Kako je to izgledalo pokazuje knjiga dr. Lazara Prokića "Jevreji u Srbiji" tiskana 1941. g. u Beogradu koja završava ovako: "stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!" I doista, Židovi nisu bili daleko od njihovih očiju. Logori su bili u Beogradu. Ubijani su po ulicama Beograda. Grobišta su i njima i drugima bila na raznim mjestima na području grada. Sami Srbi računaju da je u Beogradu pobijeno nekih 160,000 ljudi. Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države za koji slobodno možemo reći da je bio grad konc-logor! Slobodno možemo reći: “Balkanski Auschwitz” je Beograd, a ne Jasenovac kako su tvrdili!

A kako je tako nešto bilo uopće moguće? Jednostavno, Nedićeva vlada i Srpska Pravoslavna crkva vjerovale su u Hitlerov "novi svjetski poredak" pa su činile sve da bi stvorili Veliku Srbiju u okviru tog poretka. Još je episkop žički Nikolaj Velimirović (danas sveti Nikolaj u SPC) 1935. g. u knjižici "Nacionalizam Svetog Save" tvrdio da je Sveti Sava, dakle tvorac SPC, preteča Hitlera.

G. Ljubica Štefan u svojim knjigama i g. Cohen ukazali su i na činjenicu da su postupci srpskih vlasti bili slični počev od Karađorđa sve do današnjih dana, što potvrđuje i srpski židov Filip David u knjizi "Jesmo li čudovišta" tiskanoj u Sarajevu 1997. godine. Dakle Srbi svoju genocidnu politiku sprovode još i prije stvaranja Jugoslavije, pa i prije Garašaninovog "Načertanija" iz 1844. godine. U knjizi su dani mnogi podatci o genocidu koji su Srbi sprovodili prema svim narodima na tom području i prema Hrvatima, i prema Muslimanima, i prema Albancima, i prema Makedoncima i prema Crnogorcima. Pri tome su upravo današnje žrtve - Albanci - često bili meta te genocidne politike.

U knjizi su dana i poznata svjedočenja o takvim zločinima koje je, na primjer, napravila Srpska vojska u Balkanskim ratovima. Tako Srbin Dimitrije Tucović opisuje "Pokolj u Ljumi": "Za dva sata selo je bilo potamanjeno… Plotuni su poobarali žene koje su držale odojčad u naručju; pokraj mrtvih majki drala su se njihova dečica koja su slučajno bila pošteđena kuršuma; … žene su se poraćale od straha. Za dva sata potamanjeno je 500 duša." O istom pokolju pisala je i britanska ratna dopisnica i bolničarka Edith Durham. Ona opisuje i srpska zvjerstva u selu Arzi, tj. kako su se "zabavljali krvarenjem bespomoćnih žrtava do smrti. (…) Načinili bi mali rez na ručnim zglobovima i laktovima i na vratovima, tako da bi im trebalo više vremena za umiranje." I onda bi "plesali oko umirućih žrtava i oponašali njihove posljednje trzaje".

Gospođa Durham spominje i Kosovo! Spominje jednog srpskog oficira koji je ispričao jednom ljekaru kojeg je znao, da je pomagao u zakopavanju živih ljudi na Kosovu. A poznato je i izvješće Leona Trotskya u kome spominje srpskog svjedoka Balkanskog rata u Makedoniji, koji je opisao kako su cijela albanska sela pretvorena u "stupove vatre", četničku kampanju pljačkanja i ubijanja turskih i albanskih civila i prizor albanskih leševa bez glava, nagomilanih ispod glavnog mosta na rijeci Vardar u centru Skopja, glavnog grada Makedonije.

Vidjet ćemo što je stvarni cilj sadašnjeg rata u Jugoslaviji. Žele li svjetski moćnici samo ojačati Miloševića, kroz čišćenje Kosova od većinskog Albanskog pučanstva, ili ga doista žele kazniti. To ćemo vidjeti tek onda kada budemo vidjeli rezultat današnjeg rata. Pa nedavno i New York Times optužuje Clintona tvrdeći da je bombardiranje Jugoslavije samo "televizijska predstava".

Zabrinjava i činjenica da je CIA predvidjela zločinačku Miloševićevu politiku deportacija Albanaca, ali su Clintonovi savjetnici to predviđanje potpuno ignorirali! Slučajno? Pa bombardirali su Srbe i u BiH, a onda im dali polovinu te države.

Jesu li svjetski moćnici napokon svjesni gđe je osnovni problem na tim prostorima i zašto su Srbi uopće spremni činiti takve užasne zločine. Evo kako im to objašnjava g. Philip Cohen u "Vjesniku" od 27. travnja 1998. g.: "Vrlo mi je teško to reći, no religija Srba nije uopće kršćanska. To je osvajanje teritorija i

etničke čistoće, i ove formulacije su sličnije nacizmu nego kršćanstvu. Pogledajte srpsku kulturu. Pogledajte srpske djedove - totalna nepismenost.

Takvi djedovi svoje sedmogodišnje unuke na guslama podučavaju epovima o Kosovu, klanju, kopanju očiju, vađenju utrobe … sve detalje. Dijete od malena sluša te priče o silovanju, ubojstvu, sadizmu, u jednom - nekrofilija. Kada biste mi rekli da neki pojedinac ovako nešto ima u glavi, rekao bih da je to bolestan čovjek, no ovdje se radi o jednoj kulturi."

Da g. Cohen je potpuno u pravu. Dovoljno je pogledati srpske narodne pjesme, koje su i danas osnova obrazovanja u njihovim školama. Recimo, sestra Leke kapetana pogrdila je Marka Kraljevića, i odmah slijedi njegov odgovor:

Ljutit Marko, pa se pridrnuo,
jednom kroči i daleko skoči,
i za ruku dofati đevojku,
ostal pinjal vadi od pojasa,
ods'eče joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,
a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce.

A ona ga je samo "pogrdila". A kako izgleda zahvalnost na srpski način najbolje se vidi u čuvenoj srpskoj narodnoj pjesmi "Marko Kraljević i Musa Kesedžija". Ovako on plaća Novaku Kovaču zato što mu je ovaj iskovao dobru sablju:

"Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!"
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se, pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods'ječe mu ruku do ramena:
"Evo, sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore".

Istovjetnu zahvalnost pokazat će Srbi poslije Drugog svjetskog rata prema blž. Stepincu za sve ono što je učinio za njih tijekom tog rata.

Za nadati se je da se ipak danas ne radi o unaprijed dogovorenoj predstavi, i da će napokon Srbija doista biti kažnjena za sve zločine počinjenje samo u ovom stoljeću. Gore opisani su samo djelići u tim stravičnim zločinima, koje je počinila, kako sam rekao još 1992. g. na demonstracijama ispred Parlamenta u Melbourneu - "velikosrpska tehnologija zla"!

REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE?

Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. listopada 2001.

U Zagrebu je prošlog tjedna predstavljeno englesko izdanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" akademika Josipa Pečarića. Za čitatelje Doma i svijeta izdvajamo izlaganje autora s promocije knjige koja se na popularan način obračunava s mnogim tvrdnjama srpske propagandne mašinerije:

Govoreći u Starogradskoj vijećnici na skupu "Hrvatsko-srpski dijalog povjesničara" održanom u organizaciji Zaklade "Friedrich Naumann" hrvatski predsjednik Stjepan Mesić je rekao: «Prošlih je deset godina politika bezočno manipulirala poviješću. Povijesna znanost zloupotrebljavana je da bi nam se nametnula iskrivljena verzija proteklih događaja. Lagalo se i varalo u funkciji ostvarivanja političkih ciljeva. Zavedene su generacije mladih i posijano je sjeme mogućih budućih sukobljavanja. Svjedoci smo povijesnog revizionizma, negiranja činjenica, prekrajanja povijesti da bi se našlo opravdanje za ono što se radilo".

Na AMAC mreži odmah je uslijedio i odgovarajući komentar:

«Za lažljivce je svatko lažljivac, za lupeže je svatko lupež, a za falsifikatore je svatko falsifikator, osim njih dakako. Oni su jedini čisti kao suza. Ovakve nerijetke pojave spadaju u područje psihopatologije, ali i psihopatologija je nemoćna da ih iskorijeni. Uvijek će biti onih koji će, iz istih razloga, urlati: držte looopova... Čitajući Mesićeva mudrovanja o povijesti sine mi da je baš on najveći falsifikator. Njegove priče pred haaškim sudom spadaju u priče jedne razdražene ali ograničene pameti, koja se upravo radi svoje ograničenosti osvećuje stvarnoj istini.»

Laži, falsifikati i prijevare

I doista, sigurno je - do skora - najveća laž, falsifikat i prevara u prošlih deset godina bila tvrdnja o agresiji Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu. Laž, falsifikat i prevara koja je bila osnova za presudu od 45 godina generalu Blaškiću, 25 godina Kordiću i 15 godina Čerkezu. A svjedok na osnovu čijeg svjedočenja je sud u Haagu donio te presude je doista Stipe Mesić.

Nedavno smo doživjeli još veću laž, falsifikat i prevaru. Sud u Haagu je preko optužnice generalu Gotovini optužio hrvatsku državu za agresiju i etničko čišćenje nekakve izmišljene države Republike Srpske Krajine. Tako nešto omogućila je sadašnja vlast, koja je poslije presude generalu Blaškiću, donijela Deklaraciju o suradnji sa sudom u Den Haagu, kojom su im predali nadležnost za operacije «Bljesak» i «Oluju». Očito, kada se u presudi Blaškiću materijaliziralo Mesićevo svjedočenje, i stav cjelokupne «šestorke» o navodnoj agresiji RH na BiH, sada su omogućili i ostvarenje namjere svjetskih moćnika da se Hrvatska optuži i za agresiju na vlastiti teritorij. Pače, na teritorij koji je od UN-a proglašen

okupiranim područjem RH, dakle područjem koji RH kao i svaka država ima pravo i dužnost osloboditi.

Da to znaju i u Haagu, svjedoči i najnovija optužnica protiv Slobodana Miloševića. Haaški sud potvrdio je i u utorak objavio optužnicu protiv bivšeg jugoslavenskog predsjednika za zločine počinjene u Hrvatskoj tijekom 1991. i 1992. godine, kada je obavljao dužnost predsjednika Republike Srbije. Optužnica ga tereti da je osobno sudjelovao u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" čiji je cilj bio "prisilno uklanjanje većine hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva iz oko trećine teritorija Republike Hrvatske za koji je planirao da postane dijelom nove države pod dominacijom Srba." Očito, sudu u Haagu okupirani hrvatski teritorij čas to i jeste, a čas je nekakva država RSK, već prema tome kako im odgovara. Ali jasno je, genocidan hrvatski narod nije smio oduprijeti se onome za što optužuju Miloševića. Za genocid Miloševića ne optužuju. Ne optužuju ga čak ni za agresiju na Hrvatsku. Bilo bi previše s obzirom na pomoć koju su Miloševiću pružali ti isti koji sada preko Haaga sude Hrvatskoj. Tako je Hrvatska agresor na RSK, ali Miloševićeva država nije agresor na Hrvatsku.

Napomenimo također da ova hrvatska vlast kroz suđenje generalu Norcu pokušava «dokazati» tvrdnju svjetskih moćnika o «građanskom ratu» u Hrvatskoj. Upravo danas se u Hrvatskom Saboru donosi promjena Dana državnosti samo zato da bi da bi udovoljio tvrdnjama svjetskih moćnika o navodnom građanskom ratu u Hrvatskoj.

Tuđmanova ratna mašinerija

Mesić je to najavio i osobno kada je neposredno nakon izbora ***Der Spiegelu*** rekao: "Tuđman je prebrojavao brodove flote hrvatskih kraljeva ranog srednjeg vijeka i uopće nije primijetio da je njegova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji." Ili kada je novosadskom dnevnom listu ***Vojvodina*** za Domovinski rat rekao da je «na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju.» Tuđmanova ratna mašinerija podlegla je srpskoj armiji. Toliko neistina u samo jednoj jedinoj rečenici. Toliko laži i prevara. Tuđmanova ratna mašinerija treba osnažiti onu velikosrpsku tvrdnju o «nenaoružanom srpskom narodu». Tuđmanova ratna mašinerija i ideja o stvaranju velike Hrvatske. Taman posla da je Hrvatska bila razoružana od Račanovih komunista. Taman posla da je svijet kroz «embargo na uvoz oružja» u stvari izručio Hrvate velikosrpskom genocidu. Toga sve po Mesiću nema. Po njemu je Tuđman imao ogromnu ratnu mašineriju s kojom je planirao stvoriti veliku Hrvatsku. A onda je samo po sebi jasno da je izvršio i agresiju RH na RSK. U ostalom, sjetimo se zašto se Mesić obradovao odvođenju Miloševića u Haag. Rekao je kako će sada biti lakše hapsiti i po Hrvatskoj. Je li mislio samo na generale i hrvatske ratnike, ili i na povjesničare, ne znam. Do sada su, koliko ja znam, jedino ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest privodili na informativni razgovor. Bilo kako bilo, jasno je zašto je naš amacovac govorio o psihopatologiji.

Komunisti su voljeli zatvarati ljude i zbog tzv. verbalnog delikta. Jučer u Saboru premijer Račan nam je najavio nešto slično i danas, ali kroz moderniju formulaciju tzv. «govora mržnje». Vjerojatno ne misli na spomenute Mesićeve izjave, ili pak tekstove režimskih novinara. A da i ne govorimo o filmu «Oluja nad Krajinom», koji je – vjerovali ili ne – finansiralo i Ministarstvo kulture ove države. Ispada da je jedina dozvoljena mržnja bila i ostala: mržna prema svemu što je hrvatsko.

Mesićeve istine

Mesićeva izjava je samo kamenčić u lažnom prikazivanju najnovije hrvatske povijesti. Jer Hrvatska samo kao agresor može biti vraćena na istok, tj. postati dio Balkanije/Zapadnog Balkana ili kako već nazivaju tu novu Jugoslaviju. Tamo mogu biti vraćeni samo Hrvati kao genocidni narod, jer samo genocidan narod ne oslobađa svoja okupirana područja, već vrši agresiju i etničko čišćenje. A u vrijeme kada su komunisti prvi put vladali Hrvatskom nezamjenjiva je bila uloga srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Mesiću je ta povijest točna. Ne daj Bože da bi komunisti lagali i varali. Ne daj Bože da bi oni skrivali istinu o Bleiburgu i Križnom putu. To se nama samo pričinilo. Jer, kako tvrde dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida iz Beograda i Stjepan Mesić, predsjednik RH, radi se o istorijskom/povijesnom revizionizmu. Bulajić je o tome pisao u knjizi s kojom polemiziram, a Mesić to ponavlja kao dobar učenik. Kada je već Carla del Ponte učenica dr.Milana Bulajića, to mora biti i njen pomoćni šerif.

Čini mi se da je moj amacovac dobronamjeran kada dalje kaže «Stipe Mesić vjerojatno nikad nije pročitao ni slova na tragovima srpskih neistina o nama, niti išta zna o suvremenim kontraverzama u hrvatskoj i srpskoj historiografiji. On ima svoju istinu, jer stvarna povijesna istina osvijetlila bi tmine njegovog moralnog vakuuma i zadavila bi ga»

Meni se čini da je Mesić pročitao puno toga, ali «svoju istinu» je formirao prema zahtjevima svjetskih moćnika.

Projekt Hrvata Australije

No ako Mesić nije iskusio gorke plodove srpskih laži i prijevara, na svojoj su koži njihovo djelovanje iskusili mnogi Hrvati Australije. Ova knjiga je u stvari njihovo djelo. Prije svih g. Blaga Perića iz Sydneya. Perić nije završio velike škole. Možda čak ni srednju. Ali cijeli svoj život je posvetio borbi za Hrvatsku. Pročitao je i mnogo knjiga o toj borbi. Sudjeluje na hrvatskim radijima u Australiji. Recimo, na primjer, da je sam u nekoliko posljednjih godina osmislio i organizirao razne akcije na kojima je sakupio preko 100.000 AUD pomoći za Hrvatsku i BiH. I sam sam se odlučio krenuti u ovu akciju, upravo stoga što sam bio uvjeren da će ona biti uspješna samo zato što je duša akcije bio g. Perić.

Hrvati Australije žele da se njihova akcija nastavi tako što će se novac od prodaje iskoristiti isključivo za promocije, distribuciju i dotiskivanje ove knjige. Oni se nadaju da će se tako ona pojaviti u knjižnicama diljem svijeta. Da će je dobiti svi oni koji trebaju, bilo to političari, povjesničari ili razne udruge. A sve sa željom da se bar malo ublaži velikosrpska propaganda kojoj je hrvatski narod bio izložen kroz cijelo prošlo stoljeće, a i dulje. Ja sam se osobno odrekao bilo kakve materijalne koristi od ove «njihove» knjige. Što misli o svemu ovome današnja vlast je najbolje pokazala kada se nije htjela uključiti u ovu akciju australskih Hrvata ustupajući nam Starogradsku vijećnicu za ovu promociju.

A prirodno bi bilo da hrvatska vlast sudjeluje u ovoj akciji. I ne samo u njoj. Trebale bi biti prevedene mnoge druge knjige koje bi Mesić vjerojatno svrstao u revizionističke. A nema ništa logičnije od toga kako lažnu povijest koji su pisali komunisti treba revidirati. To je znanost, a nova otkrića dovode do promjena. To očito ne znaju samo «povjesničari» tipa Bulajića, Mesića, Ive Goldsteina i sličnih. Njima se u znanosti ništa ne može mijenjati. Ako nešto i otkriješ onda si revizionist. Bolje je reći, po njima se ništa ne smije mijenjati, osim najslavnijih deset godina u hrvatskoj povijesti: deset Tuđmanovih godina.

A kada su u pitanju istraživanja ratnih žrtava dopustite mi samo da spomenem knjige dr. Dizdara, gđe Ljubice Štefan i dr. Josipa Jurčevića. Kamo sreće da su one već prevedene na svjetske jezike. Igrom slučaja moja jest. Možda zato što se radi o publicističkom djelu, polemici s knjigama dr. Bulajića, a ne o znanstvenim knjigama kakve jesu njihove. Vjerojatnije je to samo zato što su moj verbalni dvoboj s dr. Bulajićem za radio Slobodna Europa slušali Hrvati Australije.

Rame uz rame s Cohenom

Inače, dr. Bulajić je jednom za moju knjigu i knjigu «Srpski tajni rat» Philipa Cohena nazvao najantisrpskijim knjigama napisanim u povijesti. Drugom zgodom je rekao da onaj tko pročita moju knjigu dobije želju da odmah ubije jednog Srbina. Poglavlje njegove nove knjige zove se «Ideologija genocida Cohen-Pečarić». Njegova lista najantisrpskijih knjiga proširena je na srpskoj televiziji. Tamo je prikazana emisija o dvije takve knjige hrvatskih autora. Jedna je bila: Srpski mit o Jasenovcu. Završili su emisiju tvrdeći da će me optužiti Haagu kao ratnog zločinca: «zbog iskrivljavanja istorijske istine». Kada je ***Feral Tribune*** napao Hrvatski institut za povijest opet su kao argument potegli dvije knjige. I opet je jedna bila Srpski mit o Jasenovcu.

Australski Hrvati se nadaju da će se njihovoj akciji pridružiti i Hrvati u Hrvatskoj i diljem svijeta. Nadaju se i da će oni koji to mogu, kupiti primjerak knjige i poslati ga nekome u svijetu. Tako je g. Pero Bošnjak iz Melbournea svoj primjerak već poslao gđi Carli del Ponte. Ona mu se i uredno zahvalila na tome.

HRVATSKA VLAST STVARA CIVILIZACIJU SLUGANSTVA

Hrvatsko Slovo, 12. listopada 2001.[209]

Nedavno sam bio u društvu s jednim mlađim kolegom sa Sveučilišta i s jednim od novinara koji odlučuju što ćemo gledati na HTV. Kolega me je iznenadio kada je ponovio priču, koju nam uporno serviraju kroz medije, kako smo mi pogriješili jer nismo na vrijeme sami osudili svoje zločince. Čovjek s HTV-a, želeći pomoći mom kolegi, dodao je:

- Da, nedavno su i Francuzi počeli suditi svojim zločincima iz Alžira. Nisu bili svjesni da im te dvije izjave nisu baš sukladne. Pitao sam:

-Dragi kolega, vidiš što Ti čovjek kaže? To tvoje "na vrijeme" je oko pedesetak godina. Francuzi poslije toliko godina sude svoje vojnike za zločine u tuđoj zemlji. A mi smo se branili i još pobijedili u tom ratu.

- Ali mi smo mali - mi moramo ...., koprcao se on.

Odgovorio sam:

- Tako razmišljaju dobre sluge koje žele preduhitriti svoje gazde. Žele pogoditi njihove želje i uslužiti ih prije nego što im gazde i izreknu svoje naredbe.

U brojnim komentarima nedavne Latinove "Ćirilice" malo je tko primijetio da je upravo ta želja za idealnim sluganstvom bila glavno obilježje te emisije. Žarko Puhovski, kome je porasla cijena kod hrvatskih vlasti zbog izjave o "takozvanom Domovinskom ratu", ponovo se proslavio tvrdnjom kako mi možemo biti prvi u svijetu koji će suditi svojim časnicima. A Drago Pilsel nam u Latinici tvrdi kako mi moramo suditi svojima i tako dokazati da pripadamo zapadnoj civilizaciji. Tako smo doznali da možete dokazati svoju pripadnost nekoj civilizaciji ako radite nešto što nitko iz te civilizacije ne radi.

Ili nam Puhovski i Pilsel samo predlažu da mi Hrvati trebamo postati posebna civilizacija – civilizacija idealnih sluga, civilizacija čiji pripadnici mogu izvršavati želje svojih gazda i prije nego im gazde tako nešto i narede. Civilizacija koja se neće ponositi svojim ratnicima, već će ih zatvarati. Jer oni su i stvorili državu mimo volje gazda iz svijeta.

Automobilom preko leševa

Puhovski je očito svjestan činjenice da Hrvatska ima vlast koja i jest takva, pa se nada da je i narod na dobrom putu da to postane. Za Pilsela je to presuptilno. On je "ustaša" koji je došao u Hrvatsku kada ostale ustaše to nisu smjele i onda se šokirao što mu roditelji nisu ispričali o rasnim zakonima u NDH, pa su mu krivi svi drugi, a ne roditelji. Nije mu palo na pamet da mu roditelji nisu ispričali nešto što nisu smatrali za potrebnim, jer su bili svjesni činjenice da je NDH bila zemlja u fašističkom okruženju, i da kao takva ne bi ni postojala da nije

[209] Također: Spremnost, hrvatski tjednik, 16. listopada 2001.

imala potporu Hitlera. NDH je imala rasne zakone, ali je prvi grad u Europi «očišćen od Židova» bio Beograd. NDH je imao rasne zakone ali je Himmler bio nezadovoljan rješavanjem «židovskog pitanja» u NDH a ne u Srbiji. Zato je on osobno dolazio u Zagreb, a ne u Beograd. NDH je imala rasne zakone ali je ministarstvo zdravstva NDH na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem organiziralo "akciju suzbijanja endemskog sifilisa" u Bosni, u stvari o akciji spašavanja liječnika Židova (83 liječnika!) i njihovih obitelji (vidjeti knjigu Ljubice Štefan "Stepinac i Židovi", str. 42-46): "Osim imena dr. Ante Vuletića, židovski izvori navode i druge hrvatske liječnike koji su se angažirali u formiranju te ekipe radi pomoći židovskim kolegama. To su spomenuti ministar dr. Ivan Petrić, zatim dr. Mile Budak, osobni liječnik Ante Pavelića, dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž, dr. Berislav Borčić. Nailazimo i na ovakav podatak: Kada je postao ravnatelj Zavoda u Banjoj Luci, dr. Sielski je od Pavelića tražio i dobio dozvolu da za svog stručnog savjetnika postavi Židova dr. Ernesta Grüna." Preteško za Pilsela da tako nešto razumije.

Naši slugani dobro znaju tko Hrvatima trebaju biti gazde. Zato im uopće nije zasmetalo kada je jedna Srpkinja, urednica njihovih novina, u jednom od priloga Latinice ispričala kako je bježala iz Knina prelazeći automobilom preko leševa ubijenih Srba. Preko leševa! Ne pomislivši da je netko možda živ. Mnoge, koji su gledali Latinicu, je to užasnulo. Ne i naše slugane. Njima je, valjda, normalno da gazde za ostvarenje svojih ciljeva gaze po mrtvima.

Posebna je uloga Hrvatskog novinarskog društva u pokušaju stvaranja civilizacije idealnih slugu. Tako oni osuđuju priopćenje HDZ-a u svezi s prikazivanjem filma «Oluja nad Krajinom», ali ne osuđuje Jutarnji list koji je, kako je pokazala Maja Freundlich, u dobro poznatoj velikosrpskoj maniri prikazao četničke žrtve kao ubijene Srbe. Pa koliko puta su tako nešto već uradili Srbi i u Drugom svjetskom ratu, i u Domovinskom ratu, pa zašto bi netko mogao i pomisliti da to isto ne mogu napraviti i njihove hrvatske sluge?

Hrvatskom novinarskom društvu nije zasmetao ni uradak iz Latinice u kome je pokazano kako je bivša hrvatska vlast doista i kažnjavala one koji su napravili zločine u Domovinskom ratu. Novinarka ga je završila izražavajući bojazan da će to pripadnici bivših vlasti iskoristiti kao dokaz da su oni doista i zatvarali one koji su napravili zločine. Plakati ili smijati se ovolikoj gluposti?

Ponovo gazde

Isto tako Sanja Kapetanić (Vjesnik, 4. listopada 2001.) kaže "Emitiranjem 'Oluje nad Krajinom', smatra HONOS, osnažuje se klima za uhićenja hrvatskih branitelja, iako je 20.000 Srba amnestirano za slične zločine ili se protiv njih obustavljaju procesi. Što je od toga istina?

Istina je da se obustavlja pokretanje sudskih procesa protiv optuženika nedostupnih hrvatskom pravosuđu. Državno odvjetništvo taj potez objašnjava željom da se novac i vrijeme ne troše na postupke koji se moraju ponoviti kada optuženi postane dostupan hrvatskom pravosuđu."

Sanja Kapetanić nam u stvari kaže da Srbi koji su izvršili agresiju i genocid nad hrvatskim narodom trebaju ponovo biti gazde Hrvatima, pa je smiješno očekivati da nam oni izručuju svoje zločince. Normalno je da nam umjesto zločinaca daju "dokaze" koji će pomoći da se uhite Hrvati, tj. oni koji su branili svoju domovinu od agresije. Tako nešto je nezamislivo u svijetu. Ali kod slugana to je doista nešto najnormalnije. Zato hrvatska vlast i uhićuje Hrvate na osnovu tako sakupljenih "dokaza".

Naša sluganska vlast strašno se prevarila vjerujući da je uspjela u svojoj nakani da Hrvati zaborave da su u Domovinskom ratu napravili nešto veličanstveno. Nešto što doista nije napravio nitko prije njih u povijesti? U to sam se mogao uvjeriti kada sam s Majom Freundlich išao autom na Sabor HDZ-a u Mostar. Kasnili smo s polaskom. Maja je izašla u grad na pola sata. Ali trajalo je mnogo dulje. Svako malo su je zaustavljali i čestitali joj na nastupu u Latinici. Slično je bilo i na putu - gdje god smo se zaustavili. I u Mostaru - na ulici, na Saboru. Zaustavljala nas je i policija:

-Vi ste ona iz Latinice? Svaka čast!"

A kakvih je sve bilo komentara. Izdvojit ću jedan. Pitali bi Maju:

- Znate li tko me je najviše iznenadio?

- !?

- Onaj odvjetnik - Nobilo. Sada mi je jasno zašto je naš Blaškić dobio 45 godina robije.

Latin sigurno nije pogriješio što je film "Oluja nad Krajinom" prikazao na HTV. Taj film je financiralo Ministarstvo kulture RH. Ali, Maja Freundlich i Željko Olujić učinili su da emisija postigne potpuno suprotan učinak u hrvatskih ljudi od onog željenog. Ne bih volio biti u Latinovoj koži kad gazde to shvate.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

TKO BRANI GOLDSTEINE

Hrvatsko slovo, 18. siječnja 2002.

Polemike oko knjige «Holokaust u Zagrebu» Iva i Savka Goldsteina

Ivo i Slavko Goldstein ponovo prodaju Stepinčevu optužnicu, samo u drugom pakiranju

Stvaranjem hrvatske države i hrvatska povijest mogla se osloboditi jugokomunističkih okova. Ubrzo se dr. Milan Bulajić sa svojim Muzejom genocida u Beogradu pokazao neuspješnim promicateljem teorije o genocidnosti hrvatskog naroda. Njegovu zadaću su preuzeti historičari jugokomunističke orijentacije u samoj Hrvatskoj, odnosno s Katedre za hrvatsku povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Tako se prošle godine pojavila knjiga *Holokaust u Zagrebu* dr. Iva Goldsteina u suautorstvu sa Slavkom Goldsteinom. Kakva je to knjiga moglo se naslutiti iz činjenice da ju je promovirao sam Stipe Mesić, aktualni predsjednik Republike Hrvatske. S obzirom da je potpisnik sveučilišni profesor, ipak iznenađuje što knjiga nije na višoj razini od Bulajićevih.

Članak *Goldsteini ponovno osuđuju Stepinca* dr. Jure Krišta (*Glas Koncila,* 6. siječnja 2002.) izazvao je pravu buru bijesa kod hrvatskih jugonostalgičara. Krišto opisuje metodu kojom Goldsteinovi žele postići ono što nije uspio Bulajić (dajemo je prema intervjuu u *Večernjem listu*, 14. siječnja 2002.): «Kolege Ivo i Slavko Goldstein ... ne prešućuju ništa pozitivnoga što je nadbiskup Stepinac učinio za pojedine Židove i za Židovsku općinu u Zagrebu u vrijeme Drugog svjetskog rata. No u donošenju konačne ocjene o Stepinčevoj ulozi i o njegovom odnosu prema civilnoj vlasti u NDH posežu za istim, gotovo

identičnim argumentima iz optužnice protiv Stepinca te isključivo na njima izriču svoj historiografski pravorijek. Time se zapravo sve ono dobro koje je Stepinac učinio Židovima i drugima relativizira do zanemarivanja, zaborava i prešućivanja.» Naravno, Krišto svoje tvrdnje potkrepljuje primjerima iz knjige.

Zato ne čudi što Rade Dragojević iz *Novog lista* (9. siječnja) nije uspio naći neko zvučno ime za obranu profesora s Filozofskog fakulteta, nego jednog asistenta - Maria Strechu. A da priča bude zabavnija, asistent razglaba o tome je li znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest povjesničar ili nije. U klasičnoj maniri jugohistoriografije govori o protukršćanskom tekstu *Glasa Koncila*, pamfletu, revizionizmu i antisemitizmu. Proziva Bozanića, zagrebačkog nadbiskupa i stiže sve do Svete Stolice.

Dragojević uspijeva dobiti i izjavu nadbiskupovog glasnogovornika (*Novi list*, 10. siječnja 2002.), koji kaže: «Ne slažem se kako je u toj knjizi interpretiran Stepinac.» Sutradan Dragojević razgovara s profesorom na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu Adalbertom Rebićem, koji će reći: «Iz intervjua se vidi da je gospodin Mario Strecha podlegao marksističko-komunističkom načinu prosuđivanja povijesnih događaja te da je o Katoličkoj crkvi i Stepincu dao paušalne ocjene.» Međutim, Dragojević ne pita Rebića što misli o Katedri za povijest zagrebačkog Filozofskog fakulteta gdje se odgajaju takvi kadrovi, iako to prirodno slijedi iz takva Rebićeva odgovora, nego ga pita – vjerovali ili ne - o *Glasu Koncila,* kako to da se usudio tiskati tekst koji ne odgovara jugohistoričarima?!

Jure Krišto također komentira Strechino pisanje – kratko smještajući ostarjelog asistenta tamo gdje mu je i mjesto. Istog dana se pojavljuje veliki intervju sa Slavkom Goldsteinom u *Globusu*. Doznajemo, nakon mnogobrojnih upita, zašto nije pravednik onaj tko je njega spasio, da je cijelo hrvatsko selo Banski Kovačevac znalo da se krije u kući žene koja će posmrtno biti proglašena Pravednicom. Posebno je interesantno svjedočenje o poslijeratnim izvješćima jednog vojnog ćate tipa: «Ubijeno pet bandita, utrošeno dva metka!» To ponovo asocira na knjigu (str. 95): «U 'novogodišnjoj poslanici hrvatskom narodu' napisanoj 1. siječnja 1941. godine 'negdje u Italiji', Pavelić ne spominje Židove, ali očekuje pobjedu svojih ideja, najavljuje da 'moramo proći kroz oganj, krv i nasilje, prije no što se rodi Nova Hrvatska'. Kult noža, opsjednutost krvlju i nasiljem ubrzano dostižu mitološke razmjere, stvarajući plodno tlo za genocidne zločine u NDH.» Goldstein partizansko-komunističku ljubav prema nožu pripisuje Paveliću u rečenici u kojoj se spominje nešto što imamo u svakom ratu: oganj, krv i nasilje! Time Goldstein pokazuje da ga bilo koja nezavisna hrvatska država odmah asocira na genocid.

Goldsteinima priskače u pomoć i Viktor Ivančić (*Feral Tribune,* 12. siječnja 2002). Pomoć je doista na visokoj razini: doznajemo da je stručni rad – znanstvena literatura.

Svojim kritičarima napokon odgovara i Slavko Goldstein u tekstu priglupog (i neistinitog) naslova «Stepinac je spašavao samo koliko su mu ustaše dopuštale» u *Novom listu,* 12. siječnja. Tekst je interesantan i stoga što je očito da Goldstein misli da su gluposti izrečene u knjizi samo one koje spominje Krišto.

Dokazuje «neuspješnost Stepinca» spominjući i Francusku u kojoj je stradalo 50.000 Židova. Očito ne želi spomenuti točnu brojku od 100.000 koja je dana u knjizi! Spominje zemlje u kojima su spašeni svi Židovi. Pa kakva je bila njihova ugroženost kada su svi spašeni? Jedna od njih je Bugarska. To se tvrdi i u knjizi, u dijelu koji govori o Stepincu. Međutim, na drugom mjestu priznaje se da su stradali svi Židovi u anektiranim područjima Makedonije (7200) i grčke Trakije (isto toliko).

U knjizi slično tvrde i za Dansku – opet da bi umanjili Stepinčeve zasluge – ali ne spominju da je Danska hranila Hitlerovu Njemačku (udvostručila opskrbu tijekom rata). Jedan od spašenih danskih Židova rekao je poslije 25 godina da se njihovo spašavanje moglo učiniti samo uza znanje njemačkog veleposlanika Wernera Besta ili njegovu prešutnu suglasnost (Lj. Štefan, *Hrvatski obzor,* 9. kolovoza 1997.).

U *Glasu Koncila* istog dana Ivo i Slavko Goldstein pokušavaju dokazati da Krišto nije u pravu kada je tvrdio da oni «pošto poto žele opravdati optužbe komunističkog suda» i daju citat iz knjige (str. 577-578) gdje govore da su optužbe protiv Stepinca bile iskonstruirane.

Smiješno, jer Krišto nije tvrdio da oni izrijekom brane optužnicu, nego isto pokušavaju postići na drugačiji način. A spomenuti citat im i služi da se naivni ne dosjete. Zato dajmo cijelu Krištovu rečenicu: «Goldsteini pošto-poto žele opravdati optužbe komunističkog suda da je Stepinac podržavao 'zločinačku NDH' te je pravilno postupio samo onda kad je morao govoriti o 'vjerskom učenju'.» Krišto to pokazuje na primjeru čuvene Stepinčeve proturasne propovijedi iz listopada 1942. godine i priglupe tvrdnje Goldsteina da je «takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja». Spomenimo također da oni isto tvrde za Stepinčev stav o rušenju sinagoge (str. 386): «'Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.' Stepinac je još pridodao da su to počinili 'ustaše i njihove vođe'.» Dakle, ustaše i njihove vođe će i na ovom i na onom svijetu biti proganjani. Koliko treba mrziti Stepinca i Hrvate i tvrditi da je ovakav istup - dio vjerskog učenja!

Istog dana u *Novom listu* i Strechi i Goldsteinima pomaže Drago Pilsel, tvrdeći da je barbarizam Bozanićeva glasnogovornika to što se slaže s «huškačkom optužbom da Goldsteinovi smatraju Stepinca ratnim zločincem».

Međutim, pravo lice Goldsteinovih i sudionika u hajci na dr. Krišta pokazuje već 14. siječnja Slobodan Šnajder, kojemu: «Ive Goldsteina knjiga *Holokaust u Zagrebu* ide u red najznačajnijih naslova objavljenih kod nas u posljednjem desetljeću». Zašto? Po njemu nije velika razlika između Goldsteinove ocjena o Stepincu i Šnajderove da je Stepinac bio kolaboracionist s problemima savjesti. A je li ono Stepinac i bio osuđen zbog kolaboracionizma? Tako nam i Šnajder, nesvjesno, pokazuje da Goldsteini prodaju nanovo Stepinčevu optužnicu - samo u drugom pakiranju.

USPOREDBE NDH S DRUGIM DRŽAVAMA

Goldstein podatke o stradanjima Židova u drugim državama koristi u svojoj nakani da ocrni hrvatski narod. Na primjer za Bugarsku on piše:[210]

Iako je pristupila Trojnom paktu i 1941. aneksijom većeg dijela Makedonije i grčke Trakije rado prihvatila Hitlerove 'poklone' (dakle, država koja postoji od ranije i koja nema ustanak već se širi, op. J.P.), bugarska kolaboracionistička vlada odoljela je višestrukim pritiscima SS-emisara i nije dopustila ni hapšenja ni deportacije 'svojih' Židova. Propisala je tek neke, relativno blaže protužidovske mjere (bugarski Židovi su 'Zakonom o zaštiti nacije' svrstani u red 'neprijatelja bugarske nacije';[211] op. J.P.), koje su se ionako vrlo mlako provodile, pa nijedan od 50.000 bugarskih Židova nije nasilno stradao. Ova uzorna bilanca zamračena je kompromisom s Eichmannovim predstavnicima u proljeće 1943, kada je bugarska vlada pristala da dozvoli i pomogne deportaciju svih 7.200 makedonskih i gotovo isto toliko trakijskih Židova u Treblinku, odakle su se vratili samo rijetki pojedinci.

Spomenimo što je o položaju Židova u Makedoniji napisano u knjizi Saveza jevrejskih općina Jugoslavije (urednik Zdenko Levental):[212]

Dolazak fašističke vojske, prvo njemačke, zatim bugarske, bio je popraćen svim protužidovskim mjerama koje su okupatori primjenjivali: raznim zlostavljanjima, ponižavanjem svake vrste, pojedinačnim ubojstvima i najzad pljačkom u svim oblicima, i od njemačkih i bugarskih oficira i vojnika, i od domaćih fašista i petokolonaša (....) U Makedoniju je prebjeglo iz Srbije oko 300 Židova. U studenome 1941. godine na poziv skopske policije da se svi Židovi izbjeglice prijave radi evidencije, prijavio se određen broj, koje su bugarske vlasti odmah uhitile i izručile Nijemcima. Njih su Nijemci odveli u Beograd i streljali u Jajincima 3. prosinca 1941.

Zanimljivo je usporediti kako o stradanjima pod bugarskim vlastima Goldstein piše kada nastoji umanjiti zasluge nadbiskupa Stepinca. Naime, Goldstein tvrdi da je *pravoslavni mitropolita Stefan u Sofiji energičnim javnim istupima u obrani židovskih života bitno pridonio da iz Bugarske nijedan Židov nije bio deportiran u nacističke logore*[213]. Nameće se pitanje koliko su bugarski Židovi stvarno i bili ugroženi kada ih je bilo moguće sve spasiti.

Međutim, Goldstein ovdje «zaboravlja» na 7.200 makedonskih i gotovo isto toliko trakijskih Židova. One prebjegle iz Srbije uostalom ionako nije ni spomenuo. Ali očito je da je u Bugarskoj ostvareno upravo ono što je Pavelić pokušao izboriti kod Hitlera. Jasno je da on to nije uspio jer je pozicija Bugarske bila mnogo povoljnija od one u kojoj je bila NDH.

Goldstein u knjizi posebno ističe Dansku:[214]

---

[210] Isto, str. 16-17.
[211] Lj. Štefan, *Hrvatski obzor*, 2. kolovoza 1997.
[212] Isto.
[213] I. Goldstein, nav. Djelo, str. 571.
[214] Isto, str. 20-21.

Na najodlučniji otpor protužidovskoj harangi nacisti su naišli u Danskoj, gdje praktički uopće nije bilo kolaboracionista (...) Vlada i kralj, uz jednodušnu podršku stanovništva, odbijali su prihvatiti fašizaciju zemlje i nisu pristali ni na kakve diskriminatorne mjere protiv Židova (kojih je u Danskoj 1940. bilo, zajedno s 1.400 židovskih izbjeglica iz Njemačke, ukupno oko 7.800). (...) po naredbi samoga vrhovnog zapovjednika Himmlera, u rujnu 1943. u Dansku je upućen specijalni odred SS-ovske policije. Danska je vlada to na vrijeme saznala od jednog visokog njemačkog oficira, tada već antinacistički raspoloženog, pa je pomogla Židovima da se sakriju kod svojih danskih sugrađana. Zatim je omogućila floti danskih ribara da u nekoliko noći prebace Židove u sigurnost neutralne Švedske, a cijenu za transport od 100 USD po osobi većinom su prikupili sami imućniji Danci kao znak solidarnosti. Njemački SS-odred uspio je u Danskoj uhvatiti samo 447 Židova, ali i od njih je većina preživjela, jer nisu otpremljeni u 'logore smrti' u Poljskoj, već u Theresienstadt, logor s relativno najblažim režimom. Ukupno ih je 5.919 prebačeno u Švedsku, od toga oko 1.000 židovskih izbjeglica iz
Njemačke, a preostalih oko 1.500 danskih i izbjegličkih Židova ostalo je do kraja rata sakriveno kod danskih građana.

Iole ozbiljnijem analitičaru bila bi čudna takva reakcija Nijemaca. Gotovo svi Židovi iz Danske su se spasili, a oni one koje su uhvatili nisu poslali u logore smrti!? A da nije sve crno-bijelo kako pokušava objasniti Goldstein (u njegovoj verziji crni su uvijek Hrvati) pokazuje odgovor na takvo pitanje. Evo što o tome piše hrvatska pravednica gđa Ljubica Štefan:[215]

U čitavom je, naime, ratu Danska bila vrlo važan opskrbljivač Reicha hranom. Godine 1942. oko tri milijuna šeststo tisuća Nijemaca dobivali su od Danske mesne proizvode, svinjetinu i maslac. (Danska je tada imala oko četiri milijuna stanovnika.) Godinu dana kasnije (1943.) broj je narastao na četiri milijuna šeststo tisuća opskrbljivanih Nijemaca, a 1944. se popeo na osam milijuna četiristo tisuća. Kontinuitet u tom opskrbljivanju bio je za Njemačku prioritetom. 'Iako je cijena za to', kaže isti izvor, 'bila odgoda konačnog rješenja židovskog pitanja, Njemačka je bila spremna platiti (podsjetimo da se radi o 7.800 Židova, a – recimo – bugarske vlasti su omogućile ubijanje 7.200 makedonskih židova i gotovo toliko trakijskih, op. J.P.).*' Time je, eto, sve objašnjeno. Ali, čitatelju se nameće neprijatna nedoumica: pa tako su i mnogi Danci, a s njima i Židovi te zemlje, koji su bili, svakako, uključeni u gospodarstvo, tim fantastičnim povećanjem produktivnosti u stvari pomagali Njemačkoj u borbi, osvajanjima, zločinima u drugim nekim zemljama, pa i logorima, a time i genocidu i nad Židovima. Krug se zatvara...*

Komentaru hrvatske Pravednice možemo dodati da je NDH na ovaj način pomagala nacističkoj Njemačkoj, Goldstein bi već izračunao koliko je NDH pomogla Nijemcima u produžetku rata, koliko je Židova, i ne samo njih, stradalo u tom produžetku, i NDH bi bila mnogo, mnogo krivlja, nego što je sada.

---

[215] Lj. Štefan, *Hrvatski obzor*, 2. kolovoza 1997.

Inače, jedan od spašenih danskih Židova rekao je poslije 25 godina da se to moglo učiniti, očito, samo uza znanje i njemačkog veleposlanika Wernera Besta ili njegovu prešutnu suglasnost.[216]

Vratimo se i na Goldsteinovu tvrdnju da *u Danskoj, praktički uopće nije bilo kolaboracionista.* Evo što još piše gđa Štefan:

Spomenimo, uzgred, ono o čemu se uopće ne govori. I Danska je u Drugom svjetskom ratu imala na Istočnoj fronti svoju 24. SS oklopnu pukovniju (SS Panzer-Grenadier Regiment «Denmark») u njemačkim odorama, sa svastikom na okovratniku, a na manšeti nazivom «Denmark» i «Freikorps Danmark» (Dobrovoljački korpus Danska). Zajedno s Norvežanima ta je pukovnija bila dijelom 11. SS Dobrovoljačke oklopne pješačke divizije Norland, (SS Freiwilligen Panzer-Grenadier Division Nordland), ratovala u Rusiji, a rat završila u borbama za obranu Berlina 1945. godine. Ni u jednoj zemlji ništa nije bilo samo crno-bijelo.

A možda dr. Goldstein razumije u danskom primjeru ono što mu je mr. Birin objašnjavao za zemlje od četiri-pet milijuna stanovnika, tj. on zaslijepljenost pokazuje samo kada je u pitanju hrvatska država i hrvatski narod – tj. «glavni krivci» za raspad Jugoslavije. Da je u NDH bilo baš sve onako kako on tvrdi možda se ne bi raspala omiljena mu Jugoslavija.

Gđa Štefan uspoređuje spašavanje danskih Židova s «jedinstvenim u Europi podvigom čitavog stanovništva hrvatskog Primorja, koji su na poziv i uz pomoć partizana iz Like prevezli s Raba preko Velebita, 1943. godine 3500 Židova, no, doslovno, bez ičije i ikakve pomoći sa strane. A Nijemci su bili već na Krku i u Vinodolu.» Ona zamjera predstavnicima Židovske Općine Zagreb što o tome nisu govorili, recimo, na Europskom kongresu, koji predstavlja židovske zajednice u 32 europske zemlje, na zasjedanju u Kopenhagenu 1993. godine. Goldstein je o tome pisao u knjizi *Holokaust u Zagrebu*. Naravno, ne govori ništa o svjedočenju bivšeg zatočenika na Rabu, Židova Vladimira Anđelića, člana Komisije za evakuaciju i skrb Židova, koji je određen za vođenje pregovora s Englezima u Otočcu. On dopisom od 14. 11. 1943. – ur. Zap. Br. 1582 – javlja Tajništvu ZAVNOH-a i slijedeće[217]*:*

«Najnovijim pokretom njemačkih trupa slijedi opasnost zauzimanja Raba, a prema tome i za 900 Židova koji će biti nemilosrdno uništeni. Zbog toga sam došao zamoliti engleske vlasti da spase tu skupinu Židova od sigurne smrti. Major Hunter mi je odgovorio da to neće biti moguće, jer ratni brod ne može isploviti bez pratnje aviona, kojima ne raspolaže za te svrhe. Upozorio sam da nije potreban ratni brod, već bilo kakva pomorska sredstva bez obzira na komoditet plovidbe, samo da se evakuiraju Židovi do najbliže engleske baze na Jadranu (Italiji).

Hunter je izjavio da će o tome izvjestiti svoje pretpostavljene. Izložio sam težak prehrambeni položaj Židova, koji su se evakuirali s Raba, raspršili po raznim krajevima oslobođenog područja, a nisu mogli doći u Slavoniju, te zamolio

---

[216] Isto.
[217] Lj. Štefan, *Hrvatski obzor*, 9. kolovoza 1997.

da im se barem pošalje nešto živežnih namirnica. Hunter je izjavio da je to neprovedivo zbog vremenskih prilika, a još više i teškoća u pogledu opskrbe partizana s engleske strane. Usput je dodao da bi se eventualno od te opskrbe moglo nešto odvojiti za Židove – na čemu sam se zahvalio i glatko odbio.

Iznenađen navedenim odgovorima, formulirao sam svoj treći upit: 'Jesu li engleske vlasti voljne otvoriti račun (kredit) kod ZAVNOH-a iz kojeg bi se financirala prehrana Židova, jer je najveći broj ostao bez novca, za vrijeme dok ne stigne novčana pomoć židovskih ustanova iz Amerike i Engleske?' Major Hunter je rekao da će o tome izvijestiti. Zapitao sam kada bi mogao dobiti odgovor. Hunter se zamislio te kazao: 'Savjest nam nalaže, i dužnost, poduzeti sve što je moguće zbog odgovornosti koju snosimo te molim, čim dobije odgovor, da smjesta obavijesti druga Bakarića'. To je major, prvi put tijekom razgovora, potvrdio pozitivnim odobravanjem. Moja misija je time bila završena – privremeno – bez rezultata. Bila je minuta do 12. Nepoznati su bilo kakav odgovor, a kamoli pomoć Huntera.»

Goldstein ne govori o ovakvom ponašanju Britanaca iz istog razloga zbog kojeg ne spominje Hassellovo svjedočenje. Jednostavno, čitatelj bi se mogao upitati koja je razlika između Pavelićeva ponašanja kada je i pored svoje želje da spasi Židove popustio Hitleru znajući da je u pitanju opstojnost cijelog njegovog naroda, ili ovo kada Britanci nisu željeli ni pokušati spasiti Židove s Raba, bojeći se eventualnih svojih žrtava. Najbolje je i ne komentirati to što Britanci nisu pomogli prehrani Židova s Raba.

USTAŠE SPAŠAVAJU ŽIDOVE

G. Borić[218] govoreći o napadima Eframa Zuroffa na bivšeg ustaškog stožernika u Dubrovniku Ivu Rojnicu konstatira kako je Rojnica *bio među onim nižim slojevima ustaške hijerarhije koji su nastojali spriječiti holokaust u Hrvatskoj, što ga je tako uvjerljivo prikazao povjesničar dr. Ivo Goldstein*. Izgleda da je Borić tu «nasjeo» Goldsteinu i uopće pomišlja na mogućnost sprječavanja holokausta u takvoj državi kakva je bila NDH, a o čemu smo već pisali. Ako je Borić mislio na spašavanje Židova od strane nižih slojeva ustaške hijerarhije, vidjeli smo da Goldstein posredno priznaje da su Židove spašavali i visoki slojevi ustaške hijerarhije:[219]

... posve su deplasirane kasnije isprike nekih ustaša i njihovih simpatizera da je ovaj ili onaj visoki funkcioner ustaškog režima «štitio» ili «spašavao Židove». ***Istina je da je gotovo svatko od njih imao «svoga» Židova za kojega se zauzimao i koji je uspio doživjeti 1945. godinu*** (istakao J. P.)*, ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao ili je u njima spremno sudjelovao.*

Goldstein sigurno zna da je poznato kako Hans Helms navodi da je hrvatski ambasador u Berlinu dr. Mile Budak povezan sa Židovima i da ih zaštićuje, da su pojedini hrvatski ministri intervenirali za progonjene židovske obitelji i da ih zaštićuju.

Jasno je da je tu Goldstein suočen s tvrdnjom «Onaj koji je spasio jednu osobu, kao da je spasio čitav svijet». A gotovo svaki *visoki funkcioner ustaškog režima* spasio je tog jednog (Židova). To on rješava besmislenim *ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao.* I naravno ne spominje podatak koji smo doznali od Ulricha von Hassella, nego uglavnom optužuje vlasti NDH da je njihova politika bila holokaust nad Židovima, a tek tu i tamo da pravu istinu.

Nepunih desetak stranica kasnije Goldstein se ponovo vraća na ovo pitanje pa kaže:[220]

Kasnija opravdavanja ustaša da nisu progonili Židove i da su ih štitili od Nijemaca sasvim su deplasirana, a moglo bi se samo u nekim slučajevima odnositi na početak 1943. godine, a nešto općenitije tek na razdoblje nakon svibnja 1943. godine, kada su nacističke službe iskazivale veći entuzijazam za progon i ubijanje Židova negoli ustaše. Nijemci su se žalili da se deportacije «provode u takvoj formi, da u hrvatskim krugovima izazivaju antipatiju prema Njemačkoj», a da su u Zagrebu i nakon deportacija u svibnju 1943. godine neki Židovi «ostali sigurno zato, što imadu dobre veze ili raspolažu još sa dovoljno sredstava da si priskrbe zaštitu». Međutim, oni koji prihvaćaju takva opravdanja ustaša zaboravljaju ili žele zaboraviti da su ustaške vlasti u brzoj primjeni i provedbi protužidovskih mjera 1941. i 1942. godine, dakle u razdoblju glavnine najgorih nedjela, pokazivale itekakav entuzijazam i surovost.

---

[218] G. Borić, *Fokus*, 29. studenoga 2001.
[219] I. Goldstein, nav. djelo, str. 583.
[220] Isto, str. 592.

To je tipični Goldstein. On u svom komentaru zaboravlja da je ranije napisao da su Nijemci bili nezadovoljni tim i takvim ustaškim «rješavanjem židovskog pitanja» pa su im to oduzeli u ljeto 1942. godine. Zato pogledajmo kroz njegovu knjigu što sam piše o nekim pokušajima (uspješnim ili neuspješnim) pomoći i spašavanja Židova od strane funkcionara ustaškog režima (o spašavanju grupe zagrebačkih liječnika bit će riječi u slijedećoj sekciji).

Pogledajmo prvo kako se u knjizi spominje Pavelić:

«Ovako drastične, a istodobno i nervozno ponavljane prijetne pokazuju da je intervencija bilo i da se, zapravo, zbog korupcije ili osobnih poznanstava, vjerojatno i nisu mogle spriječiti. To su znali i molioci, koji su se u mnogo slučajeva obraćali izravno Paveliću, kako bi ishodili nešto za što su smatrali da redovitom procedurom ne mogu dobiti. U sačuvanim spisima u većini slučajeva poglavnik ili njegov Ured ne ostavljaju nikakav trag, nego ih prosljeđuju nižim instancama, očigledno u pravilu samo uz usmenu preporuku. Ali i od toga ima iznimaka: sam je Pavelić, naime, u rujnu 1941. godine dao Zagrepčanki Eleonori Feldmann (1923) «i njezinim zakonitim potomcima sva prava koja pripadaju osobama arijskog poriekla». Isto tako, u slučaju obitelji Justitz, koja mu je «osobno dobro poznata», umoljava» Židovski odsjek da «povoljno riješi sve molbe». Čini se da su u povoljnom rješavanju još nekih slučajeva bili presudni baš Pavelićev i Artukovićev zagovor.[221]

Pavelić je osobno zahtijevao da se s portugalskim konzulom «židovom Aleksandrom Ehrmannom ima postupiti kao s predstavnikom Portugala u našoj državi». Pa ipak, Ehrmann zbog toga nije bio oslobođen davanja kontribucije.[222] *Poglavnikov ured, gdje se većina upućenih molbi konačno rješavala, uputio je tijekom rujna 1941. godine četiri popisa zagrebačkih Židova Ravnateljstvu za javni red i sigurnost (na ruke Eugena Dide Kvaternika) kojima će se možda dodijeliti arijska prava ili dozvola boravka i rada, te se stoga do daljnjega izuzimaju od mjera koje su određene za Židove. Arijska prava s tih popisa dobila su 23 Židova, od kojih trojica s obitelji, a svi ostali dobili su «dozvolu boravka i rada» - ukupno njih 400, od kojih 47 zajedno s obitelji, dakle sveukupno preko 500 osoba.*[223]

Ante Pavelić je posredovanjem doglavnika Ademage Mešića dodijelio arijska prava bivšem direktoru Srednje tehničke škole Erichu Aleksanderu (1868.) i njegovim potomcima.[224] *Čak ni pozitivno mišljenje poglavnikova ureda nije uvijek značio spas, jer se događalo da se ustaše na taj dokument nisu obazirale te bi vlasnika potjerale u logor.*[225]

Karakterističan je i slučaj Oskara Sachsa, bivšeg odvjetnika u Zlataru, koji se po osnivanju NDH preselio u Zagreb, u sjeverni dio grada, u Jurjevsku ulicu 20. Budući da se tridesetih godina angažirao u prebacivanju novca

---

[221] Isto, str. 135.
[222] Isto, str. 136.
[223] Isto, str. 136-137.
[224] Isto, str. 138.
[225] Isto.

ustašama u Italiju, Pavelić mu je osobno garantirao sigurnost i «arijska prava». Unatoč tome, na Sachsov stan bacio je oko jedan ustaški funkcioner, te je Sachs deportiran. Potom se opet vratio kući, sudski zahtijevao povratak stana, čak se u travnju 1942. i pokrstio, ali je konačno ipak otpremljen u Staru Gradišku i tamo ubijen u travnju 1943. godine.[226]

Zagrebački Židov Ljudevit Stolzer bio je Pavelićev školski drug. U jednoj prilici, kad je Paveliću 1929. prijetila opasnost od jugoslavenske policije, Stolzer ga je sakrio u svom stanu. Kada je Stolzer s cijelom obitelji u siječnju 1942. bio opremljen u Jasenovac, Pavelić je dao nalog da ga se povlašteno tretira. Obitelj Stolzer živjela je u jednoj kući u mjestu Jasenovac, a Stolzer je radio kao pisar u općini. U noći 24. rujna 1943, navodno na zahtjev nekoga iz zagrebačkog Gestapoa, u najvećoj tišini grupa ustaša opkolila je kuću u kojoj su živjeli Stolzerovi i bez metka poubijala cijelu obitelj. (Karakteristična je riječ «navodno» u Goldsteinovom tekstu uza zahtjev nekoga iz zagrebačkog Gestapoa, jer Goldstein želi da čitatelj ne uoči da iznad Pavelića u svemu stoji Gestapo, tako da ni on sam ne može zaštiti one koje želi zaštititi. A Goldstein želi nametnuti zaključak da je Pavelić za sve kriv i da se mogao suprostaviti Nijemcima.)[227]

I sam Pavelić imao je među Židovima svoje favorite: uredio je da vlasnik vile na Tuškancu u koju se on osobno uselio mirno preko Italije izbjegne u Švicarsku. Rodbina njegove supruge, Weinbergerovi, dobili su u ljeto 1941. putovnice s kojima su se preko Švicarske domogli Amerike. Godinama je štitio Aleksandra Kleina... [228]

Slično Goldstein govori o nekim drugim ustaškim dužnosnicima:

Molbu (za sklapanje braka s Editom Schwabenitz, op. J.P.) *je podržao Branko Rukavina, povjerenik u Glavnom ustaškom stanu i visoki dužnosnik u UNS-u («Krajcara poznam kao poštenog i sviesnog Hrvata»).*[229] *Sachs se pokrstio u srpnju 1941. godine; potom je za njega i suprugu, čini se, intervenirao sam Eugen Dido Kvaternik.*[230] *Nekima nije pomoglo* (za izuzeće od nošenja židovskog znaka, op. J.P.) *ni pozitivno mišljenje podmaršala Augusta Marića.*[231] *Čak ni pozitivno mišljenje poglavnikova ureda nije uvijek značio spas, jer se događalo da se ustaše na taj dokument nisu obazirale te bi vlasnika potjerale u logor.* [232]

Obitelj liječnika Oskara Sterna i njegovog punca bankara Sigmunda Pordesa te obitelji liječnika Milana Schwartza (oca Emilova, koji je u Izraelu uzeo ime Ariel Shomrony) štitio je osobno Slavko Kvaternik, koji je bio vjenčani kum Sternovih u sinagogi u Praškoj 1930. godine. Kada je Kvaternik pao 1942. godine, obje su obitelji morale bježati.[233]

---

[226] Isto, str. 265.
[227] Isto, str. 328.
[228] Isto, str. 623.
[229] Isto, str. 120.
[230] Isto.
[231] Isto, str. 142.
[232] Isto.
[233] Isto, str. 143.

U tim su neposrednim kontaktima, sudeći prema sjećanjima tadašnjih funkcionara Židovske općine, predstojnici dvaju Židovskih odsjeka Baraković i Kühnel obično bili umjereniji i donekle obzirniji od uvijek arogantnog Britvića. I Baraković i Kühnel smjerno su provodili sve naredbe o protužidovskim mjerama, ali nema podataka da su ih zaoštravali. Čak su obojica ponekad bila spremna «zažmiriti na jedno oko» i odobriti izuzeće (...) Kada je akcija «podavanja» u okviru kontribucije bila pri kraju, predstavnici zagrebačke Židovske općine zamolili su Kühnela da počne izdavati propusnice za odlazak iz Zagreba onima koji su svoje obaveze ispunili. Kühnel je zaista počeo izdavati propusnice, za što je sigurno morao dobiti suglasnost svojih nadređenih, Pećnikara ili Dide Kvaternika. U to vrijeme većini je bilo jasno da Židovi u Zagrebu mogu očekivati samo najgore i da se spas mogao očekivati samo odlaskom u druge zemlje, najpogodnije u Italiju ili u talijansku okupacionu zonu, budući da se već predmnijevalo da tamo Židovima doduše prijeti internacija, ali ne i smrt (...). procjenjuje se da je s propusnicama iz Zagreba izbjeglo ukupno 2000 osoba (...). Sve to mogu biti samo procjene: izdavanje propusnica Židovima nijedna služba niti pojedinac nisu službeno evidentirali, jer su se bojali prigovora iz drugih službi ustaškog režima (a ne Nijemaca – sjetimo se da sam Goldstein pretpostavlja da je Kühnel imao podršku samog Eugena Dide Kvaternika, op. J.P.).[234]

... osamnaestogodišnji Željko Šrenger, polužidov, došao se na poziv, kao i drugi omladinci, prijaviti za radnu službu, zadovoljan da će to obaviti što prije, za ljetnih mjeseci. U Židovskom odsjeku u Bogovićevoj prijavljene je evidentirao ustaški činovnik Šuprina, od ranije prijatelj obitelji Šrengerove majke. Kada je Šuprina opazio Šrengera kako se prijavljuje, grubo ga je otjerao kući i naredio mu da više nikada po tom poslu ne dolazi. Tako mu je spasio život.[235]

Kada je netko od nadležnih zahtijevao da se Levin Schlenger pusti, navodno zbog teške bolesti (progresivne paralize), on tada ili nije bio pušten ili je pušten samo privremeno, jer je skončao na «nepoznatom mjestu». Eugen Dido Kvaternik 20. je rujna intervenirao da se sa Zavrtnice pusti Josip Hercer, a neka druga dvojica Židova da se «imadu izuzeti od svih mjera». Ne zna se da li je Herceg pušten, jer je i on skončao na «nepoznatom mjestu». Intervencija najviših ustaških dužnosnika neki je put mogla pomoći, ali se češće znalo dogoditi, baš kao u slučaju Schlengera i Hercera, da protežirani ipak nastrada. Supružnici Moric i Rifka Levi dobili su preporuku doglavnika Ademage Mešića da otputuju na Hrvatsko primorje. Iako je jedna Mešićeva intervencija pomogla dijelu obitelji Alexander, Moricu Leviju nije, jer je slijedećih mjeseci ubijen, čini se u Jasenovcu, dok je Rifka preživjela rat.[236]

Iz muških logora Jadovno i Slana izišlo je živih manje od stotinu Židova, koji su bili pošteđeni bilo na osnovu osobnih zauzimanja nekih ustaških dužnosnika, ili zbog toga što su bili u mješovitom braku s «arijevkom», ili

[234] Isto, str. 157-158.
[235] Isto, str. 157-158.
[236] Isto, str. 262.

naprosto po nekoj slučajnosti.[237] *Neposredno prije početka masovnih likvidacija Rubinov pomoćnik, ustaški poručnik Janko (Ivica) Mihalović, vjerojatno znajući što se sprema, naredio je da se 10 židovskih zatočenika s Jadovna prebaci natrag u Gospić na poslove oko čišćenja ulica. Izbor nije bio slučajan, jer sva su desetorica bili Mihalovićevi školski drugovi iz zagrebačke gimnazije. Osmorica su kasnije ubijena u drugim logorima, a Saša Blivajs i Božo Švarc preživjeli su rat.*[238] *Na osobnu intervenciju Ivice Barakovića od 2. srpnja vratio se Rudolf Berković i već šest dana kasnije dobio je dozvolu za nesmetano kretanje Zagrebom.*[239]

O protužidovskoj histeriji tih mjeseci svjedoči i događaj iz lipnja 1942. godine. Tada je saborski Odbor za rizničarske poslove intervenirao da se iz zatvora pusti Arnold Bauer, bivši vlasnik tvornice ulja u Podravskoj Slatini, koji je i nakon što je bio razvašten nastavio obavljati stručnu upravu. Predsjednik odbora koji je dvadesetih godina bio istaknuti član Hrvatske stranke prava, profesor zagrebačkog fakulteta Fran Milobar, smatrao je da će Bauerovom deportacijom nastati velika šteta za državu. Na primjedbe nekih zastupnika da se odbor miješa u «židovsko pitanje», Milobar je odgovorio da je odboru «do interesa države... ne idemo u obranu Židova nego državnog imetka. Zašto bi se mi bojali, da Židove štitimo. Danas tko god hoće, da se isprsuje velikim Hrvatom udara po Židovima.» Iako je ostao unutar zidova sobe za saborske sastanke, Milobarov je javni istup svakako bio iskaz osobne hrabrosti, posve neobičan za tadašnje stanje u državnim strukturama NDH (dakle u državi u kojoj ni njen poglavnik nije uspijevao zaštititi one koje je želio zaštiti, a po Goldsteinu je on najveći krivac za sve, op. J.P.).[240]

Ubrzo poslije majčine smrti, jedan od logorskih čuvara stavio je malog Friedricha na kamion i dopremio u Zagreb pred kuću u kojoj je stanovao njegov stric Leopold, koji je bio zaštićen jer je bio u mješovitom braku.[241]

Dne 19. siječnja održan je sastanak u Glavnom ravnateljstvu za javni red i sigurnost na kojem su bili glavni ravnatelj Filip Crvenković te Vinko Kühnel. S njemačke strane došao je SS Hauptsturmführer Franz Abromeit. Zaključeno je da se «sprovede akcija za konačno čišćenje Hrvatske od potpunih židovskih elemenata, bez obzira na starost i spol kao i na konfesionalnu pripadnost. (...) Na sastanku je, osim toga, odlučeno da će «intervencije biti svedene na minimum», da će za njih biti «nadležan Crvenković», a intervencije nižim organima neće se uzimati u obzir». Nekih je iznimaka ipak bilo, jer Estera Nir rođ. Deutsch tvrdi da su i ona i njezina obitelj već bili u vagonu određenom za Auschwitz, ali je odnekud stigla naredba da ih se pusti kući, pa se tako čitava obitelj pravim čudom spasila. (Ovdje Goldstein pokazuje da ne razumije ni sam ono što je napisao, tj. ne razumije što znači njegova tvrdnja da je iznimaka ipak bilo. Naime, gđa Estera

[237] Isto, str. 278.
[238] Isto, str. 297.
[239] Isto, str. 297-298.
[240] Isto, str. 412-413.
[241] Isto, str. 437.

Nir ne zna je li intervencija došla od nekoga iz nižih organa. Recimo da je za nju na neki način intervenirao sam Pavelić, zašto bi to bilo u opreci s zaključkom o intervencijama s tog sastanka? Op. J. P.) *I desetogodišnji Saša Friedrich bio je uhapšen, prebačen u zatvor na Savskoj cesti, ali je na stričevu intervenciju, očigledno uz davanje mita* (Goldstein ne osjeća potrebu da objasni zašto je to očigledno, op. J.P.*), već sutradan oslobođen. Dogovor da intervencije prima samo Crvenković značilo je i da postoji osoba s kojom se mogu neke stvari i dogovoriti.* (Misli li Goldstein na dogovor o mitu, tj. da je SS Hauptsturmführer Franz Abromeit o mitu dogovarao u Glavnom ravnateljstvu? Ili rečenica treba ublažiti očit zaključak kako je bilo jako puno intervencija da se Židovi spašavaju od strane pojedinaca iz «genocidnog» hrvatskog naroda. Op. J.P.) *Po nalogu Crvenkovića osobno iz zatvora u Savskoj cesti pušteni su, samo koji dan prije deportacija u svibnju, Vlasta i Velimir Deutsch-Maceljski, nakon što je obitelj Vlastina budućeg supruga Zvonimira Urbića dala Crvenkoviću 100 zlatnih britanskih funti* (a možda netko i povjeruje Goldsteinu da je zbog toga što je i bilo mita SS Hauptsturmführer pregovarao o tome, op. J.P.).[242]

Od 70 najimućnijih Židova (onih kojima je u 1941. i 1942. razrezan općinski prinos od 10.000 kuna) koji su početkom 1943. još boravili u Zagrebu, njih 35 je stradalo, a drugih 35 je, čini se, preživjelo rat. Od ukupno 121 osobe koje su plaćale manje od tog iznosa, za koje je, dakle, općinsko vodstvo znalo da su slabijeg imovnog stanja, stradalo je njih 78 ili čak 64,5 %, gotovo dvije trećine, što je otprilike razmjerno broju onih koji su deportirani u svibnju 1943. godine (oko 1.500 – 1.700) u odnosu na broj onih koji su i nakon toga ostali živjeti u Zagrebu (oko 800). (Goldstein nam ovim pokazuje da je više bogatih ostalo živih nego siromašnih. Da je po srijedi materijalni interes tadašnjih vlasti, onda bi rezultat trebao biti suprotan, jer bi od ubijenih mogli uzeti sve što su imali. Očito Goldstein svjesno ili nesvjesno kaže da je prirodno da su bogatiji imali više poznanstava u vlastima, pa su tako bili više pošteđeni od siromašnih. Op. J.P.)[243]

Drago Rosenberg je 1944. godine tvrdio da je 12.000 jugoslavenskih Židova pobjeglo u Italiju, Mađarsku i Bugarsku. Većina ih je bila s područja NDH, a manjina iz okupirane Srbije i drugih djelova bivše Jugoslavije (ovo je jedan posredan odgovor na pitanje bi li stradalo više Židova da nije bilo NDH, op. J.P.)[244]

Od posljednjih masovnih deportacija u svibnju 1943. vidljivo jenjava interes ustaških vlasti da se Židovi pronalaze, hapse i deportiraju. Dijelom je tome razlog što se broj preostalih Židova pod ustaškom vlašću toliko smanjio, da se uglavnom svodio na osobe koje su ionako na razne načine bile pod zaštitom. Osim toga, Židovima se više ništa nije moglo ni oduzeti, jer je sve bilo oduzeto 1941. i 1942. godine. (Naravno, Goldstein u ovom razmatranju ne želi uzeti u obzir to da su Nijemci još sredinom 1942. godine oduzeli ustaškim vlastima «rješavanje židovskog pitanja» iz ruku, jer su bili nezadovoljni njihovim radom. Goldstein to

[242] Isto, str. 465-466.
[243] Isto, str. 494.
[244] Isto, str. 499.

ne uzima u razmatranje upravo da bi mogao sugerirati ovakve stavove. Op. J.P.) *Moguće je, također, da su ustaške vlasti osjetile kako masovne deportacije Židova izazivaju nezadovoljstvo u narodu. Najviše je, vjerojatno, ipak djelovao definitivan preokret ratnih tokova u korist antifašističke koalicije na svim bojištima 1943. godine, što je neke ljude u ustaškoj hijerarhiji naveo da pomalo mijenjaju svoje političke planove i ponašanje.* (Naravno, Goldstenu kao «stručnjaku iskovanom u jugoslavenštini» teško je razumjeti da su ustaše samo nacionalisti koji svim sredstvima žele ostvariti neovisnu državu svom narodu. Da to može shvatiti, razumio bi da nije promjena politike, ako u ostvarenju svojih nakana pokušaju promijeniti one koji im u tome mogu pomoći. Op. J.P.) *Njemačke obavještajne službe odmah nakon deportacija u svibnju 1943. godine tvrde kako su «hrvatske vlasti sprovele ovu akciju samo kako bi izvršile dobiveni zadatak, bez većeg nastojanja da se sama akcija djelotvorno sprovede* (izgleda da Goldsteinu ovo nije vidljivo jenjavanje interesa ustaških vlasti da se Židovi pronalaze, hapse i deportiraju, op. J.P.). *Budući da su otpremane i žene iz staračkog doma u Boškovićevoj, od kojih su neke već godinama bile nepokretne, «to otpremanje označuje samo opterećenje Njemačke u svakom pogledu». U to su vrijeme česti njemački prigovori ustašama da nisu dovoljno revni u progonu i ubijanju Židova. Čak i nakon deportacija u svibnju 1943. godine Nijemci su tvrdili da su u Zagrebu Židovi «ostali sigurno zato, što imadu dobre veze ili raspolažu još sa dosta sredstava da si priskrbe zaštitu»* (usporediti ovo s malo ranije izrečenom Goldsteinovom tvrdnjom da je Židovima sve oduzeto 1941. i 1942. godine, op. J.P.). *Nerazumljivo je, da pored stalnog naglašavanja zajedničke borbe, hrvatska država štiti i podupire toliki broj Židova», tvrdi se u izvještaju.*[245]

Nacisti su se i nakon deportacija u svibnju 1943. godine žalili (a žalili su se i prije, op. J.P.) *da je u tim hapšenjima «broj uhapšenih muškaraca Židova bio minimalan», a da se Židovi i dalje «mogu vidjeti u Zagrebu, potpuno zdravi».*[246]

Hedu Stern i njezinu kćer, studenticu Renatu Neumann, koje su prethodno bile u zatvoru, ustaške su vlasti pustile.[247]

Čak i u veljači 1944. godine po anonimnoj dojavi, pisanoj običnom olovkom, ali ispisanim rukopisom i vještim njemačkim, Nijemci javljaju da se u kavani Corso svakodnevno između 16.30 i 20 sati sastaju «ruski židovi» te da je njihov vođa bio zubar «Amper Heinrich». No, službama u Ministarstvu unutrašnjih poslova NDH očigledno se nije žurilo. Tek u lipnju javljeno je njemačkom veleposalanstvu da je «izvidima ustanovljeno da se u kavani Corso ne sastaju ruski židovi». Stomatolog Henrik Amper imao je tada ordinaciju u Ilici. Preživio je rat.[248]

Počevši od 1943. osjećao se i ublaženiji odnos nekih djelova vlasti. (Zar to nije i prirodno kada se zna da su te vlasti na početku pokušale kod Hitlera zaštiti sve hrvatske Židove? Op. J.P.) *Na primjer, Državno vijeće NDH povremeno je od*

[245] Isto, str. 533-534.
[246] Isto, str. 534.
[247] Isto, str. 535.
[248] Isto, str. 536.

ministarstva zahtijevalo da mu se dostavi popis osoba «koje nisu arijskog podrijetla, a zaposlene su kao državni službenici». Ministarstvo hrvatskog domobranstva još je u siječnju 1942. godine smatralo potrebnim objasniti kako «židov nema prava da služi u vojsci ... i da za Židove važi: zakonska odredba, tko je Židov, jer je tu u pitanju samo rasa, a ne vjera». Godine 1943. iz istog je ministarstva, preimenovanoga 1942. u Ministarstvo oružanih snaga, uz dostavljeni popis «nearijevaca» upućen dopis u kojem se tvrdi da su svi navedeni «dobri i vriedni službenici i već prokušani rodoljubi, te da svi ne samo zaslužuju, već su i potrebni da služe u hrvatskoj vojsci» (ovdje opet ne pada na pamet Goldsteinu da je jedan od razloga za to i to što su hrvatskim vlastima Nijemci već oduzeli vođenje «rješavanja židovskog pitanja» u NDH, i to zbog toga što tim «rješavanjem» nisu bili zadovoljni i u prethodnom periodu, op. J.P.).[249]

Poput Kvaternika, svaki je visoki ustaški dužnosnik mogao u svoju obranu navesti da je spasio nekog Židova. Čak je i zlogasni Ivan Britvić činio iznimke: obitelj Polić – Frelić čula je da je Britvić hvalio humanitarnu djelatnost Aleksandra Frelića kao predsjednika Doma milosrđa. Stoga su Aleksandar i njegova kći Dana sredinom lipnja 1941. otišli Britviću s molbom da oslobodi Frelićeva sina Miroslava i zeta Artura, koji su bili u zatvoru u Petrinjskoj ulici. Britvić je bio ganut i smjesta je naredio da se Miroslav pusti kući (što se i dogodilo), ali je rekao da ne može pustiti i Artura, jer i on (Britvić) ima svoje pretpostavljene. Artur je ipak pušten petnaestak dana kasnije, 4. srpnja. Ne zna se da li je i to puštanje bilo Britvićeva zasluga ili je to naredio netko drugi, jer je pomoć za puštanje Artura obećavana na raznim stranama.[250]

Navedeni su primjeri iz Goldsteinove knjige, a sigurno ih je bilo mnogo, mnogo više. Često oni koji su bili spašeni nisu nikad o tome posvjedočili. Nisu ni kada su ih spašavali obični ljudi, a kamoli ustaše. Hrvatska pravednica Ljubica Štefan o tome govori, u nekim konkretnim slučajevima, i u svojoj knjizi *Stepinac i Židovi.* Sigurno tu knjigu i zbog toga Ivo Goldstein ne spominje u svojoj knjizi. Upravo je njegov suautor i otac Slavko Goldstein često bio «prozivan» zašto nije poduzeo ništa da pravednikom bude proglašena osoba koja je njega spasila. To prozivanje je urodilo plodom. Tako Slavko Goldstein u *Globusu*, 11. siječnja 2002. kaže:

Iz Karlovca sam pobjegao pred ustašama jer me je tadašnji šef Porezne uprave Ivan Rukavina obavijestio da bih mogao biti uhapšen i odveden u logor. Umakao sam u jedno hrvatsko selo koje se zove Banski Kovačevac, gdje je svih tristo seljaka znalo za mene, ali me nijedan nije odao. Ženi koja me primila u svoju kuću bit će, na žalost posmrtno, dodijeljena medalja Pravednika među narodima. Zahvalan sam i njoj i svim tim ljudima.

[249] Isto, str. 539.
[250] Isto, str. 624-625.

SPAŠAVANJE GRUPE ZAGREBAČKIH LIJEČNIKA

Autori knjige «Holokaust u Zagrebu» dr. Ivo Goldstein i Slavko Goldstein suočeni s mnogobrojnim kritikama načina na koji su prokazali ulogu nadbiskupa Stepinca u svojoj knjizi pokušavaju se obraniti ukazujući da su njihovi kritičari proučili samo jedno poglavlje u knjizi. Naravno svakome tko je pratio polemiku bit će jasno da ta primjedba ne stoji. Na primjer, u poglavlju "Skrb za logore i za opstanak općine",[251] govori se što je Stepinac rekao u katedrali o rušenju sinagoge,: «'Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.' Stepinac je još pridodao da su to počinili 'ustaše i njihove vođe'». Komentar koji je dan u poglavlju o kome je riječ "Katolička crkva, nadbiskup Stepinac i Židovi" je nešto doista sramotno:[252] "Nadbiskup Stepinac bio je u ovom slučaju kritičniji, jer je takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja. Isto tako je bilo i kada je kritizirao rušenje sinagoge."

Slično je već komentirano da se u poglavlju "Pokušaji spašavanja",[253] odnosno u poglavlju "Djelatnost zagrebačke Židovske općine"[254] nalazi dio o dr. Miroslavu Dujić–Deutschu. On je bio liječnik zagrebačkog Kaptola i nije se smatrao Židovom. Ali Stepinac mu je ipak savjetovao da se prijavi za suzbijanje sifilisa u Bosni. Poslušao je nadbiskupa i spasio se.

Pogledajmo zato što odgovara dr. Jure Krišto na takve prigovore u *Glasu Koncila*, 3. veljače:

Na kraju, Goldsteini neprestano ponavljaju da sam se osvrnuo samo na jedno poglavlje iz njihove knjige. Obavještavam ih da sam opširni osvrt poslao «Novom listu», novinama koje su započele napad «njihove strane» na mene, uz molbu da ga objave, makar i u nastavcima. Do danas to nisu učinili ...

Jasno je da Slavko Goldstein, kao čovjek sa završenom (?) gimnazijom, i dr. Ivo Goldstein, o čijem znanstvenom radu veoma loše pišu i njegove kolege (recimo današnji dekan Filozofskog fakulteta Neven Budak piše:[255] *«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»*), nisu ni u ostalim dijelovima svoje knjige mogli biti na većoj razini.

---

[251] I. Goldstein, nav. djelo, str. 386.
[252] Isto, str. 572.
[253] Isto, str. 494.
[254] Isto, str. 240.
[255] Neven Budak, «O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek' Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995), 299-333.), str. 316.

Pokazat ćemo to i na primjeru sekcije *Spas za grupu liječnika*, koju je napisao dr. Ivo Goldstein. U ovom poglavlju se uopće ne spominje uloga nadbiskupa Stepinca u spašavanju dr. Miroslava Dujić–Deutscha.

Evo kako on počinje tu sekciju:[256]

Zbog velikog broja bolesnih od sifilisa u Bosni ustaške su vlasti u Banjoj Luci potkraj lipnja 1941. godine osnovale Zavod za suzbijanje endemijskog sifilisa. Kako se hrvatski liječnici očigledno nisu javljali, iako im je obećan dvostruki radni staž i «primjerena nagrada», njemačke i ustaške vlasti (izgleda uz osobno znanje Pavelića) poštedjele su deportacije najmanja 81 židovskog liječnika iz Zagreba i poslale ih u jesen 1941. godine u najzabačenije bosanske krajeve kako bi suzbijali tu bolest. U kasnijim sjećanjima dr. Samuel Deutsch (ili Dajč), jedan od liječnika koji se uključio u akciju, tvrdi da su akciju smislili dermatovenerolog i higijeničar dr Ante Vuletić u sporazumu sa svojim prijateljem dr. Miroslavom Schlesingerom kako bi spasili živote liječnika i njihovih familija (...) Vuletić je dosta dugo pregovarao s nadležnim institucijama o osnivanju Zavoda za suzbijanje te bolesti, jer poglavnik Pavelić neko vrijeme nije pristajao na njegov prijedlog (Vuletić je kasnije proglašen Pravednikom među narodima). Napokon je prihvaćen Vuletićev prijedlog, jer je njegova argumentacija bila: «proglasili ste muslimane cvijetom hrvatskog naroda, a taj cvijet nagriza endemski sifilis. Umjesto da šaljete židovske liječnike u radne logore, iskoristite ih da iskorijenite sifilis u Bosni. Kada s time završite, još uvijek ih možete strpati u logore.»

Već samo korištenje svjedočenja pokazuje mnogo. Posljednje je prof. dr. Stjepana Steinera i to svjedočenje je Goldsteinu dovoljno za tvrdnju zašto je akcija prihvaćena. Ono drugo svjedočenje ide s: «U kasnijim sjećanjima dr. Samuel Deutsch ... tvrdi da ...».

Zanimljiv je također Goldsteinov komentar vezan uz Pavelića. Prvo je sve išlo «izgleda uz osobno znanje Pavelića», a poslije «poglavnik Pavelić neko vrijeme nije pristajao na njegov (Vuletićev, J.P.) prijedlog».

Radi se o vremenu kada su Nijemci prepustili rješavanje «židovskog pitanja» vlastima NDH, ali Goldstein zna da su «njemačke i ustaške vlasti poštedjele deportaciju najmanje 81 židovskog liječnika». Dakle, kada treba umanjiti zasluge vlasti NDH u spašavanju Židova, Goldstein zna da su one to mogle samo uz Njemačku suglasnost, tj. zna da su u svemu bili glavni Nijemci. Goldstein nije svjestan što zapravo pokazuje to što Pavelić neko vrijeme nije pristajao na Vuletićev prijedlog. Pa upravo zato što je znao da je akcija smišljena zbog onog što tvrdi dr. Deutsch:[257]

Sredinom juna sazvao je akcioni odbor jevrejskih liječnika u Zagrebu sastanak svih liječnika Jevreja i tu je prikazan plan odašiljanja jevrejskih liječnika u Bosnu i Hercegovinu u tzv. akciju za suzbijanje endemskog luesa.

Nama se činilo čudno da se započinje jedna takva akcija. Međutim, ubrzo smo saznali u čemu je stvar. Jedan od najboljih savremenih poznavalaca

[256] I. Goldstein, nav. djelo, str. 215-216.
[257] Lj. Štefan, *Stepinaci i Židovi,* Zagreb, 1998., str. 42-43.

problema, dermatovenerolog i higijeničar dr. Ante Vuletić, tada na radu u Higijenskom zavodu u Zagrebu, došao je na ideju da se organizuje takva akcija, ne bi li se na taj način spasili ne samo životi jevrejskih liječnika u NDH, nego i njihove familije.

Bez obzira što to Goldstein eksplicitno ne spominje, jasno je da je u tom spašavanju židovskih liječnika i njihovih obitelji sudjelovalo i ministarstvo zdravlja na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem. Jasno je zašto Goldstein ministra ne spominje. Međutim, njega, i ne samo njega, spominju drugi židovski izvori:[258]

Osim imena dr. Ante Vuletića, židovski izvori navode i druge hrvatske liječnike koji su se angažirali u formiranju te ekipe radi pomoći svojim židovskim kolegama. To su spomenuti ministar dr. Ivan Petrić, zatim dr. Mile Budak, ***osobni liječnik Ante Pavelića*** (istakao J.P.)*, dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž, dr. Berislav Borčić.*

Nailazimo i na ovakav podatak: kada je postao ravnatelj Zavoda u Banjoj Luci, dr. Sielski je od Pavelića tražio i dobio dozvolu da za svog stručnog savjetnika postavi Židova dr. Ernesta Grüna.»

S obzirom da se radi o akciji u kojoj su sudjelovale i hrvatske vlasti u spašavanju zagrebačkih židovskih liječnika, jasno je da Goldstein ne želi dati sve relevantne podatke. Ljudima se spašavaju životi a on će:[259]

Neki proustaški nastrojeni liječnici bili su dvostruko zadovoljni odlaskom židovskih liječnika u Bosnu: rješavali su se u Zagrebu konkurencije koja je poslana da ordinira u krajeve u koje nitko nije želio ići, a istovremeno su se mogli okoristiti pljačkom koju je ustaški režim proveo po ordinacijama židovskih liječnika.

«Pljačku» Goldstein ilustrira ovako:[260] Prilog 23: Stranica iz *Popisa* ***preuzetih*** (istakao J.P.) *stvari židovskih ordinacija.* Inače, Goldstein uredno navodi kroz cijelu knjigu takve popise kao dokaz pljački. O partizanskim sličnim popisima ne govori ništa. Znamo da su i oni uzimali što su htjeli, ali ovakvih popisa nema. Što su hrvatske vlasti trebale učiniti s ovim stvarima iz židovskih ordinacija? Goldsteinu je odgovor jasan: Nisu ih trebali dirati, jer je to korišteno za liječenje Hrvata. U pravu je Goldstein. Ustaške vlasti ne valjaju i kad su spašavale Židove. I još su koristili stvari iz njihovih ordinacija da spašavaju Hrvate.

Evo kako Goldstein opisuje spašavanje obitelji:[261]

Obitelji liječnika koji su u Bosni liječili sifilis bile su u načelu zaštićene i smjele su čak ostati u svojim dosadašnjim stanovima. Takva je okružnica bila proslijeđena svim župskim redarstvenim oblastima, ali se izričito naglašavalo da se od «prisilnih mjera» ima izuzeti samo «najuža» obitelj, tj. supruga, djeca i roditelji liječnika». Već spomenuti Samuel Deutsch dobio je zaštitu, a zajedno s

[258] Isto, str. 44.
[259] I. Goldstein, nav. djelo, str. 218.
[260] Isto, str. 219.
[261] Isto, str. 217.

njim i supruga Ljerka rođ Grünberg i Deutschova majka Laura rođ. Freund, ali ne i supruzini roditelji Lazar i Irena Grünberg rođ. Singer. Deutsch i supruga su preživjeli. Suprotno onome što se službeno proklamiralo, Deutschova majka je ubijena, a roditelji Deutschove supruge su preživjeli.

Da je Goldstein konzultirao knjigu hrvatske Pravednice, vidio bi da je dr. Deutsch otišao u Bosnu kao domobranski časnik, a ne s ekipom liječnika.[262] Možda to Goldstein «ne zna» zato što bi činjenica da je ubijena majka domobranskog časnika, koji nije među židovskim liječnicima, sugeriralo čitateljima da su u svemu tome ipak glavni Nijemci. Zato je bilo važno skloniti te liječnike i njihove obitelji. Evo kako sam dr. Deutsch, dakle čovjek kome je ubijena majka, piše o tome pitanju:[263]

Funkcionirala je i obećana zaštita za užu familiju – ženu, djecu i roditelje. Neki su uspjeli spasiti i članove šire obitelji.

Goldstein opisuje sudbine nekih obitelji.[264] Tako je *poznati zagrebački ortoped dr. Edo Deutsch u kolovozu 1941. godine otišao raditi u Tuzlu. Tamo mu je stigla obavijest da je njegova majka Berta umrla u početku travnja 1942. godine u đakovačkom logoru. Kasnije je zajedno sa suprugom i sinovima Velimirom (1931.) i Đuricom (1935.) otišao u partizane, ali su ih sve zajedno ubili četnici u okolici Brčkog 1944. godine. Dr. Teodor Grüner i supruga bili su u početku 1942. godine uhapšeni u Varešu pod sumnjom da surađuju s «odmetnicima», ali su nakon intervencije pušteni. Grüner je pokraj srpnja 1942. godine intervenirao za roditelje, za mlađu sestru Editu te za supruginu obitelj. Iako se Ministarstvo zdravstva u kolovozu 1942. godine zauzelo za Grünerovu punicu, samo su se roditelji (otac, natkantor, kao jedina osoba koja je u Zagrebu nakon svibnja 1943. godine mogla voditi bogoslužje) uspjeli spasiti. Sestra je unatoč «zaštiti»* (ne čudi što Goldstein tu zaboravi napomenuti da je to vrijeme kada Nijemci ponovo uzimaju «rješavanje židovskog pitanja» u svoje ruke, op. J.P.) *deportirana u Auschwitz.*

Postavlja se pitanje kako je dr. Vuletić postao pravednik, ako je sprovodio akciju spašavanja židovskih liječnika i njihovih obitelji zajedno s ustaškim vlastima. Da parafraziramo samog Goldsteina:[265] od koga su ih ustaške vlast spašavale? Od sebe samih?

Dakle, funkcionirala je obećana zaštita za obitelj, ali ipak:[266] «Od 76 liječnika, najmanje njih 58, a najviše 67, pristupilo je potom partizanima, četvoricu su ubili Nijemci ili ustaše, a trojica su umrla radeći u Bosni.» Jesu li njihove obitelji otišle zajedno s njima u partizane? Ili su ih ostavili na milost i nemilost ustašama? Znali su valjda što čeka njive obitelji u zločinačkoj državi. O tome nam Goldstein naravno ne govori. O tome piše gđa Štefan:[267]

---

[262] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 44.
[263] Isto, str. 43.
[264] I. Goldstein, nav. djelo, str. 217-218.
[265] Isto, str. 585.
[266] Isto, str. 216.
[267] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 44-45.

Jaša Romano, koji nije bio u ekipi u jednom svom članku spominje dr. Vuletića, dr. Sielskog i dr. Raguža, i kaže:

«(Njihova) uloga u spašavanju lekara Jevreja i njihovih porodica bila je vrlo velika. Svojim su radom rizikovali ne samo svoj položaj, već i mogućnost da i sami budu odvedeni u logore. Naime...Nemci su 1943. zahtevali da se svi lekari Jevreji iz Bosne i Hercegovine pošalju u logore. Srećna okolnost je bila što je u to vreme u Bosni harao pegavi tifus, pa su navedeni drugovi izvestili nemačke vlasti da su ti lekari neophodni za suzbijanje pegavca i da oni ne snose odgovornost ako se odvođenjem tih lekara zaraza prenese na nemačke oružane snage. Takav odgovor je još jednom spasio lekare Jevreje od sigurne smrti.»

Neki židovski liječnici ... «počeli su odlaziti u partizane ostavljajući svoje porodice u mestu službovanja. O njihovom odlasku navedeni drugovi nisu izveštavali vlasti, već su ih i dalje vodili u evidenciji. Na taj način spasili su njihove porodice...».

Zar nije strašno da jednom zagrebačkom sveučilišnom profesoru ovakve činjenice nisu važnije od preuzetih stvari iz ordinacija ljudi kojima je spašavan život? A da i ne postavljamo pitanje zar je bilo moguće sakriti od ustaških vlasti odlazak «najmanje 59, a najviše 67» židovskih liječnika u partizane? Vjerojatno je mogućnost postavljanja takvih pitanja učinila da je Goldsteinu bilo jednostavnije pisati o manje bitnim stvarima nego o tome. Vjerojatno je to i utjecalo što je proglašenje dr. Vuletića pravednikom išlo kako jest. Evo što o tome piše gđa Štefan:[268]

Dr. Deutsch 1970. godine piše:

«Prigodom svog boravka u Izraelu aprila-maja 1967., razgledanja Yad Vashema, ja sam o toj akciji i zaslugama prof. Vuletića govorio nadležnima i bilo je u planu da bude pozvan kao Pravednik. No, rat koji je ubrzo izbio (Izrael je napao Egipat i Siriju, a Tito prekinuo diplomatske odnose, op. a.) odložio je da se oda zasluženo priznanje tome plemenitom čoveku, kojega krase sve odlike duboko humanog pravog narodnog lekara. Zato, neka mu bude u ime svih nas, makar na ovom mestu sa zakašnjenjem, nakon 29 godina, izražena iskrena i duboka hvala.»

Jaša Romano se tada pridružio dr. Deutschu:

«Na kraju želimo upozoriti da jevrejska zajednica u Jugoslaviji, a u prvom redu lekari Jevreji, koji su preživeli drugi svetski rat, do danas nisu odali potrebno priznanje i zahvalnost dr. Vuletiću i dr. Sielskom. Ne smiju se zaboraviti ovi veliki prijatelji Jevreja. No, još nije kasno i pridružujemo se predlogu dr. Deutscha da se u Aleji pravednika zasade stabla koja će budućim pokolenjima govoriti o delima dr. Vuletića i dr. Sielskog.»

PRIJEDLOG YAD VASHEMU NIKADA NIJE POSLAN!!!

A tužno je čitati što o organizatorima «ekipe za sifilis» taj isti Jaša Romano piše deset godina kasnije, 1980. godine:

---

[268] Isto, str. 45-46.

«Za odvođenje lekara Jevreja na prisilan rad angažovali su se proustaški nastrojeni lekari, kako bi se domogli njihovih ordinacija i istodobno oslobodili stručne konkurencije»
(nešto slično smo vidjeli i kod Goldsteina – razlika je samo što to nije moglo biti rečeno u tom obliku jer je dr. Vuletić u međuvremenu postao Pravednik, op. J.P.).

Od članova «ekipe za sifilis», a ima ih još i danas u Zagrebu, nitko nije rekao ni jednu riječ zahvale.

Samo na temelju podataka iz židovskih izvora, HAZU je u travnju 1995. podnijela pismeni prijedlog da se Pravednicima proglase dr. Ante Vuletić, dr. Stanko Sielski i dr. Ivan Raguž, te također, slijedom židovskog izvora, i dr. Mihovil Silobrčić iz Splita. Dr. Silobrčić i njegov zamjenik dr. Andrija Poklepović zvanje Pravednika dobili su posmrtno, 1997. godine, a dr. Ante Vuletić, također posmrtno, 1998. godine. Nisu nažalost, dočekali da u svoje ruke prime medalju na kojoj ispod njihova ugraviranog imena piše: ZAHVALAN ŽIDOVSKI NAROD.

Odličja su uručena obiteljima.

Knjiga hrvatske pravednice Ljubice Štefan nije dana čak ni u popisu literature sveučilišnog profesora Iva Goldsteina. Zar mu nije bilo jasno da će upravo to prikrivanje upozoriti iole upućenije čitatelje na njegov «znanstveni» rad, tj. na ono što je o njegovom radu pisao profesor Budak, i ne samo on?

GOLDSTEINOVA MRŽNJA PREMA STEPINCU

Fokus, 24. siječnja 2002.

Goldstein će prigovoriti Stepincu zbog toga što, kada piše vlastima, dakle o onima kod kojih stalno intervenira da bi spašavao ljude, koristi terminologiju koja je i zakonski uvedena u toj zemlji. Dakle, problem je što Stepinac pokušava učiniti ono što misli da može učiniti. Goldstein bi volio da je radio ono što bi učinilo da vlast još više otežа situaciju Židovima

Predsjednik Udruženja američkih Židova Louis Breier davne je 1946. godine rekao da je Stepinac „uz Papu Pia XII. bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi". Treba li uopće navoditi da to Goldstein ne spominje u svojoj knjizi

S obzirom da ovdje i sam Goldstein uspoređuje Stepinca s papom, spomenimo da je predsjednik Udruženja američkih Židova Louis Breier davne 1946. godine rekao da je Stepinac *uz Papu Pia XII. bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi*. Treba li uopće navoditi da to Goldstein ne spominje u svojoj knjizi? Još bi bilo lijepo kada bismo mogli reći da Goldstein ne spominje predsjednika Udruženja američkih Židova. Dapače, Goldstein napada Breiera zbog te izjave, ali ne izravno nego proglašavajući Juru Krišta vrhunskim revizionistom zbog toga:[269]

Goldsteinov obračun s Breierom

*Vrhunac Kriština revizionizma otkriva se u njegovim ocjenama da «je politika NDH prema Židovima bila neočekivana ... ´**da je nadbiskup Stepinac bio najveći branitelj Židova ne samo u NDH, nego u Europi´*** (istaknuo J.P.), *a da se ´nekolicina Židova pridružila komunistima u oružanoj borbi». Kao što je opisano na mnogim mjestima u ovoj knjizi, Stepinac se zaista zalagao za spašavanje pojedinih Židova i grupa, ali je u Europi, pa i unutar Katoličke crkve, bilo mnogo izrazito odlučnijih i uspješnijih ,branitelja Židova´ od Stepinca."*

Dakle, očito je da se Goldstein ovdje obračunava s predsjednikom Udruženja američkih Židova Louisom Breierom koji je Stepinca proglasio „najvećim braniteljem Židova u okupiranoj Europi" uz Papu Pia XII. i posredno ga, preko Krište, proglašava vrhunskim revizionistom. Da je Breier živio u Goldsteinu omiljenoj Jugoslaviji, sigurno bi zbog tako strašnog revizionizma skončao u zatvoru.

Jasno je da Krišto, kao i predsjednik Udruženja američkih Židova, ne misli licitirati tko je kao pojedinac najveći branitelj Židova u Europi, jer to nije sportsko natjecanje kako to doživljava Goldstein u svojoj mržnji prema činjenici da Stepinac jest to što kaže predsjednik Udruženja američkih Židova. Naime,

[269] Isto, str. 616-617.

Breierova tvrdnja ima ono ´uz´. Njegovo „uz Papu Pia XII.“ ne isključuje dodavanje još nekog imena.

Naravno, Kriština knjiga *Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945.* i jest „vrhunski revizionizam“ za povjesničare Goldsteinova tipa, upravo što je temeljen na nizu dokumenata koji su i dani u drugoj knjizi.

A kako Goldstein u svojoj mržnji prema Stepincu interpretira Stepinčevu (ne)odlučnost pokazat ćemo na sljedećem primjeru. Rušenje zagrebačke sinagoge počelo je 10. listopada 1941., a trajalo je cijele zime.[270] Nadbiskup Stepinac se, držeći govor u katedrali, osvrnuo i na rušenje sinagoge:[271] *„Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.”* Goldstein dalje dodaje da je Stepinac *“još pridodao da su to počinili «ustaše i njihove vođe”.* Ove riječi po Goldsteinu nisu neka naročita odlučnost. Drugim riječima, ustaše i njihove vođe nisu tako opasni, pa je lako Stepincu sasuti im u brk da će životom platiti i biti proganjani na ovom ili onom svijetu.

Međutim, ima goreg i od ovakvih grotesknih Goldsteinovih komentara. Hrvatska pravednica gđa Ljubica Štefan u svojoj knjizi *Stepinac i Židovi*, koju Goldstein uopće ne stavlja ni na popis literature (!), to pokazuje na primjeru Stepinca i sinagoge:[272]

”Jerusalem Post od 26. srpnja 1995. donio je navodnu izjavu Reuvena Dafnija, dopredsjednika Yad Vashema, o Stepincu i sinagogi: ´Stepinac nije ništa učinio da spasi zagrebačku sinagogu.´ Revoltiran i time i cijelim člankom u listu dr. Shomrony je glavnom uredniku uputio dopis s molbom da se objavi kao pismo čitatelja. On kaže: ´Kao bivši tajnik pokojnog zagrebačkog nadrabina dr. Shaloma Freibergera i njegova osobna veza s kardinalom Stepincem, ja mogu ukazati na razne dezinformacije i neistine u članku od 26. srpnja.´

Dr. Shomrony je naveo, najkraće, punu istinu o Stepincu i Židovima. No, ´Jerusalem Post´ to pismo nikada nije objavio... Dafni je rekao Shomronyu da on takvu izjavu nikada nije dao ´Jerusalem Postu´!!!”

Krišto – «vrhunski revizionist»

Goldstein će prigovoriti Stepincu zato, što kada piše vlastima, dakle onima kod kojih stalno intervenira da bi spašavao ljude, koristi terminologiju koja je i zakonski uvedena u toj zemlji. Dakle, vjerovali ili ne, on prigovara Stepincu i to što on *prihvaća ustašku i rasističku terminologiju*! On prigovara Stepincu što je pokušavao ublažiti patnje Židovima prilikom deportacija:[273] *on načelno ne dovodi u pitanje deportacije, nego se zalaže da se one izvode na ‘human’ način*. Dakle, problem je što Stepinac pokušava učiniti ono što misli da može učiniti. Goldstein bi volio da je radio ono što bi učinilo da vlast još više oteža situaciju

[270] Isto, str. 385.
[271] Isto, str. 386.
[272] Lj. Štefan, Stepinac i Židovi, Zagreb, 1998., str. 54.
[273] I. Goldstein, nav. djelo, str. 569.

tim jadnim ljudima. Da je to doista tako vidljivo je iz Goldsteinove rečenice:[274] *"Nadbiskup Stepinac intervenirao je za mnoge osobe i grupe, često bezuspješno, ali često i s uspjehom."*

Dakle, Goldstein dobro zna da Stepinac nema dovoljno uspjeha ni kod pojedinačnih intervencija, a kamoli će kad su u pitanju zakoni koji su bili ″koncesija koja se mora pridonijeti Nijemcima″. Čak konstatira:[275] *Nažalost, kompromisna taktika Crkve pokazala se neuspješnom, jer pokatoličeni u velikoj većini nisu bili izuzeti od progona te su stradali proporcionalno gotovo jednako onima koji su ostali u židovskoj vjeri.*

Povjesničaru koji ne prilazi ovom pitanju ispolitizirano, ovo bi jasno dalo do znanja da Crkva nije mogla mnogo učiniti, a da je išla beskompromisnije, kako sugerira Goldstein, ne bi spasila ni one koje jest spasila. Argument kako je tako postupano u državama koje su bile priznate i nisu stvarane u Drugom svjetskom ratu, te nisu imale ustanak na svom teritoriju doista je smiješan. Ali čitajući Goldsteinovu knjigu teško je i konstatirati da takvo što u NDH doista i imamo.

Krišto je Goldsteinu vjerojatno "vrhunski revisionist" najviše zbog sljedećega dijela svoje knjige u kojem se upravo i uspoređuju različite države podčinjene Njemačkoj:[276]

Zbog jednostrane, a dugovažeće historiografije potrebno je ponovno podsjećati na činjenicu da su ustaške vlasti u NDH donosile proturasne zakonske mjere kao što su također primjenjivale tvarne postupke protiv Židova pod pritiskom Nijemaca, što ih, dakako, ne lišava odgovornosti. Štoviše, na mjestu je primjedba vatikanskih priređivača dokumenata koji se odnose na aktivnosti Katoličke crkve u zaštiti progonjenih u vrijeme rata, da je NDH 'bila još više podčinjena Njemačkoj moći nego sama Slovačka'. To nije proizvoljna tvrdnja koja se ne oslanja na činjenice, kao ni tvrdnja da su Nijemci vodili glavnu riječ u pitanju tretiranja Židova u područjima svoje dominacije. Ako su, po izravnom svjedočenju državnog tajnika Sv. Stolice kardinala Maglionea, vršili pritisak na Talijane, posve je razumljivo da je taj pritisak na manje i beznačajnije saveznike, kao NDH, bio mnogo jači i efikasniji.

Artuković branio Židove pred Himmlerom

Postoje i drugi pokazatelji u istom smislu iz crkvenih izvora, od kojih spominjem svjedočenje predstavnika Sv. Stolice u Zagrebu, opata Marconea. U izvješću kardinalu Maglioneu od 1. prosinca 1942. Marcone izričito potvrđuje ono što se naslućivalo na temelju drugih pokazatelja. Ne samo da je poglavnik ´ izdao naređenja´ o blagom postupanju prema Židovima, kako Marcone kaže, nego je u krugovima vlasti bilo i drugih koji su nastojali učiniti nešto za sprečavanje progonstva Židova, barem opstrukcijom naređenja. Početkom 1943. sami su nacistički krugovi ocijenili da u NDH rješenje ´židovskog pitanja´ nije djelotvorno

[274] Isto.
[275] Isto, str. 571.
[276] J. Krišto, *Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945.*, str. 294-295.

sprovedeno. Stoga je bilo naređeno da sami njemački organi hvataju preostale Židove u Hrvatskoj, napose u Zagrebu, te je s tom misijom u Zagreb došao osobno Heinrich Himmler, šef njemačke policije. U izvješću od 13. ožujka 1943. Marcone ne samo da veli kako mu je Pavelić ´uvijek obećao da će poštivati Židove koji su postali katolici ili su vjenčani s katolicima´, nego se čak suprotstavio njemačkom veleposlaniku u Hrvatskoj S. Kascheu ´da on [Pavelić] ne namjerava proganjati pokrštene Židove, budući da je već dao jamstva u tom smislu predstavniku Svete Stolice pri episkopatu´. U tom je kontekstu njemački veleposlanik u NDH S. Kasche navodno uzviknuo: ´Sveta Stolica počinje postajati previše jaka u Hrvatskoj; želim vidjeti hoće li ovaj put pobijediti ona ili ja´, na što je Marcone nadodao: ´Molim Gospodina da Poglavniku udijeli snagu da izdrži´. Marcone je 10. svibnja 1943. izvijestio kardinala Maglionea kako je Artuković ´izjavio da je čvrsto branio Židove pred Himmlerom, ali mogao je ishoditi samo da budu pošteđeni mješoviti brakovi´.“

A u stvari Goldsteinova je knjiga, mada on toga nije svjestan, mnogo detaljnija razrada ovih tvrdnji, osim u pitanju usporedbe NDH s ostalim državama podčinjenim Njemačkoj. Odnosno, citirane Krištine tvrdnje podudarne su sa spomenutom Goldsteinovom rečenicom: *„Nakon što je Gestapo u NDH u travnju 1941. poduzeo neke početne protužidovske mjere, Nijemci su svibnja 1941. do ljeta 1942. godine prepustili ustaškim vlastima da samostalno organiziraju i provode progone Židova.“*

Stepinac pomaže prebjeglim njemačkim i austrijskim Židovima 1936. godine

Fokus, 14. veljače 2002.

Pisati o Stepincu, a preskočiti knjigu o njemu koju je napisala jedna Pravednica, pokazuje zlonamjernost i neprofesionalnost dr. Iva Goldsteina, sveučilišnoga profesora na Sveučilištu u Zagrebu. I iz tog postupka slijedi kako je njemu važnija ideologija od povijesti, od vlastite profesije

«Rješavanje židovskog pitanja» Nijemci su oduzeli vlastima NDH već u ljetu 1942. godine. To Goldstein izbjegava napomenuti kada opisuje stradanja pokatoličenih Židova, a najviše primjera koje navodi su upravo u vremenu kada su Nijemci «rješavanje židovskog pitanja» uzeli u svoje ruke

Pogledajmo za što me dalje optužuje Goldstein kada je u pitanju zagrebački nadbiskup:[277]

“*Komisiju jeruzalemskog muzeja Jad Vašem za imenovanje Pravednika Pečarić optužuje da je pod utjecajem velikosrpske teorije «o genocidnosti*

[277] I. Goldstein, nav. djelo, str. 613.

hrvatskog naroda», da tu «velikosrpsku politiku provode i neki jugonostalgičari u Hrvatskoj», da ih ima «među Hrvatima», pa i «među hrvatskim Židovima». Zbog toga, tvrdi Pečarić, Komisija ne želi proglasiti nadbiskupa Stepinca «Pravednikom među narodima», dakle, dodijeliti mu priznanje da je spašavao Židove. Međutim, Pečarić uopće ne želi znati da Stepinac, ***među ostalim*** (istakao J.P.)*, jednostavno ne ispunjava uvjete da bude proglašen Pravednikom, jer, spašavajući Židove tijekom Holokausta, svoj život nije dovodio u opasnost, što je jedan od dva bitna uvjeta za to.*"

Goldstein prešućuje bit mojeg prigovora Jad Vašemu, tj. moj komentar tvrdnje:[278] *"Stepinac je* ***intervenirao u njihovu korist kod hrvatske ustaške vlasti, koju je podupirao*** (istaknuo J.P.)*."*

Goldsteinove neistine i prešućivanja

Naime, ako se proturasnim propovijedima podupiru ustaške vlasti kako je to činio nadbiskup Stepinac u opisanim slučajevima, to je istovjetno tvrdnji da su ustaške vlasti donijele rasne zakone pod pritiskom Hitlerove Njemačke, a da je sama vlast bila protiv takvih zakona. Vjerojatnije ni sama Komisija Yad Vashema nije svjesna značenja njihove tvrdnje.

Također, Goldstein opet ne govori istinu. On moju tvrdnju: *U stvari, vjerojatniji je učinak velikosrpske teorije o «genocidnosti hrvatskog naroda»*, interpretira kao optužbu Jad Vashema. Slično je i s ostalim navodima. Pogledajmo ovaj: "*Učinak velikosrpske teorije o Hrvatima kao 'genocidnom narodu' očit je i dandanas kada se današnja Hrvatska na sve načine pokušava povezati s NDH. Naravno, takvu velikosrpsku politiku provode i neki jugonostalgičari u Hrvatskoj. Kada takvih ima i među Hrvatima, zašto ih ne bi bilo i među hrvatskim Židovima.*" Očito je da je Goldstein prepoznao sebe i njegove priče o detuđmanizaciji i deustašizaciji Hrvatske.

Međutim, i bez toga sama formulacija Goldsteinovog prigovora nameće pitanje: Što mu znači ono „među ostalim". Što to još smeta da Stepinac bude proglašen Pravednikom? To što je Hrvat? Katolički biskup? Što?

Ali vratimo se tom jednom od dva bitna uvjeta za proglašenje pravednika koji ja uopće ne želim znati. Kako to obično zbiva, upravo je Goldstein taj koji nešto ne želi znati, a to se može naći u spomenutoj knjizi hrvatske Pravednice gđe Ljubice Štefan tiskanoj u Zagrebu još 1998. godine. Hrvatska Pravednica piše:[279] *Dr. Frano Glavina podnio je Yad Vashemu dokaze iz arhivskih dokumenata da je na Stepinca čak bio planiran atentat. Nijemcima je naročito smetao, prije svega Kascheu i Helmu. Od Pape je zahtjevano da ga se povuče u Vatikan. Francuski konzul u Zagrebu pisao je svojoj vladi u Vichyu o hrabrosti mladog nadbiskupa. Ivan Meštrović u svojoj knjizi navodi da je pri odlasku iz Zagreba 1942. posjetio nadbiskupa i na njegovom stolu vidio neko kamenje i snop pisama. Stepinac mu je rekao da je to kamenje kojim je bio napadnut tijekom vožnje u kolima, a pisma*

[278] J.Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu, II,* str. 131.
[279] Lj. Štefan: *Stepinac i Židovi*, Zagreb, 1998., str. 61.

na hrvatskom i njemačkom jeziku prijeteća su zbog njegove djelatnosti. Isusovački general u Rimu upozorio ga je 1943. da mu prijeti smrtna opasnost od nacista.

Ili možda Goldstein i dalje vjeruje da Nijemci nisu bili tako strašni kao ustaše, pa iako su ustašama oduzeli – u njihovoj zemlji – „rješavanje židovskog pitanja“, Stepinčev život nije bio u opasnosti. Pa, Bože moj, isusovački general ga je upozorio na blage naciste, a ne strašne ustaše. Pa kako mu je život onda mogao biti u opasnosti? Da, ja baš pretjerujem.

Možda Goldstein „zaboravlja“ knjigu hrvatske Pravednice zato što je u njoj dano puno podataka o prijedlogu dr. Amiela Shomronya i dr. Igora Primorca Yad Vashemu. Na primjer, interesantan je slijedeći komentar:[280] D*r Moshe Bejsky, sudac izraelskog Vrhovnog suda, je dodijelio kroz Povjerenstvo Yad Vashema priznanje Pravednika Oskaru Schindleru, jer je kao mladi poljski Židov bio krajem rata radnik u njegovoj tvornici. Koliko je poznato, Schindlerov život nije, za razliku od Stepinca, uopće ničim bio ugrožen, a i on je preživio rat!*

Pisati o Stepincu, a preskočiti knjigu o njemu koju je napisala jedna Pravednica, pokazuje zlonamjernost i neprofesionalnost dr. Iva Goldsteina, profesora na Zagrebačkom sveučilištu. I iz toga postupka slijedi kako je njemu važnija ideologija od povijesti i od vlastite profesije. Jasno je zašto u njegovom rječniku onda imamo riječi kao što su «revizionisti», «detuđmanizacija» ili «deustašizacija». A u knjizi gđe Štefan ima čitav niz podataka koje Goldstein prešućuje.

Prešućena Stepinčeva pomoć 1936. godine

Na primjer, da bi mogao izreći svoje groteskne tvrdnje o Stepincu, on prešućuje da je Stepinac[281] “*već 1936. godine prve pridošle Židove izbjegle iz Njemačke i Austrije u Zagreb, odmah počeo pomagati materijalno i na druge načine. No, kako ih je bilo sve više i više, on prosinca 1938. osniva «Akciju za pomoć izbjeglicama». A 11. siječnja 1939. u ime tog odbora, kome je on na čelu, šalje 298 pisama na adrese uglednih građana obraćajući im se s molbom za pomoć. (...) Stepinac je u tome potaknuo na suradnju i neke banke i industrijska poduzeća, te talijanskog, švicarskog i portugalskog konzula radi dobijanja viza za emigrante za odlazak u druge zemlje po njihovoj želji. (...) Ulaskom Nijemaca u Zagreb 8. travnja 1941. Odboru je zaprijetila opasnost, kao i Židovima na njegovom popisu, pa je cijeli taj dragocjeni arhiv morao biti uništen. Tajnicu Tereziju Škringer Gestapo je uhitio 15. travnja 1941., odveo je u Graz, saslušavao 5 mjeseci. Ništa nije odala, no bila je osuđena na smrt. Stepinac je ipak uspio da je puste na slobodu. Kasnije je ona o tome napisala svoje uspomene. Među tim židovskim izbjeglicama bilo je i vrlo uglednih ljudi: na primjer dr.* ***Gerö*** *koji je poslije rata postao ministar pravosuđa u Austriji. No, o Stepincu ni tijekom suđenja ni ikada poslije rata nije, kao ni drugi, ni rekao ni napisao nijednu riječ.*“

[280] Isto, str. 99.
[281] Isto, str. 30-31.

O ovome je pisano i u mojoj knjizi[282] pa je jasno da Goldstein zna, ali ne želi govoriti o tome. Zašto?

I prema Goldsteinu Stepinac je mnogo pomogao

Možda je odgovor u činjenici da se spominje 1936. godina. Pet godina prije stvaranja NDH Židovi bježe u Zagreb iz Njemačke i Austrije. Pomaže im Stepinac. Što očekuju zagrebački Židovi 1941. opisuje Goldstein u odjeljku *Ostati kod kuće ili bježati?* Evo prvih nekoliko rečenica tog odjeljka:[283] *Kada je počeo ustaški progon, «mnogi Židovi jednostavno nisu htjeli ići, nisu shvatili situaciju»* (iz svjedočenja Shomronya, J.P.) . *«Nismo mogli vjerovati, nismo prihvaćali da je to stvarnost* (iz svjedočenja Berte Israel rođ. Švarcenberg, J.P.) .*» Nagon da se bježi kako bi se spasio život kod nekih se miješao ili sukobljavao s nadom da će ih Hrvati, njihovi dugogodišnji prijatelji i susjedi, uspjeti zaštititi. Mnogi su se uzdali da su im ugled i dobar status u njihovoj sredini (gradu, mjestu, selu itd.) dovoljna garancija za spas. Dobar dio Židova u posljednjih je nekoliko desetljeća stekao relativno bogatstvo i oklijevao ga napustiti.*

Stepinac je prihvaćao stvarnost. On je svjestan i da su Nijemci ti koji, kako je napisao sam Goldstein, mogu hrvatskoj državi nešto prepustiti i oduzeti joj kad hoće. On pomaže izbjeglim Židovima još od 1936. koji bježe iz Njemačke i Austrije. On je svjestan da u Hitlerovom carstvu susjedi Hrvati ne mogu pomoći više nego što su pomogli. A kako i sam Golstein pokazuje – pomogli su puno.

Jasno je da je Stepinac mnogo iznad mnogih, pa je svašta mogao shvatiti prije drugih. Ali zašto bi bio kriv zbog toga što je, pomažući Židovima još od 1936., razumio kakva je Hitlerova politika prema njima?

Izbjegavanje spominjanja uzroka

A Goldstein i odjeljak *Pokrštavanje* počinje slično:

"Po uspostavi Nezavisne Države Hrvatske Židovima je vrlo brzo postalo jasno da će biti obespravljeni i šikanirani, ali bilo ih je vrlo malo koji su slutili da će biti ubijani.

Zagrebački su se Židovi prvih mjeseci postojanja NDH nadali da im krštenje nosi spas. Neki su ispadali prilično naivni.[284] (...) Pokrštavanju se pribjegavalo i kao posljednoj nadi za logoraše.[285]" Neobičan Goldsteinov komentar ove nade tih ljudi za spas, pogotovu što smo vidjeli da je Goldstein svjestan činjenice da su Nijemci bili ti koji su odlučili prepustiti «rješavanje židovskog pitanja» vlastima NDH, a kada su bili nezadovoljni kako te vlasti to rade, oduzeli su im to već u ljeto 1942. godine. To Goldstein izbjegava napomenuti kada opisuje stradanja pokatoličenih Židova, a najviše primjera koje

[282] J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I,* str. 95-96.
[283] I. Goldstein, nav. djelo, str. 492.
[284] Isto, str.479.
[285] Isto, str. 486.

navodi upravo su u vremenu kada su Nijemci «rješavanje židovskog pitanja» uzeli u svoje ruke. Na primjer:

Pokrštavali su se i najbogatiji i najviđeniji – Rudolf Rodanić učinio je to u srpnju, njegova supruga Elvira rođ. Lesković otprilike mjesec dana ranije, u lipnju 1941. godine, potom i supružnici Robert i Hilda Deutsch Maceljski te njihova kći Vanja. Vanja se spasila bijegom u Palestinu, a njezini su roditelji 1943. deportirani u Auschwitz.[286]

Iako se radilo o prirodnom pokušaju spašavanja prvih dana *po uspostavi NDH vodstvo zagrebačke Općine zadržalo je stari, kruti odnos prema pokrštenim Židovima: prezir i odbacivanje. (...) Tijekom ratnih godina postupno se ublažavao odnos Općine prema pokrštenim Židovima.*[287]

[286] Isto, str. 487.
[287] Isto, str. 483.

SPAŠAVAO JE LJUDE U VRIJEME DIVLJAŠTVA

Fokus, 21. veljače 2002.

Holokaust u Zagrebu uradak je staljinističke historiografije. Ivo Goldstein se mnogo trudi optužiti nadbiskupa Stepinca, ali optužuje samoga sebe

Kada dođu k vama osobe židovske ili pravoslavne vjeroispovijesti, koje se nalaze u smrtnoj opasnosti, pa zažele konvertirati na katolicizam, primite ih da spasite ljudske živote. Zadaća je kršćana u prvome redu spasiti ljude

A kakav je odnos Katoličke crkve. Goldstein konstatira kako su *mnoge crkvene osobe pokušavale pomoći Židovima*[288], ali ne navodi povjerljivu instrukciju nadbiskupa Stepinca župnicima iz 1941.:[289]

Kada dođu k vama osobe židovske ili pravoslavne vjeroispovijesti, koje se nalaze u smrtnoj opasnosti, pa zažele konvertirati na katolicizam, primite ih da spasite ljudske živote. Ne zahtijevajte od njih nikakvo specijalno vjersko znanje, jer pravoslavci su kršćani kao i mi, a židovska je vjera ona iz koje kršćanstvo vuče svoje korijene.

Uloga je i zadaća kršćana u prvom redu spasiti ljude. Kada prođe ovo vrijeme ludila i divljaštva, ostat će u našoj crkvi oni, koji budu konvertirali zbog uvjerenja, dok će se ostali, kada opasnost prijeđe, vratiti u svoju.

Goldstein 'zaboravio' Stepinčeve osude rasizma

Goldsteinu to nije važno, ali naširoko komentira što su ti ljudi pisali u tim svojim molbama i pokušava odgonetnuti tko je to pisao zbog spašavanja žive glave:[290] *Da se iza ovih afirmativnih fraza kriju posve drugi razlozi, svjedoči slučaj sestara ....* Zašto je njemu kao povjesničaru bitno tako nešto degutantno, a nije Stepinčeva povjerljiva instrukcija?

Možda Goldsteinu smeta Stepinčeva tvrdnja: *Židovska je vjera ona, iz koje kršćanstvo vuče svoje korijene,* jer bi je netko mogao usporediti s Goldsteinovim prvim spominjanjem Stepinca:[291]

Na Staru godinu 1938. godine, nadbiskup Stepinac na propovijedi opet (!, J.P.) *osuđuje rasizam. No, i sam je Stepinac u svoj dnevnik, objavljen tek 1990. godine* (!, J.P.) *o Židovima pisao i na drugačiji način.“* Treba li to komentirati? Vjerojatno ne, ali ipak ćemo više o tome poslije. Ipak primijetimo i to da Goldstein, slično Bulajiću, zaboravlja da je Stepinac još tada osuđivao rasizam, pa će reći:[292] *Stepinac je o Jasenovcu u to vrijeme mogao dobiti obavijesti iz prve*

---

[288] Isto, str. 489.
[289] Lj. Štefan, Stepinac i Židovi, str. 36-37.
[290] I. Goldstein, nav. djelo, str. 485.
[291] Isto, str. 49.
[292] Isto, str. 571-572.

ruke: njegov osobni sekretar i sekretar papinske nuncije posjetili su Jasenovac zajedno s drugim diplomatima u veljači 1942. godine. Očigledno pod dojmom svih tih informacija s vremenom je evoluirao odnos nadbiskupa Stepinca prema židovskom, odnosno ‚rasnom pitanju'. Dakle, Stepinac je još na Staru godinu 1938. opet osuđivao rasizam, ali je njegov odnos prema rasnom pitanju evoluirao 1942. godine poslije posjeta Jasenovcu njegovog osobnog sekretara i sekretara papinske nuncije. Na kakvu to evoluciju misli Goldstein? Je li Stepinac otišao u šumu, ili je pak prihvatio tvrdnje iz Prnjatovićeva izvješća? Goldstein nam ne objašnjava u što je evoluiralo to Stepinčevo opetovano osuđivanje rasizma i prije i tijekom rata. Ili se ta evolucija odnosi na Goldsteinov groteskni komentar o tome kako je on samo iznosio poznata stajališta Katoličke crkve, što smo već komentirali.

U Njemačkoj ne bi sišao živ s propovjedaonice

Ne čudi onda zbog čega Goldstein uopće ne spominje riječi njemačkoga generala u Zagrebu Glaisea von Horstenaua o Stepinčevim javnim antirasističkim propovjedima:[293]

Kad bi se jedan biskup u Njemačkoj usudio tako govoriti, ne bi živ sišao s propovjedaonice.

Goldstein ovo ne navodi jer mu ta izjava ruši cijeli koncept njegove knjige. Po njemu su ustaše gori od Nijemaca, a eto u NDH Stepinac može govoriti nešto zbog čega u Njemačkoj ne bi živ sišao s propovjedaonice. A ako se prihvati da su oni bar približno opasni kao i Nijemci, onda je očito Stepinac bio itekako u opasnosti, što opet ruši Goldsteinovu želju da tako nešto pobije kako Stepinac ne bi bio proglašen pravednikom.

Vratimo se tome kako je Stepinac itekako dobro razumio što znači bježanje Židova iz Austrije i Njemačke u Zagreb. On je osobno odlazio na kolodvor, čak i noću, te pružao tim ljudima pomoć i utjehu. Dr. Miroslav Dujić–Deutsch bio je liječnik zagrebačkog Kaptola i nije se više smatrao Židovom. Ali Stepinac mu je ipak savjetovao da se prijavi za suzbijanje sifilisa u Bosni. Poslušao je nadbiskupa i spasio se.[294]

Naravno, na niz drugih mjesta u knjizi Goldstein spominje Stepinčeve pokušaje, uspješne ili neuspješne, za spašavanje Židova i Srba. Naravno, ne sve. Evo samo jednog odjeljka iz knjige hrvatske pravednice gđe Ljubice Štefan[295], koju Goldstein ne navodi u popisu literature. Iz samog teksta će biti jasno i zašto je ne navodi.

---

[293] Lj, Štefan, *Stepinac i Židovi*, str. 92.
[294] I. Goldstein, nav. djelo, str. 240 i 494.
[295] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 50-51.

Spašavanje cijelih obitelji

Stepinac je čak u svom dvoru na Kaptolu pružao pomoć Židovima, koji su bježeći od progona, zazvonili na njegova vrata, tražeći utočište. Evo samo dva primjera:

Obitelj Jakoba Picka (Goldstein spominje Jakoba Picka[296], ali ne u svezi Stepinca nego spominje kako je Jakob Pick iz Gundulićeve početkom 1942. godine sklonio malog Jakoba Levija, J.P.)*, poznatog zagrebačkog draguljara, stanovala je u Gundulićevoj ulici. Jednog dana, za vrijeme svečanog ručka, upala je policija. Majka Olga, vidjevši da se ne može spasiti od uhićenja, zgrabila je za ruku kćerku Nadu i kroz stražnja vrata pobjegla na Kaptol i pozvonila na vrata Nadbiskupije. Tamo je našla još dosta skrivenih Židova. Po njezinom posljeratnom kazivanju obitelji Kirinčić (prijateljima iz Krka), nadbiskup je uvijek tražio siguran smještaj za te ljude na drugom mjestu i tamo ih slao. Olgu i kći Nadu, Stepinac je poslao u jedno hercegovačko mjesto. Ime se ne spominje. Preživjele su rat, vratile se, iz obiteljske grobnice uzele tamo pohranjen skupocjeni zlatni nakit. Olga je umrla u Zagrebu 1974. godine, Nada je živjela u Beogradu i krčkim prijateljima javila se zadnji put 1994. godine. O stepincu nisu ništa napisale Yad Vashemu.*

Tko su bili ostali iz grupe Židova tada skrivenih na Kaptolu ostalo je nepoznato.

Na preporuku nadbiskupa Stepinca župnik u Ščitarjevu Dragutin Jesih (Goldstein samo konstatira,[297] da je Jesih postao pravednik, J.P.) *primio je u zgradu župnog ureda nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji. O tome za naše novine kaže čak Dan Baram* (Goldstein ga uopće ne spominje! J.P.) *iz Izraela:*

„Poznajem nekoliko obitelji koje je Stepinac osobno spasio, a među spašenima je i moja obitelj.“

Današnji Dan Baram, bivši Zagrepčanin, novo je ime nekadašnjeg Milivoja Fuchsa. Cijela obitelj, po kazivanju navedenog, Stepinčevom pomoću promjenila je prezime u Radičević. Koliko je Židova bilo u Ščitarjevu nepoznato je. Živjeli u slobodno, izlazili na ulicu, išli u polje, seljaci su znali tko su, sjećaju ih se i danas.

Kada je koncem 1944. župnik Jesih ubijen, seljaci su ih prebacili u Sv Klaru industrijalcu Franji i supruzi Leli Sopianac. Svi su preživjeli rat, ima ih još u Izraelu i Švicarskoj.

No, nitko od navedenih nije Yad Vashemu pisao o svom spasitelju Stepincu (istakao J.P.)**.**

Goldstein[298] potvrđuje točnost uloge nadbiskupa Stepinca u spašavanju staračkog židovskog doma koje sam ja u mojoj prvoj knjizi dao kroz citate Ljubice

[296] I. Goldstein, nav. djelo, str. 407.
[297] Isto, str. 628.
[298] Isto, str. 557.

Štefan.[299] To mu priznaje i Yad Vashem. Ali sveukupno pisanje Goldsteina o nadbiskupu Stepincu istovjetno je sa slijedećom pričom hrvatske Pravednice:[300]

"Čak ni u publikaciji koju je Savez jevrejskih opština Jugoslavije izdao 1960. u povodu osnutka doma, Stepinac se ni na jednom mjestu uopće ne spominje, a kamoli kao spasitelj te ustanove u ratnom vihoru. Ni danas u domu nema ni najmanje njegove sličice niti neke pločice koja bi govorila o njemu. No, u parku doma je kip Moše Pijade, a u predvorju poprsje druga Tita..."

Mnogo više informacija o spašavanju židovskog staračkog doma «Lavoslav Schwarz dano je u knjizi Ljubice Štefan,[301] a i o sudbini Freibergerove knjižnice Židovskoj općini Zagreb.[302]

Na kraju spomenimo da je na simpoziju u Židovskoj općini Zagreb (1995.)[303] *„Od antisemitizma do holokausta"* (Obilježavanje pedesete obljetnice pobjede pobjede nad fašizmom) jedino *dr. Jure Krišto u svojem izlaganju govorio o spašavanju Židova u NDH. Naveo je činjenice o Katoličkoj crkvi na čelu sa Stepincem, vezane zu pomoć i spašavanje hrvatskih Židova, ukazujući na prešućivanje i umanjivanje njegovih zasluga. (...) U hrvatskom izdanju zbornika ‚Antisemitizam, Holokaust, Antifašizam', objavljen je, s ostalim referatima na spomenutom simpoziju, i rad dr. Krište. No, u kasnije tiskanom engleskom izdanju zbornika, Krištin rad je izostavljen. Bez isprike i objašnjena autoru.* Knjiga Iva Goldsteina *Holokaust u Zagrebu* pokazala je zašto je to urađeno.

Međutim, iako je ta knjiga napisana u tipičnoj tradiciji komunističke historiografije, bolje reći staljinističke, upravo zbog toga ona je iznova pokazala koliko su točne riječi dr. Amiela Shomronya dane 1996. *Glasu koncila*:[304] *Kardinal Stepinac je svetac i mučenik.* Dvije godine kasnije Sveti Otac je i proglasio kardinala Stepinca blaženim.

Goldstein se puno trudi optužiti nadbiskupa, ali očito optužuje samoga sebe.

[299] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 98-99.
[300] Isto, str. 58.
[301] Isto, str. 64-106.
[302] Isto, str. 107-114.
[303] Isto, str. 91-92.
[304] Isto, , str. 93.

GOLDSTEIN: REVIZIONIST, DOGMATIK ILI JUGOSLAVEN?

Republika Hrvatska, br. 212., 2002.

Knjiga *Holokaust u Zagrebu* koju je napisao Ivo Goldstein u suautorstvu sa Slavkom Goldsteinom izazvala je veliku pažnju u hrvatskoj javnosti. Kako i ne bi kada je povijesnu knjigu promovirao sam predsjednik države Stjepan Mesić, bez obzira što je dobro poznat kompleks aktualnoga predsjednika – kompleks Oca hrvatske države, povjesničara i akademika Franje Tuđmana. Međutim, već prvi intervjui Iva Goldsteina, kada je knjiga izašla iz tiska, pokazali su da možemo očekivati djelo slično njegovim javnim nastupima.

Tako sam u *Fokusu* (8. studenoga 2001.) pisao o promociji mojih knjiga u sklopu otvaranja knjižnice u društvu *Velebit*, prve hrvatske knjižnice, u Švedskoj u Göteborgu 27. listopada 2001., kada sam se osvrnuo i na jedan Goldsteinov intervju:

Na samoj promociji najviše pozornosti i smijeha izazvao je dio u kome sam komentirao nedavni intervju prof. dr. Iva Goldsteina: «Goldstein nije svjestan da svojim intervjuom u Večernjem listu od 13. listopada 2001., upravo potvrđuje ono što govore oni koje su on i Bulajić proglasili revizionistima. Pogledajmo samo ovu Goldsteinovu tvrdnju: "Židovi koji su dobili status 'počasnog arijevca', a i oni koji su živjeli u mješovitim brakovima, u načelu su bili zaštićeni i ništa im se nije smjelo dogoditi. Međutim, dovoljno je popis 'počasnih arijevaca' usporediti s popisom židovskih žrtava i vidjeti da mnogima to nije spasilo život, čak i kad im je arijevstvo dodijelio Pavelić."

Tako nas je Goldstein naučio da Pavelić nije uspijevao od sebe samoga spasiti ni one za koje je on osobno intervenirao. Jeste li nekad čuli veću glupost? Doista, ima li većeg dokaza da vlast u NDH nije imala presudnu ulogu u rješavanju tzv. židovskog pitanja od činjenice da sam poglavar te države, Ante Pavelić, nije mogao zaštititi one koje je želio zaštititi. Inače, Goldstein u knjizi Holokaust u Zagrebu proširuje popis tzv. revizionista koji je već sastavio dr. Milan Bulajić u knjigama s kojima sam ja polemizirao. A najveći revizionizam im je tvrdnja da su u rješavanju tzv. židovskog pitanja i u NDH glavnu riječ imali Nijemci.

Kako navedena Goldsteinova tvrdnja to potvrđuje, ispada da i samoga Goldsteina možemo ubrojiti u revizioniste.

A ocjene koje Goldstein daje u knjizi slične su ili čak istovjetne onima dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja genocida u Beogradu. Razlika je u tome što on ne negira, kao Bulajić, sve ono do čega su u svojim istraživanjima došli oni koje i on i Bulajić proglašavaju revizionistima. Goldstenov način je drugačiji, na prvi pogled suptilniji, jer Bulajićevo negiranje tih činjenica polučuje suprotan efekt. Zato Goldstein te činjenice ne negira, ali ih pokušava interpretirati na način koji u konačnici daje isti rezultat koji na svoj način pokušava polučiti Bulajić.

A da je Bulajić Goldsteinov uzor, vidi se već s naslovnice. Naime, Bulajićeva specijalnost je da naziv knjige dan na naslovnici nije istovjetan s onim unutar knjige, pa tako ne znate koji joj je točan naslov. U Goldsteina je nešto slično, ali s autorima knjige. Na koricama piše samo Goldstein (bez vlastita imena), a unutar knjige možemo vidjeti da je autor Ivo Goldstein, a da mu je suautor Slavko Goldstein, s tim što napomena na IV. str. objašnjava udjele autora i suautora, iz čega se ne može jasno zaključiti što je tko napravio.

Ako pogledate popise tzv. revizionista u Goldsteina i Bulajića, lako će se konstatirati da postoji razlika samo u dva imena. Naime, Bulajićev popis je veći za imena, vjerovali ili ne, Slavka Goldsteina i dr. Iva Goldsteina. Bulajić ili ne razumije da Goldsteini pokušavaju dati prihvatljivije ocjene od njegovih jer su svjesni da njegova pretjerivanja štete, a ne pomažu njihovu zajedničkom cilju, ili im pruža alibi u ostvarenju zajedničkoga cilja. A ni Bulajić ni Goldsteini i ne kriju svoju ljubav prema jugoslavenstvu, a svakom je jugoslavenstvu najveći neprijatelj hrvatstvo.

Zato je za mene kao autora iznimno pohvalno što je među «revizioniste» ubrojio i mene, pače posvećuje mi najveću pažnju poslije dr. Tuđmana:[305] *Josip Pečarić u knjizi Srpski mit o Jasenovcu razlaže «genezu srpskog mita o Jasenovcu», posebno se baveći Milanom Bulajićem i njegovim sljedbenicima* (u stvari, radi se o polemici s Bulajićevim knjigama i to metodom knjigom na knjigu, J.P.) *Pečarićev prvenstveni cilj nije bio da objašnjava što se uistinu u Jasenovcu i u NDH događalo tijekom Drugog svjetskog rata, već da se suprotstavi Bulajićevim tvrdnjama* (što bi inače trebalo raditi u polemici? J.P.). *Na neizravne Bulajićeve optužbe da su Hrvati ″genocidan narod″, Pečarić prikazuje dva stoljeća srpskog antisemitizma, opisuje beogradske logore Sajmište i Banjicu i na taj način odgovara Bulajiću ″istom mjerom″* (inače ovo pokazuje da Goldstein, sveučilišni profesor povijesti, ili ne razumije da je moja knjiga polemična, ili ne razumije bit polemike, ili mu to u usporedbi s velikosrpskim umnažanjem broja žrtava znači ″istom mjerom″, J.P.). *Na Bulajićeve optužbe o ustaškom kolaboracionalizmu, Pečarić tvrdi da je ″s Nijemcima kolaborirao najveći dio srpskog naroda″ i općenito ulaže mnogo truda kako bi dokazao kolaboraciju i zločine za vrijeme Drugog svjetskog rata u Srbiji i time relativizirao ili minimalizirao kolaboraciju i zločine u NDH* (ovdje Goldstein prigovara meni ono što je cilj njegove knjige, dakle upravo je cilj njegove knjige da tu kolaboraciju u NDH učini što manjom, i da ono što su Hrvati morali raditi zbog činjenice da su morali slušati Nijemce, pripiše njima kao plod njihove genocidnosti, J.P.)»

Vođen svojim ideološkim predrasudama Goldstein mora «dokazivati» i nedokazivo. Zato i ne čudi što upravo sama knjiga *Holokaust u Zagrebu* daje potvrdu mnogim tvrdnjama tzv. revizionista, tj. samim iščitavanjem te knjige lako je pokazati koliko su «revizionisti» u pravu.

Goldstein tvrdi da tzv. revizionisti u Hrvatskoj, a među njima sam kao što smo vidjeli i ja, pokušavaju negirati ili minimalizirati zločine u NDH. Po njemu revizionizam se 1989.-90. godine u Hrvatskoj pojavio kao historiografska

[305] Ivo Goldstein, Holokaust u Zagrebu (suautor Slavko Goldstein), Zagreb 2001., str. 612.

retardacija i društveno-politička anomalija. Za razliku od zapadnih zemalja, u Hrvatskoj ga je od 1990. nova politička vlast tolerirala i ohrabrivala, a dijelom i uključila u svoj politički program.[306] Odmah se postavljaju pitanja: Što mu to znači minimalizacija zločina? Kakvo je stanje bilo prije 1990.?

«Enciklopedija Leksikografskog zavoda Jugoslavije, 3», iz 1958. tvrdi da je u Jasenovcu «pobijeno oko 500-600 tisuća» (str. 648), u «Enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije, 4», iz 1959. stoji da je «pobijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma» (str. 322). U «Vojnoj enciklopediji» se tvrdi: «masovna uništenja Srba, Jevreja i antifašista provedena su u ustaškim koncentracionim logorima: u Jasenovcu oko 600.000, u Jadovnu 72.000, u Staroj Gradiški 75.000, u Sremskoj Mitrovici oko 10.000, a više hiljada u logorima Staro slano, na Pagu, u Đakovu, Sisku, Jastrebarskom, Koprivnici i dr.» U «Jugoslavici» piše da se «točan broj ne može utvrditi», ali prema procjeni, koja se oslanja na izjave preživjelih i priznanja, «broj žrtava premašuje 700.000». U «Maloj prosvetinoj enciklopediji» rečeno je da je u Jasenovcu «pobijeno više stotina hiljada rodoljuba i antifašista». «Popularna enciklopedija» BIGZ-a iznosi podatak da su ustaše pobile 700.000 muškaraca, žena i djece. U «Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45» se tvrdi da je u logor Jasenovac dopremljeno preko 500.000 ljudi, da je ovdje stradalo 600-700 tisuća ljudi.

Goldsteinu je jasno da se radi o pretjerivanjima. Što je onda «minimalizacija»? Ako neki podatak nije točan, onda ga treba korigirati. Ali ako se znanstvenici unaprijed ograniče bilo čime, pa i time da ne smiju minimalizirati neku brojku, onda tu prestaje znanost i počinje politika. I Bulajić i Goldstein sebi unaprijed postave barijere u istraživanjima, tj. u interpretacijama svojih istraživanja, a te barijere su čisto političke ili interesne naravi. Zato oni i govore o minimalizaciji, tj. unaprijed zadaju teze koje se ne smiju pobijati, kao i o revizionistima. Zato nije čudno da su i Bulajiću i Goldsteinu revizionisti iste osobe. Zato nije čudno da je i Bulajiću i Goldsteinu glavni revizionist dr. Franjo Tuđman, a trn u oku im je Tuđmanova knjiga *Bespuća povijesne zbiljnosti*.

Naravno, Goldstein malo ublažava Bulajićeve tvrdnje koje se odnose na dr. Tuđmana. I dok za Bulajića Tuđman opravdava zločine, Goldstein će:[307] *Tako autor dolazi do zaključka koji su bliski direktnom opravdavanju ´zlosiljnih´zločina: ‚Kad neki pokret ili narod, država ili njihov savez, religija ili ideologija, ima pred sobom protivnika kojeg drži pogibeljnim za svoj opstanak, ili glavnom zaprekom za svoju prevlast, učinit će sve moguće, i upotrijebiti sva sredstva da ga savlada pa i uništi, ako ga na drugi način ne može podvrći svojoj volji.' Tuđman je svjestan svojih protuslovlja u sudovima o zločinu ...* Iole pismenijem čitatelju Tuđmanov navod jasno pokazuje da on objašnjava zašto se neki pokret ili narod, država ili njihov savez, religija ili ideologija odlučuje na zločin. Tu nema niti trunke opravdanja zločina, nego samo objašnjenje. S obzirom da se nedostatak pismenosti ne može spočitnuti Goldsteinima, a nije posrijedi ni naivnost kad oni objašnjavanje zločina prikazuju «bliskim opravdavanju zločina»,

[306] Isto, str. 597.
[307] Isto, str. 601.

jasno je da oni smatraju da neki pokret ili narod, država ili njihov savez, religija ili ideologija imaju pravo na zločin, a neki nemaju.

A pogledajmo što o revizionizmu kaže mr. sc. Ante Birin:[308] *Revizionizam je pojam koji je prvotno bio vezan isključivo uz doktrinu marksizma i komunizma. U Općoj enciklopediji revizionizam je definiran kao "oportunistička struja unutar radničkog pokreta koja se najprije javlja u njemačkoj socijaldemokraciji potkraj XIX. st. a karakterizira je napuštanje programa revolucionarne klasne borbe u korist suradnje s buržujskim strankama". Revizionizam je, naravno, naišao na osudu ruskog marksističkog filozofa G. V. Plehanova, a potom i samoga Lenjina, koji su se oštro obračunali s učenjem E. Bernsteina, ideologa revizionizma i utemeljitelja njemačke socijaldemokracije.*

Danas se pojam revizionizam vezuje prvenstveno uz povijest i uz reinterpretaciju činjenica iz novije svjetske povijesti. I dok na Zapadu povijesni revizionizam nije izgubio svoje pozitivno značenje, na Istoku, u zemljama nekadašnjeg komunističkog bloka, pojam revizionizam je isključivo retrogradna kategorija i etiketa koja služi za diskvalifikaciju onih koji imaju drukčije mišljenje. Logika čemu gubiti vrijeme traženjem argumentacije kada je "protivnika" ili sugovornika lakše i efektnije oboriti etiketiranjem, na žalost je prisutna od najnižih do najviših krugova društva i trebat će proći još vremena da te ružne navike prošlih vremena nestanu.

Jedan od razloga je u tome što se na Zapadu jasno razlikuje revizija povijesnih činjenica, dakle nove spoznaje, razmatranja, ocjenjivanja, vrjednovanja i dovođenja u međusobnu vezu, od njihova negiranja. Pojedine osobe koje sebe proglašavaju "revizionistima" nemaju veze s revizionizmom. Oni jednostavno iz nekih osobnih motiva negiraju nešto što se dogodilo. Kako je to u jednom svom radu napisao profesor sociologije na Middle Tennessee State University, Ben S. Austin: "Bitno je razlikovanje negiranja i revizionizma. Jedan od najpodmuklijih i najopasnijih aspekata suvremenog negiranja holokausta, a la Arthur Butz, Bradley Smith i Greg Raven, jest u činjenici da oni svoje radove pokušavaju prikazati kao ugledne znanstvene radove pod krinkom 'povijesnog revizionizma'." (Deniers in Revisionists Clothing). Dakle, kada je riječ o revizijama, o korekcijama u razumijevanju i prikazivanju određenih povijesnih razdoblja ili važnih povijesnih događaja, o revizionizmu kao konstanti racionalističke, kritičke historiografije, onda ih možemo i moramo razlikovati po ozbiljnosti i znanstvenoj osnovanosti metoda i egzaktnih izvora za revidiranje dotad postojećih ili prevladavajućih pristupa i ocjena. Ta i u radovima na internet stranici Holocaust History Projecta možete naći razlikovanje između legitimnog povijesnog revizionizma i "revizionizma" koji ide za negiranjem i umanjivanjem židovskih žrtava. Drugi je razlog, činjenica da je revizionizam sam po sebi za marksiste, komuniste bio nešto negativno. Uz to, i za Staljina i za Brežnjeva, revizionizam je shvaćan kao rušenje konačnog, savršenog i završnog sustava svjetske povijesti, što se, isto tako, očitovalo i u zadnjih desetak godina Titova života, u vrijeme ideološke prevage Edvarda Kardelja. U tom ozračju stasali su i

[308] Ante Birin, *Hrvatsko slovo*, 9. studenoga 2001.

oblikovali se mnogi današnji vodeći intelektualci koji su uglavnom ljevičarske provenijencije i u svojoj su biti nerevolucionarni birokrati, oportunisti ili karijeristi. Dakako, uz časne iznimke. Po njima, Tito bi i dalje trebao ostati sunce jugoslavenskih naroda, a bratstvo-jedinstvo, samoupravni socijalizam i jugoslavensko komunističko jednoumlje i totalitarizam uzornim, nenadmašivim oblikom organizacije društva, države i međunacionalnih odnosa!

Povijesni je revizionizam pozitivna kategorija kao metoda provjere povijesnih činjenica i njihovih odnosa koja pomaže dubljem i objektivnijem spoznavanju istine i kao condicio sine qua non svake znanosti kao discipline koja slobodno istražuje i provjerava. Revizionizam je, kako to i sama riječ kaže, «ponovni pregled, provjera», znači nešto što širi vidike, što nas vuče naprijed. Uzmimo samo neke primjere. Što znače Luterovih 95 teza ako ne reviziju nekih tadašnjih crkvenih zabluda? Što je bilo heliocentrično učenje Nikole Kopernika ako ne revizija geocentričnog učenja? Što, na kraju, predstavlja izjava pape Ivana Pavla II. o Židovima kao «starijoj braći» kršćana ako ne reviziju višestoljetne doktrine o Židovima kao bogoubojicama. Još ću jednom citirati spomenutog B. Austina: «Povijesni je revizionizam savršeno legitiman, priličan i potreban pristup povijesnoj analizi. Svaka nova generacija ima na raspolaganju nove informacije, nove činjenice i nove metode koje nisu bile dostupne njihovim prethodnicima. Povijesni revizionizam pokušava unaprijediti i proširiti naše razumijevanje povijesti stalnom reinterpretacijom postojećih povijesnih činjenica.» Nasuprot revizionizmu stoji uvijek i jedino dogmatizam.

Revizionizam je našao mjesto i u zagrebačkom *Časopisu za suvremenu povijest*, priopćuje nam Goldstein u ovoj knjizi, u bilješci 372 na strani 618. Ante Birin nas upozorava[309] kako se pri tome Goldstein služi i neistinama, jer u toj bilješci također piše: *U istom broju Časopisa za suvremenu povijest A. Birin u prikazu knjige T. Jonjića tvrdi da se i u Hrvatskoj ″po bulajićevskom principu fabriciraju brojke stradalih Židova i Srba i sl.″ (Birin, 221) Koji su to autori koji u Hrvatskoj ″fabriciraju″ brojke o stradalim Židovima i Srbima i kakve su to ″fabricirane″ brojke, Birin ne navodi.* Birin dalje kaže: *Da je dr. Goldstein malo pažljivije čitao i da nije trgao dijelove rečenice iz konteksta mog članka onda bi vidio da sam u tom prikazu napisao sljedeće: ″Zahvaljujući tome i danas u međunarodnom tisku možemo vidjeti kako se Hrvatskoj svako malo podmeću pamfleti o nekakvom tobožnjem ustaškom ¨blagu¨, kako se opet po bulajićevskom principu fabriciraju brojke stradalih Židova i Srba i sl.″ Dakle ne kažem u Hrvatskoj, nego u međunarodnom tisku o Hrvatskoj. Razlog zašto sam tu rečenicu stavio u uvodni dio svog prikaza jest taj što je upravo u vrijeme kada sam pisao spomenuti prikaz u međunarodnom tisku opet bila aktualna ″crna legenda″ o Hrvatima na što sam se i osvrnuo u jednom od svojih članaka u Hrvatskom slovu. Pretpostavljam da je gosp. Goldsteina zasmetala riječ ″fabriciranje″, no ono na što sve možete naići u međunarodnom tisku uistinu je fabriciranje, i to u najniže, politikanske svrhe. A mislim da gosp. Goldsteinu ne ide na čast tako olako etiketiranje kolega.»*

[309] Isto.

U stvari očito je kako Goldstein etiketira cijeli jedan znanstveni časopis i ne samo Antu Birina. On «proziva» i Hrvatski institut za povijest. O tome Birin kaže:[310] *«Goldstein se voli postavljati u ulogu glavnog i odgovornog urednika nečega što se zove hrvatska historiografija. No, ako već želi biti u toj ulozi, trebao bi se nametnuti svojim znanstvenim autoritetom i radom a ne političkim prozivanjem i etiketiranjem. Pogledajte npr. njegovu reakciju na Vladinu odluku da se Hrvatskom institutu za povijest povjeri projekt o Domovinskom ratu i istraživanja zločina u Drugom svjetskom ratu. Citiram prema navodima iz Jutarnjeg lista: ″Taj je Institut u proteklih deset godina bio glavna karika u tuđmaniziranju hrvatske historiografije i uspio joj je nanijeti velike štete. U izdanju Instituta izašle su i takve knjige koje propagiraju revizionističke ideje o Drugom svjetskom ratu. U svakoj normalnoj europskoj zemlji izdavač takvih knjiga bi bio pribijen na stup srama″. Činjenica da Jutarnji list nije objavio reagiranje Instituta na spomenutu izjavu također dosta govori sama za sebe. Osim toga, Goldstein je, u najmanju ruku, tom prilikom bio dužan reći koje su to sramotne knjige koje je Institut objavio jer su to inače klevete, a za klevete se u svakoj normalnoj europskoj zemlji završava na sudu. Napomenuo bih da su u proteklih sedam godina istraživači i znanstvenici našeg Instituta objavili stotine znanstvenih radova i više od 40 knjiga među kojima ću, samo za ilustraciju, spomenuti Povijest stolne crkve zagrebačke Baltazara Krčelića iz 1770., Memoria regnum Jurja Rattkaya, jedan od bisera hrvatske latinističke historiografije, ili jedan veliki projekt kao što je Hrvatska na tajnim zemljovidima XVIII. i XIX. st. Isto tako, termini «tuđmanizacija» i, osobito, «detuđmanizacija» neodoljivo podsjećaju na jedan drugi termin, a to je «denacifikacija». Međutim, ako ćemo razgovarati na način dr. Goldsteina, onda moram reći kako bi se u Hrvatskoj, prije svega, trebala vršiti ″deboljševizacija″ društva.*

Zapravo napad na Institut najavljen je prije pojave Goldsteinove knjige. Naime, Toni Gabrić i Igor Lasić u *Feral Tribuneu* od 17. ožujka 2001. objavili su članak o historiografiji u službi politike: "Proučavanje histerije". Ovaj i više drugih članaka u istom broju *Ferala* govore o nedavnoj odluci Vlade da se Hrvatskom institutu za povijest povjeri projekt istraživanja Domovinskog rata i žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća. Autori Gabrić i Lasić sve kažu kada konstatiraju kako je naručena i historiografska obrana teze iz saborske deklaracije po kojoj Hrvatska nije nastupila kao agresor tijekom rata u Bosni i Hercegovini i to će država rado platiti milijunima proračunskih kuna. Činjenica je da je šestorka svojevremeno nastupala jedinstveno s takvom tezom, koju su kao zadaću dobivenu od svjetskih moćnika morali sprovesti kada su došli na vlast. Međutim, reakcija naroda (sjetimo se samo uloge stožera, generala, biskupa, nogometaša) natjerali su ih da prihvate Deklaraciju. Svi osim gđe Pusić, pa zato i ne čudi ovakva podrška koju ona posredno dobiva i iz Ferala. Očito je i da je cijela priča o žrtvama Drugoga svjetskog rata povezana sa zadaćom kriminalizacije Domovinskog rata.

[310] Isto.

Ali po Gabriću i Lasiću Hrvatski institut za povijest nije podoban ni da se bavi pitanjem žrtava. Slična je argumentacija kao i u slučaju Domovinskog rata. Naime, Institut je u službi politike i novija izdavačka djelatnost Instituta se analizira pomoću dva podatka iz knjige Jure Krišta *Katolička crkva i NDH,* i dva podatka iz moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu*. A da su te dvije knjige trn u oku svima onima koji pokušavaju dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda pokazuje to što su upravo te dvije knjige bile napadnute u posebnoj TV emisiji u Srbiji. Iznenađuje li onda koga činjenica da poslije Tuđmanovih *Bespuća,* i Ivo Goldstein u svojoj knjizi najveću pozornost pridaje upravo ovim knjigama?

Evo kako sam u intervjuu "U Hrvatskoj je jugoslavenstvo opet najisplativije zanimanje!" (*Tjedan*, politički magazin *Slobodne Dalmacije,* 8. travnja 2001.; također: *Spremnost*, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.) komentirao tvrdnje Gabrića i Lasića:

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad Bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jure Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je što tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. [Inače, Ljubica Štefan u svojoj knjizi piše[311] "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik."] Slične naravi su i ostali "dokazi".

*

Zgodno je primijetiti kako je «dokaz» o tome da je neka knjiga bezvrijedna zato što su dva podatka možda netočna, pokazao je upravo Slavko Goldstein kada se pokušao obraniti od kritika na račun knjige *Holokaust u Zagrebu.* Naime, kada je dr. Jure Krišto dao osvrt samo na tretiranje Stepinca u toj knjizi u tekstu "Goldsteini ponovno osuđuju Stepinca*", Glas Koncila,* 6.

[311] Ljubica Štefan, nav. djelo, str. 15

siječnja 2002., pokrenuta je prava jugonostalgičarska hajka na njega. Tako, u *Novom listu*, 12. siječnja 2002., Slavko Goldstein tvrdi:

Naš kritičar iz «Glasa Koncila» u svom osvrtu citira tek pokoji izvod iz jednog jedinog poglavlja (radi se upravo o poglavlju u kome se govori o Katoličkoj crkvi i Stepincu, op. J.P.) *i to iz knjige koja ima 43 poglavlja. Osim toga, o Stepincu se iznose činjenice još na 26 mjesta, no to njega ne zanima».*

Dakle Feralovci izvode dokaz o valjanosti Krištine knjige samo na osnovu dva podatka, odnosno cijeloga Instituta na osnovu četiri podatka, po dva iz svake knjige, Goldsteinu je nedovoljan odjeljak o Katoličkoj crkvi i Stepincu, u kritici koja se odnosi samo na njihovo pisanje – ne o knjizi – nego o Stepincu! Jasno je da Krišto navodi, i u novinskom tekstu može navesti – samo nekoliko karakterističnih primjera. A doista sličnih primjera je mogao naći mnogo više, što sam i pokazao u feljtonu *Stepinac i Židovi* koji izlazi u sedam nastavaka u *Fokusu* počevši od 3. siječnja 2002. U tome tekstu sam raščlanio i Goldsteinove primjedbe na tretiranje Stepinca u mojim knjigama, pa to ne ću ponavljati u ovom tekstu.

Treba li uopće spomenuti da su «dokazi» iz teksta novinara *Ferala*, dani i u Goldsteinovoj knjizi. Tako i on tvrdi:[312] *Uostalom, Pavelićeva supruga nije bila Židovka.* Kasnije, možda i zbog mog ismijavanja takve tvdnje u Slobodnoj Dalmaciji, pokušava biti malo precizniji:[313]

Nakon rata židovsko porijeklo istaknutih ustaša ili njihovih supruga bila je česta i omiljena teza pripadnika i simpatizera ustaškog režima, bilo u emigraciji ili na saslušanjima u zatvorima; sve do danas tu tezu uporno ponavljaju revizionistički historičari kao da to, tobože, umanjuje ustaški zločin nad Židovima. Čak je kružila i netočna glasina da je Mara Pavelić po materi Židovka.

Treba li spomenuti da knjigu hrvatske pravednice gđe Štefan dr. Ivo Goldstein uopće ne navodi u opsežnoj literaturi svoje knjige. Možda i zato da bi mu dokaz za ovu tvrdnju mogao biti:

Ante Moškov tvrdi da je «Mara u Americi nakon 1945. godine nekom američkom oficiru gvorila – tumačeći kako ona nije protiv Židova – da u Americi ima židovske rođake, navodno da joj je sestra u Americi bila udata za Židova. Branko Polić tvrdi da je Marina sestra uistinu bila udata za Židova Weinbergera.

Naravno, pri tome Goldstein zaboravlja što je napisao samo dvije stranice ranije:[314]

Vladimir Židovec misli da je «zanimljivo da su mjere protiv Židova ... smislili mozgovi ljudi koji su osobno bili povezani sa židovstvom». Pri tome aludira prvenstveno na četvrtžidovstvo Dide Kvaternika i na činjenicu da je supruga «samog dr. Ante Pavelića bila polužidovka».

Dakle, ovdje je samom Goldsteinu polužidovstvo Pavelićeve supruge – činjenica! On nastavlja i dalje:

I Slavko Kvaternik 1947. godine smatra da su «supruge Pavelića, samog Kvaternika, Budakova, Žanićeva, Oršanićeva, Pavičićeva, Perčevićeva itd. bile

---

[312] I. Goldstein, nav. djelo, str. 616.
[313] Isto, str. 623.
[314] Isto, str. 621.

Židovke ili imale židovske krvi ili imale Židove u obitelji. U tim je usputnim nabrajanjima bilo mnogo netočnih ili neprovjerljivih podataka. Primjerice, Budakova je supruga, nežidovka, umrla prije 1941. godine, a kasnije se Budak nije ni ženio.

Naravno, moglo je biti i netočnosti, ali sigurno ne kada se radi o poglavniku. Goldstein pokazuje kako su o židovstvu Pavelićeve žene znali i istražitelji u poslijeratnim suđenjima. Naime, neposredno poslije tvrdnje da Mara Pavelić nije bila po materi Židovka, kaže:[315]

Slavko Kvaternik je na suđenju 1947. godine izjavio da ga životno iskustvo naučilo da Židovima bude «zahvalan, jer kada sam bio u internaciji 2 godine nitko se nije obazirao na mene od mojih prijatelja, nego Židovi» (primijetimo da je Kvaternikova žena, kao i Pavelićeva, bila polužidovka, op. J.P.). *Kvaternik je govorio istinu kada je naveo «cijeli niz dokaza» da je za vrijeme ustaške vladavine «pomogao» pojedinim Židovima i za njih «intervenirao» kod Pavelića. Međutim, kada je 1947. godine istražitelj pitao Slavka Kvaternika kako je on sam doživio donošenje rasnih zakona te kako su ga doživjeli «Žanić, Pavelić i drugi, koji ste imali žene Židovke ili polužidovke?», Kvaternik je odgovorio krajnje jednostavno, dokazujući da nikakvog «specijalnog» odnosa prema Židovima zapravo i nije bilo: Nitko se od nas u vladi nije u potpunosti slagao sa donošenjem židovske odredbe, makar ne u toj formi, ali to se je od nas tražilo pa smo morali.»*

Stoga su potpuno besmislene teze o nekakvom specijalnom odnosu ustaških vlasti prema Židovima. Kada bi i sve pretpostavke o židovstvu ustaša i njihovih supruga bile točne, to ni po čemu ne bi mijenjalo ocjenu o zločinačkom karakteru ustaškog režima ili relativiziralo ocjene o ustaškom genocidu nad Židovima.

Malo tko ovako očito pokazuje svoje pravo lice kao Goldstein u ovakvim tvrdnjama. Očito njemu nije «specijalan odnos» prema Židovima ako se nitko u vladi u potpunosti ne slaže sa donošenjem protužidovske odredbe, već je donose zato što se to od njih tražilo pa su morali. Dakle Goldsteinu bi bilo po volji da su svi u vladi bili za protužidovske odredbe, i da su ih donijeli isključivo svojom voljom. Jasno je da bi posljedica bila i mnogo veći postotak stradalih Židova u NDH.

Kako je moguće da je Goldstein nezadovoljan time što u NDH nije bilo još više židovskih žrtava? Pa, ako je on Židov, zar ne bi trebalo biti suprotno? Kako tako nešto može željeti Slavko Goldstein koji je kroz sve to prošao? To je očito ako se zna da tako nešto može odgovarati samo Jugoslavenima. Tada bi lakše bilo dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda i sačuvati/obnoviti Jugoslaviju.

A već iz ranije objavljenih tekstova Slavka i Iva Goldsteina jasna je njihova bliskost ideji jugoslavenstva. Ta ideja vodilja u njihovom radu prepoznatljiva je i u ovoj knjizi. Mnogi drugi hrvatski autori su ukazivali na takvo djelovanje oba Goldsteina. Nisam bio iznimka ni ja. Tako sam Slavka Goldsteina

[315] Isto, str. 624.

spominjao još u tekstu objavljenom u *Hrvatskom slovu, 23. kolovoza 1996.*, a o jugoslavenstvu dr. Iva Goldsteina bilo je riječi u tekstu tiskanom u *Hrvatskom slovu*, 14. kolovoza 1998. Oba teksta su tiskana i u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001.

HIMMLEROV POSJET ZAGREBU

Možda je najzanimljivija sljedeća ″kritika″ mojih knjiga:[316]

Na devet mjesta u knjizi Pečarić tvrdi da je Himmler «morao dolaziti osobno u Hrvatsku 1943. nezadovoljan ′rješenjem židovskog pitanja′ pa je tako postigao da u Hrvatsku bude ubijeno 75 posto hrvatskih Židova», odnosno da je «Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore». Čak je jedno od poglavlja naslovljeno Izbjegavanje spomena o Himmlerovom posjetu NDH, ali u njemu nema baš ništa što bi dodatno pojasnilo naslov. Pečarić uopće ne zna ili ne želi znati da Himmler u Zagrebu naprosto više nije ni mogao ″zatražiti odvođenje svih Židova u logore, jer su, baš u danima kada je on stigao u Zagreb, 5. svibnja 1943. godine, ustaške i nacističke službe taj ″posao″ već sasvim dovršile posljednjom od mnogobrojnih deportacija hrvatskih Židova. Do tih deportacija u svibnju 1943. ustaše i Nijemci su, bez Himmlerove pomoći ili neposrednog utjecaja, deportirali i likvidirali tridesetak tisuća hrvatskih i bosansko-hercegovačkih Židova. Kako je koncentriran samo na dobivanje nekakvih političkih bodova, te su činjenice za Pečarića vjerojatno sitnice koje nisu dostojne ni spominjanja.

Ovo je vjerojatno biser među glupostima koje se mogu naći u knjizi *Holokaust u Zagrebu.* Pri tome ne mislim na «političke bodove» i to da su moju knjigu promovirali znanstvenici, a njegovu predsjednik države koji nije znanstvenik, već na nevjerojatno priglupu doslovnu interpretaciju onoga što iz moje knjige navode. Ne treba mnogo ni komentirati činjenicu da su tvrdnje koje spominje Goldstein dane prvi put u prvoj knjizi[317] i to u okviru navoda drugog autora (gđe Ljubice Štefan). Povjesničar, koji ne želi skupljati neke političke poene, to bi korektno i naveo. Osim toga interesantno je da dr. Jure Krišto isto tvrdi u svojoj knjizi i pri tome se poziva na rad samog Ive Goldsteina,[318] pa ipak to Goldstein pripisuje -meni.

Ali ovdje je mnogo bitnije da je Goldstein te riječi interpretirao kako je Himmler morao doći u Zagreb i osobno reći gestapovcima i ustašama da od tog trenutka moraju početi još više hapsiti Židove. Ili je Goldstein čak uvjeren da spomenute rečenice znače da je on došao u Zagreb da bi osobno tražio Židove po NDH. A u stvari on u ovoj knjizi izvrsno potvrđuje kako su navedene rečenice točne, a i to da je spomenuti naslov iz druge knjige izvrsno pogođen. Taj naslov – *Izbjegavanje spomena o Himmlerovom posjetu NDH* – i natjerao ga je na negiranje rečenog, i onda ga je i dokazao.

Spomenimo da je poslije ubojstva Reinharda Heydricha potkraj svibnja 1942., cjelokupna akcija ″konačnog rješenja židovskog pitanja″ dobila po njemu ime Akcija Reinhard, a sveukupni nadzor nad provođenjem ″konačnog rješenja″ ostao je u kompetenciji Heinricha Himmlera. To je poznato Golsteinu[319], ali ga

---

[316] Isto, str 613-614.
[317] J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu 1, str. 98. i 99.
[318] I. Goldstein, *Genocid nad Židovima u NDH, Bilten židovske općine Zagreb,* svibanj/lipanj 1994., 7.
[319] I. Goldstein, *Holokaust u Zagrebu*, str. 13.

njegova politička zaslijepljenost tjera tvrditi da su i Nijemci i ustaše bez Himmlerove pomoći ili neposrednog utjecaja, deportirali i likvidirali tridesetak tisuća hrvatskih i bosansko-hercegovačkih Židova do deportacije u svibnju 1943.

A kako kaže sam Goldstein:[320] *Nijemci su već u proljeće 1942. godine iskazivali nezadovoljstvo činjenicom da je u NDH, prema njihovom mišljenju* (valjda bi trebali iskazivati nezadovoljstvo zbog nečijeg tuđeg mišljenja, J.P.) *velik broj Židova još ostao u životu. Glavna uprava sigurnosti Reicha u Berlinu, preko tzv. Referata IV B 4, nadležnog za «židovska pitanja», proširila je u ljeto 1942. područje svog neposrednog djelovanja i na NDH. Tome je prethodio izvještaj o «položaju Židova u NDH», koji je napisan u svibnju 1942. godine u ispostavi Gestapoa u Zagrebu. (...) Opća je ocjena bila da je «židovsko pitanje» znatnim dijelom «riješeno» u njemačkoj interesnoj sferi, ali nacističke službe konstatiraju da ustaške vlasti ipak nisu bile dovoljno temeljite. U izvještaju je ispravno ocijenjeno da je izvjestan broj Židova pošteđen hapšenja i deportacija zahvaljujući osobnim i rodbinskim vezama, korupciji te zauzimanju Katoličke crkve u Zagrebu za mješovite brakove i njihovu djecu te za neke pojedince. Njemački policijski ataše u Zagrebu Hans Helm prenio je ustaškoj vladi da se sprema «preseljavanje» i «iseljavanje» preostalih Židova iz NDH u istočne dijelove Reicha. Stoga su Nijemci u proljeće i ljeto 1942. godine počeli pripreme za tu akciju. U pripremi su surađivale i ustaške vlasti, koje su ovaj puta dobivale direktne instrukcije od Nijemaca.*»

Nalazimo i podatak[321] da je *glavni statističar SS-a dr. Richard Korherr ponudio uredu Reichsführera SS-a Himmlera 23. ožujka 1943. dodatak izvještaju o "konačnom rješenju židovskog pitanja". U kojem se brojčano rezimira sve što je na tom planu učinjeno do kraja 1942. godine. Prema tom izvještaju u četiri velika transporta tijekom mjeseca kolovoza iz NDH je u logore u Poljskoj deportirano ukupno 4.972 Židova. (...) Zagrebački su Židovi u kolovozu 1942. manjim dijelom ipak bili pošteđeni zbog veza, intervencija, zbog nazočnosti međunarodne diplomacije i predstavnika drugih međunarodnih organizacija.*

Goldstein ne objašnjava zašto je u kolovozu nazočnost međunarodne diplomacije i predstavnika drugih međunarodnih organizacija mogla pomoći, a nije u deportacijama 1943. godine. Nijemci su[322] *već početkom 1943. godine počeli vrlo pažljivo i sveobuhvatno planirati posljednju deportaciju hrvatskih Židova. Sve se usklađivalo s ustaškim vlastima. Aktivnosti su dirigirane preko tadašnjeg njemačkog poslanika u NDH SA Obergruppenfuhrera Siegfrieda Kaschea. Dne 19. siječnja održan je sastanak u Glavnom ravnateljstvu za javni red i sigurnost na kojem su bili glavni ravnatelj Filip Crvenković te Vilko Kuhnel. S njemačke strane došao je SS Hauptsturmfuhrer Franz Abromeit. Zaključeno je da se "sprovede akcija za konačno čišćenje Hrvatske od potpunih židovskih elemenata, bez obzira na starost i spol kao i na konfesionalnu pripadnost". Čak je bilo planirano da se svi Židovi prvo koncentriraju u Jasenovcu i Staroj Gradiški,*

[320] Isto, str. 424.
[321] Isto, str. 434.
[322] Isto, str. 465.-466.

a tek da se nakon toga deportiraju u logore smrti u Poljskoj. Ubrzo se od toga odustalo, pa je dogovoreno da se zatočenike direktno odvodi u ″Njemačku″, jer su nacisti smatrali da ***«nema pogodnog logora za koncentraciju svih Židova u Hrvatskoj»***. (...) *Na sastanku je, osim toga, odlučeno da će* ***«intervencije biti svedene na minimum», da će za njih biti «nadležan Crvenković», a intervencije «upućene nižim organima neće se uzimati u obzir»*** (istaknuo J.P.)**.**

Goldstein kaže[323] i da su se *nacističke službe angažirale više i izravnije negoli ikada ranije da im deportacije u potpunosti uspiju. Ustaše su revno surađivale s Nijemcima, pa je stoga shvatljivo da intervencije uopćenito, pa ni kada su intervenirali visoki crkveni dostojanstvenici, nisu mogle donijeti značajnije rezultate. Dodatan razlog ustaške i nacističke prilježnosti u realizaciji ovog posla bio je dolazak Reichsfuhrera Heinricha Himmlera 5. svibnja u Zagreb. Pred njim su se i ustaške i nacističke službe željele iskazati.* Na ovom mjestu Goldstein ima bilješku br. 284 u kojoj tvrdi: *«Himmlerovu posjetu na posve krivi način tumači Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu, vidi str. 613-614 u ovoj knjizi* (navod s početka ovog odjeljka, J.P.).

Dakle, Himmler po Goldsteinu nije dolazio u Zagreb zato što je bio nezadovoljan "rješavanjem židovskog pitanja", kako tvrdim ja, nego su se zbog njegovog dolaska ustaške i nacističke službe pred njim iskazale, kako tvrdi Goldstein. Naivni Himmler nije ni slutio da će njegov dokaz izazvati tako nešto. Goldstein očito nije ni svjestan da ono što sam tvrdi povlači ono što tvrdim ja.

A možda Himmler, po Goldsteinu, ili nije znao ni za *njemačko izvješće iz svibnja 1942. godine, koji je izazvao njemački pritisak da i ustaške službe poboljšaju organizaciju hvatanja i deportiranja Židova*[324], ili je taj pritisak na ustaške službe bio zato što je Himmler bio zadovoljan ″rješavanjem židovskog pitanja″ u NDH, ili su možda Nijemci, mimo Himmlera koji je imao sveukupni nadzor nad provođenjem ″konačnog rješenja″, odlučili uzeti ″rješavanje židovskog pitanja″ u svoje ruke.

Doista treba biti jako politički motiviran i vjerovati da posjet čovjeka koji je imao sveukupni nadzor nad provođenjem ″konačnog rješenja″ nije motivirana i ″konačnim rješenjem židovskog pitanja″, tj. treba biti jako politički motiviran pa vjerovati da deportacije u kolovozu 1942. i svibnju 1943. nisu motivirane njemačkim, dakle Himmlerovim, nezadovoljstvom ″rješavanjem židovskog pitanja″ u NDH. A to što su Nijemci *već u proljeće 1942. godine iskazivali nezadovoljstvo činjenicom da je u NDH broj Židova još ostao u životu* pokazuje da je to njihovo nezadovoljstvo vezano za cijeli prethodni period.

[323] Isto, str. 475.
[324] Isto, str. 629.

"JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA"

Izgleda da je moja "zasluga" što je Goldstein spomenuo u svojoj knjizi i križni put hrvatskog naroda:[325]

Pečarić poglavlje knjige naslovljava "Jasenovac kao postaja Križnog puta", ali se u čitavom tom poglavlju, koje je dugačko 5 stranica, temom iz naslova bavi samo u posljednja dva pasusa. U prvom pasusu citira Antuna Miletića, koji tvrdi da je "raščišćavanje" Jasenovca trajalo do 1951. No, Miletića ne citira iz originalne knjige, nego iz teksta Ljubice Štefan. (Sveučilišnom profesoru nije bitno je li spomenuti podaak točan ili nije i koje su implikacije takvom podatku, nego jesam li ja u publicističkoj knjizi taj podatak uzeo iz originalne knjige ili iz nekog drugog teksta! Malo je vjerojatno da ga on nije provjerio i u originalnoj Miletićevoj knjizi, i da je točan, a ovakav priglupi komentar teba skrenuti s implikacija koji on povlači sa sobom. Dugotrajno neko raščišćavanje, zar ne? Op. J.P.) *U drugom pasusu navodi tvrdnju ing. Ante Biluša da je njegov otac Marinko boravio u Jasenovcu od kraja svibnja do sredine prosinca 1945. Taj podatak uopće nije sporran – na raščišćavanju* (šestogodišnjem, op. J.P) *demoliranih logorskih zgrada radilo se dosta dugo poslije rata sudjelovali su i zatočenici iz zatvora u Staroj Gradišci* (sada izgleda Stara Gradiška postaje dio mjesta Jasenovac – iz mog teksta je jasno da je Biluš bio u Jasenovcu, gdje mu je žena slala pakete: "Adresa je Jasenovac", op. J.P.), *ali to još nije nikakav dokaz da je Jasenovac poslije rata bio "postaja križnog puta" ili obnovljeni logor.*

Naravno, ne radi se o poglavlju. Goldstein ne razumije da su poglavlja mojih knjiga dobila imena po Bulajićevim i da su zato nazivi poglavlja dani u navodnicima. Zato i ne razumije da ja u svojim knjigama pratim njegov tekst i komentiram ga. A o Križnom putu i Jasenovcu kao njegovoj postaji bilo je riječi i u prvoj knjizi. Dakle, radi se o sekciji koju počinjem s Bulajićevim komentarom nečeg što je itekako velika potvrda da je Jasenovac doista bio postaja Križnog puta hrvatskog naroda. Naime, jedan član antropološke komisije koja je 1964. godine istraživala u Jasenovcu, Srbin Srboljub Živanović, tvrdio je da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju "populaciji koja je nosila svetle komponente", tako da se s pravom može tvrditi da se radilo o pogubljenim Hrvatima - mahom civilima, ženama, djeci - s Križnog puta.[326]

Nedavno je fra Martin Planinić spomenuo jedno intrigantno svjedočenje:[327] *Neposredno nakon Drugog svjetskog rata fra Benko Tulić, fratar zadarske provincije, bio je nazočan u Jasenovcu kao vojnik JA na početku prekapanja koje nije nastavljeno niti je ikada dovršeno. Naime, došla je engleska ekipa ustanoviti činjenično stanje na licu mjesta. Vođa ekipe, koji je označio nekoliko mjesta za kopanje, odustao je od prekopavanja i naredio da se rupe zatrpaju čim je vidio svježe leševe umorenih hrvatskih vojnika i civila.*

---

[325] I. Goldstein, nav. djelo, str. 614.
[326] Lj. Štefan, *Hrvatsko slovo*, 20. ožujka 1998.
[327] *Slobodna Dalmacija*, 8. veljače 2001.

Fra Planinić je dao i pravu ocjenu tih poslijeratnih jasenovačkih žrtava: *U Jasenovcu počivaju i žrtve Križnog puta, pomorene da budu okrivljene umjesto partizana.* Možda tim žrtvama treba dodati i ime dr. Guberine, a s tim u svezi je i odgovor na pitanje zašto nova vlast ne želi ići u popisivanje svih žrtava rata i poraća.

Svi znamo da se za žrtve križnog puta nije smjelo znati sve do kraja osamdesetih godina prošlog stoljeća. Sjetimo se samo nedavne hajke na redatelja filma "Četverored" Jakova Sedlara. Čak su ga optuživali i za rasizam. A Sedlar je prikazao samo blagu sliku strahota Križnog puta. I ne samo to. Treba znati da među članovima vladajuće stranke sigurno ima još onih koji su ubijali bez suđenja i tijekom rata i poslije njega. A da ne govorimo o tome koliko ima njihove djece. A oni su se ponosili i hvalili tim zločinima. Tako je odvjetnik *Hrvatskog domobrana* Tomislav Jonjić prije gotovo tri godine podnio kaznenu prijavu protiv Rade Bulata, Marka Belinića, Lutve Ahmetovića i Milke Kufrin, koji su se sami hvalili da su u noći između 31. 12. 1942. i 1.1.1943 u Krašiću zarobili 322 vojnika, nakon čega su, kako navode, likvidirali 192 ustaše i 26 domobrana. Rade Bulat i u svojoj knjizi *Žumberak i Pokuplje u NOB-u* ističe kako su u Krašiću zarobili 223 ustaše i 87 domobrana te da su strijeljali njih 218.

Svjedok D.K. s nadimkom Trpimir, koji je iskaz dao 1988. godine,[328] naglašava patnju kroz koju su ljudi prolazili. Tako piše kako je put od Dravograda do Siska trajao 14 dana: "Pred Siskom su bile postavljene kolone kordunskih Srba s obje strane puta sa svim mogućim oruđima koje su upotrebljavali u poljoprivredi. Natjerali su nas da moramo proći između njih u redovima i nije bilo čovjeka iz kolone koji nije bio osakaćen. Oko 1000 ljudi tu je smrtno ranjeno, a partizani iz naše pratnje su ih poubijali iz pištolja." Isti svjedok je bio u koloni od 25.000 ljudi koji su preko Dervente krenuli prema Doboju. "Na jednoj ledini bio sam sam među 300 ljudi koji su iskopali jame u koje je stavljeno 300 naših suputnika koje smo morali zatrpati sve do ramena da im vire samo glave. Nakon toga dovedeni su seljaci Srbi iz okolnih sela s petokrakama na glavi i civilnim odijelima koji su konje, volove, zubače i drljače vukli po glavama tih ljudi. Svemu tome bio je nazočan Koča Popović i visoki partizanski oficiri."

U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. tvrdi da su u Rijeci 1947. godine oficiri držali predavanja na kojima su se sami hvalili da je na Bleiburgu ubijeno više od 35 tisuća ljudi.

Jasno je da se pod navodnim prikrivanjem povijesnih istina želi doista prikriti stvarna istina o svim žrtvama rata i poraća.

Križni put Ante Miloša

Iako je prošlo dosta vremena od strahota Bleiburga i križnih putova, još uvijek imamo nova i nova svjedočenja tih užasa. U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. o njima svjedoči Martin Stjepanović. Nedavno sam dobio i svjedočenje Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođenog 6. lipnja 1925.

[328] *Slobodna Dalmacija*, 1. ožujka 2001

godine. Ono je posebno značajno i zbog toga što je g. Miloš poslije rata bio i u Jasenovcu.

Miloševo dugo pješačenje je počelo iz Zenice. Išao je preko Doboja, Dervente, Bosanskog Broda, Slavonskog Broda, Novske, Zagreba, Celja, Zidanog Mosta, sve do Bleiburga. Došao je po noći na tu, kako kaže, "žalosnu poljanu". Englezi i Francuzi su ih predali partizanima: Ante Miloš piše: "Krenemo cestom. Straža je u razmaku jedan od drugoga od po 10 do 15 metara s obje strane. Ne daju nikud na stranu. Noću bi nas vodili kroz naselja i gradove. Natjerali bi nas sve trčeći kroz ta mjesta. Samo gdje nije bilo naselja malo bi se mogli odmarati." Primijetimo da je slična priča i Martina Stjepanovića: "Nakon što smo predani partizanima, oni nas postrojavaju i tu se već vidi njihova brutalnost. Vode nas prema Mariboru, gdje nam naređuju da trčimo. U tom nadljudskom naporu mnogi od nas počinju bacati ruksake, odjeću, ali i novac. I kad smo se dobro izmorili, trčeći onako iscrpljeni i gladni deset kilometara – naši dušmani htjeli su da trčimo natrag. Za nas je bio nadležan Kosta Nađ i njegovi vojnici, koji su nam na mostu prije Maribora poskidali nakit, satove i sve vrijednosti te nas uveli u logor i razvrstali po vojnim okruzima."

Oba svjedoka pišu o tome kako su ih mučili žeđu. Miloš mi piše:[329] "Ni vode nam nisu dali. Samo tamo gdje su bile kakve močvare zatrčao bih se, popio malo vode i opet trkom u kolonu da me ne bi prepoznali. Znalo se nad nekim bunarom nagnuti da se napiju od 5 do 7 naših ljudi, a stražari bi ih s automatom pobili odmah tu na samom bunaru. Poneko bi pao u kanal jer više nije mogao ići, ili su ih jednostavno ubijali. Hrane nije bilo, a vode nisu dali. Ni ljekara nije bilo da spasi one iznemogle. Tako smo Sloveniju prošli. Tukli su nas civili motkama. I žene. Jedna žena je mene udarila motkom preko pleća. I danas ćutim kad se mijenja vrijeme."

Nadljudsku žeđ spominje i stari Martin Stjepanović: «Nakon što su razdvojili one koji su bili u vojsci od l941. do l943., koje su ubili na Bleiburgu, zajedno s mnoštvom žena i djece, mi ostali krenuli smo na Križni put preko Virovitice u Osijek. Bili smo gladni, žedni, iscrpljeni, a naši čuvari ubijali su nas ako bismo imalo iskočili iz kolone ili ako bismo posustali. Ne znam točno koliko je ljudi tako ubijeno» – nastavlja Stjepanović i dodaje kako su partizani znali rafalno osuti paljbu po ljudima iz kolone. «Toliko smo bili gladni da smo trgali granje i jeli travu. U selima pred Osijekom ljudi su pripremili vodu za nas, ali su partizani na konjima išli naprijed i tu vodu prolijevali. Što da vam pričam, toliko smo bili očajno žedni da smo pili i mutnu vodu iz kanala gdje su plivale patke.»

Ali, vratimo se svjedočenju Ante Miloša: "Kad smo došli u Veliku Goricu, tu su nas zatvorili u žicu. Bilo nas je dvanaest tisuća. Stajali smo na nogama jer nismo imali mjesta, ni sjesti, ni leći. Tako su nas nabili jednog uz drugog, a ne daju ti ništa, ni jesti ni piti vode. Bilo je civila koji su donijeli u korpama hrane. Stražari nisu dozvoljavali da nam je daju, ali onda su civili pribacivali hranu preko žice. U toj žici, u tom tijesnom logoru sam je sebe ubio moj susjed Ilija Pilipović iz Goruše. Nije mogao izdržati. Iz Velike Gorice krenuli prema Sisku. Išli smo

[329] G. Ante Miloš mi je pisao po sugestiji g. Blaga Perića iz Sydneya.

sve po noći i došli u Sisak oko devet sati izjutra. Dijelili su nam kuruzno brašno, ali ja nisam mogao dobiti, jer su malo iznijeli. Moj susjed mi je dao jednu šaku i onako sam je pojeo. U Sisku su nas rasporedili prema vojnom okrugu odakle smo, i krenuli smo prema Pakracu. Noću, negdje iza Banove Jaruge, izašao sam iz kolone, ubacio se u velike koprive i tu prenoćio. Ujutru sam krenuo prema istoku i došao sam poviše Novske gdje sam prenoćio u šumi. Krenuo sam prema Savi. Jedan me je civil dočekao s puškom i skinuo mi kožulj i cipele. Ipak, pustio me je pa sam produžio Savom. Dođoh do jedne kuće. Baba zatvara kokošinjac. Upitam je može li se noćiti i tko je u kući. Rekla mi je da je u kući 'naša družina'. A u kući četiri muškarca, dva civila bili su naši, Hrvati, a dva Srbina u partizanskim uniformama. Partizani su me upitali odakle sam. Traže isprave. Imao sam domobransku knjižicu, ali su mi našli ustašku sliku. Oni mi kažu: «Ti si ustaša.» Zakunem se Bogom da nisam, nego da je to moj rođak. Bog neka mi oprosti na tu neistinu, jer to jest bila moja slika. Slikao sam se u Travniku, gdje sam bio dva puta u borbi. Srećom, povjerovali su i slika je završila u šporetu. Tu sam prenoćio i najeo se. Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Iz Jasenovca, Miloš je otišao pješke prvo u Novu Gradišku, a potom u Slavonski Brod gdje je bio šest dana. Tu ih nisu progonili, hrana ja bila dobra. Zatrpavali su rupe od avionskoga bombardiranja. Potom su ih prebacili u Bosanski Brod: "Tamo sam vidio tri otvorena vagona natovarena našim zarobljenicima. Stojali su tako natrpani da nisu mogli ni sjesti ni leći. Ne znam kud su ih odveli, ali znam da su među njima bili Ivo Ivoš i Stipica Grlić iz susjednih sela. Nikad se nisu živi vratili. U Bosanskom Brodu ostao sam sedam dana. I tu su me ispitivali, a onda su me gonili čistiti temelj kuće Ante Markovića koju su avioni porušili. Iz Broda smo krenuli za Doboj. U Doboju su nas strpali u jednu školu. Opet su nas zbili jednog uz drugoga tako da nismo mogli ni leći ni sjesti. Dvadeset i četiri sata ništa nam nisu dali jesti ni piti, a onda smo išli pješke u Zenicu. Tu me zatvoriše samog u ćeliju. Mogao sam se samo pružiti i to na beton. Za hranu sam dobivao pet deka kruha i čašu vode. Iz Zenice nas odvedoše vlakom za Travnik. Opet u zatvor. Bilo nas je trojica. Ivica Bošnjak, Ivo Pusić i ja nismo mogli nikuda izlaziti.

U istoj sobi smo i nuždu vršili." Konačno, Ante Miloš je stigao do Sarajeva "vagonima, natrpali nas kao stoku, i jedva smo živi ostali". U Sarajevu, na Koševu, zatekao je puno zarobljenika. Nije mogao prepoznati svoje susjede ni oni njega. Prebacili su ih na Ilidžu, a 8. kolovoza 1945. Miloš je dočekao amnestiju. Kad je stigao doma, nisu ga ni prepoznali.

Ovakvo svjedočenje nije usamljeno. Slovenski tjednik *Demokracija* nedavno je pisao o svjedočenju nekadašnjega hrvatskog vojnog zarobljenika Srećka Bolčića o spaljivanju 4000 leševa Hrvata u, kako su ga nazvali, slovenskome Auschwitzu. Naime, vojni su zarobljenici, po Ozninoj naredbi, u tvornici Impol u Slovenskoj Bistrici spalili oko 4000 leševa ubijenih ustaša, domobrana i hrvatskih civila, među kojima je bilo žena, djece i staraca, koje su partizani izdvojili iz kolone Križnoga puta i koje su natjerali u tunel Impel tvornice, minirajući poslije, ulaz u taj tunel.

U masovnoj grobnici pored Radovljice (pet km jugoistočno od Bleda, 24 km sjeverozapadno od Kranja) zasad su iskopana 233 leša, a spominje se i ovdje 4000.[330]

U tjedniku *Fokus*[331] spominje se Maceljska šuma nedaleko od Krapine, gdje su partizani ubili više od 13 tisuća ljudi koji su bačeni u više od 130 jama. Počinitelji toga strašnoga zločina još uvijek slobodno šeću Hrvatskom.

Pogledajmo što o Maceljskoj šumi piše u *Izvješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine*. U svibnju i lipnju 1945. godine počinjene su masovne likvidacije hrvatskih i njemačkih vojnika te civila. Na prostoru Maceljske šume (Lepa Bukva, Vrh Ilovec i Crni Jarak) istraženo je, 1992. godine, 26 masovnih grobišta u kojima su pronađeni posmrtni ostaci 1164 žrtve. Pretpostavlja se da u ovoj šumi ima još oko 130 stratišta. Jedan dio jama nalazi se u neposrednoj blizini Đurmanca te jedna velika jama s lijeve strane Mirkovečkog jezera, kod mjesta Sv. Križ Začretje. Počinitelji su partizani. U istom izvješću za Radovljicu stoji da je 1945. ubijen nepoznat broj žrtava. Žrtve su zarobljeni hrvatski vojnici i civili s Križnog puta. Također je kod Radovljica deset časnika hrvatske vojske iz vlaka izvedeno u šumu, opljačkano i likvidirano. Kao počinitelji navode se partizani.

Macelj je posebno istaknut i kada je u Izvješću navedeno da su za područja Republike Hrvatske prikupljena saznanja o postojanju **oko sedam stotina lokacija** gdje se nalaze masovna grobišta iz II. svjetskog rata i nakon njega. Uz Macelj, posebno je spomenuto i područja Grada Zagreba i Zagrebačke županije za koja Komisija ima saznanja o postojanju 106 lokacija grobišta, nastalih u ratnom i poratnom razdoblju. Komisija je prikupila saznanja i o postojanju **oko 90 masovnih grobišta** u Bosni i Hercegovini u kojima su likvidirani hrvatski vojnici i civili i za **oko dvije stotine masovnih grobišta** u Sloveniji, a u većini tih grobišta stradavali su i Hrvati. Pregled svih ovih lokacija dan je na sedamdesetak strana ovog Izvješća.

---

[330] *Vjesnik*, 2. studenoga 2001.
[331] *Fokus*, 20. prosinca 2001.

Kada pogledamo samo ovih nekoliko novinskih članaka vidljivo je da nam predstoji još puno takvih novinarskih istraživanja jer je broj masovnih grobišta doista velik. Vjerojatno je to razlog zašto današnje vlasti ne žele da Komisija nastavi svoj rad. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein. Zato sam zamolio predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena za napomene o tom njihovu osporavanom Izvješću. Evo njegova odgovora:

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E
o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nikakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u

Međimurju do 28 029 žrtava u Splitsko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebnih problema imala je Komisija s utvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRŽAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Kazimir Sviben

*

Potvrdu ispravnosti rada njegove komisije Kazimir Sviben je pokazao nedavno na primjeru svog Zlatarskog kraja. Naime, 24. veljače 2001. u Zlataru je predstavljena knjiga "Žrtve Zlatarskog kraja u temeljima hrvatske slobode" Uredništvo: Željko Ceboci, Vlado Hajnić, Kazimir Sviben, Josip Škof, Franjo Škrlec i Stjepan Turk koordinirali su veliki posao mnogih da bi se popisali svi stradali pripadnici Hrvatskih oružanih snaga tadašnje NDH. Naravno, na samoj promociji su i sami konstatirali da nisu popisani svi i da će eventualno novo izdanje biti potpunije. Ne čudi što je upravo predsjednik Komisije koju treba ukinuti dao izvrstan prikaz borbi za Zlatar u Drugom svjetskom ratu. Prvi partizanski napad na Zlatar počeo je 21. listopada 1943. Da bi razumjeli i sama istraživanja žrtava ovog kraja, navest ćemo samo djelić iz sjećanja komesara

XXVIII. divizije Ivana Šibla: "Sada smo u Zlataru, ali oslobođenje toga glavnog zagorskog uporišta nije nam donijelo mnogo radosti. Zlatarska posada pokazala se doraslom da odoli svim jurišima. Ne smatramo svojom zaslugom što je Zlatar u našim rukama." U drugu borbu za Zlatar krenule su postrojbe XXXII. partizanske divizije 6. siječnja 1944. Zbog velikih gubitaka i malih izgleda da se Zlatar osvoji, napad je obustavljen 9. siječnja.

Naravno, i u ovoj knjizi ima više svjedočenja partizanskih zločina. Ovdje ćemo spomenuti samo pokolj u Maču, o kome svjedoči Dragutin Herceg iz Ladislavca. Branitelji su se povukli u općinsku zgradu, ali su partizani minirali jedan zid zgrade: "Rušenjem zida nastao je veliki otvor kroz koji su u zgradu upali partizani s noževima na puškama. Uvidjevši da je svaki daljnji otpor uzaludan, branitelji su prestali pružati otpor, odbacili oružje i pristali na predaju. To partizani nisu prihvatili. Započelo je ubijanje i klanje; neki su branitelji uspjeli istrčati iz zgrade gdje ih je dočekala strojnička paljba i većina ih pogiba; tek je nekolicina ostala živih, među njima Švenda i Marković. Procjenjuje se da je u tom masakru stradalo preko sedamdeset branitelja, što zaklanih, što ubijenih streljačkim oružjem. Nakon što je krvavi pir bio završen, partizanima stiže dojava da se približava pomoć braniteljima iz Zagreba. Na brzinu polijevaju zgradu petrolejem, zapale je te se hitno povlače i bježe u sigurnost. Poklani branitelji u zgradi, među kojima je bilo možda i preživjelih, izgorjeli su u požaru tako da su kasnije njihove obitelji onako pougljenjene leševe jedva prepoznavale."

Na stranicama 51-121 knjige dani su popisi mjesta s brojem upisanih žrtava, poimenični popisi, a na kraju statistički pregled koji se sastoji od tabličnih podataka po mjestima boravka upisanih

- o pripadnosti vrstama postrojbi Hrvatskih oružanih snaga,
- o mjestima i uzrocima pogibije,
- o neposrednim počiniteljima,
- o starosti (godinama rođenja) žrtava.

Popisana je ukupno 1371 žrtva. Za 303 žrtve ne zna se jesu li poginuli tijekom ili poslije završetka rata. Od preostale 1014 žrtve točno je utvrđeno da je njih 443 ubijeno nakon 15. svibnja 1945! Dakle tijekom cijelog rata 571 žrtva, a poslije rata čak njih 443! Taj odnos zorno nam pokazuje zašto će Hrvatski sabor vjerojatno i donijeti odluku o ukidanju Svibenove komisije![332]

Spomenimo da je popisivanje žrtava sigurno ispravan put, iako težak i dugotrajan. To nam je pokazao i sam Ivo Goldstein kada se javno, preko HTV, morao ispričavati što je naveo kao žrtvu ustaša čovjeka koji je umro dvadesetak godina kasnije.

Međutim, vratimo se prigovoru g. Svibena Slavku Goldsteinu. U knjizi *Holokaust u Zagrebu* postoji podatak koji dodatno optužuje Slavka Goldsteina:[333]

Trogodišnjim istraživanjima u arhivama i konzultiranjem literature i drugih izvora Ivo Goldstein prikupio je građu za ovu knjigu i do jeseni 2000. godine napisao njen najveći dio.

---

[332] *Spremnost, hrvatski tjednik*, 20. ožujka 2001.
[333] I. Goldstein, *Holokaust u Zagrebu*, str. IV.

Je li se tu radilo o sukobu interesa? Sigurno je Slavko Goldstein znao da je mnogo podataka sakupio njegov sin, ali nije ih htio ustupiti Komisiji. Ili ih nije ustupio da bi je mogao napasti?

Međutim, čini se da je govoreći o mojoj knjizi, odnosno o meni, dr. Ivo Goldstein rekao ono što se slobodno može reći za njega. Zato navedimo te njegove riječi:[334]

To sve pokazuje da Pečarić ne poznaje dovoljno materiju o temi kojom se bavi, da ne pozna ″zanat historičara″ te da ga u objektivnom spoznavanju prošlosti sputavaju njegovi politički stavovi. Stoga su njegove knjige tek za nijansu kvalitetnije i vrednije od Bulajićevih, na koje se obrušava s toliko strasti i energije. Urednik Pečarićeve knjige tvrdi da se radi o ″publicističkom djelu ... pisano popularnim stilom ... autor se koristi najviše slikovitošću i ironijom ... oni koji žele detaljniju informaciju posegnut će za knjigama Žerjavića″ i drugih (ti drugi su Lj. Štefan i Ph. Cohen, jasno je zašto ih Goldsteini ne žele spomenuti, op. J.P.). *Ta ocjena pogađa bit stvari* (očito neočekivana pohvala za rad gđe Štefan i g. Cohena, op. J.P.*), ali se onda postavlja pitanje zašto je knjiga objavljena u jednoj eminentnoj historiografskoj instituciji* (nepreciznost uobičajena za Goldsteina, jer izdavač nije samo Institut, op. J.P.).

Vidi se da Goldsteini i ovdje spominju moje političke stavove. Već smo vidjeli da su moje (i Gumzejeve) političke predrasude u tome što vjerujemo *Jevrejskom pregledu*, izdanju Saveza jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd. A u stvari očito je da se radi o krilatici «napad je najbolja obrana». Upravo je knjiga *Holokaust u Zagrebu* pokazala da Goldsteine u objektivnom spoznavanju prošlosti sputavaju njihovi politički stavovi. Njihove političke predrasude učinile su njihov ogroman istraživački rad pomalo smiješnim.[335]

---

[334] Isto, str. 614.

[335] Knjiga "Srpski mit o Jasenovcu" bila je predložena za znanstvenu (!) nagradu "Josip Juraj Strosmajer". Evo jednog dijela recenzije koju je tom prigodom dobila Komisija za dodjelu te nagrade:

"Njima se s posebnom darovitošću priključio dr. Josip Pečarić, koji je osjetio da je ovdje riječ o igri brojeva. Tako je o žrtvama logora Jasenovac progovorio matematičar. Progovorio je snažno, vrlo argumentirano. Učinio je to u knjizi: **"Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima"**, tiskanoj u Zagrebu 1998. U njoj Pečarić, sustavnom analizom knjige dr. Milana Bulajića, Jasenovački mit Franje Tuđmana – Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (koja predstavlja sintezu suvremene velikosrpske historiografije o Jasenovcu), na osnovu izvora i literature, dokazuje da se tu iznijeti Bulajićevi stavovi temelje na mitologizaciji i raznovrsnim manipulacijama i falsifikatima povijesnih dokumenata te istina. Tako je on razobličio i argumentirano pobio Bulajićeve velikosrpske falsifikate, na jedan kritičan, dokumentiran i ironičan način. Time je pokazao da Bulajić i njegovi ideološki sljedbenici lažnih optužbi, podvala, manipulacija, izmišljotina i laži, koje Pečarić razotkriva i pobija, ne zaslužuju drugo nego da budu ismijani. On je jedini koji je u osobnom sučeljavanju argumentima uspio zbuniti Bulajića i dovesti ga do stanja ludila. Pečarić je dokazao da je lažni broj žrtava u logoru Jasenovac temelj velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Također je dokazao da se ne radi ni o kakvom tobožnjem "Jasenovačkom mitu Franje Tuđmana" već o "Srpskom mitu o Jasenovcu", iza kojega stoji skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, a što je iskazao u naslovu i podnaslovu knjige. Njegova knjiga pisana je na jednostavan, popularan, argumentiran i svakome razumljiv način, što predstavlja dodatnu njezinu vrijednost. Sve to je razlog da je njegova knjiga vrlo dobro prihvaćena u javnosti, o čemu svjedoče i dosad objavljene kritike i prikazi knjige u dnevnom tisku.

NADBISKUP STEPINAC: VELIKI BRANITELJ ŽIDOVA ILI MOŽDA – ANTISEMIT?

Novi list, 29. siječnja 2002.

Da su otac i sin Goldstein uopće željeli biti objektivni, oni bi razmislili zašto je predsjednik Udruženja američkih Židova Louis Breier rekao davne 1946. godine, iako je sigurno znao za zemlje u kojima su spašeni svi Židovi, da je Stepinac uz papu Pija XII. bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi

U *Novom listu* 12. siječnja 2002. godine objavljen je tekst «Stepinac je spašavao samo koliko su mu ustaše dopuštale» u kome je, zapravo, dana reakcija Slavka Goldsteina na osvrt dr. sc. Jure Krište na knjigu «Holokaust u Zagrebu». Već sam naslov puno govori. Dan je zbog Goldsteinove tvrdnje: «Stepinac je doista spasio ljude iz jednog staračkog doma. Ali su štićenici iz ostalih pet domova deportirani.» Čemu ovo Goldsteinovo «ali»?. Velika je mudrost zaključiti da je Stepinac prilikom svojih intervencija kod vlasti mogao spasiti samo onoliko ljudi koliko je vlast htjela. Je li autor teksta ipak shvatio Goldsteinovu namjeru kada je u naslovu dodao i riječ «samo»? Međutim, da je bilo i drugih načina na koje je Stepinac uspijevao spašavati ljude vidljivo je i iz knjige Goldsteinovih, a još više iz knjige hrvatske Pravednice g. Ljubice Štefan «Stepinac i Židovi», Zagreb, 1998. Vjerovali ili ne, ova knjiga se uopće ne citira u knjizi «Holokaust u Zagrebu»!

A nije nebitno i to što je Stepinac svojim propovijedima i cjelokupnim djelovanjem utjecao i na javno mnijenje. I sam Goldstein to spominje u Novom listu u svom komentaru Stepinčeva pisma Paveliću 21. srpnja 1941., ali na način koji pokazuje da vjerojatno Goldsteinu nikada nije palo na pamet da je možda upravo zahvaljujući takvom djelovanju zagrebačkog nadbiskupa bilo moguće da su cijela sela znala pomagati pojedinim Židovima, kao što je, na primjer, hrvatsko selo Banski Kovačevac koje je spasilo samog Goldsteina. Ili on misli da ni ustaška vlast nije bila tako strašna kada su cijela sela to radila? Ili misli da ni rasni zakoni nisu tako strašni kada su se cijela sela mogla tako ponašati?

O samom Goldsteinu puno govori slijedeći komentar tog pisma: «Druga je posljedica bila da su ustaše sa Zagrebačkog zbora pustile sve mješovite brakove i bolesne ljude (...)» Zašto? O tom Stepinčevu pismu u knjizi se govori na str. 261., a ovakvog komentara tamo nema. O istom pismu se govori na str. 568-569. Ni tamo nema ovakvog komentara!?

Ne spominje se zamjerka dr. Krišta

Zbog svega toga dr. Josip Pečarić zauzima vidno mjesto u istraživanju problema žrtava u logoru Jasenovac 1941-1945. godine. Zato predlažem da mu se za knjigu: "Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima" dodijeli nagrada "Josip Juraj Strossmayer".

Goldstein uopće ne pokušava odgovoriti na zamjerku dr. Krišta, a koja je u svezi sa slijedećim komentarom tog Stepinčeva pisma (str. 568): «No, Stepinac nije protestirao protiv donošenja rasnih zakona kao takvih». Evo što piše Krišto: «Da je takav sud neutemeljen, jasno je iz pisma Artukoviću 22. svibnja 1941, dakle iz *ranoga* razdoblja NDH kad, složili smo se, Stepinac još studira opće stanje u državi i daje priliku civilnim vlastima da ga sredi. Evo još jedanput dijela toga pisma: 'Ali da se pripadnicima drugih narodnosti ili drugih rasa [odnosi se, dakle, i na Srbe i na Židove] oduzme svaka mogućnost egzistencije i da se na njih udari žig sramote, to je već pitanje *čovječnosti* i pitanje *morala.* A moralni zakoni vrijede ne samo za život pojedinaca nego i *za državnu upravu* [...].'». Slavko Goldstein to ne spominje ni u Novom listu, nego je njegov komentar geslo koje je navodno Stepinac ustanovio: «Ovi potrebiti zakoni mogli bi se ljudski provoditi». To pokazuje koliko je dr. Krišto bio u pravu kada je rekao: «Na žalost, ni to ponovno isticanje Stepinčeve sasvim jasne osude svakog oblika i svake manifestacije rasizma neće uvjeriti Goldsteine, jer oni upravo to pismo naširoko komentiraju, čak citiraju, ali u zaključcima njegov sadržaj potpuno prešućuju i eliminiraju jer su njihovi zaključci dirigirani ideološkim predrasudama i nastojanjem da se dâ potpora komunističkim 'show trialsima'. U tom nastojanju Goldsteini idu tako daleko da važnost Stepinčeva istupa protiv rasizma u ožujku 1943. (koji odobravaju) umanjuju apsurdnim i nesuvislim argumentom da je 'takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja' (572). Kao da katolički biskup *uvijek* javno ne istupa u svjetlu 'vjerskog učenja'.»

Naravno, Krišto misli, na propovijed iz listopada 1942. godine. Krišto čak i ne spominje da se u knjizi kaže da je tu Stepinac bio «nešto kritičniji». Također se kaže (str. 572.): «Isto tako je bilo i kada je kritizirao rušenje sinagoge.» Da vidimo što je to također dio vjerskog učenja (str. 386): «Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.» Stepinac je još pridodao da su to počinili «ustaše i njihove vođe». Kakvim bi tek antisemitom bio proglašen Krišto da je kojim slučajem naveo što je tada govorio Stepinac kao komentar navodnog Stepinčeva gesla: «Ovi potrebiti zakoni mogli bi se ljudski provoditi»?

Usporedba nadbiskupa Stepinca i mitropolita Stefana

Ne čudi onda što se u Novom listu za slijedeći Goldsteinov komentar koristi naslov «Neuspješan Stepinac». Strašno je vidjeti takvu zahvalnost čovjeku koji je spasio toliko Židova, Srba... Ali kad se pogledaju sami komentari dani u tekstu, to i ne čudi.

Tako se tvrdi da se iz uvodnog poglavlja knjige («Što je holokaust») vidi da je «puno uspješniji od Stepinca bio, recimo, bugarski mitropolit Stefan, koji je spasio svih 50 tisuća bugarskih Židova.» U knjizi se takva neistina koristi u poglavlju «Katolička crkva, nadbiskup Stepinac i Židovi», dakle, kada se želi omalovažiti doprinos zagrebačkog nadbiskupa: «...iz Bugarske nijedan Židov nije

bio deportiran u nacističke logore» (str. 571.). U spomenutom uvodnom poglavlju se, međutim, navodi i slijedeće (str. 17): «Ova uzorna bilanca zamračena je kompromisom s Eichmanovim predstavnicima u proljeće 1943. kada je bugarska vlada pristala da dozvoli i pomogne deportaciju svih 7.200 makedonskih i gotovo isto toliko trakijskih Židova u Treblinku, odakle su se vratili samo rijetki pojedinci.» Naglašavam da se govori o SVIM makedonskim Židovima! Kako to da tako uspješan mitropolit Stefan nije uspio spasiti makar jednog? Jasno je zašto Goldsteinovi ne pokušavaju odgovoriti na takvo pitanje. Onda bi morali odgovoriti na cijeli niz drugih pitanja!

Je li bugarska država tek stvorena, kao NDH (naravno da nije, nego se proširila većim dijelom Makedonije i grčke Trakije)? Je li Bugarska odmah imala nešto slično četničkoj pobuni kao što je imala NDH? (I. i S. Goldstein posredno odgovaraju na to pitanje u knjizi – tako nečega po njima nije bilo!?) Jesu li bugarski komunisti digli oružje na bugarsku državu u trenutku napada Njemačke na SSSR tako da bi u svoju državu dovukli što više njemačkih snaga, i tako pomogli SSSR-u? Koliko je njemačkih postrojbi bilo zbog toga u Bugarskoj? A kako je bilo u NDH pišu na str. 255: «Veliki val masovnih lipanjskih hapšenja tempiran je u specifičnoj psihozi neposredno nakon 22. lipnja, dana napada Njemačke i njezinih saveznika na SSSR. Tada su se Zagrebom proširile glasine da se za pravoslavni Vidovdan, 28. lipnja, priprema opći ustanak protiv NDH. Takvu je psihozu poglavnik Pavelić iskoristio (...)» Psihoza? Hoće li nam time Goldstein sugerirati da je neistinita tvrdnja da je u okolici Siska 22. lipnja 1941. godine osnovan Sisački partizanski odred?

Židovi u Makedoniji, Francuskoj i Danskoj

Spomenimo i što je o položaju Židova u Makedoniji napisano u knjizi Saveza jevrejskih općina Jugoslavije (urednik Zdenko Levental, citat prema tekstu Ljubice Štefan, Hrvatski obzor, 2. kolovoza 1997.): «Dolazak fašističke vojske, prvo njemačke, zatim bugarske, bio je popraćen svim protužidovskim mjerama koje su okupatori primjenjivali: raznim zlostavljanjima, ponižavanjem svake vrste, pojedinačnim ubojstvima i najzad pljačkom u svim oblicima, i od njemačkih i bugarskih oficira i vojnika, i od domaćih fašista i petokolonaša (....) U Makedoniju je prebjeglo iz Srbije oko 300 Židova. U studenome 1941. godine na poziv skopske policije da se svi Židovi izbjeglice prijave radi evidencije, prijavio se određen broj, koje su bugarske vlasti odmah uhitile i izručile Nijemcima. Njih su Nijemci odveli u Beograd i streljali u Jajnicima 3. prosinca 1941.»

A pogledajmo samo ovu Goldsteinovu tvrdnju: «Od 250 tisuća francuskih Židova spašeno je njih 200 tisuća.» Dakle, stradalo ih je 50.000, dok u knjizi u spomenutom uvodnom poglavlju na str. 18 tvrdi se da su iz Francuske «SS-ovci uspjeli otpremiti u logore ... otprilike 100.000 ljudi, od toga oko 30.000 židovskih izbjeglica i oko 70.000 židova s francuskim državljanstvom»! Strašno je kako je Goldsteinu nebitna sudbina 50.000 židovskih žrtava iz Francuske, 7.200 iz Makedonije i isto toliko iz Trakije, a netko drugi je antisemit.

Inače, u knjizi se posebno hvali spašavanje Židova u Danskoj. Naravno, opet zbog umanjivanja zasluga zagrebačkog nadbiskupa. Jasno nam je da se moramo mi, jer to i ne možemo očekivati od Goldsteinovih, upitati: koji je bio interes Njemačke za to? I na to pitanje odgovara gđa Štefan (Hrvatski obzor, 9. kolovoza 1997.): *«U čitavom je, naime, ratu Danska bila vrlo važan opskrbljivač Reicha hranom. Godine 1942. oko tri milijuna šeststo tisuća Nijemaca dobivali su od Danske mesne proizvode, svinjetinu i maslac (Danska je tada imala oko četiri milijuna stanovnika.). Godinu dana kasnije (1943.) broj je narastao na četiri milijuna šeststo tisuća opskrbljivanih Nijemaca, a 1944. se popeo na osam milijuna četiristo tisuća. Kontinuitet u tom opskrbljivanju bio je za Njemačku prioritetom. 'Iako je cijena za to', kaže isti izvor, 'bila odgoda konačnog rješenja židovskog pitanja', Njemačka je bila spremna platiti.* (Podsjetimo da se radi o 7.800 Židova, a, recimo, bugarske vlasti su omogućile ubijanje 7.200 makedonskih Židova i gotovo toliko trakijskih, op. J.P.) *Time je, eto, sve objašnjeno.*

Neugodna nedoumica

Ali, čitatelju se nameće neugodna nedoumica: pa tako su i mnogi Danci, a s njima i Židovi te zemlje, koji su bili, svakako, uključeni u gospodarstvo, tim fantastičnim povećanjem produktivnosti zapravo pomagali Njemačkoj u borbi, osvajanjima, zločinima u drugim nekim zemljama, pa i logorima, a time i genocidu nad Židovima. Krug se zatvara...» Inače, jedan od spašenih danskih Židova rekao je poslije 25 godina da se njihovo spašavanje moglo učiniti, očito, samo uza znanje i njemačkog veleposlanika Wernera Besta ili njegovu prešutnu suglasnost.

Komentaru hrvatske Pravednice možemo dodati slijedeće: da je NDH na ovaj način pomagala nacističkoj Njemačkoj, otac i sin Goldstein bi već izračunali koliko je NDH pomogla Nijemcima u produžetku rata, koliko je Židova, i ne samo njih, stradalo u tom produžetku, i NDH bi bila mnogo, mnogo krivlja, nego što im je sada.

Da su otac i sin Goldstein uopće željeli poštivati istinu i činjenice, oni bi razmislili zašto je predsjednik Udruženja američkih Židova Louis Breier rekao davne 1946. godine, iako je znao za zemlje u kojima su spašeni svi Židovi, da je Stepinac uz Papu Pia XII, bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi. Ili je i on bio antisemit?

18 novih Pravednika među narodima

PROGLAŠENA PRAVEDNICOM DESET GODINA NAKON SMRTI

Hrvatsko slovo, 8. veljače 2002.

Zamjenik ministra prosvjete i športa na svečanosti je izjavio: «Naši nastavnici se educiraju i od slijedeće jeseni u svakoj školskoj godini jedan dan će biti posvećen samo holokaustu.» Ako je suditi po onom što smo čuli na svečanosti, očito je da najavljuje ponovno učenje dviju povijesti: neistinite u školi i istinite u obitelji. Hoće li ponovo netko ići u zatvor samo zato što pokaže da zna i ovu drugu?

U svojoj knjizi «Stepinac i Židovi», Zagreb 1998. hrvatska pravednica Ljubica Štefan kaže: *«Po spašavanju Židova u Europi tijekom Drugog svjetskog rata, Hrvati stoje u samom vrhu. (...) Broj Hrvata pravednika trebao bi biti i nekoliko puta veći.»* Slučajno ili ne, od pojave ove knjige, u kojoj ona navodi 70 hrvatskih Pravednika, proglašeno je 27 novih Pravednika, otprilike onoliko koliko ih je bilo do stvaranja hrvatske države. Tako je 29. siječnja 2002. godine u Geodetskoj tehničkoj školi u Zagrebu proglašeno 18 novih *Pravednika* među narodima. Među njima i Agata Gjerek, koja je spasila Slavka Goldsteina. Proglašena je *Pravednicom* 57 godina nakon svršetka Drugog svjetskog rata i 10 nakon smrti!

Na žalost, na samoj svečanosti moglo se čuti i neistinitih tvrdnji. Tako predsjednik Mesić tvrdi: «U posljednjih deset godina se tvrdilo da su u Jasenovcu zatvarani i ubijani samo oni koji su se borili protiv režima.» Avi Beker, glavni tajnik Svjetskog židovskog kongresa: «U Hrvatskoj je počinjen zločin na Židovima gori nego u svim ostalim nacističkim državama u kojima Nijemci nisu bili izravno na vlasti.» Slavko Goldstein: «I Katolička crkva spašavala je Židove, no nitko od njih nije riskirao vlastiti život.»

U stvari, Mesiću, i ne samo njemu, ne sviđa se što se u zadnjih deset godina smjelo reći da se u Jasenovac nije išlo samo zato što si Srbin, Rom ili Židov, nego da se išlo i zbog razloga zbog kojih bi se išlo u zatvor u svim državama na svijetu. A u vrijeme Drugog svjetskog rata u nekim državama išli su u logore i stradali pripadnici naroda koji nisu digli oružje na te države (napr. SAD, Australija). Zato i nije čudno što se u knjizi Iva Goldsteina «Holokaust u Zagrebu», Zagreb, 2002., koju je promovirao upravo Mesić, uopće ne uzima u obzir činjenica da je NDH država u nastajanju koja je odmah suočena s četničkom i partizanskom pobunom. Mesić spominje opet deset posljednjih godina, jer pjevajući pjesmu «Po šumama i gorama» želi istaći prednost komunističke Jugoslavije u kojoj se tek poslije 41 godinu (šest godina poslije Titove smrti!)

Slavko Goldstein usudio reći da je Katolička crkva spašavala Židove. Goldstein čak naziva revizionistima sve one koji su učinili da se mijenja povijest nastala u tim «divnim» vremenima. Na primjer, Juru Krišta, jer se u njegovoj knjizi «Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945.", Zagreb, 1998. mogu naći i ovakve činjenice:

«*U izvješću od 13. ožujka 1943. Marcone ne samo da veli kako mu je Pavelić ´uvijek obećao da će poštivati Židove koji su postali katolici ili su vjenčani s katolicima´, nego se čak suprotstavio njemačkom veleposlaniku u Hrvatskoj S. Kascheu ´da on [Pavelić] ne namjerava proganjati pokrštene Židove, budući da je već dao jamstva u tom smislu predstavniku Svete Stolice pri episkopatu´. U tom je kontekstu njemački veleposlanik u NDH S. Kasche navodno uzviknuo: ´Sveta Stolica počinje postajati previše jaka u Hrvatskoj; želim vidjeti hoće li ovaj put pobijediti ona ili ja´, na što je Marcone nadodao: ´Molim Gospodina da Poglavniku udijeli snagu da izdrži´. Marcone je 10. svibnja 1943. izvijestio kardinala Maglionea kako je Artuković ´izjavio da je čvrsto branio Židove pred Himmlerom, ali mogao je ishoditi samo da budu pošteđeni mješoviti brakovi´.*"

U Srbiji pobijeno 94 posto Židova

Nijemci nisu bili izravno na vlasti pa je u NDH ubijeno između 75 posto i 80 posto Židova. Žali li i Becker što nisu bili Nijemci izravno na vlasti, bar onako kao u Nedićevoj Srbiji gdje je po Yad Vashemu ubijeno 94 posto Židova? Ili vjeruje da je Hitler bio toliko nemoćan u NDH, pa to nije rezultat njegove politike?

Hrvatski jugonostalgičari željeli bi da ih je u tom postotku ubijeno i u NDH jer bi im to omogućilo uspješniju obranu Jugoslavije. Zato je jasno da Goldsteini žele Hitlerovu protužidovsku politiku pripisati i Hrvatima.

Ipak, Goldstein u knjizi, tu i tamo, kaže nešto što odudara od toga (str. 595.): *Na protužidovske postupke bitno je utjecao primjer Trećeg Reicha te nazočnost njegovih predstavnika na teritoriju NDH. Nacisti su i u drugim zemljama, saveznicama Trećeg Reicha koje su imale veću ili manju autonomiju, bili snažno prisutni kako bi utjecali na postupke prema Židovima (u Italiji, Mađarskoj, Rumunjskoj, Bugarskoj, Slovačkoj i neokupiranom dijelu Francuske). Sve su tamošnje vlade samostalno uvodile razne protužidovske mjere, neke i vrlo rigorozne (Rumunjska, Slovačka), ali kada su njemački nacisti zatražili da se Židovi deportiraju u SS-ovske logore smrti – sve su se te vlade suprostavljale, neke sa stanovitim zakašnjenjem (Slovačka), neke s kompromisnim nagodbama (Bugarska), a neke do kraja odlučno (Finska, Danska, Italija). Jedino se ustaška vlast u NDH nije ni trenutka suprostavila, naprotiv.*

Istina, zadnja rečenica pokazuje «nerazumijevanje» činjenice koju su uzgred spomenuli u knjizi od 700 stranica o tome da su Nijemci ti koji vlastima prepuštaju i potom u ljeto 1942. godine oduzimaju «rješavanje židovskog pitanja», očito nezadovoljni kako je to vlast činila. Knjiga daje niz podataka o njemačkom nezadovoljstvu.

Goldstein piše: *Istina je da je gotovo svatko od njih* (ministri, op. J.P) *imao «svoga» Židova za kojega se zauzimao i koji je uspio doživjeti 1945. godinu, ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao ili je u njima spremno sudjelovao.* Naravno, ne piše jesu li svi ministri vlada drugih država spasili nekog «svoga» Židova, što bi bila logična usporedba. Recimo, u Nedićevoj Srbiji.

Pogledajmo kako se u knjizi, spominje Pavelić: *«Pavelić je osobno zahtijevao da se s portugalskim konzulom «židovom Aleksandrom Ehrmannom ima postupiti kao s predstavnikom Portugala u našoj državi». Pa ipak, Ehrmann zbog toga nije bio oslobođen davanja kontribucije* (str. 136.). *Poglavnikov ured, gdje se većina upućenih molbi konačno rješavala, uputio je tijekom rujna 1941. godine četiri popisa zagrebačkih Židova Ravnateljstvu za javni red i sigurnost (na ruke Eugena Dide Kvaternika) kojima će se možda dodijeliti arijska prava ili dozvola boravka i rada, te se stoga do daljnjega izuzimaju od mjera koje su određene za Židove. Arijska prava s tih popisa dobila su 23 Židova, od kojih trojica s obitelji, a svi ostali dobili su «dozvolu boravka i rada» - ukupno njih 400, od kojih 47 zajedno s obitelji, dakle sveukupno preko 500 osoba* (str. 136-137.).

Ante Pavelić je posredovanjem doglavnika Ademage Mešića dodijelio arijska prava bivšem direktoru Srednje tehničke škole Erichu Aleksanderu (1868) i njegovim potomcima (str. 138.). *Čak ni pozitivno mišljenje poglavnikova ureda nije uvijek značio spas, jer se događalo da se ustaše na taj dokument nisu obazirale te bi vlasnika potjerale u logor* (str. 138.).

Karakterističan je i slučaj Oskara Sachsa, bivšeg odvjetnika u Zlataru, koji se po osnivanju NDH preselio u Zagreb, u sjeverni dio grada, u Jurjevsku ulicu 20. Budući da se tridesetih godina angažirao u prebacivanju novca ustašama u Italiju, Pavelić mu je osobno garantirao sigurnost i «arijska prava». Unatoč tome, na Sachsov stan bacio je oko jedan ustaški funkcioner, te je Sachs deportiran. Potom se opet vratio kući, sudski zahtijevao povratak stana, čak se u travnju 1942. i pokrstio, ali je konačno ipak otpremljen u Staru Gradišku i tamo ubijen u travnju 1943. godine (str. 265.).

I sam Pavelić imao je među Židovima svoje favorite: uredio je da vlasnik vile na Tuškancu u koju se on osobno uselio mirno preko Italije izbjegne u Švicarsku. Rodbina njegove supruge, Weinbergerovi, dobili su u ljeto 1941. putovnice s kojima su se preko Švicarske domogli Amerike. Godinama je štitio Aleksandra Kleina,... (str. 623.)

Nezahvalnost bez granica

Napomenimo i to kako Goldstein u knjizi uopće ne spominje činjenicu da je u «akciji suzbijanja endemskog sifilisa» u Bosni, a u stvari akcija spašavanja židovskih liječnika i njihovih obitelji iz Zagreba, sudjelovalo ministarstvo zdravstva, na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem, kao i Pavelićev osobni liječnik dr. Mile Budak, te dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž ili dr. Berislav Borčić ili pak da o onima koji su otišli u partizane nisu izvještavali vlasti i tako spašavali njihove obitelji (vidjeti spomenutu knjigu Lj. Štefan, str. 42-45.). Nameće se

pitanje je li se doista moglo od ustaških vlasti sakriti nestanak šezdesetak liječnika, ili se to moralo sakriti od Nijemaca.

Slavko Goldstein dobro zna da je neistinita njegova tvrdnja da nitko iz Katoličke crkve nije riskirao vlastiti život spašavajući Židove jer se u knjizi, čiji je suautor, navodi (str. 628) kako je *Pravednik među narodima* 1965. godine postao svećenik iz Ščitarjeva (pokraj Velike Gorice) Dragutin Jesih. Zašto se ne kaže više, očito je iz knjige gđe Štefan (str. 51.):

Na preporuku nadbiskupa Stepinca župnik u Ščitarjevu Dragutin Jesih primio je u zgradu župnog ureda nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji. O tome za naše novine kaže čak Dan Baram (Goldstein ga uopće ne spominje!, J.P.) *iz Izraela: „Poznajem nekoliko obitelji koje je Stepinac osobno spasio, a među spašenima je i moja obitelj." (...) Cijela obitelj, po kazivanju navedenog, Stepinčevom pomoću promjenila je prezime u Radičević. Koliko je Židova bilo u Ščitarjevu nepoznato je. Živjeli su slobodno, izlazili na ulicu, išli u polje, seljaci su znali tko su, sjećaju ih se i danas. Kada je koncem 1944. župnik Jesih ubijen, seljaci su ih prebacili u Sv. Klaru industrijalcu Franji i supruzi Leli Sopianac* (napomenimo da je 1995. Pravednik postao Franjo, a 1997. i Ivan i Lela Sopianac.). *Svi su preživjeli rat, ima ih još u Izraelu i Švicarskoj. No, nitko od navedenih nije Yad Vashemu pisao o svom spasitelju Stepincu*.

U knjizi gđe Štefan pokazuje se da je nadbiskup Stepinac doista bio u opasnosti, ali nezahvalnost nema granica!

Zamjenik ministra prosvjete i sporta je na svečanosti izjavio «Naši nastavnici se educiraju i od slijedeće jeseni u svakoj školskoj godini jedan dan će biti posvećen samo holokaustu.» Ako je suditi po onom što smo čuli na svečanosti, očito je da najavljuje ponovno učenje dviju povijesti: neistinite u školi i istinite u obitelji. Hoće li ponovo netko ići u zatvor samo zato što pokaže da zna i ovu drugu?

SVECIMA MEDALJE NE TREBAJU: KATOLICIMA JE NAJVAŽNIJE STEPINČEVO PROGLAŠENJE BLAŽENIKOM

Vjesnik, Stajališta, 1. ožujka 2002.

Reakcije Vjesnikovih čitatelja na nedavno proglašenje osamnaest Pravednika među narodima pokazuju da je to priznanje sve manjeg sjaja iz jednostavnog razloga što među proglašenim pravednicima nije i nadbiskup Stepinac za kojeg je još davne 1946. godine predsjednik Udruženja američkih Židova Louis Breier rekao da je, uz Papu Pia XII., bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi.

Tako gđa Zdenka Elblinger (Vjesnik, Pisma čitatelja, 4. veljače 2002.) piše: "Židovska općina u Zagrebu, s gospodinom predsjednikom dr. Krausom, ako je već napravila propust da nije posmrtno dodijeljeno odličje i priznanje zagrebačkom nadbiskupu, onda je bar trebala, iz zahvalnosti, položiti vijenac ili buket cvijeća na njegov grob i zapaliti svijeću jer je to Presvijetli zaslužio, o čemu postoje i brojna vjerodostojna svjedočanstva."

Lucijan Brumnjak (Vjesnik, Pisma čitatelja, 2. veljače 2002.) nada se da su Slavko i Ivo Goldstein "šapnuli g. veleposlaniku Izraela Granitu i g. Avi Bekeru (pa i g. Zurroffu) da bi bilo već vrijeme da se i Stepinčevo ime nađe među Pravednicima u Yad Vashemu." Međutim, upravo su oni u svojoj knjizi "Holokaust u Zagrebu" pokušali obnoviti staljinističku optužnicu protiv Stepinca, što je potvrdio i Slobodan Štajner (Novi list, 14. siječnja 2002.) rekavši da nije velika razlika između Goldsteinove ocjene o Stepincu u knjizi i Šnajderove da je Stepinac bio kolaboracionist s problemima savjesti.

Prosrpski lobi predstavlja Stepinca kao kolaboratora

Nešto je slično napisala Iris Rosenberg, glasnogovornica Yad Vashema, 14. svibnja 1998., kada je tvrdila da je Stepinac "podupirao hrvatsku ustašku vlast".

Mnogo više o drugom pokušaju proglašenja Stepinca Pravednikom dano je u knjizi hrvatske Pravednice Ljubice Štefan, "Stepinac i Židovi" (Zagreb, 1998.).

Otkud takav sklad mišljenja u Šnajdera, Goldsteina i Rosenberg vidljivo je iz pisma dr. Amiela Shomronya, koji je zajedno s dr. Igorom Primorcem podnio drugi zahtjev Yad Vashemu, Rubenu Dafniju, zamjeniku glavnog direktora Yad Vashema 26. ožujka 1994. (str. 97. knjige Ljubice Štefan):

"Znam da u Izraelu postoji prosrpski lobby koji pokušava predstaviti Stepinca kao kolaboratora nacista i ustaša. Oni koji iznose takve klevetničke optužbe samo ponavljaju klevete sa sudskog procesa Stepincu, jer je odbio da Katoličku crkvu stavi u službu komunističkog režima. (…) Molim da mi se omogući pred povjerenstvom usmeno izložiti ulogu Stepinca u spašavanju Židova

i suočiti se sa svakim tko sumnja u činjenice koje ja znam. Svjedok sam kao osobni tajnik pokojnog nadrabina i veza između ŽOZ i kardinala Stepinca tijekom rata.“

Treba li uopće spomenuti da knjiga gđe Ljubice Štefan nije navedena ni u popisu literature knjige “Holokaust u Zagrebu”? Je li to razina znanstvenika?

Stepinac ne ispunjava uvjete za pravednika?

U svjetlu pisma Amiela Shomronya pogledajmo još jedan Goldsteinov prigovor mojim knjigama “Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2”: “Komisiju jeruzalemskog muzeja Jad Vašem za imenovanje Pravednika Pečarić optužuje da je pod utjecajem velikosrpske teorije 'o genocidnosti hrvatskog naroda', da tu 'velikosrpsku politiku provode i neki jugonostalgičari u Hrvatskoj', da ih ima 'među Hrvatima', pa i 'među hrvatskim Židovima'.

Zbog toga, tvrdi Pečarić, Komisija ne želi proglasiti nadbiskupa Stepinca Pravednikom među narodima, dakle, dodijeliti mu priznanje da je spašavao Židove. Međutim, Pečarić uopće ne želi znati da Stepinac**,** među ostalim, jednostavno ne ispunjava uvjete da bude proglašen Pravednikom, jer, spašavajući Židove tijekom Holokausta, svoj život nije dovodio u opasnost, što je jedan od dva bitna uvjeta za to.”

Niska razina razumijevanja

Goldstein moju tvrdnju: „Zapravo, vjerojatniji je učinak velikosrpske teorije o ‚genocidnosti hrvatskog naroda’, interpretira kao optužbu Jad Vašema, što samo po sebi pokazuje nisku razinu njegove sposobnosti razumijevanja teksta koji pokušava komentirati.

Mnogo je važnija tvrdnja da Stepinac nije bio ugrožen, što je opet na drukčiji način izrečena tvrdnja o kolaboracionizmu s ustašama i nacistima. I zbog toga on ne spominje knjigu Ljubice Štefan. Navedimo samo slijedeći njen tekst sa str. 61.:

“Dr. Frano Glavina podnio je Yad Vashemu dokaze iz arhivskih dokumenata da je na Stepinca čak bio planiran atentat. Nijemcima je naročito smetao, prije svega Kascheu i Helmu. Od Pape je zahtjevano da ga se povuče u Vatikan. Francuski konzul u Zagrebu pisao je svojoj vladi u Vichyu o hrabrosti mladog nadbiskupa.

Ivan Meštrović u svojoj knjizi navodi da je pri odlasku iz Zagreba 1942. posjetio nadbiskupa i na njegovom stolu vidio neko kamenje i snop pisama. Stepinac mu je rekao da je to kamenje kojim je bio napadnut tijekom vožnje u kolima, a pisma na hrvatskom i njemačkom jeziku prijeteća su zbog njegove djelatnosti. Isusovački general u Rimu upozorio ga je 1943. da mu prijeti smrtna opasnost od nacista.“

Sumnjiva znanstvenost

Razina knjige "Holokaust u Zagrebu" nije takva da bi se povjerovalo da ju je pisao znanstvenik, što je lako vidjeti i nestručnjacima. U to se možemo uvjeriti i na citatu koji je dao g. Brumnjak:

"Sjećam se jedne izjave Slavka Goldsteina u *Globusu* od 23. kolovoza 1991., koju želim citirati: 'U ustaškom pokretu bilo je svega 5-6 Židova. **Židovska općina u Zagrebu jedina je općina u okupiranoj Europi koja je kao općina ostala do kraja rata i djelovala** (istakao J.P.).

Doduše, imala je samo 110 članova, sve pripadnika mješovitih brakova, koji su kao takvi pošteđeni, ostali su pobijeni, ali sačuvala je status općine, i misterij je kako je uopće mogla funkcionirati…' ."

«Demokratičnost» ustaškog režima

U knjizi postoji poglavlje *O revizionizmu u historiografiji* koje su pisali i Slavko i Ivo Goldstein u kome se komentiraju i moje knjige. Tako Goldsteini pišu:

«Vjerojatno da bi dokazao "demokratičnost" ustaškog režima, Pečarić tvrdi da je "Židovska općina Zagreb djelovala u NDH i bila jedina u Europi koja je radila tijekom cijelog rata". Pečarić jednostavno ne pozna činjenice, jer je, među ostalima, i Židovska općina u nedalekoj Budimpešti djelovala cijelo vrijeme rata, pa i međunarodna pomoć koja je stizala u zagrebačku Općinu, dijelom stizala preko budimpeštanske Općine. Cijelo vrijeme rata djelovale su i židovske općine u Bugarskoj, Rumunjskoj, Belgiji, pa čak je i u internaciji u Theresienstadtu sve do samog kraja rata djelovala krnja židovska samouprava.»

Dakle, ja tvrdim da je Židovska općina u Zagrebu bila **jedina u Europi koja je radila tijekom cijelog rata**, a Slavko Goldstein da je **jedina kao općina ostala do kraja rata i djelovala**. Ima li razlike?

Očito je Slavko Goldstein mnogo prije mene dokazivao "demokratičnost" ustaškog režima.

Demokratičnost ustaškog režima Slavko i Ivo Goldstein dokazuju i u knjizi prigovarajući Stepincu što je poslije četrdesetak dana protestirao protiv rasnih zakona, dok je Slavku Goldsteinu trebalo četrdesetak godina – ne da protestira – nego da smogne hrabrosti priznati da je Katolička crkva spašavala Židove. Dakako, dobrano poslije Titove smrti.

Pošten istraživač priznao bi zabludu

Ali ostavimo po strani očitu nemoralnost autora koji su optužili mene za ono što je tvrdio jedan od njih, a za to je drugi sigurno znao. Pogledajmo dr. Iva Goldsteina i upitajmo se zašto on navodi tu tvrdnju iz moje druge knjige, a ne iz prve?

Zato što bi bilo jasno da je to dano u citatu hrvatske Pravednice Ljubice Štefan.

Istinski znanstvenik ne bi meni pripisao tvrdnju jednog drugog autora. Moj komentar je bio (str. 98 knjige «Srpski mit o Jasenovcu 1»): «Ova je činjenica od iznimna značenja za buduća istraživanja».

Je li to i navelo Goldsteine da istraže "misterij" o kome je govorio Slavko Goldstein još 1991. godine?

Pošteni istraživač bi priznao zabludu pa makar bila i njegova oca, a ovako nam dr. Ivo Goldstein govori o razini svoga znanstvenog rada. Zagrebačko se sveučilište doista može "ponositi" takvom vrstom profesora.

Priznanje Crkvi i narodu

A što se tiče nekog zakašnjelog proglašenja Stepinca pravednikom, to je izvrsno obrazložio don Anđelko Kaćunko u *Vjesniku* (Pisma čitatelja, 5. veljače 2002.):

"Želim reći, dakle, da je potrebno promisliti kakva smisla ima – ponavljam, nakon svega! – 'gurati na silu' u Yad Vashem, ako se, prema tvrdnjama uglednih teologa i povjesničara, bl. Alojzija i cijelu našu Crkvu i dalje uporno kleveće i odbija priznati istinu. U svemu tome pak ponajviše bi valjalo imati na umu da bi nama katolicima najvažnije trebalo biti priznanje koje je kardinal Stepinac već dobio, a to je proglašenje blaženikom i uzdizanje na čast oltara za štovanje u cijeloj Katoličkoj crkvi.

Ostaje nam samo ustrajno moliti da se što prije dovrši i process proglašenja bl. Alojzija svetim..."

Sličnu je poruku dao dr. Frano Glavina u Proslovu knjige gđe Štefan: "Stepinac je svetac, a svecima medalje ne trebaju, jer oni moraju posjedovati sve kršćanske krijeposti, povezane u jedno suvislo jedinstvo. Nakon što čovjek postane akademik, nobelovac, smiješno bi bilo od neke instance tražiti da mu ona prizna i malu maturu…"

VONTA JE POKAZAO ŠTO SU PRAVE NAMJERE «OBNOVE POSTUPKA STEPINCA»

Novi list, 12. ožujka 2002.

Goldsteinov (i Vontin) napad na Stepinca treba samo opravdati one koji su pokazali silnu nezahvalnost prema čovjeku koji je učinio toliko dobra Židovima, i ne samo njima

Kao da se «Vjesnik» htio narugati Zvonku Ivankoviću Vonti kada je 1. ožujka objavio moj tekst: «Svecima medalje ne trebaju: katolicima je najvažnije Stepinčevo proglašenje blaženikom». Naime, 2. ožujka je u «Novom listu» objavljen njegov tekst «Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist» u kojim Vonta «otkriva» što je «pravi smisao kampanje Glasa koncila, akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih protiv stajališta Goldsteinovih o Stepincu u nedavno izašlo knjizi 'Holokaust u Zagrebu'».

Evo nekih naslova iz spomenute kampanje, prema Vonti: «Inkvizicija drugi put stigla u Hrvatsku», «Mi se vraćamo u srednji vijek», «Zasad još izostaje samo spaljivanje», "Zagovornici terorizma, mržnje i ubijanja», «Križarski rat Glasa Koncila», «Ružna javna kleveta», «Skandalozna recenzija», «Bozanić bi se trebao zabrinuti zbog protukršćanskog teksta Glasa Koncila», «Kvazihistoriografija», «Inkvizicija se obnavlja u trenutno najborbenijoj crkvenoj zajednici u Europi», «Antisemitski naboj u Krištinom napisu», «Izbaciti dr. Adalberta Rebića iz Židovskog kulturnog društva 'Miroslav Šalom Freiberger'», «Katolička obrana antisemitskog pamfleta», «Katolički fundamentalisti», «Niski motivi kaptolskih novina», «Pavelićevi sljedbenici», «Barbarizam Bozanićevog glasnogovornika», «Huškačka optužba». Pardon, kampanja nisu ti članci. Kampanja je, prema Vonti, kada se usudiš odgovoriti na njih. Pa i sam Slavko Goldstein se hvali kako je on 41 godinu po završetku Drugog svjetskog rata i šest godina nakon Titove smrti priznao da je Katolička crkva spašavala Židove. Divna vremena u kojima za takvo nešto nije bilo hrabrosti, zar ne?

Veličanstveno otkriće

Moram se zahvaliti «Vjesniku» što je taj tekst čekao na objavljivanje više od tri tjedna. Da su ga tiskali prije, možda ne bi smo doznali za veličanstveno Vontino otkriće: mi smo čak i ljuti što naš «favorit Stepinac nije dobio izraelsko priznanje 'Pravednik među narodima'». Evo dijela mog teksta koji pokazuje da su i Vontine, kao i Goldsteinove priče o tome kako Stepinčev život nije bio ugrožen, smiješne:

«Mnogo je važnija tvrdnja da Stepinac nije bio ugrožen, što je opet na drukčiji način izrečena tvrdnja o kolaboracionizmu s ustašama i nacistima. I zbog

toga on (Goldstein, op. J.P.) ne spominje knjigu Ljubice Štefan („Stepinac i Židovi“, Zagreb, 1998.., op. J.P.). Navedimo samo slijedeći njezin tekst sa str. 61.:

‚Dr. Frano Glavina podnio je Yad Vashemu dokaze iz arhivskih dokumenata da je na Stepinca čak bio planiran atentat. Nijemcima je naročito smetao, prije svega Kascheu i Helmu. Od Pape je zahtjevano da ga se povuče u Vatikan. Francuski konzul u Zagrebu pisao je svojoj vladi u Vichyu o hrabrosti mladog nadbiskupa.

Ivan Meštrović u svojoj knjizi navodi da je pri odlasku iz Zagreba 1942. posjetio nadbiskupa i na njegovom stolu vidio neko kamenje i snop pisama. Stepinac mu je rekao da je to kamenje kojim je bio napadnut tijekom vožnje u kolima, a pisma na hrvatskom i njemačkom jeziku prijeteća su zbog njegove djelatnosti. Isusovački general u Rimu upozorio ga je 1943. da mu prijeti smrtna opasnost od nacista.’“

Nevjerojatno je da gospodin Ivanković uopće pomisli da oni koji su predložili Stepinca za to priznanje ne znaju pravila pa o tome nisu vodili računa (dr. Amiel Shomrony, dr. Igor Primorac, HAZU, Hrvatski institut za povijest, Hrvatsko žrtvoslovno društvo, grupa Hrvata-Pravednika). Međutim, da je Vonta pročitao knjigu hrvatske Pravednice Ljubice Štefan „Stepinac i Židovi“ znao bi i za Pravednike kojima život nije bio ugrožen (npr. Giorgio Perlesca, Oskar Schindler, Georg Duckwitz, Max Schmeling, str. 135-136.).

Uloga Menachema Shelacha

Vonta piše: „Nekorektno je Rebićevo širenje nepovjerenja u zakonitost rada nadležne izraelske komisije, poznato je da su u njoj vrhunski stručnjaci na čelu sa sucem Vrhovnog suda Izraela, koji sigurno neće zbog nekakvog ‚srpskog lobija’ kršiti zakone vlastite države!“. Treba li spomenuti da Vonta sigurno zna da je o utjecaju srpskog lobija mnogo prije Adalberta Rebića govorio dr. Shomrony. Evo što o tome piše u spomenutoj knjizi hrvatske pravednice (str. 97-100).:

„Dana 26. ožujka 1994. dr. Shomrony piše Rubenu Dafniju (zamjeniku glavnog direktora Yad Vashema, op. J.P.): ‚Znam da u Izraelu postoji prosrpski lobby koji pokušava predstaviti Stepinca kao kolaboratora nacista i ustaša. Oni koji iznose takve klevetničke optužbe samo ponavljaju klevete sa sudskog procesa Stepincu, jer je odbio da Katoličku crkvu stavi u službu komunističkog režima. (...) Molim da mi se omogući pred povjerenstvom usmeno izložiti ulogu Stepinca u spašavanju Židova i suočiti se sa svakim tko sumnja u činjenice koje ja znam. Svjedok sam kao osobni tajnik pokojnog nadbiskupa i veza između ŽOZ i kardinala Stepinca tijekom rata’.

Nije mu omogućeno!! (...)

Shomrony i Primorac upućuju 26. svibnja 1995. dugački dopis naslovljen na tri čelnika Yad Vashema (...) U toj žalbi navode pismo dr. Paldiela (predstojnika Odjela za Pravednike, op. J.P.) upućeno dr. Shomronyu 13. srpnja 1994. On je konzultirao poznatog povjesničara u vezi sa Stepinčevom aktivnošću tijekom nacističke okupacije’. Podnositelji zahtjeva dodaju: ‚Naše slutnje da je

taj, poznati povjesničar' dr. Menachem Shelach iz Haife, potvrdio je g. Dafni. To je teško razumjeti i nemoguće prihvatiti. Dr. Shelach je već godinama jedan od najaktivnijih prosrpskih promicatelja u Izraelu. Njegovi pokušaji da prikaže ‚srpsku istinu' naišli su u ovoj zemlji na privatne i javne proteste. U telefonskom razgovoru s dr. Shomronyem, dr. Paldiel je iznio razloge odbijanja: ‚a) mi smo židovska država i zato ne možemo dati odličje kardinalu Katoličke crkve; b) Stepinac je spašavao Židove, ali nije izlagao opasnosti svoj život. To se vidi iz činjenice da je preživio rat." (Treba li ovo uopće komentirati? J.P.)

Prosrpski protagandist

(...) U prilogu tog dopisa oni kažu: Od raspada Jugoslavije Shelach je čelnik prosrpske propagande, jedini profesor sveučilišta član srpskog lobbya. On je 4. svibnja 1992. u Yad Vashemu održao predavanje ‚50 godina od stradanja Jevreja u Jugoslaviji' (rukopis u posjedu dr. Primorca). To je čisto prosrpska promidžba i pokušaj prikrivanja srpskog fašizma i uništavanja Židova u Srbiji. (Trebam li napomenuti da je podnaslov moje knjige koju Goldstein napada: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, op. J.P.) U svojim prosrpskim i antihrvatskim radovima on iznosi krivotvorine i čiste izmišljotine. Zbog toga je Sveučilište u Haifi, gdje on predaje, objavilo pismo s potpisom tajnika Sveučilišta, navodeći da se pravila profesionalne etike ne mogu primijeniti na sve što Shelach objavljuje kao predavač povijesti na tom sveučilištu (kopija priložena). To je vjerojatno jedinstveni slučaj te vrste u povijesti izraelskih sveučilišta do danas'. Shomrony i Primorac dodaju: ‚U interviewu tjedniku ‚Hotam' (30. prosinca 1994.) (Shelach jedan od osnivača op.a.) pored niza poluistina i krivotvorina dr. Shelach izjavljuje da ‚smrtno mrzi' (sin 'at mavet; hebrejski, op.a.) Hrvate – ne hrvatske fašiste, nego Hrvate kao takve, sve Hrvate, cijeli narod."

Naravno, Menachem Shelach je „prijatelj i suradnik" dr. Milana Bulajića. Dakle, kao da je Yad Vashemu za Stepinca „stručnjak" iz povijesti bio sam Bulajić. Ne govori samo Shomrony o srpskom lobbyu. Dr. Primorac govori o Udruženju useljenika iz Jugoslavije (Hitahdut olej Jugoslavija; str. 113): „Uspjeli su, zahvaljujući svojim ljudima, stvoriti trajno uporište u istočno-europskom odjelu izraelskog ministarstva vanjskih poslova, koje dirigira s kojom će zemljom država Izrael izmijeniti diplomate, a s kojom neće."

A kako smo vidjeli, g. Ivanković sve to bolje zna od njih. Vjerovali ili ne. A tako je i s drugim njegovim tvrdnjama. Recimo, Vonta spominje Breiera, ali ne kaže da njegovu izjavu o Stepincu kao najvećem branitelju Židova u okupiranoj Europi Goldstein uopće ne spominje, nego je pripisuje Krišti.

Ustaše nisu bili fašisti

Izjava Živka Kustića da ustaše nisu bili fašisti može biti kontraproduktivna, ali je točna. I ne samo to. Pokušali su spasiti sve Židove državljane NDH. To svi Goldsteini, Vonte i drugi „antifašisti" kriju svih ovih

godina. Zato oni ne spominju svjedočenje Ulricha von Hassella (12.11.1881.-8.9.1944.). Hassell je bio profesionalni diplomat... 1930.-1932. poslanik u Beogradu, 1932.-1938. veleposlanik u Rimu. Pripadao urotnicima protiv nacizma, uhićen 29.7.1944. i strijeljan 8.9.1944. (povodom atentata na Hitlera 20.7.1944.). Na stranici 250 (dnevnik od 5.5.1941.; Die Hassell-Tagebuecher 1938.-1944.: Aufzeichungen vom Andern Deutschland, Zweite Auflage 1989.) spominje Edmunda Glaise von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu/Hrvatskoj. Hassell u svom dnevniku Hitlera naziva zakrabuljeno "Schickert" i kaže:

«Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao, da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!»

Vonta spominje Dragutina Jesiha, ali ne i slijedeće podatke koje navodi gđa Štefan (str. 51): "Na preporuku nadbiskupa Stepinca župnik u Ščitarjevu Dragutin Jesih (Goldstein u knjizi samo konstatira da je Jesih postao Pravednik, J.P.) primio je u zgradu župnog ureda nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji. O tome za naše novine kaže čak Dan Baram (Goldstein ga uopće ne spominje! J.P.) iz Izraela: „Poznajem nekoliko obitelji koje je Stepinac osobno spasio, a među spašenima je i moja obitelj." Današnji Dan Baram, bivši Zagrepčanin, novo je ime nekadašnjeg Milivoja Fuchsa. Cijela obitelj, po kazivanju navedenog, Stepinčevom pomoću promjenila je prezime u Radičević. Koliko je Židova bilo u Ščitarjevu nepoznato je. Živjeli su slobodno, izlazili na ulicu, išli u polje, seljaci su znali tko su, sjećaju ih se i danas. Kada je koncem 1944. župnik Jesih ubijen, seljaci su ih prebacili u Sv. Klaru industrijalcu Franji i supruzi Leli Sopianac. Svi su preživjeli rat, ima ih još u Izraelu i Švicarskoj. No, nitko od navedenih nije Yad Vashemu pisao o svom spasitelju Stepincu."

Stepinac, Pio XII. i Tito

Pa, ako je župnik Jesih ubijen jer je štitio Židove na preporuku Stepinca, pripada li onda i on „nesretnom Stepinčevom lobiju"? Vonta bi o „Rebićevoj izmišljotini" mogao pročitati i u Goldsteinovoj knjizi gdje se na str. 523-527. opisuje stradanja Židova od partizana. Još je smješnije kada piše da klevećem antifašističku borbu kao ‚četničku pobunu'. Ja spominjem i jednu i drugu. Ili Vonta tvrdi da je to jedno te isto, ili nas na posredan način želi upozoriti na tvrdnju mr. Milivoja Kujundžića („Vjesnik", 26. kolovoza 1999.) da 27. srpnja 1941. srpski partizani nisu ispalili protiv talijanskih okupatora niti jedan jedini metak. Dapače, s tim je fašistima u prvoj polovici kolovoza 1941., uz brojne četničke zapovjednike, potpisao sporazum o nenapadanju i suradnji partizanski, pardon antifašistički zapovjednik i komunist Đoko Jovanić.

Doista je čudno kako je Stepincu bio bliži Papa Pio XII. od Tita. Pa Tito je učinio sve da se približi Stepincu. Tijekom rata i poraća dao je ubiti 623 crkvene

osobe i nekoliko stotina tisuća vjernika (misli li Vonta da „nesretni Stepinčev lobby“ ignorira ove ljude?). Očito ni Shomrony nije posve točno pisao Rubenu Dafniju. Stepinac nije osuđen zato što je odbio da Katoličku crkvu stavi u službu komunističkog režima, nego zbog toga što nije pomogao Titu oko Istre. Kad je pored tolikog dobra što mu je učinio Tito Stepincu bio draži Papa, onda ga je s pravom Tito dao osuditi, i trovati, zar ne?

Druga polovina Vontinog teksta je pokušaj neizravnog odgovora na moja pitanja iz teksta u Novom listu: „Jesu li bugarski komunisti digli oružje na bugarsku državu u trenutku napada Njemačke na SSSR tako da bi u svoju državu dovukli što više njemačkih snaga, i tako pomogle SSSR-u? Koliko je njemačkih postrojbi bilo zbog toga u Bugarskoj?” Pa za vrijeme komunističke Jugoslavije učili su nas u školi upravo da je velika zasluga komunista što su, da bi pomogli SSSR-u, digli oružje na državu hrvatskog naroda, i tako osigurali da u njoj bude što više njemačkih vojnika. Bolje da ginu Hrvati nego pripadnici velikog SSSR-a, zar ne? Bolje je bilo da poslije rata ostane Jugoslavija nego nekakva Hrvatska. Goldstein nesvjesno pokazuje kako je Pavelić svjestan da će hrvatski komunisti to učiniti jer im je važniji SSSR od vlastita naroda kad kaže: “Veliki val masovnih lipanjskih hapšenja tempiran je u specifičnoj psihozi neposredno nakon 22. lipnja, dana napada Njemačke i njezinih saveznika na SSSR.”

Netočne tvrdnje

A treba li uopće komentirati ono o “privilegiranom kažnjeniku” čija je privilegija bila sustavno trovanje? Objašnjavati Vonti da je Stepinac svetac i da je njegova poruka Titu samo jedna od Deset zapovijedi Božjih, očito je besmisleno. U mom tekstu iz “Novog lista” pokazano je kako je Goldstein u svojoj knjizi komentirao Stepinčev govor povodom rušenja sinagoge (str. 386): “’Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.’ Stepinac je još pridodao da su to počinili ‘ustaše i njihovi vođe’.”

Stepinac je tu, po Goldsteinu, bio samo «nešto kritičniji» i to zato što je to samo «dio vjerskog učenja». Čovjek koji i dalje brani autore koji u ovom svjetlu komentiraju hrvatskog blaženika, govori najveše o sebi samome.

Zato se zahvaljujem gospodinu Vonti što je napisao ovaj tekst i time pokazao što su prave namjere “obnove postupka Stepincu”. U cijelom svom tekstu nije ničim dokazao tvrdnju iz naslova kako Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist. A još manje ono što mu je bila namjera: nije dokazao (i ne može) da je Stepinac bio suradnik i blisko povezan s fašističkim režimom. To što se u tome poziva na rad nadležne izraelske komisije, doista je smiješno. Pa upravo je problem te komisije što je Stepinac postao blaženik, a to ne bi mogao netko tko je bio suradnik i blisko povezan s fašističkim režimom. Goldsteinov (i Vontin) napad na Stepinca treba samo opravdati one koji su pokazali silnu nezahvalnost prema čovjeku koji je učinio toliko dobra Židovima, i ne samo njima.

A “dokazivati moralnu čistoću” onih koji su zbog drugih digli oružje na svoju državu i svoj narod i koji su nakon rata pobili na stotine tisuća svojih sunarodnjaka, može gospodin Vonta koliko god hoće.

DA UMREŠ OD SMIJEHA

Novi list, 3. travnja 2002.

Zahvaljujem se gospodinu Vonti što kaže da sam se predstavio tvrdnjom da «ustaše nisu bili fašisti». Ja doista volim govoriti istinu, a ne ono od čega ću imati koristi.

Zvonko Ivanković Vonta u Novom listu 21. ožujka 2002. piše: «Na ekshibicije akademika Josipa Pečarića ... jedva se ima što reći, jer se autor uopće ne bavi mojim tekstom ... – pobjegao je od mojih argumenata u nimalo dostojno spletkarenje.» Tako nas Vonta pokušava uvjeriti da nije razumio moje komentare njegova teksta. Nije on taj koji je pisao o besmislenosti tvrdnje o utjecaju prosrpskog lobbya, o širenju nepovjerenja u rad nadležne izraelske komisije i sl. Kao, zaboravio Vonta da je o tome pisao, pa mu ja odgovaram na nešto o čemu on nije pisao. Sve je to moje «spletkarenje». Tako nam pokazuje kako «razumije» što znači riječ – spletkarenje. To vam je, prema njemu, nešto što se radi otvoreno preko novina.

Naravno, on ne pokušava pobiti moje navode jer bi bilo nemoguće osporiti tvrdnje dr. Amiela Shomronya i dr. Igora Primorca, nego je „problem“ u tome što je to dano u knjizi nedavno preminule hrvatske pravednice Ljubice Štefan. Kao, ona nije vjerodostojna jer Vonta zna da ona nije Bog, tj. može i pogriješti. Ili hoće reći kako je besmisleno uopće govoriti o knjizi Iva Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“ jer je sam Goldstein na televiziji priznao da u knjizi među ubijenima u NDH ima i čovjek koji je umro nekoliko desetljeća kasnije. Kamo sreće da je to jedini problem s Goldsteinovom knjigom.

Prema toj logici Vonta bi trebao biti nevjerodostojan sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno.

Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!! Jasno je zašto on onda želi obnovu procesa Stepincu. Hrvatski Državni Sabor je 1992. godine poništio presude staljinističkih procesa u kojima je Vonta sudjelovao. U tom grmu leži zec. Ako se obnove procesi, onda se ovim Vontinim, staljinističkim, daje legitimitet. To bi Vonti bio zakoniti put. Sabor je jednom odlukom poništio negovo najznačajnije životno djelo – djelo isljednika UDB-e?

Sličnost Vonte i Goldsteina

Vjerojatno Vonta misli da ja moram kriti to što sam akademik, na isti način na koji on krije da je bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima! Možda ga netko nauči da to nije isto. Ako nije kasno.

Zar nije smiješno da se istražitelj UDB-e poslije toliko godina sjeti da treba razdvojiti Stepinca od Ljuba Miloša i „fratra“ Filipovića? Kako mu to nije palo na pamet dok je to mogao učiniti kao istražitelj UDB-e? I ovdje uočavamo sličnost Vonte i Goldsteina. Naime, i Goldstein za Miroslava Filipovića-Majstorovića na str. 565 svoje knjige kaže da je isključen iz franjevačkog reda u srpnju 1942., a kasnije na str. 594 titulom «fra» sugerira se da je on ipak franjevac.

Pa onda on meni još daje svoj primjer kako treba raditi. Ne pada mu na pamet da možda imam više suradnika Židova iz svijeta nego što ih on pozna. Ili pak da su mi oni pisali da je na izraelskom radiju nedavno bila priča o najnovijim antisemitskim ispadima u Srbiji. Ili da su oni distribuirali moju knjigu “Serbian myth about Jasenovac” u Izraelu. Doista, misli li gospodin Vonta, da je on taj koji treba mene učiti što mi je raditi?

Ali, vratimo se njegovu tekstu. Ja mu tako bez ikakvih dokaza optužujem Tita za «trovanje» Stepinca. Ma nije Stepinac bio otrovan. Otrov koji je pronađen je došao u njegove ostatke po duhu svetome.

Ne čudi me što se Vonta poziva na Kočovićeve i Žerjavićeve brojke. One su trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu knjigu je tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Ivo Goldstein spočitava da su one za Židove - premale. Primijetimo da su i Goldstein i Žerjavić bili protiv rada Komisije za žrtve rata i poraća upravo zato što su rezultati rada na poimeničnom popisivanju žrtava pokazivale da je broj žrtava tijekom rata manji od popisanog, a broj onih pobijenih poslije rata mnogo veći. Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći završiti?

Srpske sluge

Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom «neprijateljskom emigracijom» vidio bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjao da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!

Ne čudi me ni to što Vonta «nekoliko stotina tisuća» ubijenih Hrvata poistovjećuje s onim (mahom) iseljenim. Važno je bilo da Hrvata nema, pa nećemo praviti razliku jesu li ubijeni ili su se samo iselili, zar ne?

Vonta mi dalje spočitava što spominjem Židove «državljane NDH», premda je iz daljeg teksta jasno da je podjela dana na novodeoseljene Židove i starosjedioce. Pri tome mu je valjda pohvalno to što on i njegovi, evo već 57 godina, kriju činjenicu da su ustaše doista pokušale spasiti Židove starosjedioce,

tj. kriju svjedočenje Ulricha von Hassella koji kaže: «Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj. Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao, da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!»

A za rasne zakone i holokaust sam čuo. Ali, za razliku od Vonte, znam da je to bila Hitlerova politika, što on "ne zna", kao ni za spomenuto Hasselovo svjedočenje. Doista, za srpsku nacionalnost znam, a za velikosrpsku ne znam. Zahvaljujem se gospodinu Vonti što kaže da sam se predstavio tvrdnjom da "ustaše nisu bili fašisti". Ja doista volim govoriti istinu, a ne ono od čega ću imati koristi. Ili ih je on kad je bio istražitelj UDB-e, tretirao kao fašiste pa sad to moram i ja, bez obzira što je to netočno? Valjda su prošla vremena kad moramo raditi ono što UDB-a kaže?

«Promašeni lobi»

A koliko Vonta ne može polemizirati s mojim tekstom pokazuje dio u kome on polemizira s HONOS-ovim "Zahtjevom 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina". Iako se poziva na to što sam ja jedan od potpisnika, tj. jedan iz tog "najtvrđeg klerikalno-hadezeovskog" odnosno "promašenog lobija" (već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana), on posredno spominje i roman "Ratnik". Dakle, očito je da on tu polemizira s predsjednikom HONOS-a, mr. Nenadom Ivankovićem. S obzirom na to da je to toliko smiješno samo po sebi – nema potrebe to uopće komentirati.

Iako Vonta više ne ponavlja svoju tvrdnju kako Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist, ipak je njegova "ljubav" prema nadbiskupu vidljiva iz priče o Stepinčevim lobistima. Lijepo je biti u takvom lobbyju, ali svecima lobbyji ne trebaju. Zato je dirljiva Vontina briga, tj. briga bivšeg istražitelja UDB-e, o "zakonitom ukidanju Stepinčeve presude iz 1946.". Vontinu "brigu" o nadbiskupu Stepincu nadišao je Zvonimir Berković koji u Vjesniku od 21. ožujka 2002. "plače" što Stepinac u listopadu 1943. poslije propovijedi "nije stao na čelo čitavog ovog naroda i krenuo s Kaptola na obližnji Gradec. Miroljubivo i rodoljubno." Doista je Berković u pravu. Poslije toga ne bi bilo Bleiburga i Križnih putova. Sve bi bilo gotovo već u listopadu te 1943. godine. Nijemci bi obavili posao umjesto komunista kojima više ne bi bili potrebni poslijeratni zločini. Ili možda i bi - za ono malo Hrvata koliko bi ih preostalo? Stepinac je Vonti kriv zbog toga što nije Titu pomagao iz zatvora poslije rata (on bi "lako" uvjerio Papu da Istra treba biti u Hrvatskoj, a ne u Italiji - i onda bi sve bilo riješeno), a Berkoviću što mu nije pomogao 1943. Kao, nije mu jasno kako su komunisti bili za Jugoslaviju i tada, a još su i dan danas - i to poslije velikosrpskog genocida u Domovinskom ratu. Da umreš od smijeha.

PISMO NOVOM LISTU

Tvrdi Zvonko Ivanković Vonta (Novi list, 9. travnja) da se ja izrugujem čitateljima. Ono što on radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš. A Vonta je pripadao vlastima Druge Jugoslavije, bolje reći najveće moguće Srbije, kako je definirala Tanja Torbarina. Ja sam doista u prošlom tekstu govorio o njemu kao istražitelju UDB-e, ali nisam ja taj koji je to otkrio, kako tvrdi Vonta, već sam uredno naveo izvor u kome se to tvrdi. To što je po Vonti to falsifikat „kruga Jere Jareb – Josip Kolanović, ravnatelj HDA -. Mirko Valentić (Institut za povijest)“ i što je on to dao MUP-u, pa čak ni do dana današnjeg ni omiljeni mu Lučin nije uspio dokazati ono što želi Vonta, iako je po Vontinoj želji policija privodila ravnatelja jedne državne ustanove, meni je samo dokaz da je Vontina tvrdnja na klimavim nogama. A sigurno više vjerujem hrvatskim znanstvenicima nego osobi koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno. A ovi hrvatski su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata. O ovome posljednjem zgodno je pročitati knjigu mr. sc. Mladena Ivezića „Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito“. A mene su učili u školi da je Tito bio Hrvat.

I Pavelić je bio Hrvat. Ali, kao što sam već pokazao on je pokušao spasiti bar domaće Židove. Iole poštenijem čovjeku je jasno da u uvjetima u kojima je on stvarao državu više to nije mogao postići protiv Hitlerove volje, pa su, što ne negira čak ni Goldstein, skoro svi ministri spasili po nekog Židova, i tako bar umanjili ono što bi se dogodilo da je „rješavanje židovskog pitanja“ bilo svo vrijeme u rukama nacista. A što rade Tito i njegovi komunisti? U miru s pripadnicima vlastita naroda. Dali su pobiti na stotine tisuća Hrvata. O ovome posljednjem zgodno je pročitati knjigu mr. Sc. Mladena Ivezića „Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito“.

A čitatelji dobro znaju da je upravo Vonta neprilično govorio o pokojnoj hrvatskoj Pravednici Ljubici Štefan, i to kada mu ona više nije mogla odgovoriti. On govori o Deset zapovijedi Božjih, Evanđelju itd., a tako piše o njoj u trenutcima kada je oplakuju svi kojima je do hrvatske države. Ili Vonta misli da Novi list nema čitatelja među ljudima kojima nije stalo do hrvatske države pa im tako nešto ne može smetati? Ja zato nisam Vonti uzvratio istom mjerom navodeći ono što o njemu, kao istražitelju UDB-e, tvrde hrvatski povjesničari iz jednostavnog razloga što je on živ, pa može odgovoriti, a on je neprilično pisao o osobi koja to ne može. A to mu je još bila obrana od njegove tvrdnje da Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist, u kojoj mu je glavni argument bio „nepogrešivost“ izraelske Komisije i tvrdnja da srpski lobby nema utjecaja na nju. Upravo se pokojna hrvatska Pravednica pobrinula da pokaže kakvi su ljudi oni koji tako nešto tvrde. Hvala joj!

Kaže Vonta da sam ja pobjegao od onih koji su u Crkvi u Hrvata bili na suprotnoj strani od Hrvata, koji su pošto bi pali u nemilost pisali loše o onima u čiju su nemilost pali, o Pribičeviću i sl. Pa ne moram mu se za svaku glupost

rugati, zar ne? Piše da je nakon mog prvog odgovora njemu i sam kritizirao Goldsteine. Nisam to pročitao jer o njemu mi je dovoljna samo njegova tvrdnja kako je HDZ kriv za položaj Hrvata u BiH, a HDZ je na posljednjim izborima u toj državi dobio nekih 90-95 posto glasova. Dakle, Vonta tvrdi da su ti ljudi priglupi pa ne vide ono što on tvrdi. Ili je možda tu netko drugi priglup?

Pokazat ću kako još Vonta želi prevariti čitatelje Novog lista praveći se da ne zna što ja govorim o Stepinčevu uhićenju. Navest ću samo neke podatke iz „Kronologije“ dane u knjizi Jura Krište „Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941.-1945.“ iz 1945. godine:

20. I. Stepinac molio pukovnika Josu Rukavinu za puštanje mnogih zatvorenika

7. II. Partizani ubijaju više od 20 franjevaca profesora i fratara na Širokom Brijegu.

7. III. „Hrvatski narod objavio“ popis više od 150 katoličkih svećenika nastradalih u vrijeme ratnih operacija od četnika i partizana.

18. III. Na svršetku uskrsnih duhovnih konferencija hrvatskih sveučilištaraca Stepinac kritizira komuniste.

30. III. Stepinac se kod generala Adolfa Sabljaka zauzeo za komuniste osuđene na smrt.

2. IV. Stepinac se kod Pavelića zauzeo za komuniste osuđene na smrt.

8. V. Partizani ušli u opustjeli Zagreb. Susret dvojice komesara s nadbiskupom Stepincem i predstavnicima Sv. Stolice u Hrvatskoj.

15. V. Iz Zagreba poslan prijedlog u Beograd za uhićenje Stepinca.

15. V. – 4. VI. Poslije ubijanja velikog broja vojnika i civila koje su Britanci vratili partizanima, s ostatkom započinju marševi smrti („križni put“).

17. V. Vrhovni štab iz Beograda poručio da Stepinca treba držati u zatvoru, saslušavati i prikupiti materijal o njegovoj „neprijateljskoj djelatnosti“. U 12.30 sati „jedan dopukovnik i dvije osobe u gradjanskom odijelu“ došle uhititi nadbiskupa.

18. V. Iz Zagreba prvo izvješće Beogradu o Stepinčevu saslušanju.

28. V. Sastanak predstavnika sv. Stolice s V. Bakarićem. U 21 sat Radio Zagreb govori protiv hrvatskih katoličkih biskupa i Sv. Stolice.

3. VI. Sastanak J. Broza Tita s katoličkim svećenstvom, predvođenim biskupom F. Salis-Seewisom, u Zagrebu. Stepinac vraćen u biskupski dvor.

4. VI. Sastanak Tita i V. Bakarića sa Stepincem u Zagrebu.

1. XI. Prije pontifikalne mise nadbiskupa Stepinca u sakristiji posjetili dopukovnik koji ga je uhitio i jedan komesar, opomenuvši ga da ne govori ništa protiv komunističkih vlasti. Nadbiskup je na kraju propovijedi o tome izvijestio vjernike.

4. XI. Pokušaj atentata na nadbiskupa Stepinca

7. XII. Osam članova tajne policije prate I. Šalića u pretraživanje nadbiskupskog arhiva.

A Vonta se svega toga ne sjeća već samo zna da je 18. IX. 1946. nadbiskup uhićen po nalogu javnog tužitelja Jakova Blaževića. Naravno, nisam mislio doslovno da je Tito otišao na razgovor Stepincu u zatvor. Sastanak je bio 4. VI.

1945., a Tito ga je dan ranije pustio Stepinca iz zatvora. Vonti tu ima neke razlike. Meni ne!

Vonta tvrdi da sam ja „obnevidio u svojoj mržnji“. Smiješno jer ja njega ne mogu mrziti. Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može tolika zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra.

Također, rodio sam se poslije Drugog svjetskog rata pa nisam ni mogao biti odgajan na mržnji kao on tijekom rata. O tome je napisao mr.sc. Mladen Ivezić knjigu čiji naslov sve govori o Vontinom „vaspitanju“: „Titova umjetnost mržnje“! A glavnu pjesmu u tom „vaspitanju“ pripisuju Ivanu Goranu Kovačiću u „Građi za kulturno-umjetnički rad“, 1943 g. str. 13.) Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio „kulturno-umjetnički rad“:

Mrzimo vas!

Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj klici
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.

Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Rezultat ovog „kulturno-umjetničkog vaspitanja“ smo vidjeli: na stotine tisuća ubijenih Hrvata poslije rata, u miru, bez suđenja, ili poslije „korektnih i stručnih“ staljinističkih procesa. Priča nam Vonta o pravnoj državi, a odmah zatim „HDZ-ovi su suci osudili...“. Valjda misli na Disciplinsku komisiju u HDZ-u? Goldstein pošteniji od Vonte, kad govori o poslijeratnim suđenjima, jer on na str. 593. kaže: „Neki su sve priznavali, vjerojatno pod pritiscima i torturama policijsko-istražnih organa ...“ Istina, Vonta se tu pokazuje pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa

o tome ne govori. Goldstein uzima ta priznanja kao relevantne dokaze! I onda ga još unaprijede na Filozofskom fakultetu. Smijati se ili plakati?

I na kraju, obećavam čitateljima da više neću odgovarati na Vontine tekstove. Za njega sam čak i „navodno matematičar“. Valjda hoće reći da nisam autor nekih 540 znanstvenih matematičkih radova, 13 matematičkih knjiga (četiri tiskane u inozemstvu), glavni i odgovorni urednik i osnivač jednog međunarodnog časopisa u čijem je uredništvu preko šezdeset najpoznatijih imena u svijetu iz te problematike, a u uredništvu još osam međunarodnih časopisa, da imam preko sto suradnika diljem svijeta (SAD, Kanada, Izrael, Engleska, Švedska, Njemačka, Austrija, Italija, Grčka, Rumunjska, Bugarska, Kina, Japan, Australija, Singapour itd.), itd. itd. Misli li on da time vrijeđa mene a ne sve te ljude pa i onih osamdesetak vrhunskih znanstvenika iz mnogih država svijeta koji su dali podršku mom izboru u HAZU? Izgleda da Vonta i tu želi pomoći dr. Ivu Goldsteinu. Naime, Goldstein je u “Globusu”, 22. veljače napisao da je za nadati se da sam ipak bolji matematičar, u što mnogi sumnjaju. U odgovoru, koji „Globus“ nije htio objaviti, konstatirao sam: „Time samo pokazuje koliko je neinteligentan. Naime, u mene kao matematičara može sumnjati tko god hoće, ali on zna što o njemu kao povjesničaru pišu profesori Filozofskog fakulteta u Zagrebu.“ Dao sam i mišljenja dr. Miroslava Brandta („Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) *što više publiciranih naslova*. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: *Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja!* To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega *znanstvenog* razvitka.”) i dr. Nevena Budaka («Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»). Naravno, Goldstein zna što o njemu misle i drugi hrvatski povjesničari. Evo, i nedavno, u časopisu „Povijesni prilozi, 21, 2001., piše dr. Ante Škegro: „za razliku od prethodnih autora, od Ive Goldsteina kao profesionalnog bizantologa bilo je za očekivati da će o tanajskim natpisima progovoriti na meritoran način. Međutim, Goldstein u svojoj sintezi hrvatske povijesti o ovim vrelima sudi više nego proizvoljno. Prema Goldsteinu „Imena ‚Horoathos’ i ‚Horovathos’, ispisana (su) na dvjema nedgrobnim pločama iz 2. i 3. stoljeća koje su pronađene u nekadašnjem Tanaisu (danas Azov)“. Goldstein bi svakako morao znati ne samo da u pitanju nisu nadgrobni nego javni natpisi te da se na njima spominju trojica muškaraca s imenima koja su vrlo bliska hrvatskom narodnom imenu.“

Ali to i nije bitno. Čitatelji „Novog lista“ su vidjeli sve argumente i s jedne i druge strane, a sudjelovanje u „Titovoj umjetnosti mržnje“ me ne interesira.

JE LI ISTINA KONTRAPRODUKTIVNA?

(Hitler protiv kršćana)

U Glasu Koncila, 10. ožujka prenijet je dio teksta Viktora Tadića «S kršćanskim crkvama Hitler naoko koketirao, a zapravo ih je progonio», objavljen u «Vjesniku», Stajališta, 4. ožujka, u kome se govori o sadržaju dokumenta, koji je nastao u suradnji sveučilišta Cornell i Rutgers Law Shoola i koji je u siječnju ove godine objavio The Rutgers Journal of Law and Religion. Dokument s oznakom «confidental» datiran je 6. srpnja 1945., a za potrebe Ureda strateških služba (The Office of Strategic Services – OSS, koji je bio preteča današnje CIA-e), kompilirao ga je židovski prognanik Franz Neumann, kao dio pripremnog materijala za suđenje ratnim zločincima u Nürnbergu. Naslov Tadićeva teksta sve govori. Spomenimo ovdje i neke podnaslove: «Dokument otkriva: Hitler mrzio i Crkvu i Papu», «Progon kršćanskih crkava», «Na udaru osobito isusovci», «Anticrkveni nacizam» (početak ove sekcije: «Protivljenje progonu Židova bio je središnji razlog sukoba između kršćana i nacista.»), «Ili kršćanin ili Nijemac» (ovdje se navodi Hitlerova izjava iz 1933. godine: «Nema više budućnosti s crkvama, bez obzira na to je li riječ o ovoj ili onoj crkvi, sve je isto. Barem ne kada su u pitanju Nijemci. Moguće je da je fašizam sklopio mir s crkvom. Ja ću to također učiniti. Zašto ne? No to me neće spriječiti da uništim kršćanstvo u Njemačkoj, u korijenima i granama. Pojedinac može biti ili kršćanin ili Nijemac. Ne može biti oboje.»). Spomenimo i naslov Tadićeva teksta u «Vjesniku», Stajališta, 8. ožujka: «Hitler je bio u stanju ubiti i samoga Papu i iste večeri uživati u Wagnerovoj glazbi», jer on izvrsno ukazuje na činjenicu da oni koji napadaju Katoličku crkvu zapravo rehabilitiraju Hitlera. Hitler im nije bio tako strašan pa mu se Katolička crkva mogla jače suprotstaviti, misle oni.

Gordan Pandža u Vjesniku, 7. ožujka, piše o otvaranju Vatikanskog tajnog arhiva i o optužbama Pia XII. za navodni prikriveni antisemitizam, simpatiziranje nacista i neosjetljivost na holokaust. A zna se da je Hitler planirao otmicu Pija XII. od čega ga je odgovorio Mussolini. Pandža spominje i papinu prepisku s Franklinom Rooseveltom iz kojih je očito da se Papa «unatoč evidentnim nacističkim zločinima, više bojao Staljinova boljševizna». Danas i znamo da je mnogo više žrtava komunizma nego nacizma, ali kako je Staljin pobjednik u ratu i «antifašist», to se u svijetu mnogo više govori o žrtvama fašizma nego komunizma.

U tekstu Zvonka Ivankovića Vonte «Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist», «Novi list», 2. ožujka, autor naglašava: «Stepinac je slijepo provodio politiku pape Pia XII. koji je naglašavao da 'između katolika i komunista ne smije biti nikakve suradnje', bez sličnog otklona prema fašistima, po čemu su ga označavali 'profašističkim papom'. Dakle, očito je Papa bio profašist jer je Hitler želio uništiti njegovu crkvu. Izuzetno otkriće, zar ne? Spomenimo da Pandža u svom tekstu spominje da je «odnos Katoličke crkve i nacista u Njemačkoj bio borba na život i smrt», pa su

njemački biskupi «zabranili vjernicima pristupanje nacional-socijalističkoj stranci» već 1934. godine.

Ustvari, u Vontinom tekstu imamo ponovo priču o kampanji «Glasa Koncila, akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih protiv stajališta Goldsteinovih o Stepincu u nedavno izašloj knjizi 'Holokaust u Zagrebu'». Tako se proširuje krug onih koji zazivaju draga im vremena kada se nije moglo odgovarati na njihove napade (vidjeti o tome «Glas Koncila», 3. ožujka.)

Posebno je zanimljiva Vontina tvrdnja kako «su svakako kontraproduktivne tvrdnje Stepinčeva lobista Živka Kustića – da ustaše nisu bili fašisti». Zašto bi iznošenje istine uopće trebalo biti kontraproduktivno? Zato što je sve vrijeme od završetka Drugog svjetskog ratu ta neistina stalno ponavljana pa je sada kontraproduktivno govoriti istinu?

Međutim, Vontino stalno pozivanje na antifašizam pokazuje stalnu potrebu dokazivanja tog antifašizma. S obzirom da su komunisti, kao što smo već konstatirali, pobili mnogo više ljudi nego fašisti, a ni Tito i njegovi drugovi u tome nisu zaostajali, takva potreba i ne čudi. Dodamo li tome činjenicu da su komunisti ratom u svojoj zemlji željeli pomoći SSSR-u, onda i ne čudi ovakva potreba. Međutim, besmisleno je dokazivati nešto što je evidentno. Pa Staljin je s Hitlerom dijelio Poljsku, a ipak je antifašist. A ako je on, zašto to ne bi bili hrvatski partizani. Jednostavno rečeno postoji suglasnost svih antifašista da oni to jesu, i zašto im to negirati.

Problem je u tome što su Vonta i drugovi, dokazujući da su hrvatski partizani antifašisti, uvjeravali svakoga da su svi protiv kojih su se oni borili fašisti. Tako su hrvatski nacionalisti, koji su se borili za neovisnu hrvatsku državu - samo zato što su našli pomoć tamo gdje su je jedino i mogli naći - proglašeni fašistima. Zato se sve ovo vrijeme i krije podatak da su hrvatske vlasti kod Hitlera pokušale spasiti domaće Židove («Glas Koncila», 3. ožujka). Dr. Zdravko Dizdar i mr. Milivoj Kujundžić u knjizi «Doprinos Hrvatske pobjedi antifašističke koalicije», Zagreb, 1995., zaključuju (str. 50.): «Velika većina partizana i dijela Hrvata komunista vjerovala je da će svojom borbom izvojštiti hrvatsku državu s punim subjektivitetom, ali u sastavu i okvirima jugoslavenske federacije.» Tako je bilo i poslije rata, a hrvatski nacionalisti koji su bili za neovisnu hrvatsku državu bili su im glavni protivnici u tome.

Međutim, zašto bi se i danas, poslije uspostave neovisne hrvatske države, i dalje inzistiralo na tvrdnji da su hrvatski nacionalisti bili fašisti? Zašto im u tome pomažu svjetski moćnici? Odgovor se nameće sam po sebi: Oni koji su cijeli svoj život bili protivnici neovisne hrvatske države, to su i danas. A kako je Hrvatska neželjeno dijete, svjetski moćnici im pomažu, želeći oslabiti hrvatsku državu i uvući je ponovo u nekakvu asocijaciju sa Srbijom. Zato se stalno govori o Zapadnom Balkanu – još goroj Jugoslaviji od onih koje smo imali.

Otud i stalni napadi na Crkvu u Hrvata. To tako lijepo pokazuje Vonta «dokazujući» zašto Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist: «Nekorektno je Rebićevo širenje nepovjerenja u zakonitost rada nadležne izraelske komisije, poznato je da su u njoj vrhunski stručnjaci na čelu sa sucem Vrhovnog suda Izraela...» Naime, glasnogovornica Yad Vashema, Iris Rosenberg 14. je svibnja

1998., u odgovoru upućenom nakladni zagrebačkog tjednika «Globus», tvrdila da je Stepinac "podupirao hrvatsku ustašku vlast". Dakle, Vonta nas uvjerava da Rebić širi nepovjerenje u zakonitost rada nadležne izraelske komisije ako tvrdimo da Stepinac nije bio podupiratelj ustaške vlasti. Po njemu je, dakle, Stepinac podupirao ustaške vlasti i zato u moralnom pogledu nije bio čist.

A ima li neke bitne razlike između podupiratelja i suradnika kada je riječ o nekome tko je prvi čovjek crkve? Tako nam Vonta i nehotice pokazuje da je smisao napada na nadbiskupa Stepinca u knjizi «Holokaust u Zagrebu» i u kampanji protiv «Glasa Koncila» i dr. Jure Krišta upravo pokušaj obrane tvrdnje da je Stepinac bio «podupiratelj», bolje reći suradnik ustaških vlasti. Zato se knjiga hrvatske pravednice Ljubice Štefan «Stepinac i Židovi», Zagreb, 1998., uopće i ne spominje u knjizi «Holokaust u Zagrebu». U njoj se nalazi mnogo podataka koji čine smiješnim ovakve tvrdnje. Na primjer (str. 121-122.):

«Jedno je sigurno: Alojzije Stepinac nikada nije bio ničiji agent! Da Stepinac nije bio suradnik nacista i ustaša, znale su odlično i britanske (i američke) vlasti već u Drugome svjetskom ratu. Naime, Obavještajni odjel Ratne mornarice Velike Britanije izdao je listopada 1944., pripremajući se za eventualnu invaziju na našu obalu (a čega se bojao i Hitler), povjerljivi priručnik s naznakom 'samo za službenu upotrebu', a sastavili su ga stručnjaci u Oxfordu i Cambridgeu. U svesku II. pod glavnim naslovom 'Jugoslavija' u 'Dodatku I: stanje u vremenu od travnja 1941. do lipnja 1944.' Pod naslovom 'Religije' o Katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj, a podnaslovom 'Rimokatolička crkva' stoji sljedeće:

'U Hrvatskoj je Pavelićev režim činio sve što je moguće da zadobije punu podršku crkve, ali je rimokatolički kler, slijedeći primjer monsinjora Stepinca, zarebačkog nadbiskupa, energično protestirao kako protiv ustaškog progona Srba i Židova, tako i vladinih pokušaja da ih prisili na prijelaz na rimokatoličanstvo.'

Tako je eto, Obavještajna služba Britanske mornarice jeseni 1944. upoznavala svoje pripadnike s pravom istinom o Stepincu. No, nikada to s britanske strane do danas nije službeno javno objavljeno – čak ni u vrijeme suđenja nadbiskupu. Uostalom, naš Domovinski rat i ova poslijeratna situacija uvjerili su nas da za politiku (ni) Velike Britanije istina nije najvažnija, da se žrtva čak može proglasiti i krvnikom.»

U pravu je hrvatska Pravednica. Istina nije najvažnija, a kako vidimo po Vonti može biti i kontraproduktivna. Jasno nam je da su svima važni samo njihovi interesi. Ali kakav je to interes nekih hrvatskih ljudi koji hrvatskog sveca hoće proglasiti nacističkim kolaboratorom? Je li kontraproduktivan taj njihov interes, a ne istina ?

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

Dr. Josip PEČARIĆ, AKADEMIK I SVEUČILIŠNI PROFESOR, AUTOR KNJIGE "BRANI LI GOLDSTEIN NDH?"

BULAJIĆEVI UČENICI KROJE NAM POVIJEST

Slobodna Dalmacija, 13. listopada 2002.[336]

Piše **Josip JOVIĆ**

Sveučilišni profesor matematike i redoviti član HAZU te član The New York Academy of Science, dr. Josip Pečarić ima iza sebe 540 znanstvenih radova iz matematika te oko 50 radova iz drugih srodnih disciplina. Autorom je ili koautorom četrnaest knjiga iz matematike i fizike, a četiri su mu knjige tiskane na engleskom u izdanju poznatih izdavačkih kuća. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka na području teorije nejednakosti, glavni je urednik međunarodnog časopisa Matematičke nejednakosti i primjena, predvodeći šezdesetak najpoznatijih svjetskih znanstvenika s ovoga područja. Član je uredništava još sedam međunarodnih časopisa. Doista impozantna znanstvena karijera. No, u posljednje vrijeme Pečarić je široj domaćoj javnosti poznatiji po svojim žestokim povijesno-političkim polemikama, objavivši veliki broj članaka i nekoliko knjiga. Posljednja od njih, promovirana u zagrebačkom hotelu Panorama pred nekih tristo posjetitelja, nosi naslov "Brani li Goldstein NDH?", a predstavlja polemiku s dr. Ivom Goldsteinom i njegovom knjigom "Holokaust u Zagrebu". Sam je naslov intrigantan pa smo ovom prilikom zamolili autora za njegovo objašnjenje.

[336] Intervju je tiskan i u *Spremnosti, hrvatskom tjedniku, 29 listopada 2002.*

Traljava znanost[337]

U naslovu postoji upitnik pa na pitanje iz naslova odmah u knjizi i odgovaram potvrdno. Naime, smatram čak da je Goldsteinova knjiga najbolja obrana NDH, upravo zbog načina na koji se on trudi raskrinkati NDH. Dubravko Jelčić je primijetio kako se radi o manipulacijama činjenicama, o opasnom obliku antiznanosti, lažnim tvrdnjama, selekciji činjenica prema apriornim zaključcima, dok dr. Miroslav Tuđman za takvu znanost kaže da je traljava znanost. Rudolf Arapović je u prikazu moje knjige napisao kako sam se Goldsteinu već naslovom narugao. Jasno je da je i g. Arapović u pravu. Autorima koji se bave znanošću onako kako opisuje akademik Jelčić, odnosno traljavom znanošću, doista se treba i narugati. Što je sporno u knjizi "Holokaust u Zagrebu"? Puno toga, ali ovdje ću se zadržati na dva detalja. Recimo, Goldstein piše: Nakon što je Gestapo u NDH u travnju 1941. poduzeo neke početne protužidovske mjere, Nijemci su svibnja 1941. do ljeta 1942. godine prepustili ustaškim vlastima da samostalno organiziraju i provode progone Židova. O ovome će govoriti još samo jednom u knjizi. Dakle, on je svjestan da su Nijemci to "prepustili" ustaškim vlastima i oduzeli im kada su htjeli. Drugim riječima, on zna da su Nijemci najvažniji u tome, i da se provodi njihova politika! Čak opisuje i to kako su Nijemci bili nezadovoljni "rješavanjem židovskog pitanja" u NDH, zbog čega su sredinom 1942. opet sve uzeli u svoje ruke. Međutim, to njemu ništa ne znači u njegovim interpretacijama! Drugi primjer govori kako Goldstein "ne zna" za činjenice koje mu ne odgovaraju: Ulrich von Hassell bio je prije rata profesionalni diplomat, poslanik u Beogradu, veleposlanik u Rimu. Pripadao je urotnicima protiv nacizma, uhićen i strijeljan 1944. u vezi s pokušajem atentata na Hitlera (20. 7. 1944.). U svom dnevniku on spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu. Hassell zakrabuljeno Hitlera naziva "Schickert" i kaže: Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci! Treba li uopće komentirati zašto Goldstein krije da je Pavelić želio spasiti domaće Židove? Ja govorim o činjenicama, a Goldstein govori o sebi kada kao povjesničar ovakve činjenice i ne spominje, jer mu obaraju unaprijed zadanu tezu i ruše njegovo uvjerenje.

Napad na blaženika

Posebno Vas je na polemiku, čini se, potakao Goldsteinov odnos prema kardinalu Stepincu? U stvari bilo je očekivati da će Ivo i Slavko Goldstein o

[337] O "traljavoj znanosti" vidjeti prilog dan odmah poslije ovog teksta.

Stepincu pisati na način na koji su pisali. Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika. Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali će sve učiniti da to "dokaže". Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima. Recimo, hrvatska pravednica među narodima pokojna gđa Ljubica Štefan napisala je knjigu Stepinac i Židovi, objavljenu 1998. Goldstein ne samo da ne koristi njena istraživanja, nego tu značajnu knjigu ne stavlja uopće u popis literature. To odmah čitatelju knjige Holokaust u Zagrebu mora biti signal upozorenja. I doista uspoređivanjem podataka koje o istim događajima daju hrvatska pravednica i Goldsteini pokazuju o kakvoj "traljavoj povijesti" se tu radi. Komentar koji je dan u poglavlju “Katolička crkva, nadbiskup Stepinac i Židovi” je nešto doista sramotno: “Nadbiskup Stepinac bio je u ovom slučaju kritičniji, jer je takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja. Isto tako je bilo i kada je kritizirao rušenje sinagoge.” Stepinčeve riječi po Goldsteinu nisu neka naročita odlučnost. Drugim riječima, ustaše i njihovi vođe nisu tako opasni, pa je lako Stepincu sasuti im u brk da će životom platiti i biti proganjani na ovom ili onom svijetu.

Nepostojeći autori

Vaša knjiga počinje s dvije vrlo negativne ocjene Goldsteina kao stručnjaka iz pera dvojice njegovih istaknutih kolega povjesničara? Točno, radi se o profesorima Nevenu Budaku i Miroslavu Brandtu. Mislim da već do sada navedene činjenice dovode čitatelja u dvojbu je li Goldstein tako napisao knjigu Holokaust u Zagrebu zbog svog jugokomunističkog svjetonazora ili se radi o nekome tko je postao profesor na sveučilištu iz nekog drugog razloga. To sam se upitao i ja. Tako se pokazalo da je profesor Brandt pisao da je Goldstein dobio posao na intervenciju iz SK, da je kao njegov mentor otkrio njegovu sklonost da čak citira nepostojeće autore i nepostojeća djela i da tvrdi da svi povjesničari tako rade, tj. krivotvore povijest. Dr. Budak tvrdi nešto slično, kad o jednoj njegovoj knjizi piše doslovno: "Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici."

Pohvale istomišljenika

Kako je moguće da usprkos svemu Ivo Goldstein postane šef katedre za srednjovjekovnu povijest, a, kako se čuje, ozbiljno konkurira i za katedru novije povijesti? To više govori o samom Filozofskom fakultetu. Jer oni su upoznati s kakvom se "traljavom znanošću" bavi Goldstein. Uostalom citirani Budak je i sam povjesničar i dekan tog fakulteta. Evo jednog primjera Goldsteinova bavljenja srednjovjekovnom povijesti. Nedavno je u Globusu 20. rujna 2002. komentirao Dan Hrvatske ratne mornarice. Iako ima puno "bisera", najinteresantniji dio Goldsteinova članka jest kako on interpretira jednu grešku u govoru admirala Letice na proslavi Dana HRM-a 1994.: "Nije jasno odakle je Letica doznao da je posljedica pobjede kod Makarske bilo Papino priznanje Hrvatske. U tom smislu ne postoji nikakva Tuđmanova izjava ili dopis, ali ton Letičine izjave sugerira da prenosi predsjednikove riječi. (…) A autorstvom ili bez njega ove posljednje povjesničarske eskapade, predsjednik Tuđman ostaje po stvaranju kvazipovijesnih konstrukcija apsolutna znanstvena veličina." Da je ovo napisao neki pučkoškolac, vjerojatno bi mu se nasmijali. Ali ovdje se radi o sveučilišnom profesoru iz povijesti! Čovjek po tonu izjave jednog admirala zaključuje da je netočnost u stvari prenošenje riječi predsjednika države. Doista, smijati se ili plakati? Očito na Filozofskom fakultetu misle da nam je plakati, ako doista misle "traljavom znanosti" u povijesti učiti buduće hrvatske povjesničare. Goldstein je u nekim medijima za svoju knjigu dobio snažne pohvale? Od istomišljenika ili od onih koji knjigu nisu pročitali. Polemika s Goldsteinima u neku je ruku nastavak ranijih polemika s Milanom Bulajićem i njegovim tezama o Jasenovcu? Istini za volju, vjerojatno i ne bih ni čitao Holokaust u Zagrebu jer mi je iz nastupa oba Goldsteina bilo jasno da se radi o Bulajićevim učenicima. Mislio sam kada sam već raskrinkao profesora, ne moram to raditi i njegovim učenicima. Međutim, sam Goldstein je u knjizi jedno poglavlje posvetio tzv. revizionistima. Prvi je, kao i Bulajiću, naravno dr. Franjo Tuđman. Njemu je posvećeno najviše prostora, a poslije njega tu sam ja zbog mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu, 1 i 2, i dr. Jure Krišto zbog knjige Katolička crkva i Nezavisna država Hrvatska 1941. – 1945. Tu je interesantno nešto drugo, što potvrđuje moju tvrdnju o Bulajićevim učenicima. Mojim knjigama o Jasenovcu i spomenutoj knjizi dr. Krište bila je posvećena jedna emisija beogradske televizije. Potom su obje knjige bile napadnute u jednom prilogu Ferala. One su trebale poslužiti kao dokaz da Hrvatski institut za povijest ne treba dobiti istraživanje o žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća. Treba li spomenuti da se "argumenti" koje u Feralu ne iznosi sam Ivo Goldstein, iako je surađivao u tom prilogu, ponavljaju u njegovoj knjizi. Zato knjiga Brani li Goldstein NDH? jest prirodan nastavak moje knjige o Jasenovcu, odnosno nastavak pobijanja laži o radu dr. Franje Tuđmana, samo sada ne više pobijanje Bulajićevih laži, već njegovih hrvatskih učenika.

Antisemit i antisrbin

S ovom knjigom, a i nekim ranijim tekstovima, zaradili ste etikete revizionista i antisemita, antisrbina ("najantisrpskija knjiga") ili pak navodnog matematičara, lažnog akademika. Volio bih da odgovorite na svaku od njih. Bilo je čak poziva na kazneno gonjenje. Revizionist sam bio po Goldsteinu već u knjizi Holokaust u Zagrebu zbog mojih knjiga o Jasenovcu gdje sam raskrinkao Bulajića. Međutim, ja, za razliku od Goldsteina, ne mislim da je biti revizionist nešto negativno. Svoje mišljenje svaki normalni čovjek mora revidirati kada je suočen s novim spoznajama. Mnogi od nas su to doživjeli spoznajom o postojanju i žrtvama križnog puta hrvatskog naroda koji nam se desetljećima krio, pače sami spomen je bio kažnjavan zatvorom. Smiješna je tvrdnja o antisemitizmu. Sa Židovima sam napisao stotinjak znanstvenih radova, nekoliko knjiga. U međunarodnom časopisu "Mathematical inequalities and applications" koji se tiska u Zagrebu i u kome sam ja glavni urednik više je Židova u redakcijskom odboru nego Hrvata. Kako ne može suvislo odgovoriti na primjedbe dane u mojoj knjizi, Goldstein mi "lijepi" razne etikete i spominje kazneno gonjenje. Tako u Slobodnoj Dalmaciji od 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi Hrvatstvo i židovstvo i ja. Za mene kaže: Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti. Dakle, ako "gadiš i vrijeđaš" prof. dr. Ivu Goldsteina, tj. ako komentiraš njegove tekstove tako da ti on ne može odgovoriti na tvoje komentare - onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Bilo bi smiješno da ne znaš da Filozofski fakultet u Zagrebu može takvog čovjeka izabrati za šefa katedre novije povijesti. Međutim, ne jednom, dr. Ivo Goldstein je najavio što žele današnje vlasti u Hrvatskoj. Predloženim zakonom bi se po tome opet kažnjavali mi koji iznosimo istinite činjenice i tako rušimo ono što je u jugokomunističkim vremenima bila zvanična povijest. Najantisrpskija knjiga je po Bulajiću Srpski jasenovački mit, uz Srpski tajni rat Philipa Cohena. Jasno je da ima puno onih koji ne vole hrvatski narod pa im je svaka ljubav prema hrvatskom narodu – šovinizam. Valjda hoće reći da mrzimo Srbe jer smo im onemogućili da vladaju Hrvatskom, odnosno onemogućili im pravljenje "Velike Srbije" na račun nekih dijelova Hrvatske i BiH. Osporavanje mog rada u matematici i izbora u Akademiji je plod pučkoškolskog Goldsteinova etiketiranja u stilu: Pečarić je pokazao da ja nisam nikakav stručnjak u povijesti pa ću ja pokazati da nije ni on u matematici i da su svi akademici neznalice kada su njega birali u HAZU. Na zadnji takav njegov istup reagirao je akademik Vladimir Paar. To Goldstein nije očekivao, bolje reći očekivao je da ću reagirati samo ja, a znao je da mi Globus neće objaviti reagiranje, kao što mi do sada nije objavio reagiranja u tri navrata na njegove tekstove. Međutim, reagiranje akademika Paara su objavili pa su takvi njegovi napadi postali smiješni.

Akademik Josip Pečarić odgovara Slavku Goldsteinu koji je napao njegovu knjigu "Brani li Goldstein NDH?"

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?

Hrvatsko slovo 20. prosinca 2002.

Slavko Goldsteina u svom tekstu "Trgovanje genocidom" u *Feralu* od 2. studenoga kaže "da je gotovo cijela Pečarićeva knjiga (*Brani li Goldstein NDH?*, op. J.P.) posvećena dokazivanju poznate revizionističke tvrdnje da 'ustaše nisu bili fašisti ni rasisti ni antisemiti', da su 'pod pritiskom Nijemaca doduše donijeli rasne zakone, ali ih nisu dosljedno provodili', da su 'nastojali spašavati Židove koliko su mogli'. Kao i većini sličnih apologija NDH, i ovoj su začeci već u bibliji hrvatskog historiografskog revizionizma u 'Bespućima povijesne zbiljnosti' Franje Tuđmana (1988.) Razvili su je i do apsurda doveli sljedbenici poput diletanata Jakova Gumzeja, Ljubice Štefan, Željka Olujića, Ivana Biondića, nešto suzdržanije i indirektnije povjesničari poput Josipa Jurčevića, Jure Krište, Ante Birina i drugih."

A kako to po Goldsteinu činim ja vidi se iz slijedećeg navoda: "Od svega je najružnije kad Pečarić u slijepoj zaljubljenosti u NDH poistovjećuje ustaštvo s hrvatskim narodom. Naime, kad netko od hrvatskih povjesničara, publicista ili novinara optuži ustaške vlasti u NDH da su bile genocidne, onda su to odmah 'optužbe protiv hrvatskog naroda', a njihov je autor 'jugonostalgičar' koji 'promiče tezu o genocidnosti Hrvata'. Ovu 'logiku' Pečarić varira barem na pedesetak mjesta u svojoj knjizi i, još naglašenije, u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 20. 10. 2002. godine."

Naravno, Goldsteinu ustaše nisu Hrvati, pa onda oni mogu biti genocidni, a Hrvati ne!? Jasno je da on dobro zna da oni to jesu. On samo pokušava dokazati tezu da su svugdje u Europi za genocide nad Židovima krivi Nijemci osim u NDH gdje su mnogo krivlji Hrvati, tj. ustaška vlast. I onda još poziva akademika Jelčića da mi objasni da takvom logikom, dakle tvrdnjom da ustaše jesu Hrvati, vrijeđam hrvatski narod, a "ne autori koji Hrvate dosljedno odvajaju od ustaštva". Doista molim akademika Jelčića da mi objasni kako se to mogu ustaše odvojiti od Hrvata. Jesu li oni možda Kinezi?

(Ne)svršeni gimnazijalac

I doista je ružno kada ja za njega i njemu slične kažem da su jugonostalgičari. Normalno je da oni u svojoj knjizi napišu cijelo poglavlje o tzv. revizionistima. Normalno je da Slavko Goldstein, koji ima u najboljem slučaju završenu gimnaziju, kaže da su diletanti: odvjetnik Jakov Gumzej, pokojna hrvatska pravednica profesorica Ljubica Štefan (u knjizi pokazujem kako i zašto je Goldsteini prešućuju), odvjetnik Željko Olujić (on u mojoj knjizi na str. 313-

314 piše: "Kad se Slavko Goldstein u Americi prikazivao kao profesor povijesti, što ondje znači 'profesor dr. znanosti', iako nije ni srednju školu svršio, onda je to bilo pozitivno, napredno, pače globalno."), sveučilišni profesor dr. sc. Ivan Biondić (koji je za Iva Goldsteina napisao da je *homo fraus* – čovjek obmanitelj). I u knjizi, a i u ovom tekstu daje svoj sud o povjesničarima poput Josipa Jurčevića (sveučilišni profesor koji je magistrirao i doktorirao na žrtvama rata i poraća i član Komisije koja je ukinuta zahvaljujući Goldsteinovim neistinama), Jure Krište (znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest poslije čije negativne kritike u *Glasu Koncila* počinje prava hajka Goldsteinovih i drugih detuđmanizatora, tj. Bulajićevih učenika na njega i na *Glas Koncila*), mr. Sc. Ante Birina (on je javno objavio kako su Goldsteini krivotvorili jedan njegov tekst). Spomenimo da Goldsteini u svojoj knjizi prešučuju i mr. sc. Mladena Ivezića, pače Ivo Goldstein ga je tužio za antisemitizam zbog teksta u kome Ivezić ne spominje Židove, već o Goldsteinu piše kao o jugokomunisti!

Goldstein kaže: "Ustaški genocid nad Židovima endehaški apologeti, među njima i Pečarić, opravdavaju tvrdnjom da su to ustaše 'morali učiniti' zbog zavisnosti o 'politici onih koji su im omogućili nastanak kao države' te da NDH nije mogla 'biti izuzetak u rješavanju onoga što se u Njemačkoj nazivalo židovskim pitanjem. To je prilično točno…"

"To je prilično točno"! Jel' se to i Goldstein upisuje u endehaške apologete? Ili slično Bulajiću ne zna kako je isto to komentirao na prethodnoj stranici: "Ove proizvoljnosti Pečarić na istoj stranici dovodi do apsurda tvrdnjom da je kompletan ustaški zločin nad Židovima zapravo bio samo kamuflaža da bi se Židove moglo spašavati."

Borba za "ljudsko dostojanstvo"

Riječ je o Goldsteinima, pa poučeni s upozorenjima profesora Budaka i Brandta, kada je riječ o njihovim citatima – oprez. Navedimo zato cijeli citat sa str. 45-46 moje knjige, na koji se Goldstein poziva više puta:

"Dakle, Goldstein se ne zadovoljava samo naslovom: 'U partizanima: spašavanje života' već dodaje 'i borba za ljudsko dostojanstvo'. Pretpostavimo da Goldstein ne misli da su borba za ljudsko dostojanstvo ovi stravični partizanski zločini. Pretpostavimo da on ne misli da pripadnici jednog naroda mogu sudjelovati u tome da bi spasili svoje živote, a da drugi narod ne može sudjelovati u nečem sličnom, pa i gorem, da bi obranio svoju državu i svoj opstanak kao naroda. Onda Goldstein već ovim naslovom želi poručiti da su ustaše – *zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda – morali činiti i zločine koje su činili* (istakao J.P.). Zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda, u uvjetima kada su im jedni odbili pružiti pomoć, morali su prihvatiti pomoć onih koji su im je nudili (vidjeli smo iz gornjeg citata kakva je to bila 'pomoć'). Morali su učiniti i zločin nad hrvatskim Židovima jer je to bila politika onih koji su im omogućili nastanak kao države, dakle Nijemcima, a time i kakvu takvu garanciju opstanka hrvatskom narodu. Spašavali su Židove koliko su mogli – Goldstein nas čak

upozorava da su to činili i najviši dužnosnici ustaških vlasti. *Da bi uspjeli spasiti što više Židova, morali su Nijemce uvjeriti da su uspješni u tome, pa otud sve ono o čemu piše Goldstein: progoni, javna haranga, ubojstva, pravna diskriminacija, obilježavanje židovskim znakom, otpust iz svih službi, stvaranje aparata za provedbu progona, kontribucija, pljačka imovine, izbacivanje iz kuća i stanova, rušenje sinagoge u Zagrebu, masovna hapšenja i sabirališta, koncentracioni logori i sabirališta, Jasenovac. Ali Nijemci su ubrzo uvidjeli da ipak sve to nije dovoljno i da ustaške vlasti ipak mnogo više pomažu Židovima nego što bi Nijemci to htjeli, pa su sredinim 1942. godine oduzeli ustašama «rješavanje židovskog pitanja» u NDH* (ovaj dio je Goldstein također citirao kao moju tvrdnju! op., J.P.). Ili Godstein misli, slično Bulajiću, da su partizanski zločini borba za ljudsko dostojanstvo zato što su to zločini nad Hrvatima, pa onda i nisu zločini?"

Iznenađuje li ikoga to što ono što ja tvrdim da nam Goldstein želi poručiti, kod Slavka Goldsteina postaje "Pečarić tvrdi"? Jesu li Neven Budak i Miroslav Brandt znali da je Ivo Goldstein imao dobrog učitelja?

Naravno, svakome tko nije zaslijepljen svojom mržnjom očito je da su i u NDH, kao svugdje u Europi, za genocid nad Židovima krivi Nijemci. Nedavno je Carl Gustaf Ströhm u *Hrvatskom slovu,* 8. studenog 2002., spomenuo Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa – oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Time je sve rečeno o pokušaju Goldsteinovih da sačuvaju komunističku historiografiju kako su ustaše bili i antisemiti i rasisti i fašisti.

A Franjo Tuđman je bio akademik. A (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein smatra da je normalno da on polemizira s jednim akademikom – povjesničarem. Možda je zato nedavno je na HTV-u Slavko Goldstein i proglašen akademikom. Valjda zato upozorava Akademiju "da bi nadležna tijela HAZU morala od Pečarića zahtijevati da ne obmanjuje hrvatsku javnost potpisom 'akademik' pod svoje historiografske krivotvorine." Da, doista! Zašto se ja potpisujem kao akademik, kad tako potpisuju (ne)svršenog gimnazijalca Slavka Goldsteina? Time se ne obmanjuje hrvatsku javnost nego to činim ja, koji na poleđini knjige o kojoj piše Goldstein u *Feralu* tvrdim da sam akademik iz matematike.

GOLDSTEINI SU OBIČNO MANIPULATORI

Hrvatsko slovo, 27. prosinca 2002.

Moram priznati da sam se obradovao kada sam iznad teksta objavljenog u *Feralu* vidio naslov "Trgovanje genocidom". Potaknuo me taj naslov je da povjerujem kako, poslije dva teksta u kojima se napada moja knjiga *Brani li Goldstein NDH?,* u *Feralu* pišu i o Slavku Goldsteinu. Naslov naime upućuje na čovjeka koji je zbog neistinitoga interpretiranja rezultata "Izvješća o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" nagrađen položajem predsjednika Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac. Kad ono - tekst je napisao taj isti Slavko Goldstein.

Tekst vas već na početku mora nasmijati: "Jedna nedavna analiza aktualnih revizionističkih težnji u hrvatskoj historiografiji pobrojala je pet njenih osobina koje su ocijenjene kao karakteristične". Zašto? Pa ta "veleumna" analiza je upravo knjiga *Holokaust u Zagrebu* (str. 603) koju je napisao dr. Ivo Goldstein, a suautor mu je – Slavko Goldstein. Jadni naš Slavko: ne zna da je on suautor toj "analizi".

Zgodno je napomenuti da upravo tih pet točaka idealno opisuje upravo rad Ive i Slavka Goldsteina. Malo je ljudi u Hrvatskoj koji ne znaju da se prva od tih točaka odnosi upravo na Goldsteine: "Prvo, unaprijed postoji već smišljena teza, obično politički inspirirana, a onda joj se selektivnim postupkom pronalaze argumenti." Evo što o tim "zaslugama" Goldsteinovih piše akademik Dubravko Jelčić (*Hrvatsko slovo*, 19. srpnja): "Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom "metodom'."

Naravno, Jelčićev tekst pokazuje da su Goldsteini velemajstori i u ostalim točkama koje spominju. Ipak, spomenimo i njihovu petu točku: "revizionistička historiografija ne ustručava se ni od krivotvorina." Zašto? Pa vjerojatno je svima već poznato da su profesori Neven Budak i Miroslav Brandt ukazali na Iva Goldsteina kao čovjeka sklonog izmišljanju, dakle laganju, tj. "znanstvenom nepoštenju".

Manipulacija činjenicama

Ne čudi što Slavko Goldstein Jelčićevoj metodi pokušava suprotstaviti "metodu akademika Pečarića": "umiješće da na jednom jedinom problematičnom dokumentu sagradi fabulu cijele knjige". Čitatelji moje knjige itekako dobro znaju da to nije točno već se konstatira kako je to podatak koji Goldsteini kriju, a

potom se na nizu primjera i njihovih interpretacija, pokazuje zašto oni to kriju. Jasno je i zašto im smeta što ja taj podatak toliko puta ponavljam u knjizi (u stvari u različitim člancima objavljenim u različitim tiskovinama i sakupljenim u knjizi).

Ovdje ćemo se samo osvrnuti na taj "problematični dokument", tj. na ono što najviše muči Goldsteine. To je činjenica da je sada poznato kako su krili dio dnevnika Ulricha von Hassella u kome on spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua: "Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!"

Goldstein to pokušava negirati navodeći dnevnik samog Horstenaua gdje opisuje svoj usmeni izvještaj Hitleru od 16. 4. 1941. o prvim dojmovima iz NDH, jer je poznato da Horstenau nije tamo napisao ono što je rekao Hassellu: "Na meni upućeno pitanje o Židovima: 'Naravno da vlada (NDH) treba novaca, pa će što je moguće hitnije poći na rješavanje židovskog pitanja.' Firerov odgovor: 'No, za to im možemo dati iskusne stručnjake.' Međutim, odbijanje ideje da bi najprije bili na redu Židovi novodoseljeni poslije 1914. (ne spominje se uopće o čijoj ideji je riječ, J.P.): 'Ali upravo kod onih starosjedilaca je najviše novaca.'"

Ovo što nam daje Goldstein uopće nije u suprotnosti s onim što tvrdi Hassell. Naime Goldsteinov komentar je smiješan: "Dakle, nije istina da su se Pavelić i ustaše kod Hitlera u travnju 1941. zauzimale za hrvatske Židove, jer ih na sastanku gdje se o tome 'u vedrom raspoloženju ćaskalo' nije ni bilo." Goldstein misli da se zauzeti kod Hitlera možeš samo tako da osobno odeš kod njega!? On iz Hassellove tvrdnje "ali im je on rekao" zaključuje da se radi o doslovnoj tvrdnji, tj. da to ne može značiti i poručiti. Takvom goldsteinovskom logikom bi iz dijela Hassellove tvrdnje "tamo su novi gospodari …" mogli tvrditi da su "nove vlasti" to tražile od Hitlera u Zagrebu.

Unaprijed zadana teza

Goldstein ne navodi nikakav dokaz ni za svoju tvrdnju da je "ideja da se najprije ide 'samo protiv novodoseljenih Židova' bila je Glaiseova, u skladu s redoslijedom dotadašnjih protužidovskih mjera u Trećem Reichu". Dakle Goldstein nigdje ne navodi da je to izjavio Glaise već samo tvrdi da je ideja bila njegova. A "dokaz" mu je i: "A što je Pavelić stvarno rekao Hitleru o hrvatskim Židovima, Glaise opisuje na str. 148: na sastanku u Hitlerovom glavnom stanu 23. rujna 1942. (dakle u vrijeme kada je vlastima NDH oduzeto 'rješavanje židovskog pitanja' jer su Nijemci bili nezadovoljni kako su to hrvatske vlasti radili, op. J.P.) Pavelić se požalio Hitleru …."

Imajući na umu Hassellovu tvrdnju logičnije je da on prenosi samo želju vlade NDH. Čak i da to Glaise nije rekao Hitleru! Očito je, također, da Glaise von Horstenau ili nije ispričao Hassellu, ili ovaj nije mislio da je u cijeloj priči

bitna Hitlerova rečenica "No, za to im možemo dati iskusne stručnjake." Hassellu je bilo mnogo važnije to što je Horstenau rekao o željama hrvatskih vlasti. To mu je i moralo biti važnije, jer on nije morao, kao Goldsteinovi, "dokazivati" unaprijed zadanu tezu.

Očito je kako Goldsteini doista uzimaju samo ono što im odgovara u dokazivanju unaprijed zadane teze. U stvari oni i moraju pokušati tako nešto jer im "pet istrgnutih redaka" iz Hassellovog dnevnika ruši životni rad u dokazivanju tvrdnje da su za stradanje Židova svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u NDH gdje su im za to mnogo više krivi Hrvati.

Logika da ako nešto nije zapisano u dnevniku automatski nije točno je sama po sebi smiješna, pogotovu kada imamo drugoga svjedoka, koji nema nikakvog interesa u cijeloj priči – dakle to što "nije ni bio u NDH" potvrđuje ga kao vjerodostojnijeg svjedoka, koji tvrdi nešto u vezi sa samim svjedočanstvom Glaisea von Horstenaua. A zar se ne čini smiješnim kada su Goldsteinima važna loša mišljenja koja o ustašama i samom Paveliću kaže neki Nijemac, dužnosnik nacističke Njemačke?

Naravno, sadržaj Hassellovog dokumenta potkrepljuju sami Goldsteini na mnogo mjesta u svojoj knjizi. Na primjer, u knjizi Goldsteini priznaju da su Židove spašavali i sam Pavelić i visoki slojevi ustaške hijerarhije (vidjeti npr. poglavlje moje knjige *Ustaše spašavaju Židove* ili *Hrvatsko slovo, 8. veljače 2002.* i …), što itekako daje za pravo Hassellovom svjedočenju.

Nove laži

Goldsteini "ne znaju" ni za knjigu pokojne hrvatske pravednice profesorice Ljubice Štefan, pa je ona po (ne)svršenom gimnazijalcu Slavku Goldsteinu diletantica. Evo jednog mog komentara iz sekcije "Spašavanje grupe Zagrebačkih liječnika" (str. 62.):

"Dakle, funkcionirala je obećana zaštita za obitelj, ali ipak (Goldstein, str. 216.): 'Od 76 liječnika, najmanje njih 58, a najviše 67, pristupilo je potom partizanima, četvoricu su ubili Nijemci ili ustaše, a trojica su umrla radeći u Bosni.' Jesu li njihove obitelji otišle zajedno s njima u partizane? Ili su ih ostavili na milost i nemilost ustašama? Znali su valjda što čeka njihove obitelji u zločinačkoj državi. O tome nam Goldstein naravno ne govori. O tome piše gđa Štefan: *...Neki židovski liječnici ... 'počeli su odlaziti u partizane ostavljajući svoje porodice u mestu službovanja. O njihovom odlasku navedeni drugovi nisu izveštavali vlasti, već su ih i dalje vodili u evidenciji. Na taj način spasili su njihove porodice...'."*

Ako je vjerovati Goldsteinima radi se o ljudima koji su za svoj spas bili spremni žrtvovati svoje obitelji. A ako povjerujemo Hassellu ,onda ti ljudi nisu takvi jer su znali da im opasnost prijeti od onih koji su ustaškim vlastima prepustili pa oduzeli "rješavanje židovskog pitanja".

Zato je smiješno kada Goldstein, govoreći o "revizionistima" kaže: "Ali nitko od njih nije imao pisani dokument iz 1941. godine koji bi direktno govorio

o izbjegavanju ustaških vlasti da progone Židove u NDH (kao da nisu dovoljni njemačka izvješća o tome iz 1942. godine i dalje, J.P.), o zauzimanju ustaša 'na najvišem mjestu' (tj. kod Hitlera) da dobar dio hrvatskih Židova bude spašen. A Pečarić misli da je pronašao takav dokument. Heureka!" I doista, heureka! Jer spoznaja o Hassellovom svjedočanstvu je natjeralo Goldsteine na svakojake gluposti i nove laži! Heureka!

GOLDSTEINI BEZOČNO LAŽU

Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

Ivo i Slavko Goldstein su 20. listopada objavili tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjua koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige "Brani li Goldstein NDH?". Uredništvo je njihovom tekstu dalo jednaki prostor kao samom intervjuu. Odgovorio sam, ali je traženo da skratim sam tekst. Učinio sam i to im nije bilo dovoljno. Na kraju sam poslao znatno skraćeni tekst koji ponovo nije objavljen. Evo tog teksta.

U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija,* 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž (ja iznosim svoje mišljenje, a oni tvrde da lažem – dakle znaju da ja to ne mislim; i udbaši su znali tko što misli, J.P.) Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava'** (istakao J.P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. " Usporedbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700.000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

Hrvate prikazali kao genocidan narod

Veliki dio svoga teksta Goldsteini koriste da pobiju tu "moju" tvrdnju, odnosno svoju laž. Ovdje ću se – iz tog djela njihovog teksta - zadržati samo na tvrdnji: "dosljedno i argumentirano podupiremo procjene Vladimira Žerjavića kao zasad najpribližnije ("oko 80.000 do 90.000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks", str. 342)". Jasno je da su Kočovićeve i Žerjavićeve brojke trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu knjigu je tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta

prema žrtvama, ali mu Goldstein u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

Radi se o dva pristupa u korištenju Jasenovca u borbi za očuvanje Jugoslavije. Znamo da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597.323 žrtava (u Jasenovcu 49.874). Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdi da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. vidljivo da su one umnožavale broj žrtava i tako što su neka imena ponavljala. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao **genocidan narod** (istakao J.P.). Dodao je da će ti popisi biti preispitani ("Vjesnik" od 22. listopada 1999.). S druge strane Vjekoslav Perica u *Slobodnoj Dalmaciji*, 27. srpnja 2002. tvrdi da je u jednoj biblioteci u Chicagu našao knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Očito je slaganje brojke Goldsteinovih s brojkama Eparhije Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorskog četničkog pokreta Draže Mihailovića. Vidimo i po Borasovoj tvrdnji da genocidnost hrvatskog naroda i time očuvanje Jugoslavije (stvaranje tzv. Zapadnog Balkana) osigurava i brojka s popisa iz 1964, a još više ona koju spominju Goldsteini i Draža Mihajlović. Zato je i lažima trebalo spriječiti rad Saborske komisije koja je radila na popisu žrtava! Najzaslužniji za to je Slavko Goldstein koji je uspio lažno uvjeriti hrvatsku javnost da su brojke žrtava dane u "Izvješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" konačne, a iz naslova samog Izvješća je očito da Komisija konstatira što je uspjela popisati u tom periodu. Za uspješno plasiranje ove laži hrvatskoj javnosti Slavko Goldstein je i nagrađen: predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Pripravni na falsificiranje

Ovaj, za nas Hrvate, neobičan odnos prema lažima kod Goldsteinovih vidljiv je kada oni kažu da ja na "žmuklerski način papagajski 16 puta ponavljam istrgnutu kritički intoniranu rečenicu iz recenzije prof. dr. Nevena Budaka o knjizi Ive Goldsteina Hrvatski rani srednji vijek iz 1995. godine". Podsjetimo se što je to za njih samo "kritički intonirana rečenica": "Po znanost je najopasnija njegova (I. Goldsteina, op. J.P.) navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke." Spomenimo da nešto slično o Ivu Goldsteinu piše prof. Miroslav Brandt: "To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje" Vjerojatno je i ovo po Goldsteinima "kritički intonirana rečenica".

Goldsteinovi će dalje: "Nije istina da je 'Pavelić želio spasiti domaće Židove'. To je proizvoljna i apsurdna tvrdnja koju Pečarić u svojoj knjizi naziva "najbitnijim podatkom", koju varira pedesetak puta i na kojoj zasniva cijelu koncepciju knjige. Manirom diletanta i neznalice, tu koncepciju gradi na jednom jedinom vrlo nerelevantnom rekla-kazala "dokumentu" (upravo su Goldsteinima

bitni rekla-kazala dokumenti, pa se zato i bore protiv popisivanja žrtava, op. J.P.): na samo pet istrgnutih redaka iz dnevnika umirovljenoga njemačkog diplomata Ulricha von Hassella koji prepričava što mu je rekao general Glaise von Horstenau." Nameće se pitanje: Zašto Goldsteini nisu dali tih "pet istrgnutih redaka" u svojoj knjizi, pa ih pokušali osporiti? Zašto nisu dali istraživanja hrvatske pravednice Ljubice Štefan? Pa čak ni spomenuli njenu knjigu *Stepinac i Židovi*! Kada im nešto ne odgovara onda je to nerelevantno (npr. govor Stepinca povodom rušenja sinagoge prvo je nerelevantan, a potom komentiran na jedan bestijalan način), ili postaje nerelevantno tek kada ih se upozori na to kao u slučaju Hassellova svjedočanstva o pokušaju vlasti NDH da spasu domaće Židove.

Zašto bi von Hassell izmišljao?

Radi se o dnevniku von Hassella. Zapisao ono što je čuo. Zašto bi izmišljao? Goldsteinima takav podatak ne odgovara, ali im odgovaraju "priznanja" dana u staljinističkim kazamatima! Goldsteini ovim tekstom priznaju da su za taj podatak znali i da ga nisu spomenuli u svojoj knjizi. Da jesu, čitatelji bi se itekako zamislili nad njim. Naime, Goldsteini u knjizi priznaju da su Židove spašavali i sam Pavelić i visoki slojevi ustaške hijerarhije što itekako daje za pravo Hassellovom svjedočenju. Tako na str. 583. Goldsteini kažu:

... posve su deplasirane kasnije isprike nekih ustaša i njihovih simpatizera da je ovaj ili onaj visoki funkcioner ustaškog režima «štitio» ili «spašavao Židove». ***Istina je da je gotovo svatko od njih imao «svoga» Židova za kojega se zauzimao i koji je uspio doživjeti 1945. godinu*** (istakao J. P.), *ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao ili je u njima spremno sudjelovao.*

Naravno, deplasirano je upravo tvrditi da su se mogli suprotstaviti Hitleru i reagirati na ubijanje tisuća drugih Židova. A Goldsteini ovakvim glupostima žele dokazati da su Nijemci krivi za holokaust svugdje u Europi – osim u Hrvatskoj. To im je izraz ljubavi prema hrvatskom narodu. Vjerovali ili ne?

Netko bi mogao pomisliti da su Goldsteini samo diletanti i neznalice. Ali onda ne bi krivotvorili moj citat. Profesori Budak i Brandt nas upozoravaju da je to konstanta u njihovom radu! Ali već samim krivotvorenjem onoga što sam ja rekao pokazali su da su u svojoj mržnji i dalje spremni koristiti sva nedopuštena sredstva. Lažu i prijete: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Doista, trude se da njihove laži postanu istine. A istini poručuju: No pasarân! Pokazali su koliko je točno ono što sam o njima rekao u svom intervjuu. Ne vjerujem da bi Bulajić tako priglupo krivotvorio nečiji tekst. Bulajićevi učenici su daleko nadmašili svoga profesora. Da parafraziram velikog Matoša: Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano!

NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.

KONC-LOGORI U BEOGRADU I JASENOVCU

Zadarska Smotra 1-3, 1998.[338]

Knjiga *Srpski mit o Jasenovcu*, koja predstavlja odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića, direktora beogradskog Muzeja žrtava genocida, kao i polemika koju sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju "Slobodna Europa" u potpunosti su, čini mi se, razobličili taj srpski mit, mit koji je bio osnova u nečem što naš poznati novinar Željko Krušelj naziva velikosrpskom "pogibeljomanijom". Zaista, velikosrpski "ples brojkama" kada su u pitanju broj ubijenih u Drugom svjetskom ratu općenito na području Jugoslavije, i posebice broj stradalih u Jasenovcu, doveli su do "igara smrti", tj. do velikosrpskog genocida u Domovinskom ratu. Naime, umnožavanje stvarnih brojki imalo je za cilj mobiliziranje srpskog

[338] Govor na predstavljanjima knjige *Srpski mit o Jasenovcu* u Senju i Zadru. Govor s predstavljana u Zagrebu "Cionisti četnikuju po Jasenovcu", *Hrvatsko slovo,* 17. srpnja 1998. tiskan je u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*. Govor s predstavljanja u Melbourneu "Članak pun neistina i nevjerojatnih interpretacija", *Spremnost, hrvatski tjednik,* 23.03.1999. objavljen je u knjizi *Pronađena polovica duše.* U istoj knjizi dan je i govor s predstavljanja knjige u Sydneyu: "Održano predavanje prof. Pečarića", *Spremnost, hrvatski tjednik,* 20.04.1999. Isti je tiskan i u knjizi *Sramotni sud u Haagu.* Govor s predstavljanja knjiga *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*, "U Hrvatskoj imamo mnogo Bulajičevih učenika, *Hrvatsko Slovo,* 21. srpnja 2000., dan je u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku.* Govor s predstavljanja knjige *Serbian myth about Jasenovac* u Sydneyu, "Sud u Haagu preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu", *Spremnost, hrvatski tjednik,* 7. kolovoza 2001., dan je u knjizi *Sramotni sud u Haagu.* Govori s predstavljanja iste knjige u Geelongu ("Generalova bitka nad bitkama"), i Zagrebu ("Revizija povijesti ili ispravljanje neistine?", *Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike Večernjeg lista*, 22. listopada 2001.) objavljeni su u istoj knjizi.

pučanstva u Hrvatskoj i izvan nje za rat protiv Hrvata, Muslimana i, kao što vidimo danas, i Albanaca. A učinak je poznat - načinjen je genocid i u Hrvatskoj, i u Bosni i Hercegovini, i na Kosovu!

Velikosrpsko uvećavanje broja srpskih žrtava tijekom Drugog svjetskog rata u NDH počelo je tijekom samoga tog rata. Tako je, po njima, već krajem 1941. bilo 382.000 ubijenih Srba, a već krajem veljače 1942. više od 518.000. U listopadu iste godine ta je brojka već bila 600.000, tijekom 1943. čak 800.000, a do kraja rata taj broj iznosio je više od milijun ubijenih Srba na području NDH. To njihovo uveličavanje broja žrtava prihvatili su i komunisti u drugoj Jugoslaviji. Samim tim oni su morali uveličavati i ukupan broj žrtava. Njihovi dodatni razlozi za to bili su preuveličavanje doprinosa Jugoslavije pobjedi saveznika, kao i ostvarenje što veće reparacije od Njemačke. Još je 1945. Tito u Ljubljani najavio cifru od 1,7 milijuna ukupnih žrtava rata u Jugoslaviji. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike u Beogradu i zaposlen u Saveznom statističkom uredu Jugoslavije, izračunao je brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Dofne Vogelnik, direktor Saveznog ureda, morao je opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1/1952. objavio članak prema kome su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2/1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju od 1921. do 1931. priraštaj je bio 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto. Dvije godine kasnije izračunali su u američkom Birou za popis stanovništva da je broj žrtava rata u Jugoslaviji bio 1.067.000 (P. Mayers i A. Campbel). U tadašnjoj državi bilo je nakon toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do godine 1963. jugoslavenska Vada revidirala svoj zahtjev njemačkoj Vladi, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Ta iznimno značajna činjenica ni danas se ne spominje u literaturi tiskanoj u Hrvatskoj, izuzev u prijevodu knjige Ph. Cohena *Srpski tajni rat*!

Koliko je važan taj podatak, pokazuje i dio mog razgovora na radiju "Slobodna Europa", koji je prenio *Novi list* od 28. srpnja 1998. (Interesantno je napomenuti da su taj razgovor prenijele i novine u BiH, Crnoj Gori i Srbiji.) Naime, Bulajić će reći: "Gospodine profesore, ja sam vjerojatno prvi u Jugoslaviji postavio pitanje da brojka od 1.706.000 žrtava nema pokriće u dokumentaciji." Vladimir Žerjavić će u *Novom listu* od 3. kolovoza u tekstu "Najveći zločinac je Bulajić" pokazati kako ta Bulajićeva tvrdnja ne odgovara istini. Međutim, vrlo je značajno istaknuti u kojem je kontekstu Bulajić bio prisiljen izreći tu laž. Naime, to je slijedilo nakon sljedeće moje tvrdnje: "Gospodin Bulajić je od 1948. do 1988. godine bio diplomata, bio je službenik Ministarstva vanjskih poslova Jugoslavije. To znači da je bio upoznat sa svim djelatnostima Ministarstva. On je stručnjak za žrtve. On zna što je radilo Ministarstvo vanjskih poslova. On nigdje neće reći da

je Jugoslavija 1963. godine smanjila onaj službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev za reparaciju. On nikada neće spomenuti taj dokument i taj podatak, ali će u svojoj knjizi optuživati Tuđmana zbog toga što tvrdi da je ukupan broj žrtava u Jugoslaviji manji od 1.000.000." Odmah nakon laži koju je komentirao g. Žerjavić, Bulajić će reći: "Što se tiče broja od 950.000, to je samo ono s čim je dokumentacija tada raspolaga." Malo će kasnije o brojci 950.000 reći: "O tome ne pišem, jer o tome ne znam ništa (a malo prije je znao, J. P.). Nemam dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori s Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih 3 milijarde DEM po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1,706.000 žrtava (naravno, Nijemci su tražili dokumentaciju za 950.000, J. P.), jugo-slavenska vlada nije imala tu dokumentaciju da ponudi (primijetimo, da je u prvom odgovoru 950.000 ono čime je dokumentacija tada raspolagala, J. P.) i onda je došlo do ovoga popisa žrtava rata 1941.-1946. koji je obavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš (vjerovali ili ne - katastrofalno loš popis, a u "igri" je 3 milijarde DEM - sitnica za tadašnju Jugoslaviju, J. P.). Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam." Na kraju će taj isti dr. Bulajić tvrditi: "Ne, ne. Ja sve brojke spominjem, gospodine profesore. Nema nijedne koju nisam spomenuo." Dakle, vidljivo je kako je dr. Bulajić sam sebe zapletao u svojim lažima samo na ovom podatku koji je značajan upravo stoga što je sama Jugoslavija smanjila svoju tvrdnju o 1.706.000 na 950.000 žrtava. Inače, Philip J. Cohen kao izvor za taj podatak navodi pismo dr. Hansa Joćena Pretscha iz Auswärtiges Amta (Ministarstvo za vanjske poslove) Bonn, Njemačka, 8. srpnja 1992., u kome se kaže da je u lipnju 1963. jugoslavenska vlada objavila memorandum bez datuma u kojem se tvrdi da je u Drugom svjetskom ratu ubijeno 950.000 Jugoslavena.

Međutim, njemačka Vlada nije prihvatila ni taj zahtjev, nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata, koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata. Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do godine 1963. revidirala broj žrtava rata, i brojke koja je dobivena popisom iz godine 1964., jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu! Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio vrlo značajan za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000, koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Podatci su skriveni od javnosti! Zato su više od dvadeset godina kasnije Bogoljub Kočović i Vladimir Žerjavić, neovisno jedan o drugomu došli do rezultata sličnih onima koje su američki stručnjaci imali godine 1954.! Srpski je demograf izračunao 1,014.000, a hrvatski 1,027.000 žrtava. Međutim, razlike između tih izračunatih brojki i onih dobivenih popisom iz 1964. tako su velike da je vjerojatno ipak realnija neka brojka između 600.000 i milijun. Naime, u svim proračunima osnova je popis pučanstva iz godine 1948., a u tom

su podatku sadržane i žrtve Križnog puta. Kako popis žrtava iz 1964. nije uključivao suradnike okupatora, očito je da u toj velikoj razlici posebnu pozornost treba obratiti i žrtvama Križnog puta. To nam sugerira i uporno negiranje dr. Bulajića da je takvih žrtava uopće bilo! Lako je moguće da je taj broj zaista bio mnogo veći od onogo što se danas pretpostavlja, tj. da je mnogo bliži onoj brojki na koju nas je upozoravala iseljena Hrvatska!

Posebno je interesantan naslov odjeljka u Bulajićevoj knjizi u kome se analizira ukupan broj žrtava rata - "Broj žrtava ustaškog genocida". Dakle, po Bulajiću je ukupan broj žrtava u cijeloj Jugoslaviji bio (najmanje) 1,7 milijun i sve su pobili - ustaše. Vjerovali ili ne! Primijetimo, također, da je brojka od 1,7 milijun ušla u sve zapadne knjige i statistike, bez obzira na činjenicu da su bila poznata točna istraživanja američkih znanstvenika. To je smatrano iznimno značajnjim za očuvanje Jugoslavije i "discipliniranje" Hrvata. U takvoj strategiji ostavljen je prostor za nekih 700.000 žrtava logora Jasenovac! Tako je već Zemaljska komisija NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača još 1946. izašla s cifrom od 500-600.000 ubijenih logoraša, iako je popis iz iste godine, naravno brižljivo prikrivan, za teritorij Hrvatske, bez BiH, za Jasenovac dao 15.792 žrtve, uz 2.927 onih iz logora Stara Gradiška. A Bulajić to opisuje ovako u svojoj knjizi: "Okružna komisija za utvrđivanje ratnih zločina Nova Gradiška izašla je na stratište Jasenovac odmah poslije njegovog oslobođenja a nedelju dana kasnije, 11. maja 1945, i Zemaljska komisija Hrvatske. 'Ona je bila i svestrano stručno ekipirana. U rezultatu odgovornog rada i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnom sudu u Nirnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma.'" Dakle, Bulajiću je "odgovoran rad" kada na osnovi "tadanje spoznaje" od 15.792 (popis je nedavno pronađen u Hrvatskom državnom arhivu, ali za brojke se znalo, samo ih on nije želio navesti) pošaljete izvještaj od 500.000 do 600.000 žrtava. I to Međunarodnom vojnom sudu! Jasno je zato da je iz istog razloga i popis koji je 1950. izvršio Savez boraca NOR-a, postao "strogo povjerljiv". Brojka od 700.000 žrtava Jasenovca najčešća je u srpskom mitu o Jasenovcu. Ali već nakon smrti Josipa Broza Tita 1980. slijedile su optužbe o 900.000, 1.100.000, pa čak i 1.500.000.

Popis iz 1964. dao je broj žrtava Jasenovca - 49.874, od kojih je bilo, kako se procjenjuje, oko 50 posto Srba, Židova 18 posto, Hrvata i Muslimana 17 posto, te Roma i ostalih oko 15 posto. Istraživanja ovog popisa, koji je bio skriven od javnosti, nedavno je publicirao Bošnjački Institut Zürich-Sarajevo. Uz 49.602 žrtve logora u Jasenovcu dan je i popis od 9.586 žrtava logora u Staroj Gradiški. U Predgovoru koji je napisao Meho Visočak, stoji: "Razlog da srpski/jugoslavenski vrh nije izašao u javnost s podacima, u koje je uložen ogroman rad državnog administrativnog, političkog i stručnog aparata, bez sumnje se krije u tome da su se rezultati istraživanja pokazali razočaravajućima za inicijatore dokumentacije. Dok se od kraja Drugog svetskog rata pa sve do današnjih dana uporno ponavljaju pred čitavim svijetom ogromne brojke ratnih žrtava, daleko najviše srpskih, prikupljeni stvarni podaci rezultirali su mnogostruko nižim brojkama. Ovi relativno egzaktni podaci do temelja ruše

pomnjivo podignutu i podržavanu zgradu žrtava, po kojoj su ionako stravične brojke žrtava terora bile do apsurda umnogostručene. Takve otriježnjavajuće rezultate, koji obaraju veliki mit, valjalo je po svaku cijenu sakriti od javnosti, te su dati na uvid samo nekolicini na vrhu države i partije u Beogradu." Hrvatski stručnjaci, da ne bi pogriješili u osjetljivom pitanju žrtava rata, dopuštaju i malo vjerojatnu dva puta veću brojku od one iz popisa - 85.000. Velikosrpski mit o Jasenovcu govori o 700.000 pobijenih Srba, i ta se brojka penje na više od milijun, a u New Yorku krajem godine 1997. Bulajić i njegov Muzej žrtava genocida izašli su s popisom od 77.200 ubijenih u Jasenovcu. Primijetimo da je iste godine objavljena njegova knjiga s kojom sam polemizirao, a Bulajić u svojoj knjizi taj podatak uopće ne spominje! On spominje da je Slobodan Milošević spomenuo brojku od 700.000. Tu brojku spominje i Ministarstvo vanjskih poslova. I Ministarstvo prosvjete i kulture. I Srpska Pravoslavna Crkva. On sve to navodi, a ne spominje popis kojim je, očito po njegovom priznanju, raspolagao i koji je sam stvarao. Naravno, upitna je činjenica kako je do te brojke mogao doći dr. Bulajić i njegov Muzej u Beogradu, kada su za takva izračunavanja potrebni popisi. Međutim, u spomenutom razgovoru dr. Bulajić će reći: "to je stanje prije godinu dana; vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000". Da, doista, dr. Bulajić, sjedeći u Beogradu, uz pomoć kompjutora, može vrlo brzo doći do brojke veće od 100.000, pa i 700.000 ako treba. Popisi iz 1946., 1950. i 1964. to nisu mogli, ali dr. Bulajić to može.

Podnaslov je moje knjige: *Skrivanje istine o beogradskim konclogorima*. I zaista, malo ljudi i kod nas zna da su u Beogradu postojala tijekom Drugog svjetskog rata četiri konc-logora (Banjica, Jajinci, Topovske šupe - Auto komanda, Sajmište - Miklića ciglana na Zvezdari) gdje je ubijeno više od 150.000 ljudi (*Jevrejski pregled broj 9-12* iz 1988., str. 6. i 7. i knjiga Dragi Jovanović, izdanje CIP, Zagreb). Gestapo je donio odluku za osnivanje logora "Sajmište" 28. listopada 1941. i on je u početku bio "judenlager", tj. logor isključivo za Židove. Iz njega, kao ni iz drugog beogradskog konc-logora "Banjica" (odluku o formiranju tog logora donio je Dragi Jovanović 5. 7. 1941., a zapovjednik logora bio je Svetozar Vuković), niti jedan Židov nije izišao živ. Ubijani su u plinskim vozilima i na ulicama Beograda, tako da je Beograd već 1942. postao "judenfrei", tj. prvi veliki europski grad "očišćen od Židova". Logor "Sajmište", koji je greškom savezničkih bombardera uništen 17. travnja 1944., ni dandanas nije obilježen, a kamoli obnovljen i dostupan rodbini ubijenih. Beogradske ulice gubilišta - također nisu obilježene! A žrtve su sahranjivane na raznim mjestima na području grada Beograda. U Jajincima najmanje 80.000, dakle, više nego što za Jasenovac ima najnoviji popis koji je pravio dr. Bulajić, a kome se očito ne može vjerovati! Ne zaboravimo - u Srbiji rata praktično nije ni bilo! Zato možemo slobodno reći da je grad Beograd jedinstveni konc-logor. I to glavni grad jedne države. A dr. Milan Bulajić je i direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu. On se ne bavi tim logorima već - Jasenovcem. U Nedićevoj Srbiji stradalo je, prema Yad Vashemu, 95 posto od ukupnog broja židova koliko ih je u Srbiji bilo. I to uglavnom do 1942. U Hrvatskoj ih je bilo 40.000 i prema Yad Vashemu stradalo ih je 30.000 ili 75 posto. Pri tome treba posebno istaknuti dvije činjenice. Prvo,

poznato je da je u Hrvatsku 1943. dolazio sam Himler, nezadovoljan rješavanjem "židovskog pitanja" u Hrvatskoj, dakle godinu dana pošto je Beograd postao "judenfrei". I drugo, ne manje važno, prema najnovijoj analizi Jakova Gumzeja (*Vjesnik,* 9. rujna 1998. i *Hrvatsko slovo,* 2. listopada 1998.) u NDH nije ubijeno 30.000 židova, nego oko 10.000, što je također užasna brojka, ali ipak znatno manja od stvarne brojke od oko 45.000 ubijenih židova u Srbiji. Naime, mnogi židovi iz NDH (iz Zvornika, Podrinja, Pomurja, Međimurja, Podunavlja, Baranje, Dalmacije, a posebno iz Splita, te iz Istre, Kvarnera, Gorskog kotara itd.) sprovedeni su i ubijeni u Nedićevoj Srbiji. Među njima i židovi emigranti iz Austrije.

Ne treba čuditi takav odnos prema židovima u Srbiji. Još od vremena Karađorđa, kao što je pokazano u spomenutoj knjizi Philipa Cohena, ili još ranije Ljubica Štefan (vidjeti njezine knjige *Srpska pravoslavna crkva i fašizam*, Zagreb, 1996. i *Od bajke do holokausta,* Zagreb, 1993. ili pak *Pregled srpskog antisemitizma*, Zagreb 1992. Tomislava Vukovića i Eda Bojovića /tj. Ljubice Štefan/). Ali sjetimo se i "Apela srpskom narodu", tj. poziva na kolaboraciju s Nijemcima od 14. kolovoza 1941. Apel je potpisalo 545 najuglednijih srpskih znanstvenika, političara, kulturnih i crkvenih djelatnika, privrednika i drugih. Od potpisnika "Apela srpskom narodu" dvadesetosmorica su postali članovi SANU u toku komunističkog perioda, a dvanaestorica su primila visoke državne počasti nakon rata, pa i Sedmojulsku nagradu, koja se dodjeljuje u čast ustanka u Srbiji 1941. čak i nagrade AVNOJ-a! A da i ne spominjemo "Veliku antimasonsku izložbu" - bolje reći veliku antižidovsku izložbu otvorenu u Beogradu 22. listopada 1941. Tom prigodom tiskane su čuvene protužidovske marke. Sjetimo se ponašanja mnogih velikodostojnika Srpske pravoslavne crkve, a posebice svetog Nikolaja, autora knjižice *Nacionalizam Svetog Save,* u kojoj on dokazuje da je "nacionalizam srpski najstariji u Evropi", a Hitler je "evo u XX veku došao na ideju Svetog Save". Nije zabilježen niti jedan slučaj da je nekog Židova spasio pravoslavni svećenik ili redovnik, čak nisu htjeli krstiti djecu rođenu u logoru Banjica, čije su majke Srpkinje kao komunistkinje osuđene na smrt, pismeno molile Patrijaršiju da im netko krsti djecu. Jednostavno ih "nisu priznavali za Srbe". Srpski metropolit Josif Cvijović potpisao je i zabranu prelaska Židova na pravoslavlje. Jedan od autora Velike antimasonske izložbe, na kojoj nije ni pravljena razlika između masona i Židova, dr. Lazar Prokić u knjižici *Jevreji u Srbiji* kaže: "Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!" Sve to trebalo je pomoći velikosrpskoj politici u stvaranju Velike Srbije unutar Hitlerova novog svjetskog poretka.

Treba li danas, nakon proglašavanja blaženim kardinala Alojzija Stepinca, uopće govoriti koliko je u najvećem dijelu Katoličke crkve u Hrvata bilo drukčije? Treba li ponovno podsjetiti da su zbog toga Nijemci zagrebačkog nadbiskupa nazivali "židovskim prijateljem"? Čovjeka, koji je spasio mnoge Židove i Srbe, javno protestirao protiv rasnih zakona, proglasili su ratnim zločincem. Čovjeka za koga je predsjednik Udruženja američkih židova Louis Breier davne godine 1946. rekao da je "uz papu Pia XII, bio najveći branitelj Židova u okupiranoj Europi"! Kada danas protiv uzdizanja na čast oltara kardinala Stepinca protestiraju neki Židovi, više govore o sebi samima nego o našem blaženiku. Stavljaju se u poziciju Srba, koje je također spašavao. Međutim, ponašanje Srba nešto je što ne treba iznenaditi. Sjetimo se samo kako je "platio" Kraljević Marko Novaku Kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju, u pjesmi "Kraljević Marko i Musa Kesedžija", dakle, u pjesmi koja predstavlja osnovu u školovanju srpske djece:

"Pruži ruku, Novače Kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!"
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se, pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ots'sječe mu ruku do ramena:
"Evo, sada Novače Kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore."

To mu valjda dođe kao izraz zahvalnosti, a zaista je istovjetnu vrstu zahvalnosti doživio i blaženi Alojzije Stepinac nakon Drugoga svjetskog rata od Srba, ali, kao što vidimo u posljednje vrijeme, ne samo od njih.

Ono što treba naglasiti, jer sigurno nije dobro poznato, jest da su primjer kardinala Stepinca u Hrvatskoj slijedili i mnogi drugi Hrvati. Na primjer, u mojoj knjizi prvi se put objavljuje jedan dokument u kome 141 žitelj jednoga hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještanin, pusti iz logora. Molbu je vidio i preporučuje načelnik općine. A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi se otežalo stvaranje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi se otežalo zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba!

Genocid je i napravljen! A glavni ideolog srpskog mita o Jasenovcu, koji je imao za cilj mobiliziranje srpskog pučanstva u Hrvatskoj i izvan nje za taj genocid, jest dr. Milan Bulajić. On je na taj način odigrao ulogu srpskog Göbbelsa, tj. njegova je uloga u zločinima počinjenim tijekom Domovinskog rata golema. I za razliku od Göbbelsa, koji je osuđen za svoja zlodjela, Bulajić nije, pa on i dandanas nastavlja svoju zločinačku djelatnost. Zato ga Hrvatska treba tretirati kao ratnog zločinca!

Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem, matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim političkim publicistom

U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!

Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije, 8. travnja 2001.
Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom *Za hrvatsku Hrvatsku*. Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio, kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inegualities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskali su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više je puta bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića.**

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povijesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezalo matematičara i javnoga radnika?

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća, **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao

profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi, davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radioprogramima. Naši su ljudi bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali neka ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja su objašnjenja doslovno bila istovjetna njegovim. Svake sam godine odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- Iz svega bi se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživjeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovno odvučeni na Balkan, i moramo ponovno strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- Vaša prva političko-publicistička knjiga *Borba za Boku Kotorsku* očito je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom podrijetlu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno nakon povratka iz Australije, dakle 1993., imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* zato sam tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što

sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija, uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo je ljudi u Hrvatskoj uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajedno s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC često sam se javljao. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim, u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU-a. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999., ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerci koji su već tamo, idu iz ruke u ruku.

- Znači, nešto se ipak kreće.

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska narodna izreka. Uspjeli smo u svijest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- U kojoj mjeri relativno nova i drugačija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918. - 1995. (Zadar 28. - 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi AMAC-rb za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj. srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velikosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mila Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu *Borba za Boku kotorsku*. Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno poticale na politiku osamostaljenja, a danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštac - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zloćudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu, osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem. Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što poznavatelje njihove ćudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu iskorišćuju svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi upotrebljavali za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerojatnu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeravaju kako nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima, pa makar oni dobili i stotinjak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove ćudi nimalo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti, on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštunica** zato i može provoditi velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srboslavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovno najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim riječnikom "hrvatskih" povjesničara, pa i političara. Poistovjećavanje tzv. detuđmanizacije (čitaj:

dekroatizacije) i deustašizacije samo je nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad Bulajićevih učenika, pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonija Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.). Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban baviti se pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta *Katolička crkva i NDH,* i dva podatka iz moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu* netočna. Već je sama takva konstrukcija smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić ovu će dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi *Stepinac i Židovi* na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weinbergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik."). Slične su naravi i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji »Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer vrijedna i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj je dojam da je razgovor organiziran s uvjerenjem da ću ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovoreno tiskanje razgovora u Sorosevim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida **Cohen-Pečarić**". Kako se nakon moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi toga genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične su prirode i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobo - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* tada je objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi dijelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

"Njihova novinarka htjela je zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu?
- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.
- !?
- Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko ... A ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

Napomenut ću da ovu priču nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojemu želimo dokazati istinu, tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara njihovim interesima. Sami Hrvati naučili su hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševe riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo sluge. Teško je, dakle, imati uspješnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatstvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine proveli akciju koja za cilj ima objavljivanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okrivljenik pred haaškim sucima za akcije oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno

priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gospićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne trebamo se onda čuditi što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljednji plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Na žalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji drže da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusićki, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?
- Koja?
- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i slijedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Sviđalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interese svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interese svog crnogorskog naroda, već srpkog**.** Ali, njega ipak treba više poštivati ...."

- Knjiga upućuje i na doista nevjerojatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, posve različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvrijedio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: *"'Te iste 1943. godine, kada je* ***Himmler*** *zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr.* ***Miroslavu-Šalomu Freibergeru*** *da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr.* ***Amiel Shomrony****, ali Freiberger je ponuđenu pomoć otklonio rekavši kako će*

dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen. Stoga se ne treba čuditi što se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. ***Igorom Primorcem*** *(profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh* ***Papandreu Damaskinosu*** *i proglašen je pravednikom).”*

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je iznimno ono što je učinio nadrabin dr. Miroslav-Šalom Freiberger: Otklonio je ponuđenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda! Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja? Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako iznimno djelo kao što ga je napravio dr. Freiberger. Nacisti jesu ubili dr. Freibergera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov je postupak to morbidniji što on kao svoje “jevrejske suradnike” u svojoj knjizi navodi (str. 814.) “**Simona Wiesenthala**, dr. **Bernarda Kleina**, dr. **Ela Rosenbauma**, dr. **Efraima Zuroffa**, **Aleksandra Mošića** i druge”. Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov *Za hrvatsku Hrvatsku*. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franju Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu, i osjećam duboku zahvalnost prema tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrješivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haaškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove *Za hrvatsku Hrvatsku*, za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponosna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i oslobodilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom, i jest povijesna. Zove se *Strossmayerova oporuka*. Nedavno sam o Strossmayerovu jugoslavenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini Slobodne Dalmacije. Naime, ako uspije današnja vlast promijeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoumlje. Jednoumlje su oni stalno i najavljivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo, Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnih moćnika može dogoditi i kod nas. Ali neovisno o tomu ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina živjeli u ponosnoj Hrvatskoj. Nakon toga teško je prihvatiti činjenicu da od tebe ponovno hoće napraviti slugu. U svojim tekstovima podržavao sam stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGA![339]

Stjepan Mesić tvrdi kako se žrtve Jasenovca i Bleiburga ne mogu izjednačavati. To komentira i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 12. svibnja 2005.:

"...teza, da se žrtve ne mogu izjednačavati, implicira da se neki zločini mogu ideološki opravdati, odnosno da su jedni dobili što su zaslužili, a drugi su stradali nedužni. Mrtve se sortira prema naknadnoj ideološkoj rekonstrukciji, u stilu – vaši mrtvi nemaju ista prava kao naši mrtvi. Nije čudno što netko poput Mesića dolazi do tako morbidne i duboko nečovječne interpretacije. Samo jedan primjer logički i zdravorazumski može pokazati u kakav pakao ljudsku savjest strmoglavljuje takav stav: mnoštvo je hrvatskih civila, a nažalost i djece, pa čak i novorođenčadi, stradalo na križnome putu. Po Mesićevoj logici ta nedužna djeca manje su vrijedne žrtve od nedužne djece koja su ubijena u Jasenovcu! Dijete ubijeno na križnome putu i dijete ubijeno u Jasenovcu po Mesiću se ne mogu izjednačiti!..."

Mesić tvrdi da je bilo među žrtvama Bleiburga i onih koji su bili krivi, dok mu u Jasenovcu takvih nije bilo. Tamo su stradali samo zbog onoga što jesu. Na ovom skupu je već spomenuta činjenica da su među tim "nevinima" bili i četnici Draže Mihailovića. I Ljubica Štefan je u "Hrvatskom slovu" od 20 ožujka 1998. spomenula da je ubijeno oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i glavnim četničkim ideologom Dragišom Vasićem.

---

[339] Međunarodni znanstveno-stručni skup *Bleiburška tragedija ili Hrvatski križni put 1945. godine,* Zagreb 11., 12. i 13. svibnja 2005.

Ovdje ću spomenuti svjedočanstvo Ivana Skomraka, dvogodišnjega zatočenika Jasenovca i člana logoraškoga partijskog komiteta objavljeno u *Startu* 31. ožujka 1990. godine. Skomrakovo svjedočanstvo sadrži cijeli niz zanimljivih podataka. Na primjer, stigao je u logor u kolovozu 1942. i kaže da nije ubijen odmah jer je rekao da je Srbin, a ne Hrvat, jer je u vrijeme dok je Ljubo Miloš bio komandant logora, dakle do kraja 1942. prioritetno bilo likvidiranje Hrvata. Za njih je Miloš govorio, kaže Skomrak, da su izdajice NDH, da oni u logor dolaze samo ako su komunisti. Inače, pored partijske organizacije, u logoru je djelovala i četnička, koja je najjača bila u Miloševo vrijeme. Pače, on je za njih znao i surađivao je s njima ističe Skomrak.

Mesićeva tvrdnja ne iznenađuje zato što je očito njegovo "svrstavanje među subnorovce i titoiste" kako konstatira i Zoran Vukman u spomenutom članku. A ovi do dana današnjeg negiraju četnička i svoja zlodjela tijekom rata, na isti način po kome su Mesiću nevini i oni koji su i napravili neki zločin protiv NDH i bili zakonski osuđeni i poslani u Jasenovac. Naime, po velikosrpskoj i komunističkoj ideologiji tako nešto je dozvoljeno jer je zločin sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu. Pri tome je to značajno istaći da su Titovi komunisti dizali ustanak da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u proglasu Josipa Broza.

U komunističkoj Jugoslaviji hrvatski komunisti su aktivno sudjelovali u korištenju mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Broj od 700 000 žrtava Jasenovca nekadašnji je službeni podatak premda se u Općoj enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije može pročitati i da je u logoru "pobijeno oko 500-600 tisuća" i da je "stradalo oko 350 000 lica" i da je "pobijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma", u Vojnoj enciklopediji broj je 600 000, u Jugoslavici i Popularnoj enciklopediji BIGZ-a 700 000, a u Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45 je to od 600-700 tisuća. Iako je njima bilo poznato je da je na popisu iz 1964. popisano 49.874 žrtava Jasenovca. Već iz činjenice da je popis rađen zbog dobivanja reparacije od Njemačke logično je bilo pretpostaviti da je ta brojka uvećana.

Osamdesetih godina postalo je jasno da je brojka žrtava Jasenovca, veća za 100 000 od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićeva istraživanja je prvi objavio Goldstein! Žerjavić je govorio da je u Jasenovcu bilo do 85 000 žrtava, ali je sam tvrdio da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama. Goldsteini se pozivaju na njega ali povećavaju njegov broj (od 80 000 do 100 000), pa Slavko Goldstein, primjerice u *Globusu*, 10. siječnja 2003., govori o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".. Genocidnost hrvatskog naroda je očito osigurana i ovom brojkom koja je dva puta veća od one popisane na popisu 1964.

Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća

ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Tako je bilo i s brojem od 700 000. Zato brojeve koje spominju Goldsteini možemo s pravom zvati brojevima Draže Mihailovića. Jasno je onda zašto su svi oni koji se protive tom broju "revizionisti" koji "minimaliziraju" navodno stvarni broj žrtava, tj. velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Vidimo da je danas u Hrvatskoj prihvaćena ta velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Brojka kojoj je bio sklon i dr. Milan Bulajić nekadašnji direktor Muzeja genocida iz Beograda. Današnja uprava Jasenovca spominje objedinjavanje popisa tog "muzeja" na kome je nešto iznad 80.000 i svog popisa. Podsjeti ću vas što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 popisanih žrtava: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Vidimo da je i Bulajić spominjao tu "magičnu" brojku od 100.000 koja se danas spominje i u Hrvatskoj. Nije je on mogao nametnuti Hrvatskoj - već Golsteinovi!

Ako usporedimo brojku koju spominje Žerjavić – do 85 tisuća pri čemu ju je – kako sam kaže uveličao zbog pijeteta prema žrtvama i ovu Goldsteinovih koja ide do 100.000 vidimo da današnje hrvatske vlasti dozvoljavaju veću brojku od one koje su prihvatale komunističke vlasti u Hrvatskoj s kraja osamdesetih godina. To se može promatrati najmanje na dva načina. Prvi je da možemo tvrditi kako prema odnosu vlasti u Hrvatskoj prema uveličanim Jasenovačkiim brojkama možemo suditi o tome koliko takva vlast podliježe tuđim interesima. Drugi mogući pogled je to da danas poslije neočekivane hrvatske pobjede neizbježno treba uveličati navodnu "hrvatsku" genocidnost da bi se osiguralo poništenje onoga što je u ratu dobiveno – same države. Uz to treba dodati i najnoviju rehabilitaciju četništva koja treba poslužiti istoj svrsi.

Međutim, ni Žerjavićevi proračuni ni popisi nisu nešto u što možemo vjerovati. Stalno se pokazuje da su na tim popisima ljudi koji nisu stradali ni u Jasenovcu, pa čak ni u Hrvatskoj, kao i to da ima nepostojećih ljudi na njima. Nedavno sam pisao recenziju "Žrtvoslova Sljunjskog kraja". Autor Ivan Strižić upozorava: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima (zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih poginulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zbilo, dok druge navode (misli monografske radove o istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju brojčano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika

Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žeđ za skorašnjom osvetom 'ustašama'."

Primijetimo da se Žerjavić u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedina mjesta. U svojoj raščlambi Strižić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato postoji mogućnost da je Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 85.000 žrtava", nenamjerno preuveličavanje.

Postoji još jedna mogućnost. Našoj javnosti je bilo nepoznato da je prije popisa iz 1964. tadašnja država poslala Njemačkoj brojku od 950 000 ukupnih žrtava. To je nešto manje od onoga što su u SAD izračunali 1954. (1,067.000 - P. Mayers i A. C. Campbel), odnosno u borbi za očuvanje Jugoslavije mnogo kasnije Kočović i Žerjavić (1,014.000, odnosno 1,027.000). Kada je popis, koji je tražila Njemačka, dao brojku 597.323, nastala je panika među stručnjacima. Problem je zato "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56 – 59 posto od onih koje je trebala obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Nije teško provjeriti da brojka žrtava Jasenovca - dobivena popisom iz 1964. – 49.874, jest između famoznih 56 – 59 posto, od Žerjavićevih 85.000.

Bilo kako bilo, vjerojatno nisu bez značaja događaji u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja (žrtava Jasenovca, J.P.) s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova (Žerjavićeva, J.P.) želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Napomenut ću da i najnovije ponavljanje brojki žrtava Jasenovca koji nadmašuju brojke koje su dane za cijelu zemlju imaju i ulogu da osiguraju onu

brojku koja danas u Hrvatskoj egzistira – brojku Goldsteinovih i Draže Mihailovića!

Činjenica koja je konstatirana i na ovom znanstveno-stručnom skupu da je utvrđeno da je samo u Sloveniji na Križnom putu ubijeno 192.000 Hrvata potvrđuju kako doista sve dosadašnje brojke i popisi postaju upitni. Na to upućuje i cijeli niz činjenica danih u knjigama Josipa Jurčevića "Nastanak Jasenovačkog mita" i Mladena Ivezića "Jasenovac – brojke", kao i u mojim knjigama "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2", a o istini o logoru Jasenovac i onom u ratu i onom poslije rata ovdje je govorio prof. dr. Vladimir Horvat. Sve to pokazuje koliko je Ivezić bio u pravu kada na str. 199. svoje knjige konstatira: "Koja je bitna pogrješka svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Upravo zbog okrivanja istine ukinuta je i Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein koji je lažno prikazao izvješće o radu Komisije u periodu od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine, kao konačne. Sramotno je da je takva očita neistina prihvaćena u Hrvatskoj i da se vjerovalo njemu a ne nizu hrvatskih stručnjaka koji su također bili članovi Komisije, od kojih su mnogi nazočni i na ovom skupu. Goldstein je za to nagrađen pozicijom predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac, a ovaj skup nije dostojno ni zabilježen na HTV, kao što nije ni jučerašnja izuzetna promocija knjige dr. Josipa Jurčevića o Bleiburgu. U knjizi "Brani li Goldstein NDH?", Zagreb, 2002., str. 171- 175. objavio sam Napomene predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena o tom osporavanom Izvješću. Sviben piše o ulozi Slavka Goldsteina:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

Ali vratit ću se na ono od čega smo počeli – Mesićevim usporedbama žrtava Bleiburga i Jasenovca. Naravno, teško je uspoređivati žrtve što, kako smo vidjeli, izvrsno raščlanjuje Vukman. Jedino što je moguće uspoređivati jest činjenica da su jedne nastale u ratu, a druge u miru. Za žrtve to ne znači ništa, ali znači za one koji su odgovorni za takve zločine. Jasno je da zločini u miru imaju mnogo veću težinu od onih u ratu. Naravno da se danas pokušava dokazati suprotno zbog toga što je takvima, kao što sam već konstatirao, zločin je već sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu, tj. zločin protiv Hrvata koji žele svoju državu – nije zločin zbog kojega bi netko trebao odgovarati. Ili ako hoćemo ići dalje u takvu raščlambu, Hrvati vrše zločine zbog svoje genocidnosti, a ne zbog nekog plemenitog razloga kao što je na primjer težnja za slobodom. Zato se danas i tvrdi da su partizani, koji su se borili da bi spašavali "plemenitu krv sovjetskih naroda" s uzvikom "Živio drug Staljin", u stvari borci za Hrvatsku, kao i branitelji u Domovinskom ratu, a oni koji su ginuli s uzvikom "Živjela Hrvatska" u II. svjetskom ratu bili su po njihovom mišljenju fašisti, kako je nedavno i konstatirao akademik Dubravko Jelčić.

Slična priča je i s Tuđmanovom izjavom na Prvome saboru HDZ-a u veljači 1990. godine da "NDH nije bila samo fašistička tvorevina, nego i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom". Dakle, izjava koja je trebala pomiriti djecu i jednih i drugih, nije bila napadnuta od djece onih koji su bili za tu "fašističku tvorevinu" već od onih drugih. Bila je žestoko napadnuta od svih štovatelja teze o navodnoj genocidnosti hrvatskog naroda, jer samo zaslijepljenim ideologiziranim ljudima nije jasno da se radi o samom stvaranju države, i da ljudi ne mogu znati kakva će ona biti, a dobro znaju kakve su zločine doživjeli u onoj prethodnoj, Dakle, napadom na Tuđmana zbog ove izjave može biti samo od onih koji smatraju da zločin nad Hrvatom koji želi državu nije zločin, odnosno da želja genocidnih Hrvata za državom nije ništa drugo nego želja za ubijanjem, klanjem i sl. Želja za genocidom!

Slične priče imamo i danas i opet su u glavnim ulogama Hrvati. Tako nedavno Mesić daje izjavu da je akcija Maslenica izvedena u želji da se pobjedi na izborima. Akcijom je oslobođen veliki hrvatski prostor, prestalo je bombardiranje Zadra, mnogi su se poslije dugog vremena mogli vratiti u svoja mjesta. Ali genocidnim Hrvatima to nije mogao biti razlog za operaciju Maslenica – već izbori.

I konačno ista je priča s "Olujom". Akcija kojom je oslobođen ogromni – i od Vijeća sigurnosti proglašen – okupirani teritorij jest "zločinački pothvat zločinačke organizacije". "Zločinačku organizaciju čine i Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman i veliki ministar rata Gojko Šušak, i general Gotovina. Prije par

dana doznali smo da su taj popis i proširili s pokojnim generalima Jankom Bobetkom i Zvonimirom Červenkom. Tu su i drugi pojedinci iz hrvatske vlade, časnici, službenici i namještenici oružanih snaga, obavještajno sigurnosnih službi, specijalne i civilne policije, ali i stranke i dijelova HDZ-a, te općinskih vlasti. To je više od 1.000 ljudi. Dakle, očito iako po međunarodnim zakonima svaka država ima pravo i obavezu osloboditi okupirana područja svoje države, za Sud u Haagu to nemaju Hrvati. Glavni "dokaz" je krivotvoreni Brijunski transkript koji je najvjerojatnije poslan Sudu iz Ureda predsjednika Mesića, a legitimnost mu daje odluka hrvatskog suda o njegovoj vjerodostojnosti koja omogućuje Haagu da proširi "zločinačku organizaciju" genocidnih Hrvata koji opet ne žele osloboditi svoja okupirana područja što im nalaže i Ustav, odnosno omogućiti povratak svojim prognanicima u njihova okupirana sela i gradove, već je to zbog etničkog čišćenja onih koji su doista ta područja etnički očistili od ne-Srba!

Dakle, još traje strašna Bleiburška priča! Bleiburg traje do dana današnjega!

Tekst J. Pečarića

PARTIZANSKI JASENOVAC

SVAKE JE NOĆI NOVA SKUPINA ODLAZILA U SMRT

U "Fokusu" od 27. svibnja 2005. isusovac prof. dr. Vladimir Horvatom kaže da je Jasenovac bio ustaški radni logor, dok je onaj partizanski od 1945. do 1948. bio logor smrti! Primijetit ću da se do istoga zaključka može doći čitanjem knjige mr. sc. Mladena Ivezića *Jasenovac/Brojke,* Zagreb, 2003. U svezi s pitanjem broja žrtava, na str. 199., Ivezić konstatira: "Koja je bitna pogrješka svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Akademik Dubravko Jelčić u "Hrvatskom slovu" od 20. svibnja 2005. kaže kako "je nedavno među 'antifašistima' postignut koncenzus, da u Jasenovcu ipak nije stradalo 700.000 žrtava nego od 80.000 do 100.000", dakle brojke koje ja nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Očito je da je taj "antifašistički" koncenzus daleko od istine, i da on neće biti prihvaćen u hrvatskom narodu ma koliko god mu se on nameće. Slučajno ili ne i kardinal Vinko Puljić je nedavno u Bleiburgu govorio o potrebi da hrvatska državi točno utvrdi sve o žrtvama i rata i poraća, a to i nije ništa drugo nego ono što tvrdi Ivezić. Dakle, bilo bi logično očekivati da će se u Hrvatskoj naći mogućnosti da Ivezić tiska nastavak svojih istraživanja o Jasenovcu.

Pater Horvat dalje kaže: "A kako to da za Partizanski Jasenovac nema NISTA!? Nema dokumentacije, o svjedocima se ne čuje, oni koji su tamo bili šute k'o zaliveni, netko im je u kosti strah nabio!? Jedan župnik iz Novske rekao mi je da mu je jedan njegov stari vjernik rekao da će mu jednom pripovijedati o Jasenovcu. Ali sve je ostalo na obećanju! Nikad ništa nije rekao! I oni ljudi s kojima sam razgovarao, uglavnom stare žene, rekli su mi: NIJE SE SMJELO GOVORITI! ... Pa kakav je taj Partizanski Jasenovac bio da su preživjeli vrlo rijetki - da nikakvih svjedočenja nema? Jedan gospodin koji je **Ljubici Štefan** svjedočio, a ona objavila taj razgovor, za nekoliko je dana umro od infarkta. A samo nekoliko dana nakon toga umro mu je i sin!"

U stvari velikosrpska strategija u dokazivanju "genocidnosti" hrvatskog naroda preko Jasenovca razrađena je tijekom rata ne samo od četnika već i od partizana što zorno pokazuje ne samo Ivezićeva knjiga, već i knjiga dr. sc. Josipa Jurčevića *Nastanak jasenovačkog mita*. A za to je itekako trebalo znati osigurati hrvatsku šutnju o onome što se doista događalo poslije rata. Gospođa Ljubica Štefan je, kako spominje pater Horvat, skupljala svjedočenja onih koje je našla, ali i ona posredna. Tako je ona u "Hrvatskom slovu" od 20. ožujka 1998. opisala kako je jedan od antropologa koji su vršili iskopavanja u Jasenovcu 1964. godine Srboljub Živanović opisao jedno takvo nalazište. Iz njegova opisa gđa Štefan je uvjerljivo pokazala da se radi o Hrvatima i to vjerojatno žrtvama Križnog puta.

Što se tiče svjedoka koji su bili voljni govoriti spomenut ću svjedočenje Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođenog 6. lipnja 1925. godine, a koje sam zabilježio u knjizi *Brani li Goldstein NDH?* (str. 169): "Ujutro me odvedu u

Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

J. Pečarić, "Fokus", 3. lipnja 2005.

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

«SVI HRVATI SU USTAŠE»

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj «Tjednoj inventuri» u «Večernjem listu» za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?

Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič "Za dom spremni" iz opere "Zrinski". Na blogu "Tulumarka" naišao sam na citat iz libreta od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjesta ima "Za dom spremni". Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je bloger nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je blogeru i bila namjera nekoga "navući". Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, nakane su mu provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnost i koji je bivši intendant HNK Split ne zna libreto opere «Zrinski». Međutim, bit Markovićeve izjave je u tome da se radi o starome hrvatskom

pozdravu[340], dakle ne o pozdravu koji je svojstven samo za NDH. Markovićeva tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu «Bojna Čavoglave», dakle kultnu pjesmu iz Domovinskog rata, koja počinje s tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo izraz stare priče o vladanju Hrvatskom. Cijela priča stane u jednu izreku: «Svi Hrvati su ustaše». Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

Još kao student u Beogradu zapazio sam da se svaka rasprava s kolegama završava s tim njihovim «najsnažnijim» argumentom. Zato sam ubrzo takve rasprave počinjao tvrdnjom kako sam ja ustaša. Uslijedila bi uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni «argument» bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb. Shvatio sam da je taj «argument» i tu najsnažniji. Zato sam znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih nastavio: «Znate, ja sam živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske sluge. A ja vam ne volim biti sluga!» Poslije toga bi i sugovornici rekli da i oni ne vole biti sluge.

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se da oni koji su voljeli biti sluge, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge strane bilo je puno onih – kojima je «U» doista bilo drago, koji su se uz većinu naroda stavili u obranu Hrvatske. Agresori su stalno i govorili da se bore protiv ustaša, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima koji su na sebe stavljali slovo «U». Njima je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu.

Bilo je pokušaja da se takvo poistovjećivanje napravi i od strane nekih u Hrvatskoj. Tako je Slavko Glodstein, i ne samo on, takvu tvrdnji iznosio prigodom uvođenja kune. Naravno, tada je predsjednik bio Otac hrvatske države Franjo Tuđman pa to nije moglo «proći». Kuna je i danas tu, a nisu prolazili ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek krajem Tuđmanova života takvi napadi mogli su imati uspjeha. Jedan od njih je i neusvajanje Izvješća saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te komisije Slavko Goldstein. Tu se vidi veličina Predsjednika. Čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH stavio je u tu komisiju. Naravno, ovaj je to iskoristio za lažne tvrdnje o radu te komisije. Itekako im je bilo važno zaustaviti rad komisije koja bi objektivno sagledala cijelu tu problematiku. Naime, glavna karika u držanju pokornosti Hrvata bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konc-logoru je bila najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije. I danas se povlači paralela: Jasenovac –

[340] Na portalu HKV-a dan je slijedeći komentar poklika «Za dom spremni»:
«U dvotjedniku koji izlazi u New Yorku, djelomično i na engleskom jeziku, u broju 91, od 21 listopada o.g. ima jedan izvrstan članak kojeg je pisao mladi Hrvat izvandomovinac, rođen u USA, u kome je dana njegova analiza o uzrocima i posljedicama staro-hrvatskog bojnog pokliča, koga su izvikivali još davne 1526. godine na Mohačkom polju u bitci protiv nadmoćne vojske Sultana Sulejmana Veličanstvenog.

Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svjedoci da se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo. Nije da tadašnja vlast nije pokušala pronaći takve ostatke, ali sva iskopavanja dala su manje brojke od – recimo – samo onog kada je slučajno kod Teznog kod Maribora – u prvi mah iskopano nekih 1180 kostura. A da i ne spomenemo da su pronašli i neka veća grobišta za koja su hrvatski istraživači, kao na primjer pokojna hrvatska pravednica Ljubica Štefan, pokazali da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo pa je tadašnjim vlastima jedino ostalo praviti popise. Kao, rodbina navodnih žrtava znala je gdje su nastradali članovi njihovih obitelji tijekom rada. Površna raščlamba tih popisa ukazuje na niz netočnosti. Neka su imena izmišljena, neki su doista stradali, čak ne i kao posljedica rata itd. Ali autori popisa su znali kako je teško provjeriti sva imena. A mnogo brže je dodati nova imena i to rade do dana današnjega.

Tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je jednostavna:

Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša, a kroz 45 godina postojanja te države njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti nešto najgore što postoji. To je znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: «Slobo – ustaša».

Ali istinu i sami pokazuju time što su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. Jednostavno – to najgore što postoji – jeste željeti neovisnu hrvatsku državu. Više puta sam isticao: kada su nama živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata uspjeli toliko blata nabaciti na nj, dakle poslije rata u kojemu smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, možemo zamisliti koliko su laži mogli izmisliti i sprovesti u djelo tijekom 45 godina i poslije rata u kome su bili pobjednici!

Primijetimo da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao jer je bio prvi koji je dirnuo u mit o Jasenovcu. Danas postoje istraživanja o tom logoru koji ruše ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu «Jasenovac – Brojke» mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, «Ogoljela laž logora Jasenovac», Zagreb, 2008.

U slijedećem poglavlju dan je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac obilježena je i ove godine. "Građanke i građani, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi", započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić. "Mi ne zaboravljamo", rekao je, te dodao kako se treba snažno boriti protiv zaborava. Potom je ispričao događaj kojem je prisustvovao bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower koji je zatražio da se zločin koji se događa snimi jer "će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno. I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno", upozorio je Mesić. "Mi želimo svijet u kojem

se ljudi neće razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože", rekao je Mesić.

Je li Mesić razumio ono o čemu je govorio Eisenhower? «Snimiti zločin koji se događa» istovjetno je ISTINI o tom zločinu. Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o «istini» koju diktiraju moćnici. Jasenovac je doista idealno mjesto da govori o «istini». Pa već naslov knjige Vladimira Mrkocija *Ogoljena laž logora Jasenovac* ukazuje na to. Tko stoji iza «laži logora Jasenovac» Mrkoci konstatira u poglavlju: *Političko oružje par excellence* riječima (str. 11):

> *«Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.»*

Tko su ti Mesićevi «gadovi»? Ne vjerujem da u Hrvatskoj može biti više ljudi koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ne toliko da bi bili vrijedni spomena. Ali ima puno onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to boli Mesića. Njemu su gadovi ti koji govore istinu! Pa znamo da je Mesić simbol čovjeka koji je sposoban na stranom sudu lažno svjedočiti protiv svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome piše Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 17. travnja 2008.:

> *«Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa i od strane srpskih obavještajnih službi padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani.»*

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

> «*Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.»*

Dozvolimo ipak da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova. Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: «Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti». Koristili su laži da bi pomogli svom narodu. Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi koristili su je protiv svojega naroda. Zato su oni mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je «*stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.* Ipak, Mesić je doista poseban.

Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je lež kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s «glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu» to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske *za* utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946. Izvještaj je načinjen na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićevu knjigu *Koncentracioni logor Jasenovac 1941.-1945. tikane 1985.*

Raščlambom laži svjedoka u Izvješću i Miletićevoj knjizi Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja pokazuje kako su u «lažima o logoru Jasenovac» sudjelovali i mnogi drug (str. 35-36)i:

> *«Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži — onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kad se odnose na ustaše uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali kao nevjerodostojne u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su apsolutno pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.»*

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente - da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Riffera *Grad mrtvih* napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44-45 Mrkoci konstatira:

> *Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca — ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.*
>
> *Najteže doba logora bilo je prvo — VIII. 1941. do 11.1942., doba formiranja logora, doba Broćića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.*
>
> *Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti — i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.*
>
> *Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara — strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora — tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici — strijeljane su skupine zatočenika.*

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika — većina na razne načine likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenomu ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni — ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.»

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima ukupno nije pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava «Križnog puta» slučajno samo u Teznom kod Maribora, a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena «sasma slučajno» 1998. u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća. A to je brojka koja treba i dalje omogućavati "dokazivanje" genocidnosti hrvatskog naroda, jer se kao što Slavko Goldstein to kaže u *Globusu* od 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi". Tu njihovu brojku nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj knjizi Mrkoci nas upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju kao donju granicu mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49): «Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.» Inače, Ivan Strižić je u svojoj knjizi *Žrtvoslov Slunjskog kotara* pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

«Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. — 4 puta, 1943. — 50 puta, 1944. — 2 puta, 1945. — 3 puta, a ukupan

zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH. a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100%, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih "naučnika" izazvalo nelagodu.»

A odmah potom Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema broja žrtava Jasenovca:

«Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati — sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zem. komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži od najniže službene komunističke procjene!»

Inače kada se govori o logoru Jasenovac posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su – vjerujem – danas u Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Ćavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

«Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice sa tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan po imenu i prezimenu i ostalim generalijama svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?»

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više «političko oružje par excellence» kako reče Mrkoci.

3. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskoga rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljeni – ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezića ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, tj. učinjeno je sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dotle je mimo izbora za profesora povijesti 20. stoljeća na Zagrebačkom Filozofskom fakultetu postavljen dr. sc. Ivo Goldstein, dakle jedan od «pronalazača» velikosrpske brojke Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se može takva veza izmisliti (slanje provokatora «ustaša» na skupove, montiranje fotografija s «ustašama» i sl.). Poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata treba ponovno uvjeriti

Hrvate da su ustaše samo zato što su željeli i žele neovisnu državu. Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata «hrvatska šutnja», a onda oni koji takve histerije nameću mogu mirno vladati.

Kao rezultat takvih histerija postiže se i mir onih koji su jos živi a koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama.

Činjenica je da takvih histerija nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije ih ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da, kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoću tvrdnje «Svi Hrvati su ustaše». Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast morala i mora omogućiti i ovo.

I doista. Sjetimo se hajke zbog spomen ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Idealno za Sanadera da zaustavi takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to učiniti kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali predsjednika vlade povjesničara književnosti. Tada je reagiralo četiristotinjak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana poznatim Apelom. Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav da je tako nešto bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga Sanader naređuje nasilno skidanje ploče velikom književniku!

Ali ne staje sve na tome - za potpisnike Apela uvodi se i nova «moralno-politička podobnost». O čemu se radi najbolje je vidjeti iz pisma koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz

bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu osvrnuti se na njega! Markovića je bar Sanader komentirao, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici to i ne zaslužuju, zar ne. A u normalnoj državi, poslije ovakvoga skandala ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Vratimo se Domovinskom ratu i činjenici kako je u njemu agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. «U» se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu. Ali danas u Hrvatskoj agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i predsjednik države diči s «petokrakom», a «U» se proganja. Koliko je to postalo smiješno pokazao je koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća ljudi novinari su pronašli jednoga s tim znakom. Umjesto da one koje od toga prave problem pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednoga znaka među 130000 ljudi. Vjerovali ili ne. I Sanader se proslavio izjavom da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova «polemika» s Markovicem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Uslijedile su zabrane Thompsonovih koncerta. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Opet šutnja na HTV-u. A u isto vrijeme su tzv. lijevi intelektualci uputili pismo partiskom šefu Milanoviću i o tome je bilo danima riječi u njihovim emisijama!

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali slijedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G, zastupniče, Predsjedniče Odbora za Ljudska Prava Sabora republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno došli su mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se

odluče i oni uključiti izgradnjom sebe da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova, i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i Predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole!? Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu nije Srebrenica dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Prikazali smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desecima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi Hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane dio totalitarnih režima iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti - neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?

3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, Predsjedniče Odbora za Ljudska Prava Sabora republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.

2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj

3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo sa našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona je nastavljena tamo gdje je svojevremeno i počela - u inozemstvu. Tako mu je zabranjen i koncert u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je sugerirano na portalu Hrvati amac, a koje je prenijeto i na portalu Hrvatskog kulturnog vijeća potpisivali su pojedini hrvatski akademičari i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademičari protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića - Thompsoma u naciste. To je protu hrvatska propaganda onih, koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali Hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onali)zmu ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravedne presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom. Nevjerojatno je da Njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača

za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju. Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom. Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademičari[341]

---

[341] *Dr. Wolfgang Düchting*
Universität Hamburg
Präsidialverwaltung
Referat 22: Online-Dienste
Edmund-Siemers-Allee 1
D-20146 Hamburg
Telefon: +49-(0)40-42838-4315
Telefax: +49-(0)40-42838-6398
*E-Mail: _online-dienste@uni-hamburg.de_*
(mailto:online-dienste@uni-hamburg.de)

Wir - die kroatischen Akademiker protestieren stark gegen Anordnung den kroatischen Patrioten und Freiwilligen Marko Perkovic Thompson unter die Nazisten (Nazis) einzuordnen.
Das ist eine starke antikroatische Propaganda derjenigen, die Republik Kroatien nicht anerkennen und die das kommunistische Jugoslawien wieder beleben möchten.
Deutschland war einer der Staaten, das als einer der ersten in der Welt die kroatische Selbständigkeit anerkannt hat.
Warum diese Universität die Texte aller Lieder von Herrn Marko Perkovic Thompson nicht angefordert hatte? Danach hätte sie entscheiden können, ob es sich um Faschismus oder Nationalismus handelte oder nur um die patriotischen Heimatlieder? Gerade solche ungerechte Beurteilungen, wie diese der Universität in Hamburg , spornt uns an, dass wir unsere Heimatliebe bestätigen, da sie überhaupt keine Verbindungen mit dem Nazismus hat.
Es ist unglaublich, dass die deutsche Universität einen Sänger für den scheinbaren Nazismus verurteilt, und zugleich war der Nazismus eine Besonderheit des deutschen Dritten Reiches zur Zeit des Zweiten Weltkrieges, aber auch früher.
Leider sind viele deutsche Söhne für diese Ideologie in tragisch grosser Zahl ihre Leben geopfert haben.
Marko Perkovic Thompson war zu dieser Zeit noch gar nicht geboren, aber der Wunsch für die kroatische Selbstständigkeit hat immer bestanden, und er hatte keine Verbindungen mit dem Nazismus oder Faschismus.
Es ist wirklich merkwürdig, dass eine deutsche Universität nicht imstande ist, Liebe und Stolz für die Heimat von einer nazistischen Bewegung, die niemals in Kroatien Fuss gefasst hatte, zu unterscheiden.

Kroatische Akademiker

Josip Pečarić
Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)
Foreign professor at GC University (Lahore , Pakistan)
Full member of Croatian Academy of Science and Arts
Active member of The New York Academy of science
Member of editorial boards:
Journal of Mathematical Inequalities (Editor in Chief and Founder)
Mathematical Inequalities & Applications (Editor in Chief and Founder)
Operators and Matrices (Editor in Chief and Founder)
Advances in Differential Equations and Control Processes
Advanced in Nonlinear Analysis and Applications (ANAA)
Asian-Euroepean Journal of Mathematics
Didactica Mathematica (Cluj-Napoca, Romania)
International Journal of Applied Mathematics
Journal of Computational Analysis and Applications
Journal of Inequalities in Pure & Applied Mathematics
Journal of Function Sp a ces a nd Applic a tions
Nonlinear Functional Analysis ans Applications
Octogon Math. Magazine (Brasov),
Panamerican Mathematical Journal
Tamsui Oxford Journal of Mathematical Science
Glasnik Matematički (advisory board)
Banach Journal of Mathematical Analysis (BJMA) (advisory board)

Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti kako se krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o antisemitizmu održanoj u Španjolskoj 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gospođi Grabar-Kitarović iznio «uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata hrvatske rock zvijezde Thompsona». Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. «ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj». U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom

Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović («stara» Židovska zajednica).

(...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom «U» na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti neke neovisne države? Otud podrška zabranama nastupa pjevača za koje smo vjerovali da su za nama. Zašto se onda čudimo da neki tamo Slovenac govori o Hrvatima kao o stoci i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima.

Ali kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje svojih životnih djela u dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno to «ustaše» znači sliku o ustašama koju su oni kroz godine svoje (komunističke) vladavine uspjele nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su valjda Hrvati samo one dobre srpske sluge s početka ovog teksta. A takvi nisu doista ni ustaše, a ni hrvatski branitelji iz Domovinskoga rata.

4. ZAVRŠNI POTEZ

U «Hrvatskom listu» od 28. kolovoza 2008. veliki hrvatski književnik Ivan Aralica na pitanje:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država u moralnom i demokratskom smislu izobličena s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati kao nekad Vici Vukovu?

odgovara:

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je slijedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on

drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, čak ni u izbornoj promidžbi ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje masovnim odlaskom na Thompsonove koncerte. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska-Andora gledateljstvo je poručilo što misle o tome što se ustaštvo Hrvatima imputira sa svih strana, a ponajviše čak i od vlastite političke elite, kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a, tako što je cijeli stadion uzvikivao «Za dom spremni». Reakcija, analogna onoj mojoj kada sam sam sebe Srbima predstavljao kao ustašu. Istina, reakcija koju sam očekivao još kada je na sve ljubitelje Thompsonove i uopće domoljubne glazbe podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom «U» među 130000 ljudi.

Ali, koliko to znači vlastima? Njima je važno da osiguraju jedino da na izborima taj isti narod bira «manje zlo». Što će reći ili današnju poziciju ili opoziciju. I jednima i drugima parola «Svi su Hrvati ustaše» dobro dolazi da ih taj isti narod bira.

Ostaje još samo završni korak u ostvarenju toga cilja. Još samo Katolička crkva treba prihvatiti takvo stanje stvari. A to opet jedino može postići Sanader. Sve za to je učinjeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini i oni oko njih. Velikosrpsku brojku Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatila je Sanaderova vlada. Nikada kao u vrijeme Sanaderove vlasti hrvatski intelektualci se nisu tako omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju se «moralno-politički nepodobnima», a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika itd., dotle se danima razglaba hoće li Goldstein ići na Bleiburg ili ne. Otac Goldstein (možda) ima završenu srednju školu. Sigurno će napisati knjigu i o Bleiburgu. Znamo kako to obično izgleda, prihvatit će sve što su hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak upućivati na genocidnost hrvatskog naroda. Sin jeste sveučilišni profesor. Ali njegove kolege su ustanovile da on u svojim radovima izmišlja. A koliko puta su tek to učinili mnogi hrvatski pisci? Ali, to i jeste idealna osoba za hrvatsku povijest koja će odgovarati svemu samo ne istini. Hrvatski povjesničari poput Ivezića i Mrkocija, moći će (možda) i dalje u vlastitoj nakladi i malim nakladama pisati istinitu povijest.

Dakle, Sanader jer na djelu. I doista pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot («Večernji list», 24. 10. 2008.):

Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to da se prevlada hrvatska bliska prošlost bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu. Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu i svima zapravo odaslao pravu političku, dalekovidnu pljusku (...)

Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva uvijek žrtva te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin i kao takav treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se

jedan zločin može opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih događaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti.

Naši antifašisti sigurno se neće odazvati jer ih koči ideološka zadrtost. Ali vrh Katoličke crkve o tome bi i te kako trebao promisliti i učiniti taj simboličan korak unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas trebali biti iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otišao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći?

Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao priglupe napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o «svim Hrvatima ustašama». Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu zadaću.

U knjizi: «Informacijski rat protiv 'oluje' – Rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti», Zagreb, 2008. str. 171-194.

„Portal HKV-a“, 23. 02. 2009., 25. 02. 2009 i 02. 03. 2009.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

KADA ĆE HRVATI POJAVE NAZIVATI PRAVIM IMENIMA?

Na Portalu *HRSvijet* objavio sam i tekst *Intelektualna prostitucija.* Naime, tako sam nazvao činjenicu da predsjednik Josipović navodno ne razumije razliku između agresije i žrtve, razliku između ratnog zločina i zločina u ratu, odnosno njegova djela koja su imala za cilj to izjednačivanje.
Nameće se pitanje jesam li ja preoštar kada pojave nazivam imenima od kojih se mnogim Hrvatima diže kosa na glavi.
Na promociji knjige Josipa Jovića *Hrvatsku mi moju…* u Zagrebu razgovaram s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem. Kaže mi dr. Tomac:

– Termini kojima označavaš razne pojave doista su teški, ali i naša stvarnost je takva.

– Pa matematičar sam. Ne znam drugačije nego pojave nazvati pravim imenima.

– Znam, znam. I moj sin je matematičar. I on meni kaže nešto slično.

Činjenica je da i sam volim provjeriti kod ljudi do čijega mišljenja držim svoje tvrdnje. Za taj tekst o *intelektualnoj prostituciji* pitao sam jednog našeg biskupa:

„Nadam se da nisam pretjerao?“
Odgovor je bio više nego jasan:
„Prof. Mate Babić je profesore 'mitologe' s ekonomskog fakulteta usporedio s kurvom s kolodvora!?“
Zanimljivu raspravu imao sam s jednim sjajnim hrvatskim publicistom o riječi RASIZAM koja je u naslovu moje knjige *Rasizam Suda u Haagu*, a u povodu pisma akademika i biskupa:

– Potpisao sam vaše pismo. Premda ja vjerojatno ne bih Haaške presude, držeći se činjenica i uobičajenih definicija, nazvao „rasističkima“, ali u polemici dopušteno je uzvraćati poštapalicama koje oni i sami (zlo)rabe protiv nas, smatrajući ih ubitačnima.

– Pitanje je što je uobičajena definicija rasizma. Recimo u Drugome svjetskom ratu: Nijemci – Slaveni. Tko je tu bijel, plav, crn, žut …

– Ono na što sam mislio jest da bi onda Hrvati kao žrtve „rasističkih presuda“ trebali biti posebna rasa. (Uostalom Haag ipak ganja i Srbe – jesu li i oni posebna rasa?) Nijemci i Slaveni zasigurno nisu crna ni žuta rasa, nego su bijela rasa. (Plave rase nema, „plava“ se kosa kod Germana uglavnom izgubila [osim u dječjoj dobi], više ima cura plavki danas u Poljskoj i Rusiji nego u Švedskoj ili Njemačkoj.) Rasno pitanje postaje složeno kada se prijeđe na podrase, Germane, Arijce, Semite itd. Također, stvar dodatno kompliciraju i suvremene etno-genetičke analize. A rasizam svakako držim legitimnim barem u samoobrani (analogija: nacionalizam). Moglo bi se jedan *symposion* o tome, ali valjda nije vrijeme. A kada jest?

– Baš i mislim na Srbe jer oni su za mnogo veći zločin mnogo manje kažnjeni! Tu je poruka o različitom tretmanu za različite skupine tj. narode = rasizam! Doista bi u normalnoj zemlji to bila zgodna tema za različita mišljenja na simpoziju.

– Ovo je već plauzibilno. Sada mi je jasno što misliš.

Naravno, ima onih koji to odmah razumiju. Kada sam svom kolegi matematičaru rekao da ovaj poznati publicist nije odmah shvatio zašto govorim o rasizmu, on nije mogao vjerovati da uopće postoji neki Hrvat kojemu to nije jasno:
„Pa Ti jasno kažeš kako je Sudu u Haagu jedna srpska žrtva važnija od 100 – 150 tisuća muslimana u Bihaću koji su spašeni 'Olujom'. To se dogodilo poslije Srebrenice pa suci u Haagu znaju što bi se dogodilo u Bihaću.“
Zapravo, jasno je iz samog razgovora da naš publicist nije prije toga imao moje tekstove u kojima ja objašnjavam što za mene znači pojam rasizma.
Kada sam svojevremeno rekao admiralu Davoru Domazetu Loši da će se moja knjiga zvati *Rasizam Suda u Haagu,* on je kratko prokomentirao:

„Pa, da. To je to!“
Zapravo, činjenica da Poziv do sada ima preko 500 potpisa (deset akademika, jedan biskup, skoro stotinu sveučilišnih nastavnika i znanstvenika) ipak govori da je taj termin dobro prihvaćen. Osim gornjeg razgovora i jednog „istomišljenika” koji je potpisao, pa tvrdio da je tvrditi tako nešto glupo i opasno nije bilo niti jednog prigovora. Međutim, lako je uočiti da je puno onih koji su znali ranije potpisivati slične inicijative, da ih sada nisu potpisali. Vjerojatno među njima ima i onih kojima je to preteška riječ. Sucima u Haagu nije teško pokazati da im je život jednog Srbina, kako je spomenuo i moj kolega, vrjedniji od 100 do 150 tisuća muslimana, a nekim našim ljudima je teško i pomisliti da je to rasizam. Vjerovali ili ne!
Moram priznati da bi bilo zabavno, da nije tužno, kako hrvatski intelektualci riječ „izjednačivanje” tumače uvijek tako da je to na štetu Hrvata. I dok Josipović i

njemu slični izjednačuju ono što se nikada ne može izjednačiti, dakle agresiju i žrtve, dotle državotvorni Hrvati često tvrde kako Sud u Haagu i njegovi sponzori žele izjednačiti krivnju nas i Srba u Domovinskom ratu.
Naši portali (Poskok info i portal HKV-a) prenijeli su što je general Slobodan Praljak govorio na suđenju – („ono o čemu se u Hrvatskoj ne piše"):

> **Iz knjige Margaret Thatcher „Ratovi na Balkanu"**
>
> „Dole piše: U prvom pasusu gospođa Thatcher je posjetila Vukovar 1998. godine i kaže „**da bi se svatko barem jednom u životu trebao suočiti s materijalnom stvarnošću zla."** Jer, kad je vidjela Vukovar, „**vidjela je kako zlo poprima stvaran lik, da ga čovjek nikad ne može zaboraviti.**"
>
> „U tom pasusu (drugi op. a.) gospođa Thatcher kaže da su zapadne vođe suočeni s tom prijetnjom, misli se na Jugoslaviju, počinili **tri ključne pogreške**. **„Prvo: Pokušali su zadržati Jugoslaviju i time su Jugoslavenskoj Armiji dale do znanja da se inozemstvo, da se dakle neće usprotiviti njezinim nadstojanjima da silom spriječi ocjepljenje. Drugo: Međunarodna zajednica je nametnula embargo, a time je Slovencima, Hrvatima i Bošnjacima uskraćena obrana. I treće:** Citiram kao treće: **„U pokušaju da se „nepristano" podjeli krivnja zbog tih događaja, dok je zapravo jedna strana bila *agresor,* a druga pak** žrtva**, Zapad je postao svojevrstan *sukrivac* za počinjene zločine**."
>
> **„Nije to bio nikakav**", citiram, gospođa Thatcher citira, **„veliki trenutak za Europu" kako je utvrdio tadašnji luksemburški ministar vanjskih poslova Jacques Poos, bio je to trenutak *europske sramote***."

Jeste li ikada čuli da Josipović govori slično gđi Thatcher?
Očito je da gđa Thatcher mnogo bolje zna što se doista dogodilo na ovim prostorima.
Za razliku od predsjednika Josipovića, gđa Thatcher zna da je tu postojao agresor i žrtva. I zna koje konzekvencije iz toga slijede.
S druge strane, gđa Thatcher govori o podjeli, koja može biti svakakva, a naši državotvorni intelektualci o izjednačivanju krivnje. A doista je velika razlika između riječi „izjednačivanja" i „podjela".
Mislim da je ona najbolje objašnjena u vicu o Hrvatu i Srbinu. Nađu oni na ulici novčanik pun novca. Srbin će:

> – Novac ćemo podijeliti bratski.
>
> – Ne, samo pola-pola, na to će Hrvat.

Sve ove godine pokušavam uvjeriti naše ljude kako se ne radi o izjednačivanju krivnje, već o nečemu mnogo gorem: radi se o izvrtanju uloga u ratu.

To je razumio g. Mato Marčinko. On u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska* spominje i slijedeće moje riječi (str. 205):

> Pečarić je u Hrvatskomu slovu od 21. srpnja 2000. vidovito napisao: Ako je suditi po broju Bulajićevih učenika u Hrvatskoj, ne bi me iznenadilo, da uskoro u Hrvatskoj doživimo reviziju Domovinskoga rata. Uskoro bi heroji Domovinskoga

> rata trebali postati zločinci – za Haag spremni, pogotovu oni iz Bljeska, i Oluje, a stvarni zločinci žrtve. Uskoro bi trebali doživjeti razna šikaniranja hrvatskih ratnika, invalida Domovinskoga rata. Po Lici i cijeloj Hrvatskoj tražit će se masovne grobnice 'nenaoružanoga srpskoga naroda'. U Haagu bi bar na 45 godina trebali biti osuđivani oni koji su spasili hrvatske enklave u BiH, i sl. Ili sam ja malo zakasnio s interpretacijom Bulajićeve knjige? Možda je sve to ipak na djelu?...

Doista sam dosta toga pogodio, zar ne? Ipak, nešto nisam. Pronašli su masovnu grobnicu, ali ne iz Domovinskog rata, nego iz Drugoga svjetskog rata. Pogađate, radi se o njihovom odavanju počasti žrtvama logora Jadovno. Dr. Srećko Božičević (*Hrvatski list,* 30. lipnja. 2011.) upozorava:

> Partizani su 1945. kamionima dovezli Hrvate iz zatvora u Gospiću, pobili ih i bacili u Šaranovu jamu. Boris Tadić ove godine, a Josipović i Mesić prijašnjih godina, odavali su počast žrtvama logora Jadovno koji je udaljen pet kilometara od Šaranove jame gdje se oni okupljaju. Jame oko Jadovna nitko nije istražio (…) Zvao sam Slavka Goldsteina i rekao mu da dade izvaditi kosti iz Šaranove jame pa ako su u jami kosti njegovih roditelja, kao što tvrdi, a on, njihov sin, živ je, neka se onda DNA analizom to utvrdi. Izbjegava odgovoriti.

Kako sam svojevremeno pisao i o Jasenovcu, znam da je priča ista. Ni u Jasenovcu dvogodišnja iskopavanja nisu dala rezultata koje bi potvrdili njihove tvrdnje, a za veliku grobnicu koju su opisali, gdja Ljubica Štefan je dokazala da se radi o hrvatskim žrtvama. Još tada sam napisao da je najvjerojatnije da oni čekaju da prođe vrijeme i onda otkrivaju grobišta koja su on stvorili ubijajući Hrvate! A to da u jami za koju stručnjak kakav je dr. Božičević tvrdi da može stati od 500 do 800 ljudi ima 30 000 – 40 000 žrtava klasična je srpska podvala i laž. Žalosno je da predsjednik Srbije dolazi nad tom jamom i tvrdi da su neki od ubijenih Hrvata koji su bačeni u tu jamu, njegova rodbina. Da nije žalosno, čovjeku dođe da ga upita želi li on hrvatsku domovnicu.

Ali, ako izuzmemo to s pretvaranjem hrvatskih kostiju u srpske, danas vidimo kako se ostvaruju moje crne prognoze o kojima govori Mate Marčinko: svi koji su „najodgovorniji" što pojedini veliki gradovi nisu pali u ruke agresora ili su osuđeni, ili su optuženi ili će to uskoro biti. Tako naša vlast ostvaruje dobivenu zadaću: Hrvatska je agresor, a Srbi su žrtve, iliti: Sve to je bio zločinački pothvat zločinačke organizacije na čelu s Ocem hrvatske države dr. Franjom Tuđmanom! Nadam se da će i moja knjiga, i naše pismo VS-u UN-a, barem malo onemogućiti tu zadaću koju su dobili od svjetskih moćnika, a koju doista izvrsno izvršavaju.

Portal HKV-a, *4.* srpnja *2011.*

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

DR. STANKO SIELSKI – PRAVEDNIK MEĐU NARODIMA

Svi mediji u RH zabilježili su vijest kako je liječniku Stanku Sielskom posmrtno dodijeljeno odličje "Pravednik među narodima" za spašavanje Židova od ustaških i nacističkih progona u Drugom svjetskom ratu. Ovu medalju preuzela je unuka Stanka Sielskog, Maja Juras, dok je na svečanosti bila prisutna i hrvatska predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović.

Na svečanosti je veleposlanica Izraela u Hrvatskoj Zina Kalay Kleitman rekla kako Hrvatska, iako mala država, ima 111 pravednika među narodima, a to "dovoljno govori o ljudima koji ovdje žive i koji su u teška vremena bili spremni riskirati život za drugoga".

Pozdravivši sve okupljene, predsjednica Grabar-Kitarović istaknula je kako "živimo u vremenima u kojima smo često naplavljeni beznađem, sumnjom u čovjeka i budućnost svijeta te smo jednostavno zgranuti okrutnošću i stupnjevima bešćutnosti koja nas okružuje", stoji na stranici Ureda predsjednice. "Čin proglašenja "Pravednika među narodima" podsjeća da svijet i čovjek nisu osuđeni na zlo, nego da žive od vjere u smisao i važnost života", dodala je.

Prisjetivši se svih "hrvatskih pravednika", među kojima su ljudi različitih vjera, nacija, političkih i drugih uvjerenja, rekla je kako su to jedinstveni ljudi koji su znali razlikovati dobro od zla i koji se nisu bojali stati na stranu dobra.

(Vidjeti npr. narod.hr 14. 4. 2015..: http://narod.hr/hrvatska/izraelska-veleposlanica-hrvatska-iako-mala-drzava-ima-111-praved-nika-medu-narodima-dovoljno-govori-o-ljudima-koji-ovdje-zive)

Na stranicama Izraelskog veleposlanstva dato je opširno obrazloženje:

Dr. S. Sielski – Pravednik među narodima

15. 4. 2015.

Odličje "Pravednik među narodima" posmrtno je dodijeljeno liječniku Stanku Sielskom u Zagrebu u utorak, 14. travnja 2015.

7. listopada 2014. Yad Vashem je priznao dr. Stanka Sielskog kao Pravednika među narodima.

Dr. Stanko Sielski (1891. – 1958.)

Priča o dr. Sielskom je priča o ljudskim vrijednostima, poštenju i hrabrosti da se pobrine za progonjene i bezbroj puta stavi u opasnost svoj život zbog njih.

Kada su Nijemci ušli u Zagreb u travnju 1941., ustaše su preuzele vlast i u srpnju 1941. je počelo hvatanje Židova. Prvi cilj su bili židovski intelektualci, odvjetnici i liječnici. Istovremeno se šef zdravstvene službe u Bosni obratio vlastima Nezavisne Države Hrvatske da se u Bosnu pošalje što više liječnika da bi se ograničilo širenje zaraznih bolesti, posebno endemijskoga sifilisa. Dr. Miroslav Schlesinger, židovski liječnik iz Zagreba, je čuo za to i u tome ugledao mogućnost da spasi židovske kolege. Obratio se svojem prijatelju dr. Anti Vuletiću, specijalistu za zarazne bolesti i ravnatelju Zavoda za kontrolu lijekova u Zagrebu i zamolio ga da se obrati vlastima. Vuletić je obavijestio Antu Pavelića o manjku liječnika u Bosni koji bi se nadoknadio slanjem židovskih liječnika.

Vlasti su nakon šest mjeseci konačno odlučile prihvatiti Vuletićev prijedlog i odabrano je 169 liječnika koji su otišli s obiteljima u Banja Luku gdje je već bio osnovan Zavod za suzbijanje endemijskoga sifilisa, s ciljem da se ova bolest konačno iskorijeni iz bosanskih sela. Ravnatelj Zavoda bio je dr. Stanko Sielski, od osnutka Zavoda 26. lipnja 1941. sve do kraja kolovoza 1944. godine.

Dr. Stanko Sielski, bosansko-hercegovački Hrvat, rođen je 1891. godine u Gračanici, a Medicinski fakultet završio je u Beču. Još kao apsolvent medicine vršio je liječničku dužnost tijekom 1. svjetskog rata. Gotovo čitav svoj radni vijek proveo je u Bosni i Hercegovini; bio je izuzetno široko obrazovan, govorio je nekoliko svjetskih jezika a u slobodno vrijeme bavio se slikarstvom, kolekcionarstvom i istraživanjem kulturne baštine pokazujući poseban interes za narodna vjerovanja, stare turske i arapske medicinske rukopise, etnologiju i arheologiju.

Dr. Sielski odigrao je vrlo značajnu ulogu u zaštiti židovskih liječnika i njihovih obitelji. Kada su neki liječnici prebjegli u partizane Dr. Sielski nije o tome

obavijestio ustaške vlasti nego je, naprotiv, njihova imena vodio i dalje na popisu kao da se nalaze na svojim radnim mjestima, riskirajući pritom svoj život i život svoje obitelji. Njemačke vlasti su 1943. zahtijevale da svi židovski liječnici budu deportirani u logore. Dr. Sielski, zajedno s dr. Vuletićem, usprotivio se tom zahtjevu rekavši da su židovski liječnici neophodni s obzirom na masovnu pojavu pjegavog tifusa i da postoji velika opasnost da se zaraza prenese na njemačke vojnike. To je spriječilo odvođenje liječnika Židova u logore.

Jedan od preživjelih liječnika koji danas živi u Zagrebu, dr. Teodor Grüner, svjedoči kako mu je Dr. Sielski u dva navrata spasio život. Dr. Grüner uhićen je 1942. godine i oslobođen je iz ustaškog zatvora samo zahvaljujući zalaganju dra Sielskog. Drugi puta pomogao mu je da se u posljednji trenutak makne s teritorija gdje su se odvijale žestoke borbe između Njemaca i ustaša s jedne i partizana s druge strane, upozorivši ga službenim brzojavom koji mu je omogućio da se prebaci na sigurno.

Većina židovskih liječnika i njihovih obitelji koji su bili u Bosni i Hercegovini preživjeli su rat uz pomoć dr. Sielskog.

Krajem listopada 1944. dr. Sielski je premješten u Sarajevo gdje je obnašao dužnost dekana novoosnovanog Medicinskog fakulteta i profesora Povijesti medicine. Bavio se suzbijanjem pjegavog tifusa na Kozari 1945. godine, nakon čega je premješten u Tuzlu gdje je radio sve do svoje prerane smrti.

Umro je u Zagrebu 30. listopada 1958. godine u 68. godini života i sahranjen je na groblju Mirogoj.

7. listopada 2014. Yad Vashem je priznao dr. Stanka Sielskog kao Pravednika među narodima.

Stanko Sielski više nije s nama ali su ga njegovo junaštvo i humanost nadživjeli i služe da osvijetle put današnjim naraštajima ljudi u Hrvatskoj i drugdje. Humanost i dobra djela ne bi trebali imati zapreke u granicama ili razlikama u vjeri, narodnosti, rodu ili kulturi. Dobro je jednostavno i kristalno jasno.

http://embassies.gov.il/Zagreb-hr/NewsAndEvents/Pages/Pravednik-me%C4%91u-narodima.aspx

Međutim, nekoliko dana poslije toga na Židovskom groblju na Mirogoju održana je Jom Hašoa, židovski Dan žalosti. Tom prilikom predsjednik Židovske općine Ognjen Kraus je pokazao krajnju bešćutnost prema stotinama tisuća ubijenih pripadnika drugih naroda, a posebno ubijenih Hrvata. Naime, on je ustvrdio:

"Ne dozvoljavamo da se ustaštvo relativizira, da se povijest prekraja i antifašizam i ustaštvo izjednačavaju".

Danas je svima poznato da je predvodnik tog antifašizma Josip Broz Tito uvršten među najveće zločince prošlog stoljeća, a na tim listama nema imena Poglavnika

NDH. Kako je veliki dio ubijenih nastao po završetku Drugog svjetskog rata, dakle u vremenu kada umjesto partizana imamo tzv. antifašiste, očito je kako se Kraus na dan žalosti svoga naroda ruga svim tim ubijenima. Očito nije razumio zašto je **Slavko Goldstein** pokušao nemoguće (na osnivanju tzv. Lige antifašista) tvrdeći da antifašizam danas ne mogu braniti **Titovim** imenom jer Tito nakon rata, odmah 1945., više nije bio antifašist zato što je uveo Staljinove metode. Kao da je Tito sam pobio na stotine tisuća ljudi, a ne da su "antifašisti" to radili po njegovoj zapovjedi!

Umjesto da Jom Hašoa bude doista židovski dan žalosti, Kraus ga je iskoristio za političke poruke. Tako je on ustvrdio i slijedeće:

"U nedavnoj predizbornoj kampanji predsjednik jedne od najvećih stranaka promovirao je rigidni nacionalizam, provocirajući mržnju, netoleranciju, ksenofobiju i marginalizaciju drugih i drugačijih. Na stadionima stalno se skandira 'Za dom spremni' bez ikakvih sankcija. To je samo nekoliko eklatantnih primjera".

(http://www.trt.net.tr/bosanski/news/detail/region/2/jom-haoa-ognjen-kraus-ukazao-na-neoustatvo-u-/42455)

Na taj način Kraus se svrstao na stranu onih koji ne vole hrvatski narod i kojima ni danas ne predstavlja problem što su oni ili njihovi očevi poubijali na stotine tisuća ljudi, pripadnika naroda zemlje u kojoj žive.

Jedan od eklatantnih primjera te mržnje je upravo odnos prema starom hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI, s kojim su hrvatski branitelji davali svoje živote za dom tj. domovinu. To je i razlog što taj poklič smeta "antifašistima". Branitelji, koji su porazili fašističku velikosrpsku agresiju su kao takvi istinski antifašisti, pa je taj poklič itekako antifašistički poklič. A branitelji su pokazali kako je netočna tvrdnja najvećeg "antifašiste" Josipa Broza Tita kako će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu.

A dr. Hannah Arendt nas uči: *"Odricanje od nacionalnih simbola je akt samomržnje"* Kao da opisuje hrvatske "antifašiste" jer mržnja prema hrvatskom narodu, ako su pripadnici tog naroda i jest samomržnja, zar ne? A što reći kada se pripadnici drugih naroda priključe takovoj mržnji?

Pogledajmo kako o dr. Arendt, tj. o njezinim pogledima na NDH, piše Dr. Ivo Derado, emeritus Max-Planck-Instituta za Fiziku, München:

Dr. Hannah Arendt

O toj istoj NDH piše i profesorica dr. Hannah Arendt. Profesorica Arendt je dugo surađivala s poznatim filozofom Martinom Heideggerom i doktorirala u Heidelbergu kod profesora Karla Jaspersa. Arendt je rođena 1906. godine u Njemačkoj i kao židovka morala je dolaskom Hitlera 1933. na vlast emigrirati iz

Njemačke. Dolaskom u SAD postala je glavni urednik časopisa "The New Yorker" i profesorica na University of Chicago.

Godine 1961. bila je službeni dopisnik na procesu Adolfa Eichmanna u Jeruzalemu. U Jeruzalemu je, između ostalog, sakupila sve dokumente o zločinima Nacionalsocialističke Njemačke i njenih satelita na Balkanu. S tim materijalom napisala je knjigu koja je prevedena na mnoge jezike: Hannah Arendt, Eichmann in Jeruzalem, Ein Bericht von Banalität des Bösen, Serien Piper 1964, Band 308, München.

Paragraf XI te knjige počinje s deportacijom Židova iz balkanskih država: Jugoslavije, Bugarske, Rumunjske i Grčke (stranica 222). Njemački Reichminister unutarnjih poslova je naredio da NDH mora biti do veljače 1942. "Judenrein", čista od Židova. Eichmann, odgovoran za progon Židova na zapadnom Balkanu je poslao svog najbližeg suradnika Franz Abromeita u Zagreb da kontrolira i provede naređenje zajedno s njemačkim Polizeiattachéjom. Nijemci su uočili da su mnogi Židovi iz okolnih država došli u Zagreb i odatle otputovali u Italiju. Kad je Italija 1943. kapitulirala, trebalo je ispitati zašto naređenje "Judenrein" nije provedeno.

Nijemci su našli da u hrvatskom antižidovskom zakonu stoji čudni paragraf: Svi Židovi koji su nešto pridonijeli (Sache Kroatiens), hrvatskoj stvari postaju "Ehrenarien", počasni Arijevci i zato se ne smiju progoniti (stranica 225)! Nadalje SS-Nachrichtendienst je otkrila da su mnogi članovi vladajuće klike sve do poglavnika imali za žene Židovke, pa su javili Kaltenbrunneru da su ustaše "jüdisch versippt", židovski u srodstvu (ibidem) i zato se ne provode radikalne čistke. Sasvim je drukčija situacija bila u susjednoj Srbiji. Tamo je s ponosom sekretar vojne uprave za civilna pitanja Harald Turner javio u Berlin: "Srbija je jedina zemlja u kojoj je problem Židova i Cigana potpuno riješen (stranica 226)." Zadnji vagon s plinskom komorom u kojem je ugušeno 6280 žena i djece vraćen je u Berlin (ibidem). Taj kontrast između Srbije i Hrvatske Eichmannova obrana je pokušala iskoristiti u njegovu obranu!

(http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/c-h/derado-ivo/10929-i-derado-nijemci-prigovarali-zbog-neprovoenja-rasnih-zakona-u-ndh.html)

Kako Krausovo ponašanje nije netipično ne iznenađuje što ni doista ljubazne riječi izraelske veleposlanice prilikom posmrtne dodjele medalje Pravednika među narodima dr. Stanku Sielskom nisu ponegdje blagonaklono dočekane. Tako nalazimo i ovakve komentare kao što su npr. Slijedeća dva:

Saga

Poštovana gospođo Kleitman, ima Hrvatska odavno i 112-og Pravednika među narodima samo ga uskogrudnost vaših nadređenih ne vidi ili ne želi vidjeti.

To je kardinal i uskoro Sveti Alojzije Stepinac. Ako jednom stresete velikosrpsku i britansku propagandu s istine, slobodno se javite...

sposaric

Ako u tom popisu "pravednika među narodima" nema, npr. hrvatskog književnika Slavka Kolara i kardinala Stepinca, onda vam to priznanje ništa ne vrijedi!

(http://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/20106-izraelska-veleposlanica-broj-hrvatskih-pravednika-mesu-narodima-dovoljno-govori-o-ljudima-koji-ovdje-zive.html)

Ako bi parafrazirali riječi Izraelske veleposlanice mogli bi reći da činjenica da Stepinac nije Pravednik među narodima dovoljno govori o Židovima koji žive u Hrvatskoj, ili barem o najpoznatijim među njima. Sjetimo se samo knjige oca i sina Goldstein, Holokaust u Zagrebu, knjige-antihrvatskog pamfleta uperene i protiv hrvatskog blaženika kardinala Stepinca.

Ali vratimo se našem novom pravedniku. Nameće se pitanje: Zašto je Židovima koji žive u Hrvatskoj trebalo toliko dugo da se sjete što je dr. Stanko Sielski učinio za njih, pa tek sada dobiva tu medalju. Odgovor je doista porazan: Oni ga se još nisu sjetili. Naime, član Akademije znanosti i umjetnosti BiH (ANUBiH). Husref Tahirović je 2013. godine predložio izraelskom memorijalnom centru "Yad Vashem" da Sielskog proglasi pravednikom među narodima

(http://travelora.com/?date=2015-02-01&category=8&lang=cr&detail=558906&lng=cr&)

Zbog toga sam, znajući da o spašavanju skupine zagrebačkih liječnika postoji posebna sekcija u spomenutoj knjizi Goldsteinovih pogledao i što oni pišu o našem novom Pravedniku. Nema o dr. Stanku Sielskom ni riječi!

Kako sam napisao knjigu u kojoj sam polemizirao s knjigom Goldsteinovih: *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. pisao sam i o spašavanju zagrebačkih lječnika i o dr. Sielskom. Ipak je zanimljivo da tada nisam posebno napomenuo kako ga Goildsteini uopće nisu spomenuli u svojoj knjizi. Bez obzira na to, pogledajmo što sam pisao te 2002. godine o tome:

Spašavanje grupe zagrebačkih liječnika

Autori knjige "Holokaust u Zagrebu" dr. Ivo Goldstein i Slavko Goldstein suočeni s mnogobrojnim kritikama načina na koji su prokazali ulogu nadbiskupa Stepinca u svojoj knjizi pokušavaju se obraniti ukazujući da su njihovi kritičari proučili samo jedno poglavlje u knjizi. Naravno svakome tko je pratio polemiku bit će

jasno da ta primjedba ne stoji. Na primjer, u poglavlju "Skrb za logore i za opstanak općine",[342] govori se što je Stepinac rekao u katedrali o rušenju sinagoge: "'Kuća Božja bilo koje vjere je sveta stvar i tko u to dira, taj će životom platiti. I na ovom i na onom svijetu bit će proganjan.' Stepinac je još pridodao da su to počinili 'ustaše i njihove vođe'". Komentar koji je dat u poglavlju o kome je riječ "Katolička crkva, nadbiskup Stepinac i Židovi" je nešto doista sramotno:[343] "Nadbiskup Stepinac bio je u ovom slučaju kritičniji, jer je takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja. Isto tako je bilo i kada je kritizirao rušenje sinagoge."

Slično je već komentirano da se u poglavlju "Pokušaji spašavanja",[344] odnosno u poglavlju "Djelatnost zagrebačke Židovske općine"[345] nalazi dio o dr. Miroslavu Dujić–Deutschu. On je bio liječnik zagrebačkog Kaptola i nije se smatrao Židovom. Ali Stepinac mu je ipak savjetovao da se prijavi za suzbijanje sifilisa u Bosni. Poslušao je nadbiskupa i spasio se.

Pogledajmo zato što odgovara dr. Jure Krišto na takve prigovore u *Glasu Koncila*, 3. veljače:

Na kraju, Goldsteini neprestano ponavljaju da sam se osvrnuo samo na jedno poglavlje iz njihove knjige. Obavještavam ih da sam opširni osvrt poslao "Novom listu", novinama koje su započele napad "njihove strane" na mene, uz molbu da ga objave, makar i u nastavcima. Do danas to nisu učinili...

Jasno je da Slavko Goldstein, kao čovjek sa završenom (?) gimnazijom, i dr. Ivo Goldstein, o čijem znanstvenom radu veoma loše pišu i njegove kolege (recimo današnji dekan Filozofskog fakulteta Neven Budak piše:[346] "*Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz do sada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*"), nisu ni u ostalim djelovima svoje knjige mogli biti na većoj razini.

Pokazat ćemo to i na primjeru sekcije *Spas za grupu liječnika*, koju je napisao dr. Ivo Goldstein. U ovom poglavlju se uopće ne spominje uloga nadbiskupa Stepinca u spašavanju dr. Miroslava Dujić–Deutscha.

Evo kako on počinje tu sekciju:[347]

---

[342] I. Goldstein, Holokaust u Zagrebu, Zagreb, 2001. str. 386.
[343] Isto, str. 572.
[344] Isto, str. 494.
[345] Isto, str. 240.
[346] Neven Budak, "O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek' Novi Liber', Zagreb 1995., 511. str." Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299–333.), str. 316.
[347] I. Goldstein, nav. djelo, str. 215–216.

Zbog velikog broja bolesnih od sifilisa u Bosni ustaške su vlasti u Banjoj Luci potkraj lipnja 1941. godine osnovale Zavod za suzbijanje endemijskog sifilisa. Kako se hrvatski liječnici očigledno nisu javljali, iako im je obećan dvostruki radni staž i "primjerena nagrada", njemačke i ustaške vlasti (izgleda uz osobno znanje Pavelića) poštedjele su deportacije najmanja 81 židovskog liječnika iz Zagreba i poslale ih u jesen 1941. godine u najzabačenije bosanske krajeve kako bi suzbijali tu bolest. U kasnijim sjećanjima dr. Samuel Deutsch (ili Dajč), jedan od liječnika koji se uključio u akciju, tvrdi da su akciju smislili dermatovenerolog i higijeničar dr. Ante Vuletić u sporazumu sa svojim prijateljem dr. Miroslavom Schlesingerom kako bi spasili živote liječnika i njihovih familija (...) Vuletić je dosta dugo pregovarao s nadležnim institucijama o osnivanju Zavoda za suzbijanje te bolesti, jer poglavnik Pavelić neko vrijeme nije pristajao na njegov prijedlog (Vuletić je kasnije proglašen Pravednikom među narodima). Napokon je prihvaćen Vuletićev prijedlog, jer je njegova argumentacija bila: "proglasili ste muslimane cvijetom hrvatskog naroda, a taj cvijet nagriza endemski sifilis. Umjesto da šaljete židovske liječnike u radne logore, iskoristite ih da iskorijenite sifilis u Bosni. Kada s time završite, još uvijek ih možete strpati u logore."

Već samo korištenje svjedočenja pokazuje mnogo. Posljednje je prof. dr. Stjepana Steinera i to svjedočenje je Goldsteinu dovoljno za tvrdnju zašto je akcija prihvaćena. Ono drugo svjedočenje ide s: "U kasnijim sjećanjima dr. Samuel Deutsch... tvrdi da...".

Zanimljiv je također Goldsteinov komentar vezan uz Pavelića. Prvo je sve išlo "izgleda uz osobno znanje Pavelića", a poslije "poglavnik Pavelić neko vrijeme nije pristajao na njegov (Vuletićev, J. P.) prijedlog".

Radi se o vremenu kada su Nijemci prepustili rješavanje "židovskog pitanja" vlastima NDH, ali Goldstein zna da su "njemačke i ustaške vlasti poštedjele deportaciju najmanje 81 židovskog liječnika". Dakle, kada treba umanjiti zasluge vlasti NDH u spašavanju Židova, Goldstein zna da su one to mogle samo uz Njemačku suglasnost, tj. zna da su u svemu bili glavni Nijemci. Goldstein nije svjestan što zapravo pokazuje to što Pavelić neko vrijeme nije pristajao na Vuletićev prijedlog. Pa upravo zato što je znao da je akcija smišljena zbog onog što tvrdi dr. Deutsch:[348]

Sredinom juna sazvao je akcioni odbor jevrejskih liječnika u Zagrebu sastanak svih liječnika Jevreja i tu je prikazan plan odašiljanja jevrejskih liječnika u Bosnu i Hercegovinu u tzv. akciju za suzbijanje endemskog luesa.

Nama se činilo čudno da se započinje jedna takva akcija. Međutim, ubrzo smo saznali u čemu je stvar. Jedan od najboljih savremenih poznavalaca problema, dermatovenerolog i higijeničar dr. Ante Vuletić, tada na radu u Higijenskom zavodu u Zagrebu, došao je na ideju da se organizuje takva akcija, ne bi li se na taj način spasili ne samo životi jevrejskih liječnika u NDH, nego i njihove familije.

[348] Lj. Štefan, *Stepinaci i Židovi,* Zagreb, 1998., str. 42–43.

Bez obzira što to Goldstein eksplicitno ne spominje, jasno je da je u tom spašavanju židovskih liječnika i njihovih obitelji sudjelovalo i ministarstvo zdravlja na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem. Jasno je zašto Goldstein ministra ne spominje. Međutim, njega, i ne samo njega, spominju drugi židovski izvori:[349]

Osim imena dr. Ante Vuletića, židovski izvori navode i druge hrvatske liječnike koji su se angažirali u formiranju te ekipe radi pomoći svojim židovskim kolegama. To su spomenuti ministar dr. Ivan Petrić, zatim dr. Mile Budak, ***osobni liječnik Ante Pavelića*** *(istakao J. P.), dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž, dr. Berislav Borčić.*

Nailazimo i na ovakav podatak: kada je postao ravnatelj Zavoda u Banjoj Luci, dr. Sielski je od Pavelića tražio i dobio dozvolu da za svog stručnog savjetnika postavi Židova dr. Ernesta Grüna."

S obzirom da se radi o akciji u kojoj su sudjelovale i hrvatske vlasti u spašavanju zagrebačkih židovskih liječnika, jasno je da Goldstein ne želi dati sve relevantne podatke. Ljudima se spašavaju životi a on će:[350]

Neki proustaški nastrojeni liječnici bili su dvostruko zadovoljni odlaskom židovskih liječnika u Bosnu: rješavali su se u Zagrebu konkurencije koja je poslana da ordinira u krajeve u koje nitko nije želio ići, a istovremeno su se mogli okoristiti pljačkom koju je ustaški režim proveo po ordinacijama židovskih liječnika.

"Pljačku" Goldstein ilustrira ovako:[351] Prilog 23: Stranica iz *Popisa* ***preuzetih*** (istakao J. P.) *stvari židovskih ordinacija.* Inače, Goldstein uredno navodi kroz cijelu knjigu takve popise kao dokaz pljački. O partizanskim sličnim popisima ne govori ništa. Znamo da su i oni uzimali što su htjeli, ali ovakvih popisa nema. Što su hrvatske vlasti trebale učiniti s ovim stvarima iz židovskih ordinacija? Goldsteinu je odgovor jasan: Nisu ih trebali dirati, jer je to korišteno za liječenje Hrvata. U pravu je Goldstein. Ustaške vlasti ne valjaju i kad su spašavale Židove. I još su koristili stvari iz njihovih ordinacija da spašavaju Hrvate.

Evo kako Goldstein opisuje spašavanje obitelji:[352]

Obitelji liječnika koji su u Bosni liječili sifilis bile su u načelu zaštićene i smjele su čak ostati u svojim dosadašnjim stanovima. Takva je okružnica bila proslijeđena svim župskim redarstvenim oblastima, ali se izričito naglašavalo da se od "prisilnih mjera" ima izuzeti samo "najuža" obitelj, tj. supruga, djeca i *roditelji liječnika". Već spomenuti Samuel Deutsch dobio je zaštitu, a zajedno s njim i supruga Ljerka rođ Grünberg i Deutschova majka Laura rođ. Freund, ali ne i supruzini roditelji Lazar i Irena Grünberg rođ. Singer. Deutsch i supruga su*

[349] Isto, str. 44.
[350] I. Goldstein, nav. djelo, str. 218.
[351] Isto, str. 219.
[352] Isto, str. 217.

preživjeli. Suprotno onome što se službeno proklamiralo, Deutschova majka je ubijena, a roditelji Deutschove supruge su preživjeli.

Da je Goldstein konzultirao knjigu hrvatske Pravednice, vidio bi da je dr. Deutsch otišao u Bosnu kao domobranski časnik, a ne s ekipom liječnika.[353] Možda to Goldstein "ne zna" zato što bi činjenica da je ubijena majka domobranskog časnika, koji nije među židovskim liječnicima, sugeriralo čitateljima da su u svemu tome ipak glavni Nijemci. Zato je bilo važno skloniti te liječnike i njihove obitelji. Evo kako sam dr. Deutsch, dakle čovjek kome je ubijena majka, piše o tome pitanju:[354]

Funkcionirala je i obećana zaštita za užu familiju – ženu, djecu i roditelje. Neki su uspjeli spasiti i članove šire obitelji.

Goldstein opisuje sudbine nekih obitelji.[355] Tako je *poznati zagrebački ortoped dr. Edo Deutsch u kolovozu 1941. godine otišao raditi u Tuzlu. Tamo mu je stigla obavijest da je njegova majka Berta umrla u početku travnja 1942. godine u đakovačkom logoru. Kasnije je zajedno sa suprugom i sinovima Velimirom (1931.) i Đuricom (1935.) otišao u partizane, ali su ih sve zajedno ubili četnici u okolici Brčkog 1944. godine. Dr. Teodor Grüner i supruga bili su u početku 1942. godine uhapšeni u Varešu pod sumnjom da surađuju s "odmetnicima", ali su nakon intervencije pušteni. Grüner je pokraj srpnja 1942. godine intervenirao za roditelje, za mlađu sestru Editu te za supruginu obitelj. Iako se Ministarstvo zdravstva u kolovozu 1942. godine zauzelo za Grünerovu punicu, samo su se roditelji (otac, natkantor, kao jedina osoba koja je u Zagrebu nakon svibnja 1943. godine mogla voditi bogoslužje) uspjeli spasiti. Sestra je unatoč "zaštiti"* (ne čudi što Goldstein tu zaboravi napomenuti da je to vrijeme kada Nijemci ponovo uzimaju "rješavanje židovskog pitanja" u svoje ruke, op. J. P.) *deportirana u Auschwitz.*

Postavlja se pitanje kako je dr. Vuletić postao pravednik, ako je sprovodio akciju spašavanja židovskih liječnika i njihovih obitelji zajedno s ustaškim vlastima. Da parafraziramo samog Goldsteina:[356] od koga su ih ustaške vlast spašavale? Od sebe samih?

Dakle, funkcionirala je obećana zaštita za obitelj, ali ipak:[357] "Od 76 liječnika, najmanje njih 58, a najviše 67, pristupilo je potom partizanima, četvoricu su ubili Nijemci ili ustaše, a trojica su umrla radeći u Bosni." Jesu li njihove obitelji otišle zajedno s njima u partizane? Ili su ih ostavili na milost i nemilost ustašama? Znali su valjda što čeka njive obitelji u zločinačkoj državi. O tome nam Goldstein naravno ne govori. O tome piše gđa Štefan:[358]

---

[353] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 44.
[354] Isto, str. 43.
[355] I. Goldstein, nav. djelo, str. 217–218.
[356] Isto, str. 585.
[357] Isto, str. 216.
[358] Lj. Štefan, nav. djelo, str. 44–45.

Jaša Romano, koji nije bio u ekipi u jednom svom članku spominje dr. Vuletića, dr. Sielskog i dr. Raguža, i kaže:

"(Njihova) uloga u spašavanju lekara Jevreja i njihovih porodica bila je vrlo velika. Svojim su radom rizikovali ne samo svoj položaj, već i mogućnost da i sami budu odvedeni u logore. Naime... Nemci su 1943. zahtevali da se svi lekari Jevreji iz Bosne i Hercegovine pošalju u logore. Srećna okolnost je bila što je u to vreme u Bosni harao pegavi tifus, pa su navedeni drugovi izvestili nemačke vlasti da su ti lekari neophodni za suzbijanje pegavca i da oni ne snose odgovornost ako se odvođenjem tih lekara zaraza prenese na nemačke oružane snage. Takav odgovor je još jednom spasio lekare Jevreje od sigurne smrti."

Neki židovski liječnici... "počeli su odlaziti u partizane ostavljajući svoje porodice u mestu službovanja. O njihovom odlasku navedeni drugovi nisu izveštavali vlasti, već su ih i dalje vodili u evidenciji. Na taj način spasili su njihove porodice...".

Zar nije strašno da jednom zagrebačkom sveučilišnom profesoru ovakve činjenice nisu važnije od preuzetih stvari iz ordinacija ljudi kojima je spašavan život? A da i ne postavljamo pitanje zar je bilo moguće sakriti od ustaških vlasti odlazak "najmanje 59, a najviše 67" židovskih liječnika u partizane? Vjerojatno je mogućnost postavljanja takvih pitanja učinila da je Goldsteinu bilo jednostavnije pisati o manje bitnim stvarima nego o tome. Vjerojatno je to i utjecalo što je proglašenje dr. Vuletića pravednikom išlo kako jest. Evo što o tome piše gđa Štefan:[359]

Dr. Deutsch 1970. godine piše:

"Prigodom svog boravka u Izraelu aprila-maja 1967., razgledanja Yad Vashema, ja sam o toj akciji i zaslugama prof. Vuletića govorio nadležnima i bilo je u planu da bude pozvan kao Pravednik. No, rat koji je ubrzo izbio (Izrael je napao Egipat i Siriju, a Tito prekinuo diplomatske odnose, op. a.) odložio je da se oda zasluženo priznanje tome plemenitom čoveku, kojega krase sve odlike duboko humanog pravog narodnog lekara. Zato, neka mu bude u ime svih nas, makar na ovom mestu sa zakašnjenjem, nakon 29 godina, izražena iskrena i duboka hvala."

Jaša Romano se tada pridružio dr. Deutschu:

"Na kraju želimo upozoriti da jevrejska zajednica u Jugoslaviji, a u prvom redu lekari Jevreji, koji su preživeli drugi svetski rat, do danas nisu odali potrebno priznanje i zahvalnost dr. Vuletiću i dr. Sielskom. Ne smiju se zaboraviti ovi veliki prijatelji Jevreja. No, još nije kasno i pridružujemo se predlogu dr. Deutscha da se u Aleji pravednika zasade stabla koja će budućim pokolenjima govoriti o delima dr. Vuletića i dr. Sielskog."

[359] Isto, str. 45–46.

PRIJEDLOG YAD VASHEMU NIKADA NIJE POSLAN!!!

A tužno je čitati što o organizatorima "ekipe za sifilis" taj isti Jaša Romano piše deset godina kasnije, 1980. godine:

"Za odvođenje lekara Jevreja na prisilan rad angažovali su se proustaški nastrojeni lekari, kako bi se domogli njihovih ordinacija i istodobno oslobodili stručne konkurencije"

(nešto slično smo vidjeli i kod Goldsteina – razlika je samo što to nije moglo biti rečeno u tom obliku jer je dr. Vuletić u međuvremenu postao Pravednik, op. J. P.).

Od članova "ekipe za sifilis", a ima ih još i danas u Zagrebu, nitko nije rekao ni jednu riječ zahvale.

Samo na temelju podataka iz židovskih izvora, HAZU je u travnju 1995. podnijela pismeni prijedlog da se Pravednicima proglase dr. Ante Vuletić, dr. Stanko Sielski i dr. Ivan Raguž, te također, slijedom židovskog izvora, i dr. Mihovil Silobrčić iz Splita. Dr. Silobrčić i njegov zamjenik dr. Andrija Poklepović zvanje Pravednika dobili su posmrtno, 1997. godine, a dr. Ante Vuletić, također posmrtno, 1998. godine. Nisu nažalost, dočekali da u svoje ruke prime medalju na kojoj ispod njihova ugraviranog imena piše: ZAHVALAN ŽIDOVSKI NAROD.

Odličja su uručena obiteljima.

Knjiga hrvatske pravednice Ljubice Štefan nije dana čak ni u popisu literature sveučilišnog profesora Iva Goldsteina. Zar mu nije bilo jasno da će upravo to prikrivanje upozoriti iole upućenije čitatelje na njegov "znanstveni" rad, tj. na ono što je o njegovom radu pisao profesor Budak, i ne samo on?

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.

Poštovani i dragi dr. Ibler,

Danas sam dobio i Vaš odgovor na moj e-mail:
„Očigledno je da mlađim naraštajima nedostaje poznavanje hrvatske povijesti. Djelomično zbog slabijeg poznavanja stranih jezika kao i zbog sustavnog "ispiranja mozga" od 1918 godine.
Dvije knjige trebalo bi čim prije prevesti na hrvatski:
Henri Pozzi: "Black Hand over Europe"
Vesna Drapač: "Constructing Yugoslavia".
A analizu članka "Do istrage vaše ili naše" iz Srbobrana 1903. i knjige Ljubice Štefan: "Srpska pravoslavna crkva i fašizam" trebalo bi uvesti u gimnazijsku nastavu povijesti. To je minimum."
Jeste li vidjeli članak *Pozdrav 'za dom spremni' ne može u HV, ta je inicijativa protucivilizacijska*, Dražena Ćurića u Večernjem listu, 26- 08- 2015.:
http://www.vecernji.hr/hrvatska/pozdrav-za-dom-spremni-ne-moze-u-hv-ta-je-inicijativa-protucivilizacijska-1021192
„Akademik ***Ivan Aralica*** *nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na Karamarkovoj i predsjedničinoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.*

– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica.“

Autoru sam napisao:

Zapravo je Vaš naslov ismijao Aralica:) A i povjesničara pripadnika jugo-komunističke paradigme:) Aralicu nisam ni pitao da potpiše. Dakle nije ni mogao znati za nju. Jeste li mu rekli da je povodom napada na Thompsona?

U mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“, pogledajte što Aralica kaže povodom takovih napada!

Zapravo ste me obradovali jer Aralica kaže isto sto i ja.

Poslao sam mu moje pismo Vama u kome su potpuno ista objašnjenja kakve daje Aralica i Vaš gornji odgovor.

Napisao sam mu još jedan e-mail:

Bas sam dobio od kolege iz Njemačke:

"Ja sam mislio da je ovaj Despot malo pametniji: http://www.vecernji.hr/hrvatska/na-sramotu-organizatora-i-potpisnika-1021194".

Očito je Aralica ismijao i Vašeg kolegu Despota :)))“

Obavezno pogledajte današnji tekst Marka Ljubića na dnevno.hr:

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/panicna-nespremnost-predsjednice-hdz-za-dom-pokazuje-da-slijede-josipovica-u-ratu-s-ustaskom-zmijom-825224

Posebno su me obradovali i komentari koje sam dobio. Ovdje ću Vam dati samo neke od njih.

Sjajni hrvatski kolumnist i književnik Nenad Piskač piše:

„Što je sve neprijatelj Hrvatske proglasio ustaškim? Iz srpskih vrela izvlačim po sjećanju:

Ustaška je riječ samokres, a pojavljuje se u hrvatskim rječnicima davno prije pojave ustaškoga pokreta.

Ustaška je i riječ časnik, zbog koje je Šreter platio glavom.

Oluju su provele – ustaše (vidi srpske dokumente vojne provenijencije, knjiga je netom izišla iz tiska).

Hrvatska moneta kuna je također bila ustaška i opet će biti kad jednom prestanemo kunama preobilno financirati vlastite neprijatelje.

Ustaše su bili svi koji su ustali protiv velikosrpske agresije i uključili se u Domovinski rat.

Mile Budak je ustaša i onda kad se govori o njegovom književnom djelu, pa i njega i književno mu djelo izbacujemo, ali ne i Nazora…

Republika Hrvatska je također ustaška – obnovljena NDH.

Ustaše su bili i Hrvati u inozemstvu (Đureković, obitelj Ševo, itd…)

Ustaštvo je inzistiranje na hrvatskoj jezičnoj tradiciji. Ustaštvo je hrvatska samosvijest. Ustaštvo je volja za obranu Hrvatske. Ustaštvo je biti Hrvat. Ustaštvo je i sama pomisao na slobodnu hrvatsku državu. Ustaštvo je sve prije 1918. i sve u razdoblju 1990.-2000. Da bi se prekinulo velikosrpsko ustašovanje Hrvatske, treba imati hrabrosti kakvu je imao Tuđman kad je uveo kunu.
Pridjev ustaški je bila i ostala velikosrpska i petokolonaška batina namijenjena za discipliniranje Hrvata i negaciju hrvatske države. Nije dakle „provokacija" insistiranje na hrvatskoj tradiciji (jezičnoj, vojničkoj, i svakoj drugoj), već je provokacija trpjeti bez otpora provokacije i smatrati normalnim stanjem kontinuitet protuhrvatskih provokacija, kontinuitet pod kojim smo stenjali i u monarhističkoj i u komunističkoj Jugoslaviji.
Provokacija je svoditi inicijativu za rehabilitaciju hrvatskoga pozdrava Za dom, spremni na razinu i u kontekst predizbornih, strančarskih apetita. Prihvatimo li tezu da je Borkovićeva inicijativa „provokacija" – kao i potpisana inicijativa, onda je opravdano zapitati se:
1. Jesu li hrvatske postrojbe u obrani od velikosrpske agresije koje su koristile pozdrav za dom spremni, bile provokacija?
2. Je li pjesma Bojna Čavoglave bila zapravo provokacija namijenjena rušenju dr. Franje Tuđmana i demokratski izabrane vlasti?
3. Je li MP Thompson velikosrpski projekt za trajnu provocirajuću destabilizaciju Hrvatske?
4. Je li Šreter rabio riječ časnik zato da izazove pobunu Srba u Hrvatskoj?
5. Jesu li odnosi kakvi su vladali u Socijalističkoj republici Hrvatskoj zapravo bili najbolje rješenje, budući da je u SRH čak i Univerzijada bila ustaška pa je prekrštena u Yniverzijadu, a u Vjesniku su plaćali posebne ljude koji su pazili da prvo slovo pasusa ne počne s velikim U?
I bezbroj je još takvih logički opravdanih pitanja koja se nameću kad se izbjegava načelno misliti iz hrvatskoga identiteta i kad se svakodnevno rade kompromisi s neprijateljima hrvatske države i hrvatskoga naroda.
Ako netko nije za dom spreman, neka se malo odmakne, kad se slegne dim bit će sve normalno, kao što je danas normalan kunski promet. I još samo ovo: Količina velikosrpskih provokacija kojom je ovoga ljeta bombardirana Hrvatska na razini je stanja iz kasnih osamdesetih – gotovo svakodnevna. Na razini politike to bombardiranje u Hrvatskoj prolazi bez ikakve ozbiljne reakcije. Čini se da na političkoj sceni svima odgovara hrvatska šutnja na velikosrpsko bombardiranje. Zato je reakcija na inicijativu o rehabilitaciji staroga vojničkoga pozdrava ovako nervozna i jadna."

Drugi naš sjajni publicist Damir Borovčak kratko komentira:
„Treba ukinuti i plaće u kunama jer su na razini provokacije.
Možda i srušiti krov crkve Sv.Marka, jer je grb na razini provokacije?
Vjerojatno uskoro i HNES treba pohapsiti jer je na razini provokacije?
Svakako treba srušiti KBC Rebro jer je na razini provokacije – izgrađena u NDH, otvorio ju je Poglavnik!
Kad je koja srpska svinjarija bila na razini provokacije?"

Završit ću s Mirovim komentarom. Nevjerojatno je koliko je ovaj naš student sjajan komentator:

„Istina je da se ovom peticijom (koju sam i ja potpisao) daje municija neprijatelju. No držim da je to nekada i potrebno, posebno u predizborno vrijeme. Već sam ranije komentirao: SDP je po ovom pitanju iskren, a za HDZ nikada nećemo saznati je li to taktiziranje, ili su i oni iskreni i na istoj liniji sa SDP-om i predstavnicima Srba.

Da je inicijativa pun pogodak, najbolji dokaz su predstavnici zečeva. Namjerno koristim Slobin (i Vaš omiljen) izraz zečevi, jer priča se da je bilo 10-ak tisuća branitelja srpske narodnosti (ne znam je li podatak točan, i ne znam koliko ih je još bilo iz miješanih brakova). Dakle nazvati ih "predstavnici Srba" bila bi nepreciznost i uvreda za časne Srbe. Kažu predstavnici zečeva (prenosi dnevno.hr) ovako:

Potpredsjednik Srpskog narodnog veća, Saša Milošević:

– Ništa nije toliko ukaljalo hrvatsko ime i ništa ne sublimira bolje zločinačku narav ustaškog režima kao pozdrav "Za dom spremni. To nije nikakav "stari hrvatski pozdrav". "On je jedino i isključivo ustaški pozdrav iz tzv. NDH, a po značenju koji ima, on je isti kao i nacistički pozdrav "Sieg Heil". Njegovo uvođenje predlažu oni koji su ne samo nostalgični prema tom zlu, već bi da se ono i ponovi. Zabrinjava njihova brojnost, upornost i pozicioniranost. Oni nikad neće postati većina u hrvatskom društvu, ali će ga sigurno učiniti mračnijim i lošijim za život

Predsjednik Koalicije udruženja izbjeglica, Miodrag Linta:

– Očekujemo da EU zabrani rehabilitaciju ustaškog pokreta i zločinačke NDH. Ovo je još jedan u nizu primjera koji potvrđuju da je hrvatsko društvo zadojeno netrpeljivošću i mržnjom prema svemu što je srpsko".

Čovjek se zapita i nešto o inteligenciji tih ljudi. Oni ne spominju rasne zakone, ne spominju nikakve okršaje sa Srbima, čak nisu spomenuli niti Jasenovac (iako ga vjerojatno podrazumijevaju i to s povećom brojkom žrtava). Naprotiv, oni kažu da je srž zločinačke ideje sadržana u spremnosti za dom. Smiješ biti spreman, Ustav RH kaže da moraš biti spreman, ali ne smiješ to tako izraziti jer su to i ustaše tako izražavale. Ne shvaćaju da su upravo time postali najveći veličatelji ustaštva, jer su sami sprali ljagu s njih.

Znao sam da inicijativa neće proći, ipak sam potpisao - evo zašto:

Neobično mi je razmišljanje naših ljudi. Shvatili su sve ovo tako doslovno i površno, bez imalo vica i dubine. Ne znam što ste Vi mislili dok ste ovo pisali, niti neki biskupi koji su potpisali... Ali čisto sumnjam da je itko ozbiljan mislio da će inicijativa proći. Naprotiv, voda je došla do grla i ovo je ***izvrstan potez!*** *Prije kojih 20-ak godina, Thompson je na Poljudu izlazio na "bis" 4 puta, i 4 puta je bilo "za dom - spremni". I nikome ništa. Slobodna Dalmacija je 11.04.1994. objavila intervju s bojnikom Marinkom Skejom iz IX.bojne "Rafael vitez Boban". Naslov je* ***"Čista obraza i za dom spremni"****, a možete to vidjeti ovdje: http://www.zaslike.com/files/muyoe9k5vvcx1031ya9.jpg Zašto 1994. nije smetalo, a sada smeta? I još se mi Hrvati sklanjamo i pokušavamo "biti mudri"? To smo*

bili u Domovinskom ratu, kada je trebalo uspostaviti Hrvatsku u nepovoljnim uvjetima. Sada je vrijeme za otvoreniji pristup.
Dakle, prije 20 godina nije smetalo. Pa je počelo pomalo smetati. Pa zatim nevladine udruge (koje su zapravo hrvatski ogranak stranih vlada koje ih otvoreno financiraju) počinju stvarati pritisak. Zatim oni silni progoni Thompsona za "fašizam" kada ga se nastojalo ocrniti po cijelom svijetu. Pa prozivanje reprezentacije zbog puštanja Thompsonove pjesme "Lijepa li si". Pa prijavljivanje svega i svačega na tribinama u cilju stvaranja pritiska. Organizirano pisanje članaka na engleskoj wikipediji koji neistinama ocrnjuju Hrvatsku. Tko god traži površno informacije, najprije naleti na Wikipediju. A tamo detaljno uz pomoć hrvatskih izvora objašnjeno da smo mi fašisti i nacisti. Što stranci znaju? Ništa. Vjeruju onome što čitaju. Isto kao i njihovi površni novinari koji nešto, eto, moraju napisati. Onda je došlo do progona navijača, pa progon Josipa Šimunića, pritisak ministra Jovanovića... i evo nas u 2015. kada šibenska policija najavljuje da će kazniti Marka Perkovića Thompsona zbog pozdrava "Za dom spremni"....

Zato mi je sasvim logično da se išlo s ovim zahtjevom kao kontrapritiskom. Nisam očekivao onakav primitivan seljački ispad s Pantovčaka. Ali zato je Milanović ispunio sva moja očekivanja. Zakasnio je s reakcijom, jer su se već i u HDZ-u i na Pantovčaku ogradili, no on je ipak napao HDZ kao stranku koja bi vratila Hrvatsku u mrak fašizma i ustaštva. Nije bio izravan kako inače zna biti, ali rekao je sasvim dovoljno da ga se može razumjeti. Doduše, ako HDZ i dođe na vlast, mislim da se neće puno promijeniti. Domoljublje je uvijek svima atraktivno uoči izbora. No to sada nije tema.
I još nešto...
Nije loše spomenuti, kako su ustaše uzeli motiv "dom" i formulirali "za dom spremni", tako su uzeli i motiv "kunu" i uveli valutu kuna. Naravno da kuna nije njihova, ali isto tako ni dom nije njihov. Ima onih koji će me pokušati demantirati i reći da to nije istina, ali moram ih razočarati. Kuna kao novčana valuta (ne kao koža!) uvedena je ranih 30-ih godina 20.stoljeća. Čak i jednostavnim googlanjem bez problema možete pronaći kovanicu od 5 kuna, godina 1934., sa ustaškim simbolom. Zašto je to tako? Ukratko, zato jer su Srbi vršili pljačku preko svojih banaka, pa su Hrvati preko kune spašavali svoj imetak. Ako ćemo biti dosljedni, onda iste kriterije moramo primijeniti i na kunu i na dom. Počevši od povijesnog motiva, do službene uporabe, dolazimo do toga da je oboje ustaško. No to nije sasvim točno! Potrebno je reći da to nije ***SAMO*** *ustaško. To pripada hrvatskom narodu, domovini, državi, kulturi, i ne može se svesti na pripadnike određenog pokreta, kada je već i u njihovo vrijeme do nadaleko nadilazilo njihov pokret.*
Za dom spremni nikako nije ekvivalent "Sieg Heil" (pozdrav pobjedi), jer su nacisti pod time pozdravljali svoje pobjede. A mi smo izražavali spremnost da obranimo svoj dom od najezde i zuluma kojeg su nad Hrvatima provodili Srbi.
Zapravo, pozivam sve zainteresirane, da pročitaju članak "Ustaški pokret u hrvatskim krajevima". Članak je komunistički, objavljen u Proleteru krajem 1932.godine. Dostupan je i na internetu:

https://hr.wikisource.org/wiki/Proleter/Prosinac_1932._-_br._28#Usta.C5.A1ki_pokret_u_hrvatskim_krajevima_.28str.2-3.29
Pogledajte što komunisti govore: podržavaju ustaški pokret, žele ga preuzeti i doći mu na čelo, upravljati njime i pozvati široke mase na ustanak, kako bi izgradili socijalistički raj na zemlji po uzoru na Sovjetski Savez. ***Ali, ne podržavaju Antu Pavelića****. I navode objašnjenje: jer ne želi pozvati mase na ustanak (to je zapravo pametno!), jer ne želi istaknuti zahtjeve za oduzimanje imovine bogatašima i Crkvi... Evo, i upravo to govorim: nitko nije toliko skinuo ljagu s Pavelića kao sami komunisti i njihovi nasljednici."*
Zar nije smiješno kada Večernji list kaže da je ZDS ustaški i anti-civilizacijski pozdrav, a onda ih Aralica pouči kako se *s ZDS može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav.* Jesu li naši novinari iz Večernjaka shvatili što im je Aralica rekao?
Vaš,
Josip

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU "MOST" RADIJA "SLOBODNA EUROPA"

(…)

PEČARIĆ: A najbitnije stvari u Grisogonovom pismu je da doktor Milan Bulajić, doktor znanosti, doktor međunarodnog prava tvrdi da nije važno što je neko pismo lažno, nego je važan njegov učinak.
BULAJIĆ: Mogu li dobit riječ, gospodine.
PEČARIĆ: A zna se zašto će netko napisati lažno pismo.
BULAJIĆ: Ne, ne, čekajte.
PEČARIĆ: Citirat ću ponovno, kad on kaže, citirat ću što on piše. Imam to tu. Otvorio sam svoju knjigu, a mogu i iz njegove, ako hoćete, ali to je smiješno….
BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječ? Mogu li dobit riječ?
PEČARIĆ: Mislim smiješno je u jednom razgovoru od jedno sat vremena, stalno pobijati što kaže gospodin Bulajić, kad moram svaki put iz rečenice u rečenicu gledati kada će gospodin Bulajić reći neistinu.
BULAJIĆ: Omere, mogu li dobiti riječ.
KARABEG: *Evo da damo riječ gospodinu Bulajiću, pa ćemo onda zaključke.*
BULAJIĆ: Molim vas, molim vas, točno je da sam rekao, kada je u pitanju prvo pismo, nije najbitnija stvar je li ono istinito ili nije.. nego…
PEČARIĆ: Nije važno, rekli ste, nije bitno…
BULAJIĆ: Ma sačekajte za boga… Molim te Omere smirite čovjeka malo.
KARABEG: Izvolite, izvolite.
PEČARIĆ: Ma smirite se vi, nemojte stalno lagati…
BULAJIĆ: Nego da je bitno šta je u tome…

PEČARIĆ: Nemojte govoriti neistine, molim vas.
BULAJIĆ: Čekajte, bitan je sadržaj pisma. Bitno je da li to što je u tome pismu bilo, da je kružilo i da ga je imala i kraljevska vlada i ustaški arhiv….
PEČARIĆ: Vama nije bitno što je pismo lažno. Itekako je bitno. Dapače, ako je pismo lažno, nije bitna sadržina nego je bitno čemu je služilo to lažno pismo.
BULAJIĆ: Omere, ja ne znam, ja ne mogu ovako govoriti.
PEČARIĆ: Hajde, hajde. Izvolite.
KARABEG: *Izvolite, završite, završite.*
BULAJIĆ: Važno je da je to pismo bilo u ustaškim arhivama, u četničkim arhivama, u kraljevskoj vladi, u vladi Nezavisne države Hrvatske, da je svugdje kružilo. Bitno je da li je to pismo sadržalo istinite činjenice. Jesu li počeli masovni zločini nad Srbima u Gudovcu 27. travnja, gospodine profesore…
PEČARIĆ: Srbi su prve zločine u Hrvatskoj napravili prije nego što je NDH stvorena, početkom travnja 1941. godine, a NDH je stvorena 10. travnja 1941. godine.
BULAJIĆ: …ili to nije tačno, to je bitno. Ja sam rekao da sam ustvrdio da to pismo nije istinito, ali sam onda ustvrdio i otkrio da postoji istinito pismo od 20. veljače i pokazao sam kako katolički tjednik "Glas koncila" samo navodi iz toga pisma ono što mu odgovara, …
PEČARIĆ: Ma ne mora se uvijek citirati sve što postoji.
BULAJIĆ: …a sve ono što kritizira ponašanje katoličke crkve se ne spominje nigdje.
PEČARIĆ: Vi želite ostaviti dojam da Hrvati skrivaju to pismo, a sami citirate, uzmite vašu knjigu, pa ću vam reći na kojoj strani, da ste ga našli u Bobanovoj knjizi.
BULAJIĆ: Govorimo o tjedniku "Glas koncila".
PEČARIĆ: Prema tome, to pismo postoji u hrvatskoj literaturi. Svako može uzeti to pismo i pročitati, a kad se piše članak ne mora se sve navesti. To pismo je ono u kome piše kako su u Beogradu prijetili da će Hrvatima i katolicima izvaditi oči i slično. Mislite na to pismo, to je drugo pismo. Grisogono govori u tom pismu kakav je bio učinak u Beogradu lažnih tvrdnji o vagonu s natpisom "svinjska mast za Beograd", a u njemu odsječene srpske glave, i slično. To ima u mojoj knjizi. Grisogono se u drugom pismu ograđuje od prvog pisma. Naravno da je on mogao povjerovati lažima iz prvog pisma, a bitna je činjenica što se iz njega vidi što su ove provokacije u Beogradu učinile tamošnjim Hrvatima.
BULAJIĆ: Pa i ja sam to konstatirao da je prvo pismo lažno.
PEČARIĆ: Najvažnija stvar koju spominjete jest da je to pismo kružilo među Srbima u Hrvatskoj.
BULAJIĆ: Jest. Ne samo među Srbima. I među Ustašama je kružilo.
PEČARIĆ: Jezoviti dijelovi prvog pisma u kojem se citiraju navodni ustaški zločini, u stvari navode klasične srpske zločine. Vi znate kako je to u srpskoj narodnoj epici. Recimo, Sestra Luke kapetana u istoimenoj pjesmi, pogrdila je najvećeg srpskog junaka Marka Kraljevića i odmah slijedi odgovor:
"Ljutit Marko pa se pridrnuo,
jednom kroči daleko skoči,

i za ruku dofati djevojku,
ostar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
ods'ječe joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,
BULAJIĆ: Braćo moja, braćo moja, pa sveučilišni…
PEČARIĆ:
a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce."
U knjizi navodim još takvih pjesama. Tako se Vuk Branković osvjećuje carici Mari ovako:
"Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadi joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jaguke."
Ili ako hoćete pjesmu kad muž nevjernu ženu spaljuje, ona gori od kose do prstiju dok ne izgori.
KARABEG: *Možemo li mi ako se slažete…*
BULAJIĆ: Molim.
KARABEG: *Ako se slažete..*
PEČARIĆ: Ti srpski zločini i drugi zločin koji se nalaze u literaturi točno se opisuju u tom pismu. Dakle četnički zločini koji su bili uobičajeni. To navodim u svojoj knjizi. Pročitajte malo knjigu pa onda pazite šta pričate,
BULAJIĆ: Pa trebali ste mi je poslati da je pročitam gospodine.
PEČARIĆ: I inače srpska epika opisuje sve što se radilo na ovim prostorima. Pa čak odnos prema kardinalu Stepincu koji i vi osobno gajite. Odnos prema čovjeku koji je spašavao Srbe, koji je spašavao Židove nije ništa drugo nego način na koji su Srbi u školi učili kako se treba zahvaljivati ljudima. Znate li, recimo, kako se Kraljević Marko, u pjesmi Kraljević Marko i Musa Kesedžija, zahvaljuje Novaku kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju? Evo ovako:
" 'Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!'
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods'ječe mu ruku do ramena:
'Evo sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore'."
To vam je epika. To vam je narodna epika koja se uči u Srbiji, u školama. I onda se netko čudi zašto su se Stepincu, koji je spašavao i Srbe i Židove, zahvalili na način na koji jesu. Slično mu se zahvaljuje i doktor Bulajić. Koliko vidim Bulajića spominje i gospođa Ljubica Štefan u svojoj najnovijoj knjizi. U svojoj knjizi koju spominjem i komentiram što je sve Bulajić govorio o čovjeku koji je svetac za

katoličku crkvu.
KARABEG: *Ako se slažete možemo li mi samo sad pošto…*
BULAJIĆ: Samo dvije napomene…
KARABEG: *Izvolite.*
BULAJIĆ: Molim te, prvo slušajući ove stihove, profesora Pečarića….
PEČARIĆ: To nisu stihovi profesora Pečarića, to su stihovi iz srpske narodne epike, pa molim vas pazite šta govorite.

(…)

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.
Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvijestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst *"Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH* koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori:
http://kamenjar.com/za-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-srpskim-slugama-u-rh/
http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=37080:qza-dom-spremni-itekako-smeta-poraenima-u-domovinskom-ratu-i-srpskim-slugama-u-rh&catid=9:politika-i-drutvo&Itemid=11
Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika *Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore* g. Zvonimira Deković i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika *Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“.* Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.
Napisao sam g. Kovačiću:
"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."
Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati

da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.
Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?
Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Antu Đapića. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić:
Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.
A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!
O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.
Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu:

Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.

Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izmišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već

jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo!
http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:
Štovani gospodo,
koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.
Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.
Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?
Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.
Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?
Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.
Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!
Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!
Sa štovanjem
Dr. Josip Stjepandić
Reagirao je i Damir Borovčak:

Poštovani,
supotpisujem svaku riječ g. dr. Josipa Stjepandića.
Dosta je bilo svih novo-kmetova koji su i dalje u službi jednoumlja po orjuna obrascu.
U ime istinske demokracije potrebno je na nacionalnoj televiziji promicati zastupljenost SVIH sugovornika i događaja koji su relevantni za određenu temu, a ne samo nekih koji odgovaraju voditelju u podmetanju gledateljstvu poluistina, neistina ili opanjkavanja osoba koje nisu nazočne.

Zašto HRT ne progovara i izbjegava priloge iz Donjih Mosti, mjesta prvog civilnog zločina prije svih drugih zločina u Drugom svjetskom ratu ???
Također i proglašenje Hrvatske države u Bjelovaru 8. travnja 1941. pa zatim prvi civilni zločin srpskog konjaničkog puka "Car Dušan silni" ubijanja 11-tero seljaka u Donjim Mostima 10.travnja 1941. u 11 sati ujutro, dok je NDH proglašena 'tek' u 15 sati u Zagrebu. O toj povijesnoj istini, koja je početak početaka svih drugih zločina nad Hrvatima i događaja na početku Drugog svjetskog rata, uporno se šuti.

14.04.2016.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

13.04.-19.04.2016.

http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

(…)
Četvrtak, 14. travnja 2016.
Re: Dokle će te dopustati klevetanje?
Datum: Thu, 14 Apr 2016 04:41:41 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Stjepandic, Josip, sinisa.kovacic@hrt.hr <sinisa.kovacic@hrt.hr>, jozo.barisic@hrt.hr <jozo.barisic@hrt.hr>
CC: Igor Vukić, Razum, dr. Stjepan Razum, Jakov Sedlar, Velimir Bujanec

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.
Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvijestiti da sam

prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst "Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori. (http://kamenjar.com/za-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-srpskim-slugama-u-rh/)
Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum". Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.
Napisao sam g. Kovačiću:
"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."
Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.
Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?
Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Anto Đapić. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.
A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!
O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić
P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu: Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.
Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izmišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno

to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo! (http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/)

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

Koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.
Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.
Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?
Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.
Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?
Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.
Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!
Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!
Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

I dok se pitam hoće li HTV braniti Hrvate u Boki sv. Leopolda, stiže odgovor iz Ureda Predsjednice.
Marko Skejo, ratni zapovjednik IX bojne HOS-a “Rafael vitez Boban”, predložio je da se pozdrav “Za dom spremni” unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima, i tako zauvijek zaštiti.
Iz Ureda predsjednice na upit Novog lista nisu izravno odgovorili, nego su ih podsjetili na objavu ureda predsjednice od 25. kolovoza 2015. na sličnu temu pa citirali ovako:
“Inicijativa da se pozdrav “Za dom spremni” uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH neozbiljna je, neprihvatljiva i na razini provokacije”.
Tada su jugo-komunistički mediji izbjegavali da se u bilo kom kontekstu izbjegne vezivanje Peticije za Domovinski rat, tj. izbjegavali su sam pomen da smo peticiju pokrenuli zbog napada na Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i vezivali su je s NDH. Sada je sam HOS pokrenuo istovjetnu inicijativu i dobio istovjetan odgovor: NJIHOV DOPRINOS U DOMOVINSKOM RATU JE NEBITAN i onda je stvarno na razini provokacije kad netko pozdrav dijela regularnih postrojbi HV iz Domovinskog rata predloži da se unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima. Doista, ti HOS-ovci su tim pozdravom ledili krv agresorima koji su sve hrvatske branitelje proglasili ustašama. Ja sam samo naivno vjerovao da branitelji nisu ustaše mnogima u RH.
Naivan kakav jesam tada sam napisao i pismo koje je objavljeno tek u mojoj nedavnoj knjizi "Oba su pala":

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,
Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.
Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.
Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja: Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav “Za dom spremni” ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

“Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu ‘privatizira’, a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”, kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.
(http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svakog-pojedinca-825834)

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.
U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.
Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Ili su samo Pupovac i njegovi iz SNV na pravi način upozorili našu Predsjednicu jer su je u svom čuvenom Biltenu već optužili za progon Srba spominjući nju i Peticiju ZDS. Uspješna prevencija, zar ne?
Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoj jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu." (http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3422-misa-u-zagrebakoj-katedrali-uz-tijelo-sv-leopolda-bogdana-mandia)

Biskup poslije mise piše: “Krv nije voda, ne može se izdati krv!”
Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svecem, i to još Hrvatom koji je ljubio svoj narod!

S druge strane – medijski prostor zagađen je raspravom o bojkotu Jasenovca onih koji su nezadovoljni što se (konačno) otvorila javna rasprava o lažima koje se oko toga vrte već desetljećima, a zbog čega je i Tuđman bio u zatvoru. To je dakle nedodirljiva tema za one koji su 1980. poslali Tuđmana u zatvor kao što i sad žele zabraniti svako, pa i znanstveno istraživanje o tome. Jesmo li onda uopće napustili komunizam? Umjesto da se naš politički vrh posipa pepelom i udvara sijačima laži, trebali bi poticati znanstveno istraživanje u komunizmu zabranjenih tema koje su stalno kao omča bila Hrvatima oko vrata. A onda potpora kandidatkinji za UN! Ja nisam jučer mogao vjerovati što sam čuo. I da nema nitko izdvojeno mišljenje! Čestitam HSP AS-u koji danas izrazi drukčije mišljenje (nema njihovu potporu niti za predsjednicu kućnog savjeta, op. JP)! Ako bude, što se nadam da neće, tužiteljica Hrvatske, premda je iz RH, čelna osoba UN-a, tada mogu naša šestorica Hrvata koji već godinama čekaju presudu u Haagu, a ja se svako jutro Bogu molim za njih da budu oslobođeni, znati da oni tamo i ostaju. Na žalost, premda nevini, osuđeni. I s njima naša domovina. Strašno! Zato je bolje da se ja vratim mislima svetom Leopoldu, rodoljubu koji se nije htio odreći svoje hrvatske nacionalne pripadnosti premda je znao da mu slijedi dvogodišnji progon. Rekao je: “Krv nije voda, ne može se izdati krv!” Sveti Leopolde, moli za nas, moli za svoj hrvatski narod! mons. Vlado Košić, biskup sisački.
(http://kamenjar.com/biskup-kosic-krv-nije-voda-ne-moze-se-izdati-krv/)

Kako nas ponosnim čini ona kolona hrvatskih ljudi koji satima čekaju da bi se poklonili našem hrvatskom svetcu iz moje Boke. Na užas svih mrzitelja hrvatskog naroda i hrvatske države!
(…)

J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.

DR. SC. STJEPAN RAZUM DVIJE KNJIGE O UZROKU GENOCIDA NAD HRVATIMA I NJIHOV PRIJEVOD NA ENGLESKI JEZIK

Skrivanje istine o beogradskom konc-logoru i nametanje laži o Jasenovcu

Akademik Josip Pečarić dokazao se u hrvatskoj javnosti mnogim svojim javnim nastupima kao istinski i djelotvorni hrvatski rodoljub i domoljub. Ne boji se u javnim nastupima braniti hrvatsku sadašnjost i prošlost od nasrtaja protuhrvatskih pojedinaca i skupina. Koje li nakaradnosti hrvatske stvarnosti kad za jednoga akademika moram napisati da se ne boji braniti hrvatsku sadašnjost i prošlost – gdje? – u Hrvatskoj. Naše je hrvatsko društvo još uvijek zaraženo komunističkom bolešću, pa je potrebna velika hrabrost da bi čovjek u Hrvatskoj branio Hrvatsku. Kao da je normalnije u Hrvatskoj živjeti neku stranu stvarnost, a ne hrvatsku stvarnost i hrvatsku istinu. Akademik Pečarić objavio je veliki broj knjiga u kojima brani i promiče upravo hrvatsku stvarnost od nasrtaja onih koji bi željeli da Hrvatske nema. U tom smislu treba istaknuti njegove knjige o Jasenovcu. Već je 1998. godine objavio knjigu *Srpski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o*

beogradskim konc-logorima.[360] Njezino drugo izdanje objavio je 2000. godine, da bi iste godine objavio i drugu knjigu o istom predmetu. Godinu dana kasnije, 2001., objavio je engleski prijevod tih dviju knjiga iz 2000. godine, objedinjen u jednoj knjizi.

Premda je nakon objave tih knjiga protekao već dugi niz godina, želim ovim prikazom podsjetiti hrvatsku javnost na postojanje tih knjiga, jer mnogi ljudi i dan-danas razmišljaju i govore, kao da te knjige nisu napisane. Naime, akademik Pečarić je u tim knjigama pokazao i dokazao laž koju su komunisti, jugoslaveni i velikosrbi širili o ratnom radnom i sabirnom polju u Jasenovcu, na kojoj su laži izgradili velikosrbski mit, sa svrhom da bi Hrvatsku i Hrvate držali u trajnoj pokornosti i podložnosti. Taj velikosrbski mit odigrao je i odlučujuću ulogu u poticanju hrvatskih Srba na oružanu pobunu 1991. godine, na koju je Republika Hrvatska, pod vodstvom predsjednika dr. Franje Tuđmana, morala odgovoriti obrambeno-oslobodilačkim ratom, uobičajeno zvanim Domovinskim ratom. Očito je da nije dovoljno knjigu napisati i očekivati da će javnost iskoristiti njezin sadržaj, pa ga i usvojiti i po njemu živjeti. Potrebno je uvijek iznova podsjećati na napisane knjige, kako bi one proizvele dobar učinak kod čitateljstva i obćenito kod naroda. Stoga, evo prikaza Pečarićevih knjiga o Jasenovcu.

Obje Pečarićeve knjige iz 2000. godine imaju isti naslov: *Srpski mit o Jasenovcu*, obilježene brojevima I. i II. Prva knjiga ima podnaslov: *Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, a podnaslov drugoj knjizi je: *O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*. Treba odmah reći da su obje knjige nastale kao odgovor na megalomansko građenje jasenovačkoga mita od strane srbskoga "znanstvenika" dr. Milana Bulajića. Pečarić, dakle, u svojim knjigama ukazuje na laži i krivotvorine Milana Bulajića.

1.) **Prikaz prve knjige**: PEČARIĆ, Josip. *Srpski mit o Jasenovcu, I. Skrivanje istine o beogradskim konc-logor*[i]*ma*. [Drugo izdanje.] Nakl. Element. Zagreb, [2]2000., 200 stranica + 4 str. ovitka.

Brzi uvid u sadržaj svake knjige daje njezin pregled sadržaja. Stoga evo pregleda sadržaja prve Pečarićeve knjige o srbskom mitu o Jasenovcu: *Sadržaj* (str. 5 – 6). KRUŠELJ, Željko. *Dr. Milan Bulajić – čuvar velikosrpske "pogibeljomanije"* (str. 7-23). *Uvod* (str. 23 – 27); *Bedž sa slovom 'U'(staša)* (str. 28 – 30); *Bulajićev "Uvod"* (str. 31 – 34); *"Bespućima povijesti Franje Tuđmana u filozofiji zlosilja"* (str. 35 – 39); *"Tuđmanovo viđenje Nezavisne Države Hrvatske"* (str. 40 – 51); *"Broj žrtava ustaškog genocida"* (str. 52 – 72); *"Tuđmanov 'Jasenovački mit' i istina o žrtvama Jasenovačkog logora"* (str. 73 – 84); *"Lažna tvrdnja Franje Tuđmana o pomiješanim kostima žrtava i dželata u logoru Jasenovac"* (str. 85 – 90); *"O povijesnoj krivnji Katoličke crkve"* (str. 91 – 112); *"Tuđmanovo*

[360] PEČARIĆ, Josip. *Srpski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*. Izd. Dom i svijet; Hrvatski informativni centar; Hrvatski institut za povijest. Zagreb, 1998., 216 stranca.

pozivanje na katoličkog svećenika-ustašu" (str. 113 – 116); *"Grizogonovo pismo nadbiskupu Stepincu, februara 1942."* (str. 117 – 133); *"Pokatoličenje pravoslavnih Srba"* (str. 134 – 138); *"Jasenovačka stvarnost 1991.: oskrnavljeno Spomen-područje Jasenovac"* (str. 139 – 142); *"Oskrnavljeni Jasenovac – Sistem neistina o najvećem logoru smrti za Srbe"* (str. 143 – 145); *"Dr. Ivo Omrčanin – Židovi su od Jasenovca napravili Holivud"* (str. 146 – 153); *"Tuđman (1994.) priznaje Jevrejima bespuće u povijesti"* (str. 154 – 156); *"Tekst Karla Pfeifera: Predsednik, koncentracioni logor Jasenovac i Jevreji"* (str. 157 – 159); *"The World Heritage"* (str. 160 – 168); *"Dr. Milan Bulajić: Jasenovac – sistem ustaških logora smrti: Šta se dogodilo?"* (str. 169 – 176); *"Provokatori na delu", Beograd, 1941*. (str. 177 – 180); *Zaključak* (str. 181 – 187); *Summary* (str. 189 – 195); *Kazalo imena* (str. 196 – 199); *Bilješka o autoru* (str. 200).

Premda su naslovi pisani kosim slovima, oni su redovito stavljeni i unutar navodnika, a to stoga što su to zapravo naslovi Bulajićeve knjige s kojom Pečarić raspravlja. Navodeći Bulajićeve naslove, Pečarić vrlo uspješno pobija sadržaj koji im je Bulajić pridao. A Bulajićeva knjiga ima naslov: *"Jasenovački mit" Franje Tuđmana. Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (Prilozi 1. i 2.),* objavljena prvi put 1994., a drugi put 1997. godine u Beogradu. Tu sad vidimo da je Bulajić u svojoj knjizi raspravljao pak s dr. Franjom Tuđmanom, odnosno s njegovom knjigom *Bespuća povijesne zbiljnosti*, objavljenom 1989. godine. Ta trostrana raspra zahtijeva od čitatelja veliku pozornost kako bi uočio tko je što napisao, i u čemu na kraju Pečarić prigovara Bulajiću.

Da bismo uvidjeli važnost raspre koju je Pečarić pokrenuo protiv Bulajića, potrebno je znati da je dr. Milan Bulajić jedan od glavnih velikosrpskih ideologa i najveći promicatelj velikosrpskoga mita o Jasenovcu. O njemu obširnu raspravu piše Željko Krušelj na početku Pečarićeve prve knjige. Tako Krušelj piše *da je dr. Milan Bulajić danas nesporni predvoditelj i 'spiritus movens' poznate mitomanske škole srpske "pogibeljomanije". Njezini su ideolozi uvijek bili u službi velikosrpskog ekspanzionizma, opravdavajući i najnoviju srpsku agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu …* (str. 8). Bulajić je inače Crnogorac rođen 1928., pa se baveći Jasenovcem poigravao srbskim osjećajima sve u svrhu da bi promaknuo sebe u srbskim krugovima. Godine 1953. doktorirao je u Beogradu temom "Pravo nacija na samoodređenje", čime je trebao postati stručnjak za međunarodno pravo. Tu činjenicu često će u svojim radovima isticati Josip Pečarić s obzirom na to da je Bulajić svojim stavovima negirao Hrvatima pravo na samoodređenje. Bio je u jugoslavenskoj diplomatskoj službi od 1949. do 1987., pa je tako stekao mnoga međunarodna poznanstva, što mu je poslužilo da laž o Jasenovcu pronese po cijelom svijetu. Pratio je 1986. suđenje hrvatskom ministru Andriji Artukoviću, pa je nakon toga objavio četiri sveska knjige "Ustaški zločini genocida i suđenje Andriji Artukoviću 1986. godine". U posljednjem svesku svoje knjige, koja je objavljena 1989., jedno je poglavlje posvetio i dr. Franji Tuđmanu, shvativši njegovo znanstveno i političko "uskrsnuće" kao loš predznak za srbijansku hegemonističku politiku. Bulajić je uoči raspada jugoslavenske federacije održao mnoge tribine i priredio međunarodne konferencije o logoru u

Jasenovcu. Vrhunac je Bulajićeve jasenovačke farse bila beogradska televizijska emisija "Porota", pripremljena u studenom 1989. po njegovim uputama. Tom je prilikom, piše Krušelj, dogovorio telefonsko uključivanje novosadskoga patologa dr. Srboljuba Živanovića, koji je u emisiji ustvrdio da je jedno komisijsko antropološko istraživanje iz 1964. dokazalo postojanje "700.000 žrtava u jasenovačkim masovnim grobnicama", a kasnijom provjerom ustanovljeno je da je ta komisija pronašla samo 284 ljudska kostura (str 14). Bulajić je uspio postići da je srbijanska država 17. srpnja 1992. osnovala Muzej žrtava genocida, ali ne u Beogradu, već u Kragujevcu, premda Bulajić stvarno djeluje u Beogradu. Čudnovato je, kako često ističe Pečarić, da se taj Muzej ne bavi žrtvama koncentracijskih logora u Beogradu, već logora u Jasenovcu. Iznoseći samo neke činjenice iz ovog uvodnog proslova Željka Krušelja vidljivo je kako je Krušelj kroz prikaz Milana Bulajića jasno dao do znanja da je "istina" o Jasenovcu, odnosno jasenovački mit Bulajićevo životno djelo. S obzirom na to da u stvaranju tog mita nije našao činjenice i povijesne dokaze o uništavanju ljudi u Jasenovcu, bio je prisiljen izmišljati i čuditi se kako takvih dokaza nema u svjetskim arhivima i muzejima. Bulajić je učinio veliko zlo hrvatskom narodu obtužujući ga i klevećući po svijetu i tako mu je onemogućio normalni razvitak i rast, ali još više oštetio je svoj srbski narod, jer ga desetljećima prisiljava živjeti u pogubnoj laži. Krušelj je ovim svojim člankom, napisanim već u svibnju 1998. godine, dao veliki doprinos hrvatskoj povjesnici i hrvatskoj borbi za istinu.

Akademik Josip Pečarić već u uvodu knjige daje do znanja kako on ne će samo braniti Hrvatsku od Milana Bulajića, već će na svjetlo dana iznositi i zločine Bulajićeve Srbije. Tim načinom je dao do znanja Bulajiću i svima koji izvana pokušavaju napadati Hrvatsku, neka se najprije pozabave vlastitim zločinima. Tako Pečarić odmah u uvodu ističe činjenicu da su u Beogradu, tj. na Banjici i Sajmištu postojali sabirni logori, iz kojih nije izišao živ ni jedan jedni Židov-logoraš. Pokrivajući velom zaborava tu sramotnu činjenicu za Srbiju i sam Beograd, koji je bio jedini glavni grad u Europi, a ujedno i koncentracijski logor, graditelji jasenovačkoga mita, među kojima neizmjerno veliku ulogu ima Milan Bulajić, nastojali su uvjeriti javnost da su srbski Židovi stradali u Jasenovcu.

Tekst Bulajićeve knjige, s kojom Pečarić raspravlja, puna je nelogičnih obrata. Tako Bulajić navodi da je u Domovinskom ratu izvršen genocid nad srbskim narodom u Hrvatskoj, a ne nad hrvatskim, pa je onda lako zaključiti da u njegovoj knjizi ima obilje iskrivljavanja istine i činjenica i u odnosu na Drugi svjetski rat. Bulajićeve očite nelogičnosti i krivotvorine razlog su da se u raspru s njime nije upustio ni jedan hrvatski povjesničar, već je to učinio matematičar Pečarić, jer – kako Pečarić ističe – njemu kao matematičaru lako je pobiti Bulajićeve tvrdnje jer su klimave već i na toj osnovnoj logičkoj razini. Stoga Pečarić prema njemu nastupa često na ironičan način, ismijavajući njegove početničke ili pak zadrte pogreške.

Pečarićeva knjiga, premda je samo odgovor na predhodnu Bulajićevu knjigu, bogata je povjesničkim podatcima koje nije moguće sve iznijeti u ovom prikazu.

Stoga ju je potrebno cijelu pročitati. Uz vjerodostojne povjesničke podatke, knjiga je bogata i Pečarićevim osobnim promišljanjima i jedinstvenim mislima, koje bih ovdje želio u najvećoj mogućoj mjeri iznijeti. Stoga listam knjigu i iz stranice u stranicu iznosim ono što mi je ostalo upečatljivo.

Budući da Bulajić ustraje na ponavljanju zločina koje su stvarno ili navodno učinili Hrvati, a uobće ne spominje srbske zločine, Pečarić zaključuje: *Valjda, prema Bulajiću, kad Srbi ubijaju, to nije zločin* (str. 28).

Možda Europa shvati, *da je dovoljno Srbe uhvatiti u laži samo jednom. Nije normalno da ih se hvata u laži više puta i opet im se vjeruje* (str. 31).

S obzirom na Bulajićevo crnogorsko porijeklo Pečarić piše: *Poznato je da mnogi Crnogorci također misle da njihovom narodu ne treba sloboda, nego je bolje da budu u Jugoslaviji*, bez obzira na to što im se tamo događa. *Čovjek* [tj. Bulajić] *očito misli da je lijepo biti srpski sluga* (str. 32).

Dok Philip J. Cohen u svojoj knjizi "Srpski tajni rat. Propaganda i manipulacija poviješću" piše da su korijeni srbskoga fašizma upravo u Garašaninovim "Načertanijama", dotle Bulajić ta "Načertanija" uobće ne spominje. *Time Bulajić definira svoj položaj služenja velikosrpskom projektu* (str. 32).

Bulajić se s velikim žarom usmjerio protiv dr. Franje Tuđmana. A Pečarić piše: *Optužiti Tuđmana da izjednačava ustaške zločine s četničkim, a oni se* [prema Bulajiću] *ne mogu izjednačiti, jer su četnici ubijali Hrvate i Muslimane. Bulajićeva namjera navodi* čitatelja *na uvjerenje da Hrvati i Muslimani nisu jednako ljudi kao Srbi. Ili jednostavno – prema njemu zločini četnika nad Hrvatima i Muslimanima nisu uopće zločini, jer su napravljeni u svetom cilju stvaranja Velike Srbije* (str. 33).

Očita je nit Bulajićeva tumačenja srpskih zločina kao nečeg što nije zločin. Jer cijeli svijet možda ne zna za stradanje mjesta nastanjenih Hrvatima kao što su Boričevac, Podlapac, Udbina, Zrin, Španovica i za druga mjesta, gdje su Srbi (ili partizanske postrojbe sastavljene uglavnom od Srba) izveli pokolje djece, žena i staraca i koja su očistili od Hrvata tijekom Drugog svjetskog rata (str. 37).

Milan Bulajić se bavi Tuđmanom i Hrvatskom kako bi skrenuo pozornost s četnika i izdajničke Srbije za vrijeme Drugoga svjetskoga rata. *Osnovno pravilo u velikosrpskoj politici glasi: ono što sam radiš, pripiši drugome!* (str. 40).

Bulajić je osobno, svojim radom pridonio da danas imamo slobodnu Hrvatsku! Naravno da se tu radi o suprotnom učinku od očekivanoga. *Ali pridonio je i mnogobrojnim ubijanjima, mnogobrojnim zločinima. Jednom riječju, direktor Muzeja žrtava genocida osobno je poradio na popunjavanju kolekcije svoga muzeja* (str. 41). Bulajić je stvaranjem jasenovačkog mita i histerije o ugroženosti Srba gurnuo svoje sunarodnjake u rat.

Pečarić ističe kako je 13. kolovoza 1941. u Beogradu objavljen "Apel srpskom narodu", koji je podpisalo 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba zemlje, kojim se daje javna, masovna i pisana podpora

Nijemcima i njihovoj domaćoj suradničkoj (kvislinškoj) vlasti. Apel su podpisala četvorica nadbiskupa i trojica biskupa Srpske pravoslavne crkve, najmanje 81 profesor na Beogradskom sveučilištu, bivši ministri, generali, umjetnici i drugi. Mnogi od tih podpisnika bit će kasnije dobitnici prestižne "Sedmojulske nagrade", nagrade u čast ustanka 7. srpnja 1941., nagrade AVNOJ-a i nagrade Savezne vlade FNRJ. Jedan od tih dobitnika "Sedmojulske nagrade", a koji je podpisao *Apel*, bio je i povjesničar dr. Viktor Novak, široj tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti poznat po knjizi "Magnum crimen", u kojoj je obtužio Katoličku crkvu u Hrvata za suradnju s Nijemcima. *Primjer s 'Apelom' zapravo je razlog više zašto su Srbi sve vrijeme od početka Drugog svjetskog rata do danas pokušavali skrenuti pogled svijeta s Nedićeve Srbije na NDH* (str. 48).

U poglavlju *"Broj žrtava ustaškog genocida"* (str. 52 – 72), čiji je naslov preuzet od samoga Bulajića, riječ je o brojkama, a ne o samim žrtvama. Govori se uglavnom o demografskim gubitcima do kojih su došli demografi. Bulajić miješa demografske gubitke i žrtve, te sve skupa napuhava. Pečarić temeljito, upravo brojkama, pobija Bulajićeve brojke i ukazuje na laž i odgovornost zbog tih laži, jer su dovele do genocida nad Hrvatima u Obrambeno-oslobodilačkom ratu.

Kad je riječ o izmišljenim brojkama srbskih žrtava Pečarić piše: *Naime, ovaj dio o izmišljenom broju srpskih žrtava u Drugom svjetskom ratu nešto je što je zacrtano u velikosrpskoj politici još tijekom toga rata* (str. 64). […] *Draža Mihailović daje osnove velikosrpske politike u Drugom svjetskom ratu. Ciljevi su ostvareni, ali uz modifikaciju da su Saveznici dali prednost partizanskom pokretu pa je Tito primio četnike u partizanske redove, koji su, sada s drukčijim oznakama, izveli navedene Dražine direktive* (str. 65). […] *Tako se lako može utvrditi da su mnoge katoličke župe potpuno nestale ili je u njima jako smanjen broj Hrvata, a istodobno niti jedna pravoslavna* župa *nije nestala. Najuvjerljiviji dokaz o tome jesu župe uz rijeku Unu. S lijeve obale Une nestalo je deset katoličkih župa (Palanka, Gračac, Boričevac, Rudopolje, Brunsko, Kaluđerovac, Udbina, Bunić, Zrinj …), a s desne čak 23, od čega 19 hrvatskih* (str. 65). Samo iz tih nekoliko navoda vidljivo je da se u Drugom svjetskom ratu dogodio velikosrbski genocid nad Hrvatima. No, Bulajić iz svoga razmatranja ispušta te činjenice. Stoga Pečarić zaključuje, kako je *važnije komentirati ono što Bulajić nije rekao, nego ono što je rekao* (str. 66).

Ako sam Bulajić dokazuje svoju nesposobnost tada [tj. kad je bio zaposlenik ministarstva vanjskih poslova, i kad je to ministarstvo iznosilo pred europsku javnost jugoslavenske gubitke], *zašto bi mu se vjerovalo danas?*, kad bilo što govori o tim gubitcima (str. 67). Ono što je danas neupitno, Pečarić je već 1998., odnosno 2000. napisao: *Zato treba provjeriti i same popise, a pogotovu popis žrtava logora u Jasenovcu!* (str. 67).

Zbog čudnih načina zbrajanja ratnih žrtava, Bulajić među njih nije uračunao Židove i Rome, pa se Pečarić čudi: *Ali smatrati da židovske i romske žrtve nisu istovjetne srpskim žrtvama? Zar time Bulajić ne pokazuje svoj rasizam?* (str. 68).

Po načelu "napadni drugoga za ono prljavo što sam radiš", "jasenovački mit" nije prema Bulajiću velikosrbski mit, nego Tuđmanov, premda Bulajić u svojoj knjizi nedvosmisleno dokazuje da je to upravo velikosrbski mit (str. 73).

Koliko je velikosrbima bio potreban mit o Jasenovcu dade se naslutiti u sljedećim rečenicama: *Mit o Jasenovcu Srbima je trebao zbog više razloga*. […] *Potreba za brisanjem sjećanja na logore Sajmište i Banjica, koji zajedno s beogradskim ulicama kao mjestima smaknuća, beogradskim grobljima i Jajincima predstavljaju grad konc-logor, jedini glavni grad jedne države – konc-logor! U ovom logoru je zaista na posebnom mjesto logor "Sajmište"* (str. 77). Ta je tvrdnja podkrijepljena tekstom iz knjige Ljubice Štefan, *Srpska pravoslavna crkva i fašizam*, koja je o tome obširno pisala. Dalje Pečarić piše: *Dodajmo ovome da je logor Sajmište osnovan prosinca 1941. i da je do 9. 5. 1942. godine bio isključivo logor za Židove. "Judenlager"!!! Jedini u svijetu!!! Više od 11.000 Židova likvidirano je do tog dana* […]. *Važno je napomenuti da su mnoge od tih logoraša doveli Nijemci i s područja NDH (na primjer poslije ofenzive na Kozari dopremljeno je u dva transporta oko 7.000 osoba iz kotareva bosanskodubičkoga, kostajničkoga i bosanskonovoga). Podatak je to koji govori zašto se o ovom logoru ne govori mnogo* (str. 83). Pečarić naslućuje kako su vjerojatno mnoge žrtve beogradskog konc-logora popisane kao žrtve Jasenovca.

Bulajić u svojoj knjizi govori da je lažna tvrdnja Franje Tuđmana da su u Jasenovcu pomiješane kosti raznih žrtava, pa Pečarić u istovjetnom poglavlju (s navodnicima), *"Lažna tvrdnja Franje Tuđmana o pomiješanim kostima žrtava i dželata u logoru Jasenovac"* (str. 85 – 90) vrlo dobro podkrjepljuje čunjenicu poslijeratnoga istrebljenja Hrvata u Jasenovcu i drugdje. O tome Bulajić uobće ne piše, osim što je samim naslovom htio Tuđmanu osporiti tu činjenicu.

U knjizi je dalje opisana bitna razlika u ponašanju u ratu između Rimokatoličke crkve i Srpske pravoslavne crkve, a to sve na slučaju nadbiskupa Alojzija Stepinca i srbskopravoslavnog biskupa Nikole Velimirovića. Dok je Rimokatolička crkva zaštićivala progonjene Židove, dotle je Srbska pravoslavna crkva zagovarala njihovo istrebljivanje.

Slična usporedba učinjena je između rimokatoličkog župnika u Jasenovcu Jurja Paršića i srbskopravoslavnog popa Momčila Đujića, koji je poznat po četničkim zločinima učinjenim nad Hrvatima.

Vrlo je važna Pečarićeva raščlamba Bulajićevog odnosa prema tzv. Grizogonovom pismu, koje je navodno dr. Prvislav Grisogono poslao u veljači 1942. godine nadbiskupu Stepincu. Dokazano je da je to pismo krivotvorina, ali Bulajiću to ne smeta. Dapače, on ga obilno koristi kao dokaz za zločinačko djelovanje Hrvata. A to pismo u stvari opisuje ono što su Srbi u povijesti i u Drugom svjetskom ratu radili svojim neprijateljima, opisuje zvjerske zločine, koje su prema toj krivotvorini Hrvati radili Srbima. Očito je da je krivotvoritelj u pismu napisao ono što mu je bilo na umu. Pečarić navodi užasne primjere srbskih zločina, kako u dalekoj povijesti, tako i u XX. stoljeću nad Makedoncima i Albancima, nad Crnogorcima, te nad Hrvatima. Istovremeno, tim su

Grizogonovim pismom Srbi skrenuli pozornost s plinskih komora u kojima su beogradski Židovi upravo u to vrijeme ubijani. Naime, Vlada generala Milana Nedića dobila je od Njemačke pokretne plinske komore, o čemu piše Filip J. Cohen: *Između ožujka i svibnja 1942., svako jutro, osim nedjeljom i praznicima, vozilo bi bilo natovareno židovskim ženama i djecom, i starim osobama kojima bi se zatim kazalo da se preseljavaju. U jednom činu, naizgled ljubaznom, djeci su čak davani bomboni. S ispuhom cijevi koja je usmjeravala ispušne plinove u hermetički zatvoren prostor vozila sa žrtvama, vozilo bi nastavljalo svoj put kroz Beograd, završavajući na groblju na Avali, sedam milja jugoistočno od grada. Po dolasku, svi bi bili mrtvi* (str. 171). Zbog takvog načina usmrćivanja, nisu samo Banjica i Sajmište, već cijeli Beograd bili konc-logor u kojem su usmrćivali Židove i druge nepoželjne osobe.

Zanimljiva je spoznaja različitoga pristupa vjerskim prijelazima u vrijeme rata, kako kod Hrvata, tako i kod Srba. Dok su Hrvati vjerskim prijelazima spašavali ljude, dotle su Srbi zabranom prijelaza onemogućivali njihovo spašavanje. Oni su se njihovim (židovskim) uništavanjem koristili za stvaranje "čiste" Velike Srbije.

Bulajić pokazuje veliku zabrinutost za Spomen-područje Jasenovac, koje je, prema njemu, 8. listopada 1991. "ponovno oslobođeno". Bulajić očito smatra da je Jasenovac u Srbiji, a ne u Hrvatskoj. A on je, inače, doktor međunarodnoga prava!

Pečarić temeljitom raščlambom Bulajićeve knjige pokazuje kako velikosrbska politika Jasenovcem uspješno skriva istinu o konc-logoru Beograd. Bulajić to čini pokušajem nametanja međunarodnog zaštitništva nad Spomen-područjem Jasenovac, te svojim političkim i diplomatskim vezama. Kod toga nisu bez krivnje ni današnji Židovi, koji nekritički prihvaćaju sve što Bulajić napiše i učini. Sam Šimun Wiesenthal zatvara oči pred činjenicom da je logor Sajmište u današnjem Beogradu bio jedini konc-logor isključivo za Židove, jedini "Judenlager" u cijelom svijetu (str. 144).

Čovjek se pita, zašto današnji, hrvatski Židovi (npr. Goldštajni) nasjedaju na Bulajićeve laži, zašto mu srbski Židovi povlađuju, kad bi svi oni morali znati što se događalo u beogradskom konc-logoru 1941. – 1942. godine. Pečarić je vrlo obazriv prema današnjim hrvatskim Židovima, za koje smatra da se boje za svoje srbske sunarodnjake, pa im otvorenim izjavama ne žele pogoršavati položaj. A prema Pečariću to bi se pogoršanje moglo vrlo lako dogoditi u Srbiji, jer u to je vrijeme na njezinom čelu bio obtuženi zločinac Slobodan Milošević. Ako državom vlada zločinac, svakakvi se zločini u toj državi mogu dogoditi. Ako su hrvatski Židovi tako obazrivi prema svojim sunarodnjacima u Srbiji, postavlja se pitanje čemu onda trajno pljuvanje nekih od njih po Hrvatskoj u kojoj žive. Ako se kod srbskih Židova radi se *o iskonskom strahu koji je usađen srpskim Židovima* (str. 147), o kakvom se fenomenu radi kod nekih hrvatskih Židova koji se prema svojoj državi jako čudno ponašaju.

Pečarić dolazi do zanimljivog zaključka da se pričom o Jasenovcu, ne skreće pozornost samo s konc-logora Beograd iz Drugoga svjetskog rata, već se njom

skreće pozornost i sa srbskih logora u Srbiji i Bosni i Hercegovini za vrijeme Obrambeno-oslobodilačkog rata 1990-ih godina.

Pred kraj knjige Pečarić objavljuje crteže iz knjižice "Provokatori na delu", koja je objavljena 1941. u Beogradu. Provokatori su, naravno, "gadni jevreji". Ta je knjižica pravi pokazatelj duhovnog stanja i političkog djelovanja srbske političke i duhovne elite, koja je bila podpuno antisemitska. Stoga Pečarić ispravno zaključuje da velikosrpski mit o Jasenovcu nema za cilj samo skriti istinu o jedinstvenom konc-logoru Beograd, već skriti istinu o velikosrpskoj politici obćenito u to ratno vrijeme.

U zaključku (str. 181 – 187) Pečarić ističe odgovornost Srbske pravoslavne crkve za tragične događaje kako u Srbiji tako i u Hrvatskoj, pokazuje kako su se proizvoljno natezale brojke žrtava, a osobito naglašava korištenje laži za postizanje vlastitih ciljeva. Prikrivanjem vlastitih zločina učinjenih u koncentracijskom logoru Beograd i stvaranjem mita o Jasenovcu stvorile su se predpostavke za izazivanje novoga genocida nad Hrvatima što su srbski okupatori učinili u vrijeme Obrambeno-oslobodilačkog rata.

2.) **Prikaz druge knjige**: PEČARIĆ, Josip. *Srpski mit o Jasenovcu, II. O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*. Nakl. Element. Zagreb, 2000., 200 stranica + 4 str. ovitka.

Pregled sadržaja druge Pečarićeve knjige o srbskom mitu o Jasenovcu je sljedeći: *Sadržaj* (str. 5 – 6); *Proslov* (str. 7); *Uvod* (str. 9 – 11); *Uvodni dio Bulajićevog "Odgovora"* (str. 12 – 14); ***"Revizija istorije i prirode Nezavisne Države Hrvatske"*** (str. 15 – 53): *"Nevinost" velikosrpske politike za konc-logor Sajmište* (str. 15 – 16), *Izbjegavanje spomena o Himmlerovom posjetu NDH* (str. 17), *Beograd – Aus*[c]*hwitz Balkana* (str. 17 – 19), *Poistovjećivanje dr. Bulajića s Brunom Bušićem* (str. 20 – 22), *Pripisivanje žrtava beogradskih konc-logora Jasenovcu* (str. 22 – 24), *Suradnja Srba u NDH s "antifašističkom" talijanskom vojskom* (str. 24), *Odvođenje Židova iz NDH u Srbiju* (str. 24 – 27), *Smiješna Bulajićeva tvrdnja o konc-logoru Beograd* (str. 28 – 29), *Srpska ritualna ubojstva u srpskim pričama o Jasenovcu* (str. 29 – 32), *Partizanski zločini* (str. 33 – 35), *Daksa 1944*. (str. 35 – 37), *Bulajićevo vjerovanje da su njemački vojnici – Pavelićevi vojnici!?* (str. 38 – 42), *Bulajiću je Hitler mnogo bolji od Pavelića* (str. 43 – 44), *Pop Momčilo Đujić* (str. 44 – 49), *Sakrivanje prirode četničkog pokreta* (str. 50-53); ***"Negiranje odgovornosti ustaške genocidne NDH"*** (str. 54-72): *Velikosrpski zločini u prvoj Jugoslaviji* (str. 55-60), *Četnička zvjerstva* (str 61 – 65), *Hoće li ikada biti obilježen konc-logor Sajmište?* (str. 65-69), *Bulajićeva "obrana" Nedićeve Srbije* (str. 70 – 72); ***"Genocidna ideologija u suvremenoj Hrvatskoj"*** (str. 73 – 89): *Historijski portret Srba, kao lošeg i neprijateljskog naroda* (str. 73 – 78), *"Do istrage vaše i naše"* (str. 78 – 81), *I Srbi se gnušaju izdajnika 'poturica'* (str. 81 – 82), *Bulajićeva 'obrana' SPC* (str. 82 – 87), *Što kažu Srbi o srpskom narodu?* (str. 87 – 89); ***"Broj žrtava Jasenovca – osnovno***

(stožerno) pitanje 'Jasenovačkog mita'" (str. 91 – 125): *Izvješće Zemaljske komisije Hrvatske* (str. 92 – 93), *Jasenovac – radni logor* (str. 93 – 95), *Popis žrtava iz 1946. godine* (str. 95 – 96), *Zašto je Srpski mit o Jasenovcu srpski mit?* (str. 96 – 98), *Bulajićev "Blajburški mit"* (str. 99 – 108), *Jasenovac kao postaja Križnog puta* (str. 108 – 113), *Početak komunističkog umnažanja broja žrtava Jasenovca* (str. 113 – 116), *Bulajićevo "Obnavljanje zločina genocida"* (str. 116 – 121), *Prikaz rada Brune Bušića* (str. 121 – 123), *Bulajićevi pokušaji spašavanja od odgovornosti za velikosrpske zločine* (str. 124 – 125); ***"Pečarićev portret autora – Bulajić: ratni zločinac"*** (str. 127 – 137); *Bulajić ponovo ubija zagrebačkog nadrabina* (str. 128 – 130), *Stepinac – pravednik?* (str. 130 – 132), *Kada će dr. Milan Bulajić pred sud pravde?* (str. 132 – 137); ***Prilozi*** (str. 139 – 188): *Sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića za emisiju "Most" radija "Slobodna Europa"* (str. 141 – 182); *Hrvatska treba optužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca* (str. 183 – 188): *'Novi list', 29. srpnja 1998*. (str. 183), *Brojke Adila Zulfikarpašića* (str. 184 – 185), *Milošević i Bulajić* (str. 185 – 186), *Himmler u Zagrebu* (str. 186 – 187), *Skandiranje Šakiću na zagrebačkom aerodromu* (str. 187 – 188), *Tuđmanovi citati* (str. 188); *Zaključak* (str. 189 – 194); *Kazalo imena* (str. 195 – 199); *Bilješka o autoru* (str. 200).

Svojom prvom knjigom, ovdje na početku predstavljenom, Pečarić je izazvao dr. Milana Bulajića, pa su se njih dvojica sučelila u radijskoj emisiji "Most" radija "Slobodna Europa". Nakon nekih drugih Pečarićevih kritika Bulajića, ovaj je napisao knjigu: "Jasenovac – ustaški logor smrti. Srpski mit? Hrvatski ustaški logori – genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima", koju je objavio njegov Muzej žrtava genocida u Beogradu 1999. godine. U toj je knjizi Bulajić uveo novi izvor genocidne ideologije; naime, on govori o *ideologiji genocida Cohen-Pečarić*. Dakle, ponavlja se ono njegovo pravilo, koje je Pečarić vrlo dobro uočio, a to je: to što ti prljavo radiš, pripiši drugome. Naravno, da je to potaknulo Pečarića da i tu njegovu drugu knjigu raščlani i izkritizira, kao i onu predhodnu u kojoj je Bulajić raspravljao s dr. Franjom Tuđmanom. Kako bi istaknuo Bulajićevu nakaradnost, Pečarić je u podnaslov ove svoje druge knjige stavio riječi: *O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*.

Prvi dio knjige sastavljen je od pet većih poglavlja, od kojih pojedina imaju svoja podpoglavlja. U drugom dijelu knjige su prilozi.

Pečarić ustvrđuje da Bulajić *još uvijek piše pamflete umjesto povijesnih knjiga* (str. 13). Čudno je to da *Muzej žrtava genocida u Beogradu ne interesiraju žrtve genocida u Beogradu!* (str. 17), a Beograd jest u tom smislu Balkanski Auschwitz (str. 18). Bulajićevo pisanje su podpune bedastoće. Bulajić *priznaje da su njegova prethodna izdanja puna bedastoća* (str. 23). Bulajić, pritisnut Pečarićevom kritikom, sada priznaje postojanje logora Sajmište (u današnjem Novom Beogradu, a tada je to bilo na samoj granici Nezavisne Države Hrvatske, ali pod vlašću Nijemaca i Nedićeve srbske Vlade), ali to stoga što je, prema njemu, postojala razmjena zatočenika između Jasenovca – Sajmišta – Jasenovca, pa je prema tome Sajmište samo dio sveukupnih koncentracijskih logora Jasenovac.

Kad čovjek to pročita, onda ne može ne uočiti Bulajićevu podpunu izgubljenost. No, Pečarić dobro zaključuje da Bulajić takvom svojom konstrukcijom *samo potvrđuje da će na njegovom popisu žrtava Jasenovca doista biti i onih iz Sajmišta, ali i onih iz drugih logora, kao i izmišljenih imena!* (str. 23).

Podpoglavlje o odvođenju Židova iz Nezavisne Države Hrvatske u Srbiju (str. 24 – 27) otvara čitatelju novu spoznaju o tom pitanju. Velikosrbski mit o Jasenovcu obteretio je Jasenovac pogibijom velikog broja Židova, a ovdje saznajemo da su hrvatski Židovi odvođeni u Srbiju i tamo su završili svoj život. A to zapravo nije nikakva novost, jer je o tome pisao židovski tisak u Beograd već 1984. godine, a u novije vrijeme to prenosi Jakov Gumzej u hrvatskom tisku (str. 25). Tako Gumzej piše: *340 Židova iz Zemuna nije stradalo u logoru Jasenovac, kao što to ponavljaju Bulajićevi oponašatelji, nego je ubijeno u Ledinama kraj Beograda* (str. 25). Dalje saznajemo da su veliki broj Židova iz Zvornika i iz Podrinja s područja Nezavisne Države Hrvatske njemački SS-ovci odvezli u srbijanski logor na Banjici gdje su ubijeni. Zatim, 800 Židova izbjeglica iz Austrije i oko 200 Židova iz Šabca i okolice doduše se 'našlo' godine 1941. na području Nezavisne Države Hrvatske kod Hrvatske Mitrovice, ali isključivo pod SS-ovačkom pratnjom, koja je jedan dio ubila kod Zastavice, a ostalo sprovela u logore smrti u Nedićevoj Srbiji, odnosno u beogradske logore. Štoviše, 10.000 Židova iz Pomurja, Međimurja, Podunavlja, Baranje i drugih okupiranih krajeva, od kojih se veliki dio formalno nalazio u sastavu Nezavisne Države Hrvatske, mađarski su fašisti sproveli u srbijanski rudnik Bor, gdje su gotovo svi smrtno stradali. Također, veliki broj Židova iz Dalmacije, a posebno iz Splita, te iz Istre, Kvarnera, Gorskog Kotara i drugih dijelova Hrvatske koji su samo formalno pripadali pod Nezavisnu Državnu Hrvatsku, a bili su do godine 1943. pod talijanskom okupacijom, nakon kapitulacije Italije SS-ovci su odveli u beogradske logore smrti. Sve to, i još mnogo drugih podataka o istrebljenju Židova u Srbiji, doslovno donosi "Jevrejski pregled" iz Beograda od 1984. do 1988. godine. Pečarić se pita: Zašto su odvedeni baš u Srbiju? I daje odgovor podsjećajući na *Apel srpskom narodu* iz 1941. i na knjigu Lazara Prokića protiv Židova, također iz 1941. godine, iz čega jasno proizlazi da je Srbija bila pogodno tlo za uništavanje židovskog naroda, jer je u njoj vladala antisemitska klima. To su Nijemci u podpunosti iskoristili.

Srbska literatura puna je leševa koji su Savom doplovili navodno iz Jasenovca u Beograd. Istina jest, da su do Beograda doplovljivali leševi, ali ne iz Jasenovca, već su oni Drinom doplovili do Save i onda dalje do Beograda, a na Drini se nalazi Foča i Višegrad, u kojima su četnici izvršili poznata četnička klanja (str. 29). Kao što je u prvoj knjizi ukazao na sadržaj srbskih narodnih pjesama u kojima se Srbi hvale svojim zločinima učinjenim prema Turcima i drugim susjednim narodima, Pečarić i u ovoj knjizi donosi neke primjere takvih crnih umotvorina. Iz tih je pjesama vidljivo kako je bacanje žrtava u rijeku srbski specijalitet, pa su i u tim pjesmama, kao i u drugim srbskim umotvorinama (kao što je krivotvoreno Grizogonovo pismo) opisani zločini tipični za četnike (str. 31). Bulajić nastoji svim silama to pripisati Hrvatima i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

U svojim se lažima Bulajić podpuno izgubio. Za njega su njemački vojnici isto što i Pavelićevi vojnici. Adolf Hitler mu je zapravo mnogo bolji od Ante Pavelića. Njemu je veliki uspjeh što su Srbi svoje laži uspjeli progurati kao obćeprihaćene činjenice, pa mu smeta što jedan Hrvat – Pečarić to sada niječe.

Bulajić ne pozna granica svojim lažima. Tako on četnika Momčila Đujića proglašava ustaškim saveznikom koji je kao takav bio zatornik Srba u Dalmaciji. Ispada da su Đujić i njegovi četnici bili najveći koljači Srba u Dalmaciji, a u stvarnosti su ubijali i unakazivali hrvatsko stanovništvo u hrvatskim i katoličkim selima, ali su te žrtve u pisanim izvješćima prikazivali kao Srbe. Tu se radi o višestrukim lažinama, nakaradnostima i krivotvorinama. Iz ove Pečarićeve knjige jasno proizlazi da je srbski narod u svojoj četničkoj komponenti genocidan, što je vidljivo, kako u Srbiji u odnosu prema Židovima, tako i u Hrvatskoj u odnosu prema Hrvatima.

Pečarić nadalje iznosi poznate velikosrbske zločine u prvoj Jugoslaviji protiv Hrvata, Crnogoraca i Makedonaca (str. 55 – 60), kao i četnička zvjerstva protiv Hrvata neposredno prije uspostave Nezavisne Države Hrvatske (str. 61 – 65), iz čega jasno proizlazi da je dan 27. srpnja 1941. bio dan ustanka protiv Hrvata, a ne protiv nekih fašista.

Za Josipa Pečarića dr. Milan Bulajić je ideolog zločina, pa stoga je odgovoran za sve učinjene zločine u Obrambeno-oslobodilačkom ratu. On je srbski Göbbels. Poznato je da za zločine moraju odgovarati i ideolozi zločinačke politike, a Milan Bulajić je u tome još uvijek iznimka. Stoga se Pečarić čudi nad činjenicom da Bulajić surađuje sa Šimunom Wiesenthalom i ima podporu nekih drugih Židova koji su svoj život posvetili borbi protiv zločinaca.

U nacionalnom smislu Milan Bulajić ponaša se kao "poturica". Njemu ne smetaju zločini koje su Srbi učinili nad njegovim crnogorskim narodom, ali mu smeta to što ga Pečarić na to podsjeća. Nisu mu genocid zlodjela koja su počinjena, nego mu je genocid to što se ta zlodjela koja su učinili Srbi uobće spominju. *A najužasnije u cijeloj toj stvari je u tome što se radi o zločinima koje su Srbi napravili nad njegovim crnogorskim narodom* (str. 81). Stoga ga današnji Crnogorci smatraju prodanom dušom – najamnikom, kojega se kao "poturice" i Srbi gnušaju.

Bulajić slijepo brani Srbsku pravoslavnu crkvu koja je bila suradnik nacista i antisemitski djelatna, a koja nije ni pokušala spasiti iz logora smrti ni svoje vlastite svećenike. Stoga samo smušenjak kao što je Bulajić može obtužiti bl. Alojzija Stepinca, koji je spašavao Židove i Srbe i koji je držao proturasne propovijedi, da je ratni zločinac (str. 83).

Pečarićeva tvrdnja da je Bulajić kao ideolog zločina ratni zločinac i da bi trebao biti izveden pred sud pravde trajno se provlači kroz cijelu knjigu. Tako on tvrdi da je Bulajić uvjerio Slobodana Miloševića u srbsku ugroženost, koji je zbog toga izazvao genocidni rat. *Dakle, sam dr. Bulajić priznaje da je on bio osoba koja je uvjeravala i vjerojatno uvjerila Slobodana Miloševića u navodnu ugroženost Srba*

u Hrvatskoj, te je time sam priznao svoju zločinačku djelatnost zbog koje očito mora biti optužen kao ratni zločinac (str. 118). Toj tvrdnji posvećeno je posljednje poglavlje u prvom dijelu ove knjige: Bulajić = ratni zločinac (str. 127), te se Pečarić pita kad će Bulajić biti izveden pred sud pravde. Prvi korak u tome treba učiniti hrvatska vlast.

U drugom dijelu knjige objavljeno je, kao što je već navedeno, radijsko sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića u srpnju 1998. na radiju "Slobodna Europa". Emisiju je vodio Omer Karabeg. U tom sučeljavanju Pečarić je Bulajića bombardirao njemu nepovoljnim činjenicama i njegovim "znanstvenim" odkrićima. Vjerojatno ga je to sučeljavanje temeljito uzdrmalo, pa je nakon njega izgubio svaku orijentaciju u svom specifičnom govoru o genocidnosti. U tom sučeljavanju Pečarić ga pita: *Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu?* (str. 150), ili: *Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici?* (str. 151). Na takva i mnoga druga pitanja, prigovore i kritike, Bulajić je ostao kratak u odgovoru. Uz mnoge druge Pečarićeve sjajne misli valja spomenuti i ovu: *Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorij Hrvatske je ponovno oslobođen kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jeste li vi doktor znanosti ili što?* (str. 165).

Na samom kraju knjige akademik Josip Pečarić još jednom ističe kako Hrvatska treba obtužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca, jer je on bio ideolog u manipuliranju srbskim pučanstvom u Hrvatskoj (str. 183).

Knjiga završava, kao i ona prva, s kazalom imena i kratkom bilješkom o piscu.

Čitatelj ostaje zadivljen Pečarićevom bistrinom uočavanja svega napisanoga, ali i ne napisanoga. Pečarić je u Bulajićevoj knjizi pročitao sve što je napisano, dobro je uočio sve nijanse, čitao je između redaka, ali ponire i u pozadinu onoga što je napisano, gdje odkriva motiv za pisanje, pa je tu odkrio i ideologiju genocida dr. Milana Bulajića.

3.) **Prikaz objedinjene knjige na engleskom jeziku**: PEČARIĆ, Josip. *Serbian myth about Jasenovac*. Prijevod Ivana PEČARIĆ. Nakl. Stih. Zagreb, 2001., 494 stranice + 4 str. ovitka.

Pregled sadržaja ove objedinjene knjige na engleskom jeziku je sljedeći: *Contents I* (str. 5 – 6), *Contents II* (str. 6). ♦ ***Serbian myth about Jasenovac, I. Hiding the Truth about Belgrade Concentration Camps*** (str. 7 – 233): ♦ KRUŠELJ, Željko. *Dr Milan Bulajić – guardian of greater Serbian "genocidomania"* (str. 9 – 29). ♦ *Introduction* (str. 31 – 34); *The supposed badge with the letter 'U'(stasha)* (str. 35 – 38); *Bulajić's "Introduction"* (str. 39 – 44); *"The Philosophy of violence in Franjo Tuđman's 'Wastelands of history'"* (str. 45 – 50); *"Tuđman's perception of the Inependent Croatian State"* (str. 51 – 66); *"The number of victims of the*

Ustasha genocede" (str. 67 – 95); *"Tuđman's 'Jasenovac myth' and the truth about victims of the Jasenovac camp"* (str. 96 – 110); *"The false allegation of Franjo Tuđman about the mixed bones of victims and executioners at the Jasenovac camp"* (str. 111 – 118); *"On the historical guilt of the Catholic Church"* (str. 119 – 143); *"Tuđman's referrence to a catholic priest – an Ustasha"* (str. 144 – 148); *"Grisogono's letter to archbishop Stepinac, february 1942"* (str. 149 – 168); *"Catholicising orthodox Serbs"* (str. 169 – 174); *"The reality of Jasenovac in 1991: Jasenovac memorial grounds desecrated"* (str. 175 – 179); *"Desecrated Jasenovac – a system of untruths about the largest death camp for Serbs"* (str. 180 – 183); *"Dr Ivo Omrčanin – Jews turned Jasenovac into Hollywood"* (str. 184 – 193); *"Tuđman (1994) recognises Jewish wastelands in history"* (str. 194 – 197); *"Text by Karl Pfeifer: President, Jasenovac concentration camp, and Jews"* (str. 198 – 201); *"The World Heritage"* (str. 202 – 212); *"Dr Milan Bulajić: Jasenovac – system of Ustasha death camps: What happened?"* (str. 213 – 221); *"Provocateurs at work", Belgrade 1941* (str. 222 – 225); *Summary* (str. 226 – 233); ♦ ***Serbian myth about Jasenovac, II. On Bulajić's "Ideology of Genocide" of Croatian Authors*** (str. 235 – 479): *Prologue* (str. 237); *Introduction* (str. 239 – 241); *Introductory part of Bulajić's "Response"* (str. 242 – 245); ***"Revision of the history and nature of the NDH"*** (str. 246 – 294): *"Inocence" of Greater Serbian politics regarding the Sajmište concentration camp* (str. 246 – 248), *Avoiding mentioning Himmler's visit to the NDH* (str. 248), *Belgrade – the Auschwitz of the Balkans* (str. 249 – 251), *Identifying Dr Bulajić with Bruno Bušić* (str. 252 – 255), *Attributing the victims of Belgrade concentration camps to Jasenovac* (str. 255 – 257), *Cooperation between the Serbs in the NDH and the "anti – fascist" Italian army* (str. 257), *Deporting Jews from the NDH to Serbia* (str. 258 – 261), *Bulajić's ridiculous theory on th Belgrade concentration cap* (str. 262 – 263), *Serbian ritual murders in Serbian tales about Jasenovac* (str. 264 – 268), *Partisan crimes* (str. 268 – 271), *Daksa 1944* (str. 271 – 274), *Bulajić's Belief that German soldiers were Pavelić's soldiers!?* (str. 274 – 280), *Bulajić considers Hitler much better than Pavelić* (str. 280 – 282), *Parson Momčilo Đujić* (str. 283 – 289), *Covering up the nature of the Chetnik movement* (str. 290 – 294); ***"Denying the accountability of the Ustasha genocidal NDH"*** (str. 295 – 317): *Greater Serbian crimes in the First Yugoslavia* (str. 296 – 303), *Chetnik bestialities* (str 303 – 308), *Will the Sajmište concentration camp in Belgrade ever be marked* (str. 309 – 314), *Bulajić's "difence" Nedić's Serbia* (str. 314 – 317); ***"Genocidal ideology in present-day Croatia"*** (str. 318 – 337): *"Historical portrait of the Serbs as a bad and hostile nation"* (str. 318 – 324), *"Until your or our extermination"* (str. 324 – 328), *The Serbs also loathe "proselyte" betrayers* (str. 328 – 329), *Bulajić's "defence" of the SPC* (str. 329 – 335), *What do Serbs say about the Serbian nation?* (str. 336 – 337); ***"The number of victims in Jasenovac – the fundamental issue of the 'Jasenovac myth'"*** (str. 338 – 397): *The raport of Croatian State Commission* (str. 339 – 340), *Jasenovac – work camp* (str. 340 – 343), *1946 List of casualties* (str. 343 – 344), *Why is the Serbian myth about Jasenovac a Serbian myth?* (str. 344 – 347), *Bulajić's "Bleiburg myth"* (str. 347 – 359), *Jasenovac – a station of the cross*

(str. 359 – 366), *The beginning of the Communist multiplication of the number of victims in Jasenovac* (str. 366 – 369), *The testimony of Ivan Skomrak* (str. 369 – 372), *Bulajić's "Renewal of the crimes of genocide"* (str. 372 – 378), *The work of Bruno Bušić* (str. 379 – 381), *The research of Mladen Ivezić* (str. 381 – 395), *Bulajić's attempts of evading responsibility for Greater Serbian crimes* (str. 395 – 397); ***"Pečarić's portrait of the author – Bulajić: a war criminal"*** (str. 398 – 409); *Bulajić murders again Zagreb's chief Rabbi* (str. 399 – 401), *Stepinac – righteous?* (str. 401 – 403), *Kada će dr. When will Dr Milan Bulajić appear before a Court of justice?* (str. 404 – 409); ***Appendices*** (str. 410 – 470): *Face to face – a debate between Milan Bulajić and Josip Pečarić for Radio Free Europe's Broadcast of "The Bridge"* (str. 410 – 462); *Croatia should accuse Dr Milan Bulajić for war crimes* (str. 463 – 470): *'Novi list', July 29, 1998* (str. 463 – 464), *Figures by Adil Zulfikarpašić* (str. 464 – 466), *Milošević and Bulajić* (str. 466), *Himmler in Zagreb* (str. 467 – 468), *Chanting to Šakić at the Airport in Zagreb* (str. 468 – 469), *Quotes by Dr Franjo Tuđman* (str. 469 – 470); *Conclusion* (str. 471 – 478); *The list of notations* (str. 379); *Index* (str. 480 – 485); *List of donators for this book* (str. 486 – 494).

Iz usporedbe pregleda sadržaja ove knjige s pregledom sadržaja prvih dviju knjiga, na hrvatskom jeziku, vidljivo je da je ovdje objedinjen sadržaj predhodnih dviju knjiga, objavljenih 2000. godine. No, razlika je u dvjema pojedinostima. U drugom dijelu ovog engleskog izdanja dodana su dva podpoglavlja, kojih nema u hrvatskom izvornika, a to su: Svjedočanstvo Ivana Skomraka (*The testimony of Ivan Skomrak*, str. 369 – 372) i Istraživanje Mladena Ivezića (*The research of Mladen Ivezić*, str. 381 – 395). U svemu ostalome sadržaj je istovjetan.

Ovaj engleski prijevod velika je pomoć našim hrvatskim iseljenicima da se sami upoznaju sa stvarnošću srbskoga mita o Jasenovcu i da o tome upoznaju svoje domaćine diljem svijeta. Knjiga je objavljena novčanom pomoću hrvatskih iseljenika iz Australije, kojih su imena na kraju knjige objavljena.

Na kraju, zahvaljujem akademiku Josipu Pečariću na ovim njegovim knjigama u kojima je razobličio i u podpunosti razgolio velikosrbski mit o Jasenovcu i njegova glavnog ideologa, dr. Milana Bulajića. Neka ovaj prikaz posluži da i nakon 15-ak godina nakon njihove objave još netko posegne za njima i obogati se bistrinom Pečarićevoga pisanja i novim saznanjima o našoj nedavnoj prošlosti. Neka potakne i našu hrvatsku vlast da podigne tužbu protiv dr. Milana Bulajića koji je svojom genocidnom ideologijom prouzročio genocid nad Hrvatima.

Marulić. *Hrvatska književna revija. Časopis za književnost i kulturu*. Zagreb, 47./2014., br. 3 – 4 (260), V. – VIII. 2014., str. 195 – 214.

Hrsvijet, 22. 09. 2014.

Glas Brotnja, 23. 09. 2014.

Dragovoljac.com, 23. 09. 2014.; 24. 09. 2014.

NOVA ZNANSTVENA ISTRAŽIVANJA

LOGOR JASENOVAC JE KOMUNISTIČKO-VELIKOSRBSKI MIT

U posljednje vrijeme sredstva priopćavanja sve češće pišu o rezultatima novijih istraživanja koja ozbiljno dovode u pitanje ukorijenjeno mišljenje o logoru Jasenovac kao velikom stratištu u Drugom svjetskom ratu koji je osnovala vlast ND Hrvatske. Odavno je poznato da o broju žrtava toga logora postoje razne političke i nazoviznanstvene manipulacije kojima je broj žrtava višestruko uvećan, no nove spoznaje produbljuju te dubioze i upućuju na posve nerealnu opću sliku o tom logoru koja se i danas zlorabi protiv Hrvatske i hrvatskoga naroda. Među istaknutim istraživačima te teme je i dr. sc. Stjepan Razum, doktor povijesnih znanosti na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, zaposlen u Nadbiskupijskom arhivu u Zagrebu. Dr. Razum rođen je 1960. u Konščici kod Samobora. Osim članstva u brojnim znanstvenim ustanovama i udrugama, predsjednik je Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, osnovanog 2014. te član Komisije za hrvatski martirologij biskupskih konferencija Hrvatske i BiH. Zamolili smo ga da za Hrvatsku vjernost napiše sažet prikaz novijih istraživanja i spoznaja o logoru Jasenovac te njegov tekst objavljujemo u cijelosti.

Zašto se šuti o srbskim logorima u posljednjem ratu, a uporno ističe logor Jasenovac?

O malo kojem predmetu i pitanju iz hrvatske povjesnice ima toliko tiskanih naslova (knjiga i članaka) kao o radnom i sabirnom ratnom logoru u Jasenovcu. Radi se o ratnome logoru iz Drugoga svjetskoga rata. Pola stoljeća nakon toga na prostoru Hrvatske i Bosne i Hercegovine dogodio se obrambeno-oslobodilački Domovinski rat, za vrijeme kojega su srbske okupacijske snage držale logore po zauzetom hrvatskom ozemlju, te su iz Hrvatske odvodile zarobljene Hrvate u svoje koncentracijske logore u Srbiju, a srbske vojne i policijske vlasti u Bosni i Hercegovini zatvarale su pripadnike hrvatskoga i bošnjačkoga naroda u logore koji su postali simboli mučenja i ubijanja. Samo na području općine Prijedor postojala su tri koncentracijska logora za nesrbsko stanovništvo: “Trnopolje”, “Rudnik Omarska” i “Keraterm”, a na području Banje Luke logor “Manjača”. Od svibnja do studenoga 1992. godine kroz logor “Trnopolje” prošlo je oko 30.000 zatvorenika. Izvješće Ujedinjenih naroda iz 1994. godine kaže da ubojstva i mučenja u tom logoru nisu bila rijedka; uznemiravanja i zlostavljanja bila su pravilo, a ne izuzetak; od teških zločina izvršenih nad zatočenicima najčešća su bila silovanja. Oko 90 zatvorenika je ubijeno. Drugi logor na području Prijedora bio je “Rudnik Omarska”, u kojemu je bilo zatvoreno više tisuća bošnjačkoga i hrvatskoga stanovništva. Logoraši su bili izloženi tjelesnom mučenju, psihičkom zlostavljanju, silovanjima i raznim oblicima seksualnog mučenja, te ubojstvima. U koncentracijskom logoru

"Keraterm" u Prijedoru bilo je zatvoreno od tisuću do tri tisuće civila bošnjačkoga i hrvatskoga naroda; od oko 300 ukupno ubijenih zatvorenika, samo u noći 23. na 24. svibnja 1992. u tom je logoru ubijeno oko 200 ljudi. Koncentracijski logor "Manjača" u blizini Banje Luke osnovala je tzv. JNA, u kojem je držala najprije hrvatske, a zatim i bošnjačke civile. Procjenjuje se da je kroz njega prošlo između tri i osam tisuća zatvorenika. U blizini logora pronađena je mnoštvena grobnica s 540 leševa, vjerojatno zatvorenika Manjače. U jugoistočnom dijelu Bosne i Hercegovine postojao je koncentracijski logor "Uzamnica" kod Višegrada, koji je osnovala i vodila također tzv. JNA i u njemu držala zatvorene Bošnjake. Neki od zatvorenika bili su u tom logoru više od dvije godine. Srbski su vojnici zlostavljali i silovali žene, a svi su zatvorenici živjeli u neljudskim uvjetima.

U Bosni i Hercegovini bilo je i drugih logora, kao što su: Batković, Bileća, Duboki potok, Vojno, Vozuća i Zenica.

Srbske okupacijske snage držale su sabirne logore također na zauzetom hrvatskom ozemlju (Borovo Selo, Bubanj potok, Bučje, Dalj, Darda, Glina, Jagodnjak, Knin, Negoslavci, Okučani, Ovčara, Petrovci, Stara Gradiška, Vukovar), kao i u Srbiji (Aleksinac, Begejci, Beograd, Bubanj potok, Niš, Novi Sad, Sombor, Srijemska Mitrovica, Stajićevo kod Zrenjanina, Šid). O svim tim logorima znademo zapravo vrlo malo i za svaki od njih tek će trebati napisati barem spomen-knjigu.

Začuđujuće je da se nakon svih tih nedavnih logora, u kojima su stradali mnogi najbliži danas još živućih Hrvata i Bošnjaka, u hrvatskoj javnosti nameće tema ratnoga logora u Jasenovcu iz Drugoga svjetskoga rata. Da je riječ o povjesničkom istraživanju, tada nitko ne bi imao išta protiv toga. No, ovdje je riječ o političkoj manipulaciji i postizavanju političkih položaja na račun tog logora. Stoga takav govor nije opravdan ni prihvatljiv.

Komunistički i velikosrbski izvori i ciljevi jasenovačkog mita

Laž o Jasenovcu ili jasenovački mit ima svoj početak već u vremenu Drugoga svjetskoga rata. Kao što u svakom ratu, uz bitke na bojišnici postoje i promičbene bitke, tj. pridobivanje domaće i svjetske javnosti za vlastitu stranu, tako je to bilo i u Drugom svjetskom ratu. Poznati ratni zločinac Tito (o kojem postoje opravdane sumnje da nije istovjetan s Josipom Brozom iz Kumrovca, već je preuzeo njegov identitet) već je 1942. godine pisao u svojim direktivama i izvješćima o velikom broju pobijenih zatvorenika u Jasenovcu. Veliki doprinos stvaranju i razvijanju jasenovačkoga mita dala je Srbska pravoslavna crkva. Već je 1943. godine u Čikagu objavljena isprava srbske biskupije u Sjedinjenim Američkim Državama, u kojoj se navodi 700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu. Zločinac Tito je u svom govoru, održanom u svibnju 1945. u Ljubljani, izjavio da je Jugoslavija za vrijeme rata pretrpjela 1,7 milijuna gubitaka života svoga stanovništva. Time je ta brojka postala zadana za sve buduće statističare i komunističke proučavatelje, a "znanstveno" ju je potvrdio u proljeće 1947. tadašnji student matematike Vladeta Vučković. Od tih višestruko povećanih brojki nije se odustalo niti nakon 1964. godine kada je Savezni zavod za statistiku Jugoslavije ustanovio da su sveukupni ratni gubitci na prostoru Jugoslavije bili

597.323 osobe. Umjesto da se prihvati taj podatak, koji ruši sve predhodno napuhane brojke, graditelji jasenovačkoga mita su ga proglasili tajnom.

Svoj sramotni doprinos nekritičkom napuhavanju brojki dali su ratna i poslijeratna Zemaljska komisija Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača te Savez udruženja boraca Narodnooslobodilačkoga rata (SUBNOR). Milijunsku brojku sveukupnih žrtava nastojali su dostići sa što većim brojem žrtava samoga jasenovačkoga logora. U tome su išli tako daleko da je sam Jasenovac kod nekih zagovornika jasenovačkoga mita premašio brojku sveukupnih žrtava na području cijele tadašnje države, što je jasni pokazatelj da su izgubili svaku mjeru i razum.

Jasenovački mit dobio je osobiti zamah 1980-ih godina, i to osobito od 1986. godine, kada je na čelo Srbije došao Slobodan Milošević, a glavni pobornik i promicatelj jasenovačkoga mita postao je dr. Milan Bulajić. On je, kao što je to dokazao Josip Pečarić, stvorenim mitom oko Jasenovca poticao srbsko političko vodstvo na rat protiv Hrvatske. Tako je jasenovački mit postao pogonsko gorivo za rat Srba protiv Hrvata.

Ni nakon obranbeno-oslobodilačkoga Domovinskoga rata velikosrbski političari s obje strane granice, ne prestaju mahati jasenovačkim mitom, a posljednjih godina i mitom o Jadovnu, jer nisu odustali od Velike Srbije, u koju žele uključiti Bosnu i Hercegovinu i veliki dio Hrvatske. Očito je da im ti velikosrbski mitovi služe kao pogonsko gorivo za pokretanje ratova, prošlih i budućih (za koje se nadamo da ih ipak ne će biti), preko kojih žele postići svoje ciljeve. Posljednjih godina postaje sve jasnije da se sadašnjost i budućnost Republike Hrvatske brani istinom o Jasenovcu i obćenito istinom o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Istraživanja pokazuju drukčiju istinu o Jasenovcu

Istinoljubivi povjesničari koji si imalo daju truda pročitati barem nešto od bogate literature o Jasenovcu, a pogotovo ako su zavirili u arhivske izvore, mogu vrlo lako doći do zaključka da ono što velikosrbski mitomani govore i pišu o Jasenovcu nikako ne može biti istina. Veliki doprinos probijanju svjetla o Jasenovcu kroz gustu maglu jugoslavenske ideologije i velikosrbske mitomanije dali su dr. sc. Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, arhivska istraživateljica Ljubica Štefan, mr. sc. Mladen Ivezić, dr. sc. Vladimir Horvat, prof. Vladimir Mrkoci, te novinari Tomislav Vuković i Igor Vukić.

Dr. Jurčević objavio je 1998. knjigu “Nastanak jasenovačkog mita. Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske”, čije je drugo izdanje izišlo 2005. godine. Predmet te knjige nije istraživanje sabirnog polja u Jasenovcu, kao takvog, i njegovih žrtava, već kritičko predstavljanje istraživanja i pisanja o njemu. U knjizi je na znanstveni način dokazao kako je i zašto nastajao jasenovački mit, te samim time obeskrijepio sve ono što se pomoću toga mita gradilo.

Akademik Pečarić je u svoje dvije knjige, napisane kao odgovor na neznanstvene i mitomanske knjige velikosrbskoga “znanstvenika” dr. Milana Bulajića, dao pravi zamah logičkom pristupu razrješenja pitanja sabirnog polja u

Jasenovcu. On je također 1998. godine objavio knjigu "Srbski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Njezino drugo izdanje objavio je 2000. godine, a iste godine objavio je i drugu knjigu o istom predmetu: "Srpski mit o Jasenovcu. II. O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora". Godinu dana kasnije, 2001., objavio je engleski prijevod tih dviju knjiga iz 2000. godine, objedinjen u jednoj knjizi. Akademik Pečarić je u tim knjigama pokazao i dokazao laž koju su komunisti, jugoslaveni i velikosrbi širili o ratnom radnom i sabirnom polju u Jasenovcu, na kojoj su laži izgradili velikosrbski mit, sa svrhom da bi Hrvatsku i Hrvate držali u trajnoj pokornosti i podložnosti. Kad to više nisu mogli, onda im je ta laž poslužila za pokretanje rata protiv Hrvatske i Hrvata.

Ljubica Štefan je tijekom 1997.-1999. objavila cijeli niz članaka u "Hrvatskom slovu", "Vjesniku", "Novom listu" i "Hrvatskom obzoru", koje je 1999. godine objedinila u knjizi: "Istinom i činjenicama za Hrvatsku". Na temelju arhivskih izvora pronađenih u beogradskim arhivima, rasvijetlila je pravu ulogu vodstva Srbske pravoslavne crkve za vrijeme Drugoga svjetskoga rata i u stvaranju jasenovačkoga mita. To je vodstvo do dana današnjega ostalo najveći promicatelj velikosrbske ideologije i imperijalističke politike prema Hrvatskoj.

Hrabri istraživatelj Mladen Ivezić svojom je knjigom "Sabirni i radni logor Jasenovac. Svezak 1.: Jasenovac – brojke" dokazao mnogobrojne podvale hrvatskom narodu od strane jugoslavensko-velikosrbskih promicatelja. Na mnogim pojedinačnim primjerima pokazao je kako su komunistički vlastodršci i ideolozi među žrtve jasenovačkoga logora ubrojili one koji su žrtve njihovoga partizansko-komunističkoga terora. Uz druge Ivezićeve knjige, koje se bave poviješću XX. stoljeća, potrebno je u ovom surječju istaknuti njegovu knjigu "Titov Jasenovac" iz 2014. godine, u kojoj obrađuje poslijeratni jasenovački logor.

Dr. Vladimir Horvat objavio je nekoliko članaka i sudjelovao u nekoliko razgovora, u kojima je istaknuo postojanje poslijeratnog, tj. komunističkoga i informbiroovskoga logora u Jasenovcu, čije su se žrtve nakon proteka desetljećâ počele pripisivale ratnome razdoblju.

Osobito značajna knjiga u borbi za istinu o Jasenovcu je "Ogoljela laž logora Jasenovac", koju je Vladimir Mrkoci 2008. godine objavio zajedno s dr. Vladimirom Horvatom. Predstavljajući unutarnji ustroj logora Jasenovac i način njegova poslovanja Mrkoci je iznio sljedeće glavne zaključke: 1.) za masovna ubijanja u logoru Jasenovac nema nikakvih dokaza; 2.) komunistička vlast pokušala je dokazati svoje teorije i svoj napuhani mit iskapanjima u tri navrata, ali to nije uspjela, jer je trajno nailazila na žrtve vlastitoga zločina; 3.) od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaškoga režima; 4.) točan broj žrtava logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene; 5.) logor Jasenovac bio je radni logor, a ne logor uništenja; 6.) logor Jasenovac postojao je i nakon 1945. godine pod upravom komunističkih vlastodržaca i u to je vrijeme nastao najveći broj jasenovačkih žrtava.

Raskrinkavanju mita o Jasenovcu, a istodobno odkrivanju istine o njemu, nemjerljivi je doprinos dao novinar "Glasa Koncila", Tomislav Vuković, koji je u tim novinama kao i u "Hrvatskom tjedniku" tijekom posljednjih godina objavio

veliki broj nizanki i pojedinih članaka o Jasenovcu. Od 2008. godine do danas objavio je sljedeće članke i nizanke: "Antifašistički borci krivi su za '700.000 žrtava u Jasenovcu'" (GK, br. 19/2008.), "Dokumenti Međunarodnoga crvenog križa o NDH", u pet dijelova (GK, br. 41-45/2008.), "Jasenovački logor između manipulacija i krivotvorina", u dva dijela (GK, br. 48-49/2008.), "Fotokrivotvorine o jasenovačkome logoru", u sedam dijelova (GK, br. 6-12/2009.),“ Dokle će hrvatski politički vrh odavati počast četnicima u Jasenovcu?" ("Hrvatski list", br. 416/2012.), "Nezavisna Država Hrvatska između zakona i zločina", u tri dijela (GK, br. 29-31/2014.), razgovor s mr. Mladenom Ivezićem: "Ideološka i dnevnopolitička uloga jasenovačkoga mita" (GK, br. 30/2014.), članak "'Pozivam i ostale učenike iz jasenovačkoga logora da se jave'" (GK, br. 31/2014.), "Jasenovački logor u sjeni velikosrpsko-židovskih manipulacija", u dva dijela ("Hrvatski tjednik", br. 522-523/2014.), "Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru", u 20 dijelova (GK, br. 1-20/2015.), "Polustoljetni ples dinosaura u Jasenovcu", u dva dijela ("Hrvatski tjednik", br. 553-554/2015.), te "Istina o Jasenovcu izranja iz 'zabranjene zone'" ("Hrvatski tjednik", br. 558/2015.). Prvi dio ovih članaka objedinio je i objavio 2012. godine unutar knjige "Drugačija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini...)", s kojom je započelo intenzivnije razdoblje traženja istine o Jasenovcu.

Temeljnim istraživanjem arhivskih izvora, dostupnih u Zagrebu, najviše se bavio novinar Igor Vukić, koji je rezultate svojih istraživanja predstavio javnosti u nizanki "Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru", koju je u 22 nastavka objavio 2013. godine u "Glasu Koncila" (br. 11, od 17.III.2013., do br. 50, od 15.XII.2013.). Iz tog je rada vidljivo da ratni logor u Jasenovcu nije bio logor istrebljenja, već radni i sabirni logor, te da u njega nisu dovođeni ljudi zato što su bili drugčiji (po vjeri, naciji, rasi ili slično), već samo oni koji su ugrožavali stanovništvo i poredak ND Hrvatske, a privremeno i oni koje je zbog ratnih podhvata trebalo zbrinuti. Iz toga rada proizlazi također i to da sve dosadašnje brojke o žrtvama ratnoga logora, pa i ona od 83 tisuće, nemaju stvarnoga povijesnoga utemeljenja.

Vrlo uspješna dvojka u istraživanju poslijeratnoga, dakle titovskoga logora u Jasenovcu, su Stipo Pilić i mr. sc. Blanka Matković, koji su 2014. godine u "Radovima Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru", objavili izvorni znanstveni rad "Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima". Uz sva protivljenja komunističkih ideologa i promicatelja jugoslavensko-komunističke istine, njih su dvoje nepobitno dokazali postojanje poslijeratnoga logora u Jasenovcu.

Podpisnik ovoga članka bavi se intenzivno proučavanjem jasenovačkoga ratnoga logora od 2012. godine, te je svojim spoznajama i napisanim člancima u "Hrvatskom tjedniku", "Glasu Koncila", "Tkalčiću" i "Maruliću", kao i na mnogim mrežnim portalima, dodatno osvijestio hrvatsku javnost o potrebi znanstvenoga i logičnoga pristupa proučavanju jasenovačkoga ratnoga, kao i onoga poslijeratnoga logora. U rušenju jasenovačkoga mita važno je njegovo odkriće na koji su način radnici današnje Javne ustanove Spomen-područje

Jasenovac umnažali navodne jasenovačke žrtve, kako bi dobili brojku od 83 tisuće žrtava.

Osnivanje Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac

Uz mnoge druge pojedinačne prinose pojedinih čitatelja u dnevnim i tjednim novinama, navedeni istraživači i njihovi radovi dovoljni su za prokazivanje neutemeljenosti jugoslavensko-komunističke ili velikosrbske "istine", tj. laži ili mita o Jasenovcu. S obzirom na to da je navedeni mit desetljećima pustio duboko korijenje u svijesti hrvatskih ljudi, potrebno je poduzimati daljnje istraživačke napore kako bi se pojedinim činjenicama i dokazima ta svijest pomalo čistila i događaje iz Drugoga svjetskoga rata spoznala u pravome svjetlu. To je jedna od zadaća godine 2014. osnovanoga "Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac".

Samo Društvo postalo je znak osporavanja od strane jugoslavensko-komunističkih "gurua" koji su si prisvojili ulogu vrhovnih sudaca u svim područjima javnoga života, pa su počeli pokazivati nezadovoljstvo zbog samoga postojanja Društva, a osobito zbog njegovih prvih znanstvenih rezultata.

Društvo je ove godine objavilo svoju prvu knjigu, "Jasenovački logori – istraživanja", u kojoj su sabrani radovi Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Knjiga je uznemirila navedene "gurue", koji su bez imalo srama, i bez čitanja te knjige, pokazali svoje totalitarističko shvaćanje istine i povjesničkoga istraživanja. Prema njihovom shvaćanju postoji samo ona istina koju je nametnula nekadašnja Titova Partija i prema tome noviji naraštaji povjesničara nemaju više što proučavati, jer je o svemu sve rečeno i zaključeno. Naravno da takav stav predstavlja nakaradnost i daleko je od bilo kakvoga znanstvenoga pristupa, a o demokratičnosti da i ne govorimo.

Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti

Povodom nerazumnog napada navedenih samoproglašenih "učitelja" na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Josip Pečarić sastavili su pismo predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zvonku Kusiću, u kojem traže da Akademija donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i "da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega". Taj je zahtjev supodpisalo oko 200 akademika, biskupa, profesora i znanstvenika.

Zahtjev je vrlo važan prije svega zbog toga što se preko njega, a osobito preko zahtijevane deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja oslobađa hrvatsku sveobću, a osobito znanstvenu javnost od nametnutih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine, a sve ostale, koji tu istinu propituju, guraju na stranu. Uvažavajući ovaj zahtjev Akademija će osloboditi znanstvene mogućnosti hrvatskih znanstvenika i pospješit će očišćenje hrvatskoga javnoga prostora, zagađenog jugoslavenštinom i totalitarističkim komunizmom. Neki novinari tim

povodom pišu da se ovim zahtjevom traži lustracija hrvatske sveučilišne zajednice.

Bez obzira na prijam ovoga zahtjeva kod Akademije, već je sam zahtjev polučio veliki uspjeh zbog toga što je hrvatska javnost postala svjesna da su joj samoproglašeni jugokomunistički autoriteti nepotrebni i da je došlo vrijeme da se ti autoriteti konačno uključe u hrvatsku stvarnost ili da nestanu s javne pozornice.

Treba se uporno boriti za objektivnu povijesnu istinu

Borba za hrvatsku istinu, kako onu iz Drugoga svjetskoga rata, tako i ovu iz vremena samostalne i neovisne Republike Hrvatske, trajni je zadatak svih hrvatskih mislećih ljudi. Hrvatska će istina biti toliko dugo ugrožena dokle god u Hrvatskoj bude pojedinaca i skupina koji će javno zagovarati jugoslavensku, totalitarističko-komunističku ili velikosrbsku ideologiju. Hrvatski će se narod kolebati između vlastite države i neke nametnute nadnacionalne države dokle god bude dvojio u izboru između Tita i Ante Pavelića. Kad će hrvatski narod u većinskoj mjeri prihvatiti Nezavisnu Državnu Hrvatsku kao svoju vlastitu povijest, a političari iz Ustava Republike Hrvatske izbaciti "ZAVNOH", tada će biti postavljeni temelji za sigurniju budućnost hrvatskoga naroda i njegove države Republike Hrvatske. Današnji omjer snaga u hrvatskom društvu (barem onaj koji se očituje u javnim priobćajnicama) je takav da moramo zaključiti da smo još daleko od tog cilja i da nam je još mnogo raditi na osvjetljavanju naše hrvatske povijesti.

Hrvatski narod nema se čega stidjeti u odnosu na svoju prošlost u XX. stoljeću. Spoznaje koje danas imamo na temelju ozbiljnih znanstvenih radova upućuju na zaključak da možemo biti ponosni na način kako smo u nemogućim uvjetima u vrijeme Drugoga svjetskoga rata ostvarili i tijekom četiri godine sačuvali vlastitu državnost, a nakon 45 godina ponovno ju obnovili i na sjajan način obranili.

Stjepan RAZUM

Objavljeno: RAZUM, Stjepan. *Logor Jasenovac je komunističko-velikosrpski mit*. Nn: *Nova znanstvena istraživanja*. U: *Hrvatska vjernost*. *Časopis za hrvatski martirologij*. Gospić, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

TOMISLAV VUKOVIĆ

TOBOŽNJI BORCI PROTIV REVIZIONIZMA SKUPA S IDEOLOŠKIM EGZEKUTORIMA TRUJU HRVATSKU JAVNOST I HISTORIOGRAFIJU

Portal HKV-a,, 18 Svibanj 2020.

Svi spomenuti borci protiv povijesnoga revizionizma ili nemaju pojma o temi kojom se bave (zar je moguće da kustos jasenovačkoga muzeja nije pročitao knjigu koju je objavila ustanova u kojoj radi?) ili su, još gore, svjesno zaigrali u revizionističkom kolu, ruku pod ruku s ideološkim igračima/egzekutorima, koji truju hrvatsku javnost, zagađuju historiografiju i u konačnici prešutno odobravaju povijesno zlo

Nizanka objavljuje široj javnosti potpuno nepoznate i manje poznate dokumente o jasenovačkom logoru. Bez konačnih i kategoričkih zaključaka, ne umanjujući niti opravdavajući počinjene zločine, nizanka postavlja jedno od ključnih pitanja: Treba li novootkrivene činjenice i dokumente uzeti u obzir i o njima mirno raspraviti ili treba dokazati da su oni krivotvorine i fotomontaže te ih u cijelosti odbaciti?

Krajem pretprošle godine u velikom dijelu hrvatske medijske javnosti silnim pohvalama i pompom dočekana je knjiga »Jasenovac« (»Fraktura« i »Javna ustanova Spomen područja Jasenovac«, Zagreb, 2018.) »najvećega historiografskoga autoriteta«, kako ga se godinama predstavlja, dr. Ive Goldsteina, o desetljećima kontroverznoj temi jasenovačkoga logora, piše Tomislav Vuković za Glas Koncila.

Gužva u zagrebačkom »Novinarskom domu«

Gotovo svi poznatiji sljedbenici i aktivisti tobožnjega antifašizma u Hrvatskoj prepoznatljivoga političkoga pedigrea gurali su se u prve redove na predstavljanju knjige u Hrvatskom novinarskom domu u Zagrebu. Uz očekivane hvalospjeve da je riječ o »najopsežnijem istraživačkom projektu«, u više su navrata u krajnje negativnom kontekstu spomenuti »povijesni revizionisti« zbog iznošenja potpuno novih povijesnih činjenica o jasenovačkom logoru, koje su desetljećima bile skrivene od javnosti, dovodeći tako pod upitnik neke zaključke o kojima se jednostavno ni danas, čini se, ne bi smjelo raspravljati. Revizionistima se proglašavaju svi koji razložno postave upitnik o »nedodirljivim« tvrdnjama, kao npr. o upitnom službenom broju jasenovačkih žrtava u poimeničnom popisu Javne ustanove Spomen područja Jasenovac, koji se uporno, gotovo fanatično i pod svaku cijenu želi prikazati najvjerodostojnijim, a što, među ostalim, sustavno i argumentirano već dulje vrijeme raskrinkavaju dvojica doktora znanosti dr. Nikola Banić i dr. Mladen Kojić.

Vrijedi podsjetiti da su ta dvojica znanstvenika doslovce ustvrdila: »Kao što je već mnogo puta pokazano, mrežni jasenovački popis Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac je u mnogim svojim dijelovima masovna prijevara jer navodi tisuće lažnih jasenovačkih žrtava, što je dokazano poimenično za svaku od njih« (»Enigma nestalih iz 'Narodnih novina'«, Narod.hr, 15. lipnja 2019.). Jednako tako, tko samo barem i površno proučava problematiku jasenovačkoga logora, mora se suočiti s gotovo apsurdnim brojem ubijene djece, kojih na jasenovačkoga poimeničnom popisu ima 20 101. To upućuje na zaključak da je svaka četvrta jasenovačka žrtva bila u dobi do 14 godina, što je protiv svih povijesnih činjenica i logike! Zanimljivo je i znakovito da se pri tome predočeni dosad nepoznati argumenti potpuno ignoriraju, o njima se konkretno ne raspravlja, nego se oni a priori odbacuju uopćenim ideološkim frazama i ne zavrjeđuju bilo kakav osvrt u smislu protuargumenata.

Odjeci poslijeratne partizanske historiografije

Medijska najava i predstavljanje spomenute Goldsteinove knjige također pokazuje zastrašujuću istinu u Hrvatskoj (i o Hrvatskoj) o licemjernu, selektivnu i ideologiziranu odnosu prema tzv. povijesnom revizionizmu. Konkretno, svestrani hrvatski novinar koji se bavi i temama iz novije hrvatske povijesti Robert Bajruši, pišući o knjizi dr. Ive Goldsteina »Jasenovac« u »Jutarnjem listu« od 13. studenoga 2018., uz tekst »Meč protiv ustaša i pjesma iz 'Male Floramye' u paklu Jasenovca« objavio je fotografiju, koja nikoga normalnoga ne može ostaviti ravnodušnim, o muškarcu nad grobnom jamom obučena u seoske hlače i košulju, kojega za ruke savijene na leđima drži nasmiješeni muškarac dok ga drugi pridržava lijevom rukom držeći nož u drugoj ruci, očito spreman za klanje. U pozadini se nalazi skupina civila i vojnika, čije se oznake na kapama uopće ne vide te ih se ne može svrstati u postrojbu bilo koje vojske. Očekivano, poslijeratna partizanska historiografija odmah ju je, bez konkretnoga podatka o mjestu i vremenu, naslovila: »Ustaše kolju nad jamom – skupnom grobnicom«! Dok su pojedini autori tu fotografiju smještali u Liku (Historijski arhiv u Karlovcu), istočnu Hercegovinu (Muzej Vojvodine iz Novoga Sada, Muzej žrtava genocida

iz Beograda), logor Slano na otoku Pagu (Muzej Jugoslavije, nekadašnji Muzej revolucije naroda i narodnosti Jugoslavije, iz Beograda), na nepoznato mjesto (časopis »Borec« iz Ljubljane), dr. Goldstein i Bajruši smještaju je u Jasenovac!
I to usprkos činjenici da je nekadašnja predsjednica Upravnoga vijeća Spomen područja Jasenovac Nataša Mataušić objavila knjigu »Jasenovac – fotomonografija« (Spomen područje Jasenovac, Jasenovac, 2008.), u kojoj je dokazala da nemali broj fotografija desetljećima vezivanih za jasenovački logor i stradanja u njemu nemaju nikakve veze s Jasenovcem, a jedna od njih je i Goldsteinova i Bajrušijeva objavljena u »Jutarnjem listu«!?
Revizionizam boraca protiv »revizionizma«
Ako je točna stara narodna mudrost da šutnja znači odobravanje, rasprava o »povijesnim revizionistima« poprima puno šire i dublje značenje jer na očitu krivotvorinu nisu reagirali ne samo spomenuti autor knjige i novinar, predstavljači knjige u Novinarskom domu: vlasnik izdavačke kuće »Fraktura« Seid Serdarević, kustos u Spomen području Jasenovac Đorđe Mihovilović, urednik knjige, riječki publicist Vuk Perišić, povjesničar i recenzent knjige, te profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu dr. Goran Hutinec, nego također nitko iz tamošnjega mnoštva kvazipovjesničara i humanista! Ta jeziva šutnja i tišina tobožnjih antifašista u biti je stalni i sveprisutni revizionizam povijesti u Hrvatskoj!
Naime, objava jedne fotografije krivotvorenoga opisa nije tek puka slučajnost ili eksces, kako se to u prvi mah čini, jer se ista ta fotografija uporno s odobravajućom gotovo »planetarnom šutnjom« desetljećima objavljuje ne samo u vodećim dnevnim novinama, nego i u knjigama, tjednicima (npr. Raif Orkić, »Express«, 25. rujna 2018.), mrežnim stranicama (npr. Wikipedia, Wikiwand), dokumentarnim filmovima (npr. o stradanju Roma u NDH) i drugdje. Svi spomenuti borci protiv povijesnoga revizionizma ili nemaju pojma o temi kojom se bave (zar je moguće da kustos jasenovačkoga muzeja nije pročitao knjigu koju je objavila ustanova u kojoj radi?) ili su, još gore, svjesno zaigrali u revizionističkom kolu, ruku pod ruku s ideološkim igračima/egzekutorima, koji truju hrvatsku javnost, zagađuju historiografiju i u konačnici prešutno odobravaju povijesno zlo. Jednako je tako strašno što sporna Goldstein/Bajrušijeva fotografija nije jedina, ona je tek prototip brojnih drugih, sličnih.
* Tomislav Vuković, hrvatski je novinar, teolog i kršćanski publicist iz Vojvodine. Priredio je i objavio knjigu Srpska pravoslavna crkva i Srbija u II. svjetskom ratu koja je objavljena kao podlistak u Glasu Koncila početkom 1990. godine u dogovoru s Ljubicom Štefan od materijala kojeg je ona poslala iz Beograda. Umjesto Ljubice Štefan potpisao je knjigu Mozaik izdaje. Objavljivao je u Glasu Koncila, Danasu, Večernjem listu, Vjesniku, Fokusu, Hrvatskom slovu, Subotičkim novinama, subotičkoj Hrvatskoj riječi, te budimpeštanskom Hrvatskom glasniku.
Tomislav Vuković/narod.hr/Glas Koncila

http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/21493-toboznji-borci-protiv-revizionizma-skupa-s-ideoloskim-egzekutorima-truju-hrvatsku-javnost-i-historiografiju

"AKCIJA STOLJEĆA"

Možda je već moj prvi posjet Australiji predodredio da upravo ja napišem knjigu o srpskom mitu o Jasenovcu. Naime, poslije mog govora na prosvjedu krajem kolovoza 1993. godine pozvali su me hrvatski studenti s University of Melbourne da im održim jedno predavanje. Iako je predavanje bilo o mom Zaljevu hrvatskih svetac, tj. o Boki kotorskoj, odlučio sam im pokazati i jednu od čuvenih srpskih antisemitskih maraka iz 1941. godine, onu u kojem ruka izlazi i njihovog simbola s 4S i davi zmiju na kojoj su Davidove zvijezde. Baš kada sam htio otići iskopirati tu marku iz jednog novinskog članka pojavio se moj suradnik Profesor Bertram Mond, u to vrijeme dekan na fakultetu. Rekao sam mu da imam predavanje na sveučilištu u Melbourne i da sam baš krenuo u kopiraonu. Želio je pogledati što ću kopirati i pokazao sam mu. Bert, koji je inače Židov, zapanjeno me je upitao:

- Što je ovo?

- Srpska poštanska marka iz 1941. Imate je u svim svjetskim filatelističkim katalozima. Vidite, ovo ovdje vam je čuveni srpski simbol, a ovo na zmiji je Davidova zvijezda.

- Znam to. Ali ja sam vjerovao da su tako nešto mogli napraviti Hrvati, a ne Srbi.

- Po onome što su mene učili u školi to je doista tako. Vjerojatno, su tako učili i hrvatske studente u Melbourneu. Zato im nosim ovo da vide.

- Očito, to je sve posljedica srpske propagande.

- Da, istina je.

- Molim Te, napravi jednu kopiju i za mene. Volio bih to pokazati svojim prijateljima.

Naravno, Bert je dobio taj primjerak. A hrvatski studenti koji su do tada sudjelovali u mnogim hrvatskim akcijama znali su za marke. Pače, imali su u originalu sve četiri marke iz te serije. Poklonili su mi ih, a ja sam ih poklonio Bertu. Zajedno s knjigom o četničkoj suradnji s Nijemcima. Knjiga je bila tiskana u Beogradu. Odmah je uništena cijela naklada. Velikosrbi su uvijek znali što je njihov interes. Međutim, jedan primjerak nije bio uništen, i hrvatski domoljubi u svijetu su ga preveli na engleski i dijelili.

Poslije tiskanja knjige "Srpski mit o Jasenovcu" željeli su s radija "Slobodna Europa" organizirati moj dvoboj s dr. Milanom Bulajićem na temu broja žrtava u Jasenovcu. Kako se ovaj radio program financira iz SAD, jasna je i njegova projugoslavenska orijentacija. Dr Milan Bulajić se pitanjima žrtava bavi od 1958. godine, jugoslavenski je diplomata dugi niz godina, a danas ima Muzej žrtava genocida u Beogradu, koji se bavi isključivo Jasenovcem. Ne zaboravimo da on ima velika sredstva, pa i puno ljudi koji rade na tome. Vjerojatno se ljudima s "Slobodne Europe" činilo da je pun pogodak suprotstaviti takvom Bulajiću jednog profesora matematike, za kojega nitko tko se bavi tom problematikom ne zna. I jedan savjetnik Predsjednika i moj izdavač nisu vjerovali da je dobra ideja

uopće upuštati se u tako nešto na projugoslavenskom radiju. Međutim, onaj koji je vjerojatno i najzaslužniji za pojavu moje knjige, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. Mirko Valentić bio je uvjeren da trebam sudjelovati. Uvjet mom sudjelovanju, na njegovu sugestiju, u toj emisiji, koja se zove *Most,* bio je da mi se dostavi snimak cijelog razgovora. Poslije niza intervencija napokon sam dobio taj snimak. Pokušao sam nagovoriti jednog urednika *Hrvatskog radija* da pusti slušateljima u Hrvatskoj taj snimak. Nije išlo. Neobično ako se zna da su onaj dio razgovora koji se pojavio u samoj emisiji prenijele novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Povodom tog razgovora objavljena su u Hrvatskoj i dva intervjua sa mnom: Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomana, Milana Bulajića, tvorca srpskog mita o sedamsto tisuća žrtava Jasenovca, bilo je lako uhvatiti u laži: *U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici (Nacional, 12. kolovoz 1998.),* i Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine *(Slobodna dalmacija, 31. kolovoza 1998).*

Iako radio u Hrvatskoj nije pokazao interes za snimak cijelog razgovora, znao sam da to neće biti tako kada su u pitanju hrvatski radio programi u Australiji. Itekako sam već znao da te programe vode ljudi koji itekako znaju što je hrvatski nacionalni interes. Zato sam krajem 1998., kada sam došao u Australiju, ponio traku sa sobom i poslao je radijima *3ZZZ* u Melbourneu *i Hrvatskom radiju* Australija u Sydneyu.

Kada bi na tim našim radio programima pustili dio razgovora, slušatelji su tražili da čuju i ostatak. S obzirom da emisije obično traju sat vremena, to bi razgovor bio puštan u eter u nekoliko nastavaka.

Izuzetak je *Hrvatski radio* Australija (Sydney), koji ima i program za pretplatnike koji traje mnogo dulje. Jednom me je nazvao g. Luka Laus i rekao mi da je upravo na radiju prva polovina mog dvoboja s Bulajićem. Potom smo imali mali razgovor i najavili slušateljima drugu polovinu dvoboja za slijedeći petak. Najavio je sponzorirani prijenos utakmice Sydneyske Croatie koja se u tom momentu borila za prvo mjesto u Australskom prvenstvu. Poslije desetak minuta g. Laus me je ponovo nazvao i rekao mi da imaju stalne pozive pretplatnika koji traže nastavak mog razgovora s Bulajićem, a ne prijenos nogometa. Kako su taj prijenos naši ljudi sponzorirali dogovorili smo se da u poluvremenu najavi nastavak dvoboja, a potom ću se ja uključiti i odgovarati na pitanja slušatelja. Emisija je tako produljena za sat i pol, koliko sam bio u izravnom kontaktu sa slušateljima tog našeg radija. Tada sam prvi put i stupio u kontakt s g. Blagom Perićem. I on se javio i pozvao me da budem počasni gost na zabavi u Hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneyu koja se održavala sutradan a povodom završetka akcije skupljanja pomoći za obnovu crkve u Okučanima. Na žalost nisam mogao otputovati jer sam se baš te subote selio u drugi stan, ali obećao sam doći u Sydney i održati promociju knjige "Srpski mit o Jasenovcu".

Prvu promociju sam održao u Melbourneu. Moji nastupi na radiju *3ZZZ* uvijek su izazivali puno reakcija, tako da su mi godinu dana ranije rekli da će sljedeći put dopustiti da mi slušatelji postavljaju pitanja. Međutim, kako su bili pod dojmom mog dvoboja s Bulajićem, emisija je protekla samo u znaku moje knjige i u mnogobrojnim pohvalama moga nastupa u toj emisiji radija *"Slobodna*

Europa". Na samoj promociji pročitao sam tekst "Članak pun neistina i nevjerojatnih interpretacija", koji je kasnije objavljen u *Spremnosti* od 23.03.1999.. O samoj promociji iscrpno izvješće dao je N. Rašić u tekstu: "U beogradskim logorima ubijeno je više žrtava nego u Jasenovcu!" (*Hrvatski vjesnik* 26. ožujka 1999.), a povodom te promocije Pero Bošnjak je objavio tekst "Susjedski niski udarci..." *(Nova Hrvatska,* 6. - 12. IV 1999.). Sam tekst g. Bošnjak počinje ovako: Prof. dr. Josip Pečarić izdao je knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koju je pokazao javnosti 21. 3. 1999. u Hrvatskom kulturnom centru u Clifton Hillu. Nisam stručnjak u ocjenjivanju knjiga, ali čitajući knjigu kao običan čitatelj, mogu reći da je ovo knjiga nad knjigama u pobijanju srpskih laži i podvala iz susjedstva."

Promocija u Sydneyu nije protekla kako je izgledalo poslije nastupa na *Hrvatskom radiju* Australija. Napomenimo da je dvoboj s Bulajićem puštan u nastavcima i na programu koji mogu slušati i drugi, ne samo pretplatnici. Naime, promocija je zakazana poslije proslave 10. travnja, i nije bilo najavljena - čak ni plakatima u samom klubu. Tako je jednak broj ljudi bilo na promocijama i u Sydneyu i u Canberry. Tekst s tih promocija je također tiskan u *Spremnosti.*

Naravno, poslije promocija bilo je niz pitanja. Zanimljivo je da je seriju pitanja u Canberi "otvorio" naš veleposlanik u Australiji dr. Jozo Meter. I g. Meter, a i na drugim promocijama sugerirali su prevođenje knjige na engleski. Australski Hrvati su, dakle na svim promocijama osjetili ono o čemu je pisao Željko Krušelj u Večernjem listu, 13 srpnja 1998. godine:

"Druga promovirana knjiga, "Srpski mit o Jasenovcu" Josipa Pečarića, duboko zadire u još jednu veliku beogradsku obmanu, čije su posljedice možda i dalekosežnije za međunarodni položaj demokratske Hrvatske. Odgovarajući izravno na pamflet srbijanskog "genocidologa" Milana Bulajića " 'Jasenovački mit' Franje Tuđmana", Pečarić je pedantno analizirao gotovo nevjerojatne manipulacije brojem i identitetom žrtava tog ustaškog logora. Ključna je, pritom, autorova teza kako je današnja silna buka oko Jasenovca srbijanskim vlastodršcima potrebna kako bi prikrili i nimalo ugodnu činjenicu da su tijekom rata u Beogradu djelovala čak dva koncentracijska logora, Banjica i Sajmište, od kojih je potonji bio i zacijelo jedini specijalizirani "judenlager" u svijetu, iz kojeg se Židovi nisu vraćali živi. Taj je podatak vjerojatno poznat i onim stručnjacima za holokaust koji su unaprijed skeptični prema hrvatskom pravosuđu u slučaju Šakić, no politički ih interesi sprječavaju da budu ponešto objektivniji.

Zašto je potrebno upozoriti na knjige koje, unatoč tome što govore o prošlosti, postaju nezaobilazno dnevnopolitičko štivo? Razlog je krajnje jednostavan: Hrvatska tek pokuša učiti ono što je Srbiji i mnogim drugim diljem svijeta odavno poznato. Kad su se još i prije raspada jugoslovenske zajednice u Beogradu počele pojavljivati višetomne knjižurine koje su kolektivno optuživale hrvatski narod za "genocidnost" i sva druga zla koje je Drugi svjetski rat posijao na prostore između Drave i Jadrana, hrvatska se javnost snebivala nad količinom notornih laži koje su tu bile otisnute.

Umjesto da onima koji su se pokušavali tome suprotstaviti ponude svu potrebnu stručnu i tehničku pomoć za lansiranje tih spoznaja u svijet, takvi su

autori ostajali sami, neuspješno uvjeravajući razne državne službe i institucije kako nije riječ o njihovoj osobnoj promociji, nego o prvorazrednom nacionalnom interesu. Tako je krucijalna knjiga Vladimira Žerjavića o ratnim žrtvama čekala oko pet godina kako bi bila prevedena na engleski i francuski jezik, a i nakon izlaska iz tiska nije bila sustavno promovirana po hrvatskim diplomatskim predstavništvima. Brojni, pak, radovi o genezi velikosrpske ideje pokojnog akademika Ljube Bobana uopće nisu prevedeni na svjetske jezike, a gotovo je identična situacija i s ostalim hrvatskim autorima. Veliko je pitanje hoće li bolje sreće biti i spomenute knjige Ljubice Štefan i Josipa Pečarića."

Najuporniji zagovornik ideje da australski Hrvati omoguće tiskanje engleske verzije moje knjige bio je Blago Perić pa sam poslije nekoliko mjeseci prihvatio pokretanje takve akcije. Glavni pokretači u Sydneyu bili su upravo Blago Perić i Luka Laus. Iz Melbournea su se pridružili g. Pero Bošnjak i g. Sergio Marušić, a potom su se javili povjerenici akcije i iz drugih gradova. Akciju su nazvali *"Akcijom stoljeća*". *Na Hrvatskom radiju* Australija i na *3ZZZ* ona je bila stalna tema. G. Blago Perić je o akciji govorio i na radijima u drugim australskim gradovima gdje žive Hrvati, pa i na državnom radiju u *SBS*, ali u Melbourneu, jer na *SBS-u* u Sydneyu hrvatsko državotvorstvo ne može proći. Pače, urednica tog programa je izborila da se program s *SBS-a* iz Melbournea, u dane kada se daje program tog radija za cijelu Australiju, ne čuje u New South Walesu!

Odaziv je bio iznad očekivanja i omogućio je izmjenu prvotno zamišljene akcije. Naime, kako je sam dvoboj s Bulajićem izazvao toliko zanimanje i oduševljenje među Australskim Hrvatima, prirodno se nametnula ideja da se "skine" s trake i uvrsti kao dodatak knjizi. To je i urađeno ljeti 2000. godine kada sam bio u Zagrebu i promovirao moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Kako sam još prije odlaska u Australiju dogovorio tiskanje tog razgovora u tjedniku "*"Hrvatski Obzor*, to sam im ga poslao. Nije objavljen cijeli nego samo jedan dio. Međutim, u Zagrebu sam doznao da je Bulajić objavio novu knjigu i jedno poglavlje u njoj posvetio je mojoj knjizi, tj. tzv. "Ideologiji genocida Cohen-Pečarić". Znajući koliko je gluposti bilo u njegovoj prvoj knjizi, znao sam da će biti i u ovoj, pa sam odlučio napisati i drugi dio "Srpskog mita o Jasenovcu", u koji bih uključio i cijeli razgovor sniman za radio *Slobodna Europa*. U stvari, kako je još mnogo australskih Hrvata željelo kupiti knjigu, a kod editor je više nije bilo, voditelji akcije su tražili da krenem u drugo izdanje knjige. Ja sam to proširio i s izdanjem druge knjige. Tako je, na neki način, ta druga knjiga "dijete" akcije Australskih Hrvata za engleski prijevod moje knjige. Zato možda i naziv akcije - *"Akcija stoljeća"* i nije bez osnova. Bez te akcije sigurno ne bi bilo ni te moje knjige. Za razliku od prve knjige, koju je tiskana uz pomoć hrvatske države, sada na tako nešto nisam mogao računati jer je došlo do promjene vlasti u Hrvatskoj. Zato sam ovo drugo izdanje knjige, kao i prvo izdanje druge knjige tiskao sam, a australski Hrvati su kupiti dovoljno knjiga tako da su troškovi bili pokriveni. Zbog toga možemo slobodno reći da bez australskih Hrvata tiskanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu 2" doista ne bi bilo moguće.

Prirodno se nametnula i želja da obje knjige budu prevedene. Planirano je da će prijevod biti gotov dok traje moj posjet Australiji. Na žalost pokazalo se da to nije kvalitetno urađeno, tako da je promocija u Sydneyu odgođena za cijelu godinu dana.

J. Pečarić, Pronađena polovica duše, Zagreb 2002., str. 171-176.

Dr. STJEPAN RAZUM,
Povjesničar u zagrebačkoj nadbiskupiji:

NEKA SVEMOGUĆI BOG STVORITELJ PROSVIJETLI ISTINOM KARDINALA BOZANIĆA

U dijelu svojega govora istupio je protiv istine i protiv vlastitog hrvatskog naroda

Kao povjestničar, nikako ne mogu prihvatiti olako Bozaniževo baratanje nedokazanim brojem jasenovačkih žrtava jer se time čini nepravda prema hrvatskome narodu. Na koju to "istinu o strahotama Jasenovca" misli kardinal Bozanić, nije mi poznato. Možda na istinu hrvatskoga velikosrbina Đure Zatezala

U pripremi Zagrebačke nadbiskupije i Židovskog informativno-obrazovnoga centra "Hatikva" održan je u četvrtak 24. siečnja izpred zagrebačke prvostolnice molitveno-komemorativni susret povodom Međunarodnoga dana sjećanja na žrtve holokausta. Dan sjećanja inače pada 27. siečnja, jer je toga dana 1945. oslobođen njemački logor Auschwitz. Osobno sam nazočio tom susretu, pa zamoljen da dadem izjavu o tom događaju, izražavam svoj osobni dojam.

Prije početka, uočio sam među ljudima, koji su se okupljali, Kristijana Lepešića, člana udruge "Hatikva", a inače suradnika Efraima Zuroffa i davnog osobnoga znanca. Pristupio sam mu i upitao ga o njegovoj ulozi u nedavnom Zuroffovom napadu na Družtvo za iztraživanje trostrukoga logora Jasenovac i posebno na akademika Josipa Pečarića i mene, kao sročitelje najnovije knjige o jasenovačkoj laži. Rekao mi je, da on ovaj puta nije Zuroffa izvješćivao, jer Zuroff ima i druge suradnike, odnosno dojavljivače. Inače, kako je rekao, pitao bi me o toj knjizi. Među nazočnima uočio sam skupinu mladih Izraelaca, što sam zaključio po hebrejskom govoru, kojim su razgovarali. Bili su mi vrlo simpatični i dragi, jer dolaze iz domovine moga Spasitelja Isusa Krista. Upitah jednoga zagrebačkoga Židova (na glavi je imao *kipu* – židovsku kapicu), tko su ti mladi ljudi. Rekao je, da su to studenti medicine u Zagrebu. Predivno, pomislih, svaka čast zagrebačkom Medicinskom fakultetu, koji privlači studente iz Izraela. Ti su ljudi već sada, a bit će i u budućnosti graditelji veza i mostova između Hrvatske i Izraela.

Razpored susreta bio je govorno-pjevani. Glavni je govornik bio zagrebački nadbiskup Josip Bozanić, koji je osim uvodnoga govora izrekao i molitvu, a govorom ili molitvom sudjelovali su još predstavnik Židovske vjerske zajednice Eshchar Gad, Julija Koš kao predstavnica glavnog rabina dr. Kotela Da-Dona i još jedan govornik. U pjevanom dielu nastupio je zbor bogoslova Nadbiskupskoga bogoslovnoga sjemeništa pod ravnanjem mo. Miroslava Martinjaka, te dvie solistkinje koje su vrlo dojmljivo pjevale bez pratnje svirala na hebrejskom jeziku. Predpostavljam da su i one Izraelke kao i navedeni studenti. Na početku je odpjevana hrvatska himna, a na kraju izraelska himna. Točke

razporeda najavljivao je Kristijan Lepešić. Sve u svemu, jedan liepi događaj duhovnoga sadržaja.

U navedenom razgovoru Kristijan Lepešić mi je rekao, da je njegova udruga "Hatikva", odnosno on osobno potaknuo ili radio na pripremi ovoga susreta. Ipak je u najavi i u izvješćima o susretu Zagrebačka nadbiskupija navedena na prvom mjestu kao priprematelj toga susreta. Stoga mi ostaje nejasno, tko je zapravo poticatelj i pokretač toga kod nas jedinstvenoga događaja. Od poznavanja te pojedinosti, bitno ovisi ocjena o tom događaju. Na zapadnom pročelju južnoga tornja prvostolnice razapeto je platno s prigodnim dvojezičnim nadpisom 50 ili 60 metara visoko, tako da prekriva veliki dio pročelja. Prema načinu postavljanja i prema riečima koje su izgovorene, izgleda da će to platno ostati na pročelju prvostolnice duže razdoblje. Bez obzira na dobronamjeran i komemorativan i sućutan razlog, vrlo je upitno razapinjanje toga platna. Nisam mjerodavan u tome, ali se pitam kao jedan u množtvu, je li prikladno da jedna crkva i to prvostolnica bude nosač bilo kakvoga platna, transparenta i nadpisa, i to ponajprije zbog bogoslovnoga ili bogoslužnoga, a onda povjestno-umjetničkoga, graditeljskoga, a na kraju i turističkoga razloga. Rieč je o dostojanstvu hrama Božjega, kojemu je svrha i uloga po posvećenju nedvosmisleno određena. Ako bi bilo tko pokušao opravdati razapinjanje toga platna na pročelju prvostolnice, eto opravdanja mnogim drugim udrugama, na primjer udruzi "Četrdeset dana za život", koja promiče svetost čovjekova života, da svoje duboko kršćanske poruke izviesi na pročelju prvostolnice. Tko bi ih smio odbiti?! Mjesto susreta bilo je izpred prvostolnice, a ne u prvostolnici. Velika kršćanska bogoslužja se često događaju izpred crkve, jer u crkvi ne bi bilo dovoljno mjesta za sve sudionike. U ovom slučaju nije broj nazočnih ljudi bio razlog za održavanje susreta izvan bogoslužnoga prostora, nego nešto drugo, o čemu mogu samo naslućivati, ali nisam siguran, pa ne želim to ni napisati. Vjerojatno je u skladu s time izostao i naš kršćanski znak križa, s kojim mi kršćani započinjemo svako djelo, a osobito svaku molitvu, a ovo jest prema najavi i prema događaju bio i molitveni susret.

Nikome nije dopušteno dodavati zločine i činiti nepravdu

Nadbiskup Bozanić je na početku susreta održao dojmljiv govor, koji bih jednim dielom podpisao. No, za uho su mi zapele tri rečenice. Prva: *Za Dan sjećanja na žrtve holokausta izabran je 27. siečnja, dan oslobođenja Auschwitza, simbola stradanja šest milijuna Židova, simbola svih nacističkih i fašističkih logora širom Europe, pri čemu mi trebamo dati posebnu pozornost onome, što se događalo u našoj sredini, u Hrvatskoj, bez ikakve zadržke iztičući istinu o strahotama Jasenovca i drugih logora, stratišta nevinih ljudi*. Druga: *U odmaku od sedamdeset i četiri godine od završetka II. svjetskog rata spominjemo se i velikoga stradanja hrvatske židovske zajednice, a posebno zagrebačkih Židova, duboko utkanih u život i kulturu našega Grada, kojih je – kako govore podatci – od 11.000 preživjelo manje od 2000*. Treća: *Ne možemo izključiti iz ovoga spomena ni djecu i unučad počinitelja, čiji su životi obilježeni zločinima otaca i djedova, te im je potrebno pročišćenje istinom*.

Kao povjestničar, koji se jednim dielom svojih mogućnosti bavim iztraživanjem žrtava i jasenovačkom zbiljom i mitom, nikako ne mogu prihvatiti olako ponavljanje okruglih brojeva žrtava, koji nisu podkriepljeni. Polazim od činjenice i vlastitoga uvjerenja, da je svaka žrtva, osobito kad joj znademo ime i prezime, vriedna našega poštovanja. Nije težkoća biti velikodušan u izricanju okruglih brojeva, ali ta velikodušnost, odnosno onaj višak iznad stvarnoga broja žrtava ide nekome na leđa, nekoga to obterećuje, nekoga se zbog toga proziva i stalno mu se nameće krivnja. Takvim ponavljanjem povrieđena je pravda, ne samo neka abstraktna, nego stvarnih ljudi i stvarnoga naroda. Pa kad bi nekome bilo i dokazano zločinstvo, dodavanjem drugih zločina, koje on nije počinio, činila bi mu se nepravda. A kome je to dopušteno činiti nepravdu, bilo kakvu?!?

Iz gornjega prvog navodka posebno me zasmetala rečenica: *bez ikakve zadržke iztičući istinu o strahotama Jasenovca i drugih logora, stratišta nevinih ljudi*. Na koju se to "istinu o strahotama Jasenovca" misli, nije mi poznato. Je li je to ona "istina", koju nam je nametnula komunističko-jugoslavenska i velikosrbska povjestnica? Je li je to "istina", za koju je hrvatski velikosrbin Đuro Zatezalo 29. lipnja 2012. rekao: *Mi smo svoju istinu proširili po svietu, i na englezkom jeziku, pa vi ne možete sada tu više ništa promieniti!?* Mnogim je sudobnicima poznato, da je u zadnjih 20 godina hrvatska povjesnica obogaćena s dvadesetak knjiga, koje razobličuju tu poznatu "istinu o strahotama Jasenovaca". Prisjetimo ih se: Josip JURČEVIĆ, *Nastanak jasenovačkog mita. Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske* (niz: *Povijest*, sv. 1., izd. Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 1998., 202 str., drugo izdanje 2005.); Josip PEČARIĆ, *Srpski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima* (izd. Dom i sviet; Hrvatski informativni centar; Hrvatski institut za poviest, Zagreb, 1998., 216 str., drugo izdanje 2000.); Ljubica ŠTEFAN, *Istinom i činjenicama za Hrvatsku* (niz: *Knjižnica HS*, knj. VII., izd. Hrvatska kulturna zaklada, HKZ – Hrvatsko slovo, Zagreb, 1999., 286 str.); Josip PEČARIĆ, *Srpski mit o Jasenovcu. II. O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora* (nakl. Element, Zagreb, 2000., 200 str.); Jure KRIŠTO. *Sukob simbola. Politika, vjere i ideologije u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj* (niz: *Plava biblioteka*, 206, izd. Nakladni zavod Globus, Zagreb, 2001.); Mladen IVEZIĆ. *Sabirni i radni logor Jasenovac. Svezak 1.: Jasenovac – brojke* (naslov na prednjem ovitku: *Jasenovac – brojke*, samizdat, Zagreb, 2003., 217 str.); Vladimir Mrkoci i Vladimir HORVAT, *Ogoljela laž logora Jasenovac* (niz: *Otkrivena istina*, naklada E. Čić, Zagreb, 2008., 128 str.); Ilija BARBARIĆ, *Nezavisna Država Hrvatska bilo je pravo ime*, Split, 2010.); Tomislav VUKOVIĆ, *Drugačija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini...)*, (izd. Glas Koncila, Zagreb, 2012., 412 str.); Mladen IVEZIĆ, *Titov Jasenovac* (samizdat, Zagreb, 2014., 193 str.); Vladimir HORVAT, Igor VUKIĆ, Stipo PILIĆ i Blanka MATKOVIĆ, *Jasenovački logori – istraživanja* (izd. Družtvo za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2015., 268 str.); Mladen IVEZIĆ, *Ratni zločinac Tito* (vlastita naklada, Zagreb, 2015., 255 str.); Tomislav VUKOVIĆ, *Kako je nastao mit (o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkome logoru)*, (niz: *Hrvatska povjesnica*, knj. 14., izd. GK, Zagreb, 2016., 160 str.); Josip KLJAKOVIĆ-ŠANTIĆ, *Jasenovac – enigma holokausta* (izd. Tkanica, Zagreb,

2016., 184 str. i priloženi zbijenac); Igor VUKIĆ, *Radni logor Jasenovac* (niz: *Posebna izdanja*, naklada Pavičić, P.I.P., Zagreb, 2018., 340 str.); Josip PEČARIĆ i Stjepan RAZUM, *Razotkrivena jasenovačka laž* (nakl. Družtvo za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2018., 508 str.). Žao mi je što Tiskovni ured zagrebačkoga nadbiskupa svih proteklih godina nije ga izvješćivao o tim knjigama i mnogim novinskim člancima o jasenovačkoj zbilji i mitu … Jer da je to učinio, naš nadbiskup sigurno ne bi u ovakvim važnim prigodama rekao nešto što je protiv istine i protiv vlastitoga hrvatskoga naroda. Zločini su se u doba Drugoga svjetskoga rata događali na svim stranama, kao što to biva u svim ratovima, a komunističko-jugoslavenska i velikosrbska politika i povjestnica pripisala ih je uglavnom hrvatskom narodu. To protuslovi istini i prožetosti hrvatskoga naroda kršćanskim vrjednotama. Da je istinita obtužba o zločinstvu hrvatskoga naroda, morali bismo se pitati, kako je moguće da je godine 1941. hrvatski vojnik bio zločinac, a godine 1991. uzorni branitelj s krunicom oko vrata. Kada se ta promjena dogodila? Je li to komunistički bezbožni sustav tiekom 45 godina preodgojio hrvatskoga "zločinca" u hrvatskoga viteza? Znamo da nije! Naprotiv, i ono što je bilo dobro u njemu, to je taj bezbožni sustav nastojao razoriti. Mnoge su ratne događaje i pojavnosti hrvatski povjestničari već proučili i opisali, a mnoge stvarno učinjene zločine Drugoga svjetskoga rata na području Nezavisne Države Hrvatske tek trebaju opisati i pripisati stvarnim počiniteljima. Valjda će jednom i odgovorne osobe iz državnog i crkvenoga vrha početi uvažavati te znanstvene spoznaje.

Nametanjem izmišljenih zločina Hrvate se želi učiniti bolesnima

Svemogući Bog Stvoritelj, Bog Abrahamov, Izakov i Izraelov (Jakobov), dao je čovjeku dva osobita dara, dar pamćenja ili sjećanja i dar zaborava. Oba su dara u našem životu jednako važna. Svi smo već osjetljivi na "kljucanje" po glavi od strane "antifašista", kako ne smijemo zaboraviti zlo, koje su naši predci radili … To moramo stalno pamtiti … To nam mora biti svagdanja hrana … Nasuprot tome, znam da liepe stvari trebamo pamtiti, a loše zaboravljati. Jedino tako čovjek može živjeti u duhovnom zdravlju. Nametanjem pamćenja stvarnih i izmišljenih zločina, želi se dotičnu osobu i dotični narod učiniti bolestnim. To zasigurno nije Božja volja. Stoga mi je također čudno zazvučao i treći gornji navodak, kako djeca i unučad zločinaca moraju biti pročišćena istinom, t.j. spoznajom stvarnih ili nametnutih zločinačkih čina svojih predaka. Ne vraćamo li se tom rečenicom u godine prije 1990-ih, kad je u hrvatskom družtvu postojalo razdjeljenje (separacija) "lievih i naprednih", t.j. komunističke avangarde, od "desnih, zaostalih i nazadnih", t.j. potomaka hrvatskih domobrana, ustaša i obćenito hrvatskih rodoljuba. Ova rečenica predpostavlja, da su neki već pročišćeni istinom, a neki to tek trebaju biti. Kao da su te dvie skupine djece i mladih išli u dvie različite škole, pa su jedni učili istinu, a drugi laž. Naravno, da to nije tako bilo, već smo svi učili onu Zatezalinu "istinu", koja je zapravo laž, pa onda svi, ne samo "djeca i unučad počinitelja" moramo biti pročišćeni istinom. Dakle, zalažem se za prosvjetljenje istinom, ali svih, a ne samo nekih. Stoga pozivam nadbiskupa, da svojim autoritetom potakne i podupre iztraživanje ratnoga logora

Jasenovca, kako bi konačno cieli hrvatski narod spoznao istinu o tome mjestu i ratnom događanju u njemu. Isto tako pozivam stariju braću po vjeri, članove židovskoga naroda u Hrvatskoj, da nam pomognu doći do pročišćujuće istine, otvarajući, među inim, i svoje arhive za iztražitelje.

Na kraju, slažem se s nadbiskupom Bozanićem, odnosno s papom Franjom, kako kršćani ne mogu biti antisemiti, jer bi time bili protiv zemaljskoga naroda našega Gospodina Isusa Krista. Židovski je narod u doba Drugoga svjetskoga rata podnio neizmjerne žrtve od bezbožnika, koji su ih zatirali upravo u želji da zatru i svaki trag Isusa Krista. A neprijatelja Božjih, bezbožnih pojedinaca i skupina, predvođenih okultistima, ima nažalost u svim narodima.

Hrvatski tjednik, 31. 1. 2019.

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, ZAGREB, 2020.

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ - ŽIVOTOPIS

Zvanje: znanstveni savjetnik
Glavno područje istraživanja: nacionalna povijest, povijest Srba u Hrvatskoj, hrvatsko-srpski odnosi u 19. i početkom 20. stoljeća

Rođen je 24. prosinca 1954. u Kuljenovcima kraj Dervente (Bosna i Hercegovina). Osnovnu školu završio je u Slavonskom Brodu, klasičnu gimnaziju kod otaca isusovaca u Zagrebu, a studij povijesti na Filozofskom fakultetu u Beogradu (1980), gdje je i magistrirao s temom "Srbobran 1884-1902" (1987). Doktorirao je u Zagrebu na Filozofskom fakultetu s temom "Položaj Srba u Banskoj Hrvatskoj 1883-1903. – Analiza srpske izdavačke djelatnosti" (1999). Poslije završenog fakulteta radio je u Historijskom institutu Slavonije i Baranje (kasnije Centar za društvena istraživanja i Centar za povijest Slavonije i Baranje) do 1990. Nakon prvih demokratskih izbora i sloma komunističke diktature u Hrvatskoj, ušao je u prvu Općinsku upravu Slavonskog Broda, gdje je radio do početaka 1992. Potom se zaposlio u Državnom arhivu, a od 1994. radio je u Odsjeku za povijest pri Muzeju Brodskog Posavlja. Kada je 1996. Hrvatski institut za povijest iz Zagreba osnovao svoju Podružnicu u Slavonskom Brodu, prešao je raditi u tu ustanovu, čiji je voditelj bio u razdoblju 1996.-2011. Danas u zvanju znanstvenog savjetnika (2011) vodi redoviti znanstveno-istraživački projekt "Slavonija, Srijem i Baranja 1860.-1945.: politika, društvo, kultura". Pretežno se bavi poviješću Srba u Hrvatskoj.

Objavljene knjige:
– Ideologija srpsko-hrvatskih sporova ("Srbobran" 1884 – 1902) (Zagreb, 1991);

– Hrvatski dom (Slavonski Brod, 1995);
– Srbi u Hrvatskoj (Khuenovo doba) (Slavonski Brod, 2001);
– Multiperspektivnost ili relativiziranje?: dodatak udžbenicima za najnoviju povijest i istina o Domovinskom ratu (Slavonski Brod, 2008);
– Sudski progoni dr. Marka Veselice. Dokumenti (Zagreb – Slavonski Brod, 2013.);
– Korespondencija Andrije Torkvata i Ignjata Brlića. Knjiga prva: pisma 1846.-1856. (Slavonski Brod, 2015.);
– Rasprave o hrvatsko-židovskim i srpsko-židovskim odnosima u Hrvatskoj u drugoj polovici 19. i početkom 20. stoljeća (Slavonski Brod, 2020.).

Detaljna znanstvena bibliografija dostupna je na:
http://bib.irb.hr/lista-radova?autor=111725

Nagrada: .
Ljubica Štefan, za cjelokupan povijesno-istraživački rad. 2015.

http://hipsb.hr/istrazivaci/znanstvenici/dr-sc-mato-artukovic/
https://hr.wikipedia.org/wiki/Nagrada_Ljubica_%C5%A0tefan

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

POGOVOR: ŠKORO I SRPSKI FAŠIZAM

Na Krematoriju ispraćaj prijatelja i velikog domoljuba Božidara Alića. (svakako poslušajte kako se od njega oprostio prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak: http://dragovoljac.com/index.php/razno/20540-bujica-u-spomen-na-bozidara-alica-gost-hrvoje-hitrec.
U razgovoru s dva poznanika doznajem da je najveća opasnost za Hrvatsku Miroslav Škoro. Ne smeta im Pupovac već Škoro.
Vjerovali ili ne.
Još na predstavljanju moje knjige Josipu Šimunić i 'Za Dom spremni' bilo je jasno da ću u izborima podržati Miroslava Škoru:
https://www.nacional.hr/u-srcu-hvidra-e-slavili-ustaski-pozdrav-za-dom-spremni-i-rusili-plenkovica/
Zapravo nisam mislio da ću se izravnije uključiti u same izbore. Povjerenje u političare na vlasti i oporbi sam već izgubio i to se moglo vidjeti i iz knjiga koje sam do tada objavio.
Međutim, poslije Škorine izjave o „srpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku“ bilo je očito da mu treba dati podršku.
Tada sam pozvan u „Bujici“ i o tome govorio.
Naravno, nitko neće to reći, ali problem je što je to Škoro izjavio i mnoge televizije su tu izjavu prenijele. Pa i Vučić je bio sretan što on nije prošao u drugi krug. A sjetimo se da su ankete predviđale da je on sigurni pobjednik u drugom krugu. Ali trebalo je zaustaviti onog koji govori o srpskom fašizmu!
Zato je mnogima u RH važno stalno optuživati hrvatske domoljube da su ustaše i fašisti. Povod za to je skrivanje istine o srpskom fašizmu. Zato su napadi na Škoru

nastavljeni istom žestinom sve do današnjih dana. Zato je mojim poznanicima problem u njemu. Kao on će „prevariti hrvatski narod“. Istina, ovi koje imamo otvoreno sprovode Vučićevu politiku tj. politiku.
Zašto je politika optuživanja Hrvata i Hrvatske za ustaštvo i fašizam od velike važnosti za srpske sluge i njihove gazde?
Odgovor je jednostavan.
Iz SPC se odavno tvrdilo da nacizam nije došao iz Njemačke, već iz Srbije i to mnogo mnogo ranije. I to nije tvrdio bilo tko već svetac te iste crkve, O tome sam i sam pisao, ali ovdje dajmo ono što je lako dostupno na internetu iz knjige Ljubice Štefan, „Mitovi i zatajena povijest“, Zagreb,1999.
Naime **episkop Nikolaj Velimirović**, je 1935. u svojoj knjižici o sv. Savi pisao*: „Mora se odati poštovanje sadašnjem nemačkom vođi, koji je u XX veku došao na ideju Svetog Save i kao laik poduzeo u svom narodu posao koji priliči jedino svetitelju, geniju i heroju“. Nekoliko godina kasnije 1939.-on javno propovijeda rasizam. „Mi smo ljudi arijevske rase, kojoj je sudba dodelila počasnu ulogu…da plemena slabije rase i niže vere ne bi…“.*
https://www.tjedno.hr/vladika-nikolaj-velimirovic-1934-od-hitlera-je-dobio-odlicje-jer-ga-je-usporedivao-sa-sv-savom/
Zapravo prva Jugoslavija, dakle zemlja kasnijeg svetca Nikolaja, je i bila takva država pa je sjajni hrvatski povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević jasno isticao da je ZA DOM SPREMNI bio antifašistički pozdrav, jer je nastao kao otpor velikosrpskom fašizmu u prvoj Jugoslaviji.
Fašizmu u Nedićevoj Srbiji je poznata stvar, kao i to da se on rehavilitira kroz svo vrijeme Titove Jugoslavije, pa sve do današnjeg dana.
Titova Jugoslavijaje bila Srboslavija što se pokazalo i u srpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Naravno i Srbi i njihove sluge u Hrvatskoj su branitelje nazivali ustašama, a hrvatska država im je bila Tuđmanova ustaška država. I to traje do današnjih dana. I u Bujici a i mnogo ranije sam upozoravao da se u RH treba stalno govoriti o srpskom fašizmu. Tako sam o tome napisao niz tekstova pa i knjigu (J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015.) koja o srpskom fašizmu posredno govori već u naslovu.
Tadašnjoj predsjednici sam o tome uzalud pisao iste te godine u otvorenom pismu o hrvatskom branitelju Veljku Mariću:
„Ono što mi moramo uraditi jeste obnoviti naša sjećanja i spoznaje o stvarnoj prirodi velikosrpske agresije. Nedavno je i prof. dr. sc. Andrija Hebrang u emisiji Bujica upozorio kako se radilo o fašističkoj velikosrpskoj agresiji na našu domovinu. Vjerujem da se i Vi sjećate kako je Milošević svoju ideologiju gradio upravo na primjerima Hitlera i Mussolinija. I dok je Hitler govorio: **Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti.** *Milošević je:* **Srbija će biti cela ili je neće biti.** *Ili Hitler:* **Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.** *A Milošević:* **Srbija i Crna Gora su dva oka u istoj glavi.** *Mi danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. TO SU HRVATSKI BRANITELJI KOJI SU POBIJEDILI FAŠISTIČKOG AGRESORA. Veljko Marić je dakle istinski*

antifašist koji umire u zatvoru zemlje koja je izvršila fašističku agresiju na njegovu domovinu.“
https://portal.braniteljski-forum.com/blog/novosti/josip-pecaric-otvoreno-pismo-predsjednici-republike-hrvatske
Zapravo u svemu tome sudjeluje Srpsko-hrvatska koalicija koja danas vlada u RH. Branitelji . “ustaše” su stalno na udaru, a rat protiv Tuđmanove ustaške države se nastavlja. Tako i novi predsjednik kojega sam svojevremeno u nizu tekstova predlagao za akademika jer je “otkrio” da su zapravo u Drugom svjetskom ratu u NDH prvi stvorili konc-logore, tako ne želi inauguraciju ispred “ustaške” crkve (grb s prvim bijelim poljem na krovu), izruguju se himni, ne želi nikakve simbole hrvatske državnosti pa mu smetaju i biste onih koji su najzaslužniji u povijesti za hrvatski narod i hrvatsku državu.
U Srbiji je kontinuitet naci-fašističke priče nastavljen.
Kako to izgleda danas treba pročitati u tekstu
Nakon 30 godina borbi ‘Velika Srbija’ sve više sliči na ‘beogradski pašaluk’.
Autor je slovenski sveučilišni profesor Boštjan Marko Turk, a tekst je objavio na portalu 7dnevno, 07. ožujak 2020. Evo tog teksta:
Rijetko koja rečenica može srpski narod uvrijediti više od ove: “Pa vi bombardujte, ubijte jednog Srbina, mi ćemo stotinu muslimana. Pa da vidimo sme li međunarodna zajednica ili bilo ko drugi da udari na srpske položaje, može li se tako ponašati sa srpskim narodom”. Rečenica je ***izrečena u Skupštini Srbije 1995.*** *Njezin je autor* ***Aleksandar Vučić****. Ona sadrži sve elemente ponderiranog zla koje je zadesilo Srbiju tijekom najtežeg iskušenja između 1941. i 1945. Rečenica je najprije rasistička. U podsvijest Aleksandra Vučića uletjela je iz traumatizirane nacionalne uspomene: iako je Vučić želio da se kazna odnosi na* ***Bošnjake ili na Muslimane*** *(bilo je to u vrijeme opsade Sarajeva), odnosi se najprije na Srbe.*
Nitko nije ponizio Srbe koliko nacisti (Nijemci) tijekom okupacije. Vrijednost života Srba i njemačkih vojnika (također austrijskih) s druge strane bila je postavljena u omjeru jedan prema sto. Tek sto srpskih života vrijedilo je jedan njemački ili austrijski život. Omjer jedan prema sto stvorio je najveće tragedije koje su i danas žive. U Kragujevcu je strijeljano 3000 talaca, uključujući i 300 školske djece, od kojih je 15 bilo između 8 i 12 godina. Ista logika slijedila se u Kraljevu, gdje je 20. listopada 1941. strijeljano 2190 civila (žena, djece, starijih ljudi). General Franz Boehme, koji je justificiran 1947. godine, bio je odgovoran za taj zločin protiv čovječnosti – također poznat kao genocid nad srpskim narodom.
Rečenica Aleksandra Vučića izražava duboku povezanost s nacističkim obrascem mišljenja: to je ***buđenje iz mrtvih Adolfa Hitlera****, koji je prvi naredio najstrože mjere u pokoravanju srpskih civila. Dalje ova rečenica prikazuje Vučića kao rasista: omjer Srba prema Bošnjacima, kada je riječ o životu i smrti, postavlja se na jedan prema sto. Ali njegov najdublji sadržaj ostaje svjedočanstvo samouništenja koje srpske vođe izdvajaju nad narodom. Naime, ako Vučićevu izjavu uzmemo u smislenom kontekstu, odnos se najprije odnosi na Srbe: Srbin je*

manje vrijedan, njegov život vrijedi samo stotinu života jednog Nijemca. U Vučićevoj podsvijesti je prezir prema vlastitom narodu.

Patologija srpskih čelnika je da oni, tukući druge narode, najprije udaraju po vlastitom puku. Prije trideset godina tim u kojem je bio i Vučić počeo je ratovati za veliku Srbiju. Povijesno sjećanje govori da se Aleksander Vučić zalagao za veliku Srbiju na jednom od mitinga u srcu Hrvatske, u Glini: "Nikada srpska krajina neće biti hrvatska. Nikada Glina neće biti hrvatska. Ako srpski radikali pobede Slobodana Miloševića, vi ćete živeti u velikoj Srbiji".

Nakon trideset godina borbi "velika Srbija" sve više sliči na ono što se nekad zvalo "beogradski pašaluk". U južnoj Srbiji rastu minareti, već sada ih ima više nego zvonika pravoslavnih crkvi. U trideset godina srpska je politika uspjela srušiti granice velike Srbije – Srbi se stalno povlače prema Beogradu, jednako kao što su se Nijemci povlačili prema Berlinu nakon poraza u Staljingradu. Poput nacista, srpska je politika temeljito opustošila nacije koje je nastojala osvojiti, a najteže je ozlijedila svoju. U trideset godina otkako je Milošević došao na vlast (Vučić je bio dio njegova tima), Srbi su izgubili jednu generaciju. Žene nisu rađale devedesetih i tijekom prvog desetljeća ovog stoljeća. Nisu htjele djecu pustiti u svijet bez ikakve perspektive i bez nade. Mladi i školovani putovali su na sjever Europe, u Skandinaviju, ali i u Njemačku i Francusku, masovno, kategorički i sustavno. Bijeg iz Srbije postao je modus vivendi, jedina alternativa. Danas su u srži Srbije uglavnom umirovljenici koji moraju živjeti (preživljavati) s mirovinom od 200 eura. Kako znamo iz medija, sadašnji srpski predsjednik to je jednom pokušao – izdržao je dva mjeseca, a poslije je rekao da tako ne ide više, da mu 200 eura nikako nije dovoljno.

Kao ni drugi srpski čelnici, ni Aleksander Vučić nije preuzeo odgovornost za svoja djela. Naprotiv. ***Slobodan Milošević*** *došao je na vlast nakon što je izdao svog mentora Ivana Stambolića. Aleksandar Vučić na vlast je došao nakon što je izdao svoga mentora Vojislava Šešelja. To je bio prvi korak. Kada se obračunao s Tomislavom Nikolićem, njegova je vlast postala apsolutna.*

Nije samo izdao svoje prijatelje, to je učinio i s ideologijom koja ga je dovela na vlast. Izdao je sebe samog. Kada je ***Zoran Đinđić Vojislava Šešelja*** *poslao u Haag, Srpska radikalna stranka doživjela je udarac koji nitko nije očekivao. Nikolić i Vučić su je ostavili osnovavši Srpsku naprednu stranku na inicijativu zapadne diplomacije. SNS je ubrzo postao to što je HDZ u Hrvatskoj, servis za stjecanje vlasti. Aleksandar Vučić suspendirao je bilo kakvu ideologiju, napravio je nevjerojatnu metamorfozu, u kojoj se Aleksandar Vučić odrekao Aleksandra Vučića da bi postao – Aleksandar Vučić. Nakon uhićenja najvećeg tajkuna Srbije* ***Miroslava Miškovića*** *(2012.), jasno je dao do znanja srpskoj ekonomiji: hoćeš li biti sa mnom ili ćeš biti s Miškovićem. Slične je metode koristio u medijima – srpski politički analitičari (većina ih je na RTS-u i Pink TV-u) postoje samo kako bi protumačili genijalne predsjednikove poteze. Svaka se kritika kažnjava. Vučić je uspio u nemogućem: za pet godina postao je apsolutni gospodar Srbije. Drugi je Slobodan Milošević. Isti mu je i ego.*

I ostvarila bi mu se i posljednja želja: da uđe u povijest. To je ono što najviše pokreće Vučića – želi se uvjeriti u besmrtnost. I u tome će uspjeti, ali na drugačiji

način nego što to želi ili predviđa. Kada ga ne bude, Srbija će se početi buditi iz užasnog pijanstva, iz trovanja (Biljana Stepanović, novinarka). Sjećanje na Vučića bit će nalik na uspomenu na noćnu moru. Sve će trebati postaviti nanovo. Bit će to najveći reset Srbije. Ali najprije – treba se pobrinuti da se Vučić i Milošević nikada više ne dogode.
http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/20505-nakon-30-godina-borbi-velika-srbija-sve-vise-slici-na-beogradski-pasaluk
A u RH. Znat ćemo puno već poslije izbora u HDZ-u. Ako pobjedi Pupovčeva struja, možemo očekivati veliku koaliciju i formalno. A to bi, slično kao što se u Srbiji nadaju da im se Vučić i Milošević nikada više ne dogode, trebalo značiti da će u RH nestati oni koji su na vlasti i sprovode srpsku politiku.
S druge strane Škori bi bilo mnogo pametnije da je nastavio govoriti o srpskom fašizmu umjesto što je poput Bandića dao svoje ime pokretu koji predvodi.

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/20554-skoro-i-srpski-fasizam

KOMENTAR: Danas je poznato da je na izborima u HDZ pobijedila Pupovćeva opcija. Dr. sc. Igor Peternel, kolumnist, bivši potpredsjednik HHO i član Domovinskog pokreta Miroslava Škore komentirao ih je ovako:
"Izbori u HDZ-u su prošli odlično i bitni su za demokraciju. Danas je definiran HDZ kao stranka i više nema nepoznanica. Članstvo te stranke plebiscitarno želi briselsko dodvorništvo, koaliciju s Pupovcem i strankom koju je ideološki i kadrovski osmislila Vesna Pusić. Dakle žele i sve politike koje s tim u paketu dolaze.
Potpuno legitimno, ali i važno da se zna! Tako da birači ne budu više u zabludi! Konačno nešto pošteno od HDZ-a!."

https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-peternel-izbori-u-hdz-u-su-prosli-odlicno-definiran-je-kao-stranka-i-vise-nema-nepoznanica

O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO

U emisiji Tihomira Dujmovića govoreći o međunarodnoj komisiji koja bi ustanovila istinu o logoru u Jasenovcu prof. dr. sc. Ivica Šola je konstatirao kako takva komisija može zaključiti bilo što ali Srbi će i dalje iznositi svoje laži.
S druge strane naš sjajni odvjetnik Željko Olujić je u Bujančevoj „Bujici“ upozorio na nedavno ponovljenu priču o srpskim lažima o pismu Prvislava Grisogona Stepincu za koji je dokazano da je veliki hrvatski povjesničar prof. dr. sc. Ljubo Boban dokazao da je lažno.
Zapravo, to što ga Srbi koriste iako znaju da je lažno sasvim je logično. Podsjetimo se da je Dobrica Ćosić i rekao da je laž najviše pomogla u njihovoj povijesti.
Sluganska hrvatska politika neće nikada na pravi način odgovoriti na srpske laži. Zapravo, uz pomoć svjetskih moćnika koji nam nikada nisu oprostili što smo unatoč njihovoj potpori srpskom fašizmu stvorili Hrvatsku, na vlast je u RH i dovedena Srpsko-hrvatska koalicija. A za nju sam i napisao kako joj je Statut zapravo pjesma o srpskim lažima Dobrice Ćosića pa oni ni po svom Statutu se ne smiju suprotstaviti srpskim lažima.
Zato pogledajmo kako sam se u „dvoboju“ s srpskim genocidologom dr. Milanom Bulajiće sučelio i po pitanju lažnog Grisogonovog pisma na radiju „Slobodna Europa:

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA”

Na radiju "Slobodna Europa", u emisiji "Most" srpnja 1998. godine objavljeno je sučeljavanje srpskog povjesničara Milana Bulajića i prof. Josipa Pečarića o temi Jasenovca i žrtava u Drugom svjetskom ratu. Objavljeni je razgovor bio mnogo kraći, s ispuštenim nekim zanimljivim dijelovima, a ovdje donosimo transkript cijelog razgovora.

(…)

BULAJIĆ: Pa evo ja sam htio da podsjetim ono čemu si i ti Omere svjedok, da sam ja predložio da razgovaramo sa gospodinom Pečarićem. Ali kada sam pregledao, doduše na brzinu, njegovu knjigu, koju je on nazvao pamfletom…

PEČARIĆ: ha,ha,ha…

BULAJIĆ: … nisam htio da se odričem mog vlastitog prijedloga, nego sam htio da profesor Josip Pečarić javno prizna da je ovo njegova knjiga, i da ono o ništicama, o tiskarskim greškama, o tome da sam ja tvrdio da je bilo 700.000 žrtava, da sam ja branio ubojice srpske u ratu 1991. – 1995. - da to apsolutno ne stoji. Prema tome, evo ja ponovno tvrdim da treba neke činjenice ustvrditi. I ovaj razgovor je dokaz da istinu treba ustvrditi. Samo da spomenem još, evo sad su mi donijeli ovo što je na internetu jučer objavljeno: "Serbian myth about Jasenovac", i tu, to nisam stigao vidjeti, gospodin profesor Pečarić spominje pismo doktora Prvislava Grisogona nadbiskupu zagrebačkom Alojziju Stepincu ali on nigdje neće također reći kako postoji jedno pismo koje nije bilo njegovo, ali i da postoji pismo koje je bilo njegovo, jer postoje dva pisma - od 8. veljače 1942. i od 20. veljače 1942. Originalnost tog drugog pisma je potvrdila kćerka Ksenija i doktor Vladimir Stojanović, i tu je jasno rečeno o zločinima koji su tada vršeni. A predložio bih vam Omere, u svezi s ovom našom polemikom, prvo da u nekom razgovoru konzultujete gospodina Simona Wiesenthala - ono što on zna o Jasenovcu, a drugo podsjetio bih gospodina profesora, prošlog mjeseca je vlada SAD objavila izvještaj o nacističkom zlatu u kome se nalazi 16 stranica o ustaškom zlatu. U njemu se ne govori samo o zlatu nego i što su ustaški zločinci radili tijekom Drugog svijetskog rata u Jasenovcu i u ustaškoj nacističkoj državi Hrvatskoj. To su izvori koje nije napisao neki pisac pamfleta u Americi, nego zamjenik državnog sekretara Adenštajn.

PEČARIĆ: Upravo je suprotno od toga jer je izdana knjiga u Hrvatskoj o tome.

BULAJIĆ: To trebate pročitati gospodine profesore kada pišete pamflet.

PEČARIĆ: Ta je knjiga izdana u Hrvatskoj i bila joj je promocija jedno mjesec dana prije promocije moje knjige. U njoj je pokazano da je sve to isto pamflet kao što je to i vaša knjiga. A kad već spominjete pamflet…

BULAJIĆ: Ma jest, pamflet je sve ono što kritički govori o NDH.

PEČARIĆ: Nije istina da sam za svoju knjigu rekao da je pamflet, nego je istina da sam rekao da je vaša knjiga pamflet. To sam ja rekao i onda sam vam spomenuo što u Hrvatskoj drugi pišu o tome. A kad govorite o Grisogonovom pismu također nije istina da ja u svojoj knjizi nisam naveo oba pisma. Dapače, ja sam polemizirao s vama o tome. Vi tvrdite da Hrvatski povjesničari ne žele spomenuti to drugo pismo, a onda sam naveo na kojoj strani vaše knjige citirate da ste to drugo pismo uzeli iz hrvatskih knjiga…

BULAJIĆ: Ne, ja ne govorim o vašoj knjizi ja govorim o onome što ste na Internetu objavili….
PEČARIĆ: Opet ne govorite istinu gospodine Bulajću. …
BULAJIĆ: … ono što ste na internetu objavili gospodine, ono što servirate svjetskoj javnosti.
PEČARIĆ: Opet vi radite kao i gospodin Dobrica Ćosić. Vi tvrdite u vašoj knjizi doslovno ovo: "Od bitnog značaja je činjenica da je Grisogono pismo zaista postojalo, išlo od ruke do ruke. …
BULAJIĆ: Točno, točno.
PEČARIĆ: … Od manjeg značaja je pitanje autorstva da li je Grisogonovo ili ne."
BULAJIĆ: Točno.
PEČARIĆ: Drugim riječima, vama kao i Dobrici Ćosiću, nije važno što je pismo lažno…
BULAJIĆ: Ali postoji i istinito pismo. Postoji i istinito pismo.
PEČARIĆ: … nije važno što ga nije potpisao Grisogono, već je važno što je to pismo išlo od ruku do ruku kod Srba u Hrvatskoj…
BULAJIĆ: Jest.
PEČARIĆ: … što im je, isto kao i mit o Jasenovcu, govorio o zvjerstvima koja će na njima biti napravljeni, pa su onda oni uzeli oružje i krenuli boriti se protiv te države, i na kraju su doveli do toga da stradaju mnogo više nego što bi stradali da nisu uzeli oružje u ruke. Vi isto tako Srpskim mitom o Jasenovcu opravdavate i tjerate ljude da danas u ovom ratu u Hrvatskoj naprave zločine koje su pravili, kao što je Grisogonovo pismo poslužilo u tom ratu. I vi tvrdite da nije važno što je ono lažno, to vi tvrdite u vašoj knjizi, a nije istina da ja nisam rekao ništa o onom drugom pismu. Dapače, komentirao sam i to drugo pismo, pogledajte malo pažljivije moju knjigu.
BULAJIĆ: Ne, u Internetu niste gospodine.
PEČARIĆ: A ovo što vi na internetu čitate to je zaključak moje knjige. Znate u zaključku se ne može, staviti cijela knjiga, tu idu samo one najbitnije stvari…
BULAJIĆ: A, pa možete spomenuti da ima i ono pravo pismo. Je li? Možete to spomenuti.
PEČARIĆ: A najbitnije stvari u Grisogonovom pismu je da doktor Milan Bulajić, doktor znanosti, doktor međunarodnog prava tvrdi da nije važno što je neko pismo lažno, nego je važan njegov učinak.
BULAJIĆ: Mogu li dobit riječ, gospodine.
PEČARIĆ: A zna se zašto će netko napisati lažno pismo.
BULAJIĆ: Ne, ne, čekajte.
PEČARIĆ: Citirat ću ponovno, kad on kaže, citirat ću što on piše. Imam to tu. Otvorio sam svoju knjigu, a mogu i iz njegove, ako hoćete, ali to je smiješno….
BULAJIĆ: Mogu li dobiti riječ? Mogu li dobit riječ?
PEČARIĆ: Mislim smiješno je u jednom razgovoru od jedno sat vremena, stalno pobijati što kaže gospodin Bulajić, kad moram svaki put iz rečenice u rečenicu gledati kada će gospodin Bulajić reći neistinu.
BULAJIĆ: Omere, mogu li dobiti riječ.
KARABEG: *Evo da damo riječ gospodinu Bulajiću, pa ćemo onda zaključke.*

BULAJIĆ: Molim vas, molim vas, točno je da sam rekao, kada je u pitanju prvo pismo, nije najbitnija stvar je li ono istinito ili nije.. nego…
PEČARIĆ: Nije važno, rekli ste, nije bitno…
BULAJIĆ: Ma sačekajte za boga… Molim te Omere smirite čovjeka malo.
KARABEG: Izvolite, izvolite.
PEČARIĆ: Ma smirite se vi, nemojte stalno lagati…
BULAJIĆ: Nego da je bitno šta je u tome…
PEČARIĆ: Nemojte govoriti neistine, molim vas.
BULAJIĆ: Čekajte, bitan je sadržaj pisma. Bitno je da li to što je u tome pismu bilo, da je kružilo i da ga je imala i kraljevska vlada i ustaški arhiv….
PEČARIĆ: Vama nije bitno što je pismo lažno. Itekako je bitno. Dapače, ako je pismo lažno, nije bitna sadržina nego je bitno čemu je služilo to lažno pismo.
BULAJIĆ: Omere, ja ne znam, ja ne mogu ovako govoriti.
PEČARIĆ: Hajde, hajde. Izvolite.
KARABEG: *Izvolite, završite, završite.*
BULAJIĆ: Važno je da je to pismo bilo u ustaškim arhivama, u četničkim arhivama, u kraljevskoj vladi, u vladi Nezavisne države Hrvatske, da je svugdje kružilo. Bitno je da li je to pismo sadržalo istinite činjenice. Jesu li počeli masovni zločini nad Srbima u Gudovcu 27. travnja, gospodine profesore…
PEČARIĆ: Srbi su prve zločine u Hrvatskoj napravili prije nego što je NDH stvorena, početkom travnja 1941. godine, a NDH je stvorena 10. travnja 1941. godine.
BULAJIĆ: …ili to nije tačno, to je bitno. Ja sam rekao da sam ustvrdio da to pismo nije istinito, ali sam onda ustvrdio i otkrio da postoji istinito pismo od 20. veljače i pokazao sam kako katolički tjednik "Glas koncila" samo navodi iz toga pisma ono što mu odgovara, …
PEČARIĆ: Ma ne mora se uvijek citirati sve što postoji.
BULAJIĆ: …a sve ono što kritizira ponašanje katoličke crkve se ne spominje nigdje.
PEČARIĆ: Vi želite ostaviti dojam da Hrvati skrivaju to pismo, a sami citirate, uzmite vašu knjigu, pa ću vam reći na kojoj strani, da ste ga našli u Bobanovoj knjizi.
BULAJIĆ: Govorimo o tjedniku "Glas koncila".
PEČARIĆ: Prema tome, to pismo postoji u hrvatskoj literaturi. Svako može uzeti to pismo i pročitati, a kad se piše članak ne mora se sve navesti. To pismo je ono u kome piše kako su u Beogradu prijetili da će Hrvatima i katolicima izvaditi oči i slično. Mislite na to pismo, to je drugo pismo. Grisogono govori u tom pismu kakav je bio učinak u Beogradu lažnih tvrdnji o vagonu s natpisom "svinjska mast za Beograd", a u njemu odsječene srpske glave, i slično. To ima u mojoj knjizi. Grisogono se u drugom pismu ograđuje od prvog pisma. Naravno da je on mogao povjerovati lažima iz prvog pisma, a bitna je činjenica što se iz njega vidi što su ove provokacije u Beogradu učinile tamošnjim Hrvatima.
BULAJIĆ: Pa i ja sam to konstatirao da je prvo pismo lažno.
PEČARIĆ: Najvažnija stvar koju spominjete jest da je to pismo kružilo među Srbima u Hrvatskoj.

BULAJIĆ: Jest. Ne samo među Srbima. I među Ustašama je kružilo.
PEČARIĆ: Jezoviti dijelovi prvog pisma u kojem se citiraju navodni ustaški zločini, u stvari navode klasične srpske zločine. Vi znate kako je to u srpskoj narodnoj epici. Recimo, Sestra Luke kapetana u istoimenoj pjesmi, pogrdila je najvećeg srpskog junaka Marko Kraljevića i odmah slijedi odgovor:

"Ljutit Marko pa se pridrnuo,
jednom kroči daleko skoči,
i za ruku dofati djevojku,
ostar pinjal vadi od pojasa,
te joj desnu odsječe ruku,
ods'ječe joj ruku do ramena,
desnu ruku dade u lijevu,

BULAJIĆ: Braćo moja, braćo moja, pa sveučilišni…
PEČARIĆ:

a pinjalom oči izvadio,
pa ih zavi u svilen jagluk,
pa ih turi u desno njedarce."

U knjizi navodim još takvih pjesama. Tako se Vuk Branković osvjećuje carici Mari ovako:

"Poreza joj one bijele dojke,
a preturi one bijele ruke,
pa kroz dojke ruke preturio,
izvadi joj one oči crne,
pa ih zavi u zlatne jaguke."

Ili ako hoćete pjesmu kad muž nevjernu ženu spaljuje, ona gori od kose do prstiju dok ne izgori.
KARABEG: *Možemo li mi ako se slažete…*
BULAJIĆ: Molim.
KARABEG: *Ako se slažete..*
PEČARIĆ: Ti srpski zločini i drugi zločin koji se nalaze u literaturi točno se opisuju u tom pismu. Dakle četnički zločini koji su bili uobičajeni. To navodim u svojoj knjizi. Pročitajte malo knjigu pa onda pazite šta pričate,
BULAJIĆ: Pa trebali ste mi je poslati da je pročitam gospodine.
PEČARIĆ: I inače srpska epika opisuje sve što se radilo na ovim prostorima. Pa čak odnos prema kardinalu Stepincu koji i vi osobno gajite. Odnos prema čovjeku koji je spašavao Srbe, koji je spašavao Židove nije ništa drugo nego način na koji su Srbi u školi učili kako se treba zahvaljivati ljudima. Znate li, recimo, kako se Kraljević Marko, u pjesmi Kraljević Marko i Musa Kesedžija, zahvaljuje Novaku kovaču, koji mu je iskovao dobru sablju? Evo ovako:

" 'Pruži ruku, Novače kovaču,
pruži ruku da ti sablju platim!'
Prevari se, ujede ga guja,
prevari se pruži desnu ruku;
Manu sabljom Kraljeviću Marko,
ods'ječe mu ruku do ramena:

'Evo sada Novače kovače,
da ne kuješ ni bolje ni gore'."

To vam je epika. To vam je narodna epika koja se uči u Srbiji, u školama. I onda se netko čudi zašto su se Stepincu, koji je spašavao i Srbe i Židove, zahvalili na način na koji jesu. Slično mu se zahvaljuje i doktor Bulajić. Koliko vidim Bulajića spominje i gospođa Ljubica Štefan u svojoj najnovijoj knjizi. U svojoj knjizi koju spominjem i komentiram što je sve Bulajić govorio o čovjeku koji je svetac za katoličku crkvu.

KARABEG: *Ako se slažete možemo li mi samo sad pošto…*

BULAJIĆ: Samo dvije napomene…

KARABEG: *Izvolite.*

BULAJIĆ: Molim te, prvo slušajući ove stihove, profesora Pečarića….

PEČARIĆ: To nisu stihovi profesora Pečarića, to su stihovi iz srpske narodne epike, pa molim vas pazite šta govorite.

BULAJIĆ: Pa čekajte zaboga. Omere, zamoli čovjeka da kažem.

KARABEG: *Hoćete pustiti gospodina…*

PEČARIĆ: Pa kakve su to bedastoće, molim vas. Jesmo li mi znanstvenici ili što smo?

KARABEG: *Dobro, izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Pa zamoli ga da kažem.

KARABEG: *Izvolite gospodine Bulajiću.*

BULAJIĆ: Kad slušam ove stihove, koje citira uvaženi sveučilišni profesor, ponovio bih ono što je on negdje napisao. Stvarno, smijati se ili plakati. Mogao bih i ja navesti mnoge stvari od onoga šta su Hrvati pisali o Starčeviću i tako dalje, to nije bitno. Bitno je samo ovdje na kraju da kažem, evo i u Internetu stoji da Bulajić "… continues to claim that Jasenovac claimed 700 000 victims, that is, a number that is more than 70% of the number whić Yugoslavia presented to Germany in 1963.", a to je apsolutno netočno. Drugo, rekao sam da o Sajmištu postoji knjiga u Institutu za suvremenu historiju. Sajmište je na samom početku bio jevrejski logor. Ali Sajmište je kasnije bio logor za borce narodno-oslobodilačke borbe, a bio je jedno vrijeme i ustaški logor. Jasenovac se proširio na Sajmište, žrtve Jasenovca su doplovljavale na obale Save…

PEČARIĆ: Da, to su te priče srpskog jasenovačkog mita…

(…)

Naravno, to sučeljavanje je "sakriveno" od hrvatske javnosti. Zato sam ga i objavljivao u nekoliko mojih knjiga, koje također moram sam tiskati. Kada je taj razgovor pročitao general Ivan Tolj duhovito ga je prokomentirao rekavši da ga je čitao dok je bio načelnik Političke uprave u MO RH on bi mene postavio da mu budem šef.

A zapravo u toj njegovoj šali pokazano je koliko je točna moja tvrdnja da se od srpskih laži ne treba braniti već im se treba rugati.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11561, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1294, citata: 5851, H-index: 24; Scopus: publikacija: 754, citata: 5806, H-index: 33; WoS: publikacija: 764, citata: 5450, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.
Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications” (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

27/5/2021.